

116039

NASJONAL SAMLING HISTORISKE KAMP $\frac{1933}{1940}$

I

REDAKTOR
HALDIS NEEGÅRD ØSTBYE
UTGITT AV NS RIKSPROPAGANDALEDELSE

I kommisjon Blix Forlag, Oslo 1945.

3 VQ - still på mappe i NO.
Tilsv. Aahl: NS hist. kamp!
10. VI. 17.

Det eksisterer for
meg, og har alltid
eksistert, bare ett
parti: Det norske
folks parti.

27. februar 1933
Vidkun Quisling.

Innholdsfortegnelse.

	Side		Side
Vidkun Quislings historiske misjon	1	Intens møtevirksomhet	117
Quisling begynner kampen for Norge		NS 2. Riksmøte -- Trondheim. Stik- lestad 26.-29. juli 1934	123
Russland og Vi	7	Kommunistene forbereder store protestdemonstrasjoner	124
Nordiske Folkereisning i Norge ..	11	Hvorfor Stiklestad?	126
Quisling som forsvarsminister	23	NS inntar Trondheim	128
Quislings historiske tale i Stortinget		Riksmøtet åpnes	130
7. april 1932	25	Det faglige riksting	132
Quislingsaken	42	Stevne på Stiklestad	136
Kullmannsaken	44	Kommunevalgkampen 1934	142
Knut Ham-un om det tiltagende nasjonale forfall	46	Motstandernes metoder: fortielse, løgn, steinkasting, terror og overfall	142
Det første slag.		Stadig organiserte opprøyer på Youngstorvet	146
Nasjonal Samling blir til	51	Framgang for NS i en rekke kom- muner	154
Valgkampen 1933	65	På alle fronter kjemper NS mot boljeviseringen	156
Overfall på Føreren i Kristiansand	74	Åpent brev til justisminister Sunde	156
Voldsomme opprøyer under møte i Bjerkelunden	75	Boljevikene kommer inn i Folke- forbundet	158
Terror- og skremmelsesagitasjon	86	En marxistisk regjering på trappene	160
Ienamøtet 12. oktober 1933	90	Hil-en til alle NS folk	164
De siste forberedelser til valget ..	92		
Etter valget	93		
1000 dagers valgkamp, 1933--36.		Kampen til-pisses.	
NS 1. Riksmøte -- Oslo 28.--29. ja- nuar 1934	101	År 1935 går inn	165
Den første ukeavis	106	NS' kamp for å hindre en marx- istisk regjering	169
NS program legges fram for offent- ligheten i sin endelige form	106	Livlig møtevirksomhet	175
NS første henvendelse til kongen ..	108	En antimarxistisk kampanje	176
		NS' forslag til grunnlov-endring ..	181
		Den nye nasjonale maske	188
		Føreren taler på Youngstorvet for første gang	196

VIII

NS historiske kamp

	Side		Side
Trotsky kommer til Norge	197	Den første stat som ble ofret på	
NS 3. Riksmøte Hafr-fjord 27.		England, alter i det store verdens-	
29. juli 1935	200	oppgjør	250
Et beveget møte i Åmli	204	Tiltagende forfall	251
Arendal-laget	208	Demonstra-jon mot Max Hodann i	
I orkan ved Hafr-fjord	216	Universitetet	252
Resolus-jon om Kieltraktaten	219	Idretts-striden	257
Erklæring til det norske folk	220	Demon-stras-jon mot Karl Evang i	
Riksmøtets etterdønninger	225	Universitetet	258
NS mars-jerer videre	231	Et skjend-elens dokument til de	
Etiopia-konflikten	239	norske fiskere	260
NS forlanger Stortinget innkalt ..	244	Quis-ling anmelder Trygve Lie til	
Sank-jonene ødelegger vårt fiske-		rik-advokaten	262
marked i Italia	249	Året 1935 på-kyndet opplø-ningen	
		på alle områder av samfunn-livet	273

Forord.

Av partiminister R. J. Fuglesang.

Slik er det alltid i kampfylte tider, at historie blir *skapt*, ikke *skrevet*. Det veldige tidsskiftet som vi står midt oppe i enno, appellerer sterkere til å svinge sverdet enn pennen. Så midt oppe i begivenhetenes sydende mal-trom som vi enno står, er det forsåvidt og-å umulig å gi noen historisk framstilling eller vurdering av de hendingene vi selv er med på. Etterslektens oppgave blir det, å *skrive* den historie vår generasjon *skaper*.

Dette verket er heller ikke ment som noe historisk verk i den betydning vi vanligvis oppfatter dette begrepet. Hensikten har mere vært å gi en dokumentasjon og en beretning om en del av de begivenhetene som danner milesteinene på Nasjonal Samlings kampfylte og slit-omme veg fram til skjebneåret 1940. Og dette er av betydning, og-å i en kampf-tid. Begivenhetene i denne tiden er så veldige og velter slik inn over oss, at vel bare de færreste evner å holde fast i hukommelsen, til de rolige tidene igjen kommer, hele den fylde av enkelthendinger som kan støtte en senere rent historisk framstilling.

Vi har derfor grunn til å være redaktøren takknemlig fordi hun har påtatt seg og sett en oppgave i å samle det omfattende materiale som har vært nødvendig for å gi en framstilling av den første epoken i Nasjonal Samlings innsats, grunnleggelsen og forholdene i forbindelse med den, og de viktige årene fram til 1940. Fru Halldis Neegård Østbye har og-å forutsetninger som få til å gjennomføre denne oppgaven. Gjennom alle år har hun vært knyttet til ledelsen i O-lo og har gjort sin energiske og omfattende innsats, særlig på den politiske opplysnings område.

Et verk som dette må sjølsagt bli individualistisk preget. Hvert NS-medlem vil i sitt syn på bevegelsens utvikling se tingene ut fra de

begivenheter vedkommende selv opplevde, og ut fra bevegelsens organisering og innsats i den land-del hvor en selv har virket. Forfatteren har som nevnt vært knyttet til ledelsen i Oslo. Dette verk må for det første binds vedkommende derfor naturlig nok vesentlig omfatte den virksomhet som gikk ut fra hovedkontoret i Oslo, både fordi Foreren hadde sitt kvarter der og partiets ledelse lå der. I et senere bind vil bevegelsens oppbygging og virksomhet i de enkelte land-deler bli behandlet, like-å de for-kjellige særorganisasjoner. Den innvending at første delen av verket derfor kan synes noe hoved-stad-preget, har således sin forklaring heri.

Verket har også en annen viktig misjon å fylle i dag, den nemlig å vise den jernharde konsekvens som alltid har preget Forerens og bevegelsens standpunkt. Urokkelig fra første dag har Nasjonal Samling marsjert *en* veg og den vegen betydde kompromissløs kamp mot kommunisme og verdensjødedom, kamp for et fritt og nasjonalt arbeids-Norge.

Hver eneste NS-veteran utøver hele landet vil sikkert nikke gjenkjennende til de fleste begivenhetene som her berettes. I den grad var vi en sluttet fylking vi som dengang kjempet med i rekkene, at hver og en av oss i virkeligheten folte oss personlig delaktig i alle de viktigste begivenhetene som skjedde. Og hvert år under Riksmotene fant de tusener kampfeller hverandre fra hele landet i noen dagers hektisk samvær. Beretninger om arbeidet ble avgitt, linjene for arbeidet framover ble trukket opp og for alle betydde disse årlige stor-tevner en ny oppladning av energi og kampvilje. De skal minnes her, alle de offervillige og utholdende kjempere, kvinner, menn og ungdom, som i disse år trass i alle prøvelser og all motgang sto trofast ved Forerens side og derigjennom kom til å danne den *kjerne* som da utviklingen krevde det, sto samlet under Vidkun Quislings banner — den kjernen som ble forutsetningen for at Vidkun Quisling, da det hele brøt sammen den 9. april 1940 med Nasjonal Samling i ryggen kunde gjøre sin historiske innsats for å redde Norges fortsatte beståen som selvstendig nasjon — den kjernen som dannet grunnlaget for den slagkraftige organisasjon som i dag fører kampen for å sikre et fritt og selvstendig Norge en sterk og ærerik plass i det nye Europa.

Forord

XI

Nasjonal Samlings innsats er i videste utstrekning betinget av de enkelte NS kjemperes innsats. Rundt om i det vidstrakte landet vårt sto og står bevegelsens titusener ukjente soldater. Gjennom år fulle av motgang og uforstand, av terror og forfølgelse førte de ufortrødent og uforferdet bevegelsen videre framover i kamp for å vinne den enkelte norske kvinne og mann. Derfor skal dette verk være tilegnet og viet bevegelsens ukjente soldat, hver enkelt av de tusener enkelte NS menn og NS kvinner som gjennom alle år og fortsatt i dag oppofrende gjør sin innsats for Nasjonal Samlings sak. Alle de som kjemper fordi de har sett og forstått den fare som truer vårt folk og den eneste veg som kan redde vårt folk fra denne faren.

Kampens historiske nødvendighet byr oss alle å kjempe. å ofre og å lide inntil kampen for Norges frihet og frelse er ført til den seierrike slutt. Ut fra sann idealisme og ansvarsfølelse overfor land og folk vil ingen vise kampens plikt fra seg.

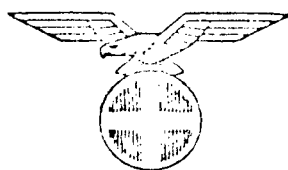
Ett navn lyser foran oss i denne kampen, *ett* navn er hjertene fylt av — NORGE.

Norge, vårt land,
du hvis framtid er vår,
du fedrenejord langt nord —

Oslo, November 1944.

INNLEDNING

Dette verk handler om Nasjonal Samlings kamp i de første vanskelige årene 1933-1940, og de begivenheter som gikk forut for Nasjonal Samlings opp-tåen.

Verket er inndelt i følgende hovedavsnitt: Innledning. Quisling begynner kampen for Norge, Nasjonal Samling blir til, valgkampene 1933 og 1937, samt avsnittet «Norge i drift mot krig», omfattende tidsrommet 1933 til april 1940. Til slutt en oversikt over de respektive fylkes- og særorganisasjoner og en samlet oversikt over riksmøtene 1931-39. Første bind omfatter tiden til og med 1935.

Overfor et så stort stoff har en som følge av de mange vanskeligheter som tiden skaper, måttet innskrenke seg til å trekke opp de store linjer i den politiske kamp som NS førte i disse årene. Hva enkeltpersoners innsats angår, er det stort sett bare nevnt under omtalen av de lokale organisasjoner og særorganisasjonene. Etter valget i 1936 ble for øvrig fra en del enkeltpersoners side gjort forsøk på å sprengbevegelesen innenfra. I denne aksjon deltok også noen tidligere framtrede og aktive medlemmer av NS, som av denne grunn har fått sine navn strøket av NS historie, trass i den innsats enkelte av dem gjorde i tiden for 1936. For øvrig må en, som også partiminister Fuglesang framholder i forordet, komme på en viss avstand av begivenhetene for å få klarlagt Nasjonal Samlings historie og innsats i sitt fulle omfang og i sammenheng med de dramatiske begivenheter som ble innledet med den engelske minentlegging i norske farvann 7. april 1940.

Det har ellers vært vanskelig å få samlet fyldestgjørende materiale og billedstoff vedrørende de forskjellige lokale organisasjoner, samtidig som atskillig verdifullt materiale gikk tapt i de bevegde april dager 1940.

For øvrig kan en vel gå ut fra at de enkelte fylker og særorganisasjoner etter hvert vil få sine egne skrevne beretninger, mere detaljert

XIV

NS historiske kamp

enn det er mulig i en slik samlet framstilling av hele bevegelsens virksomhet. Ikke minst hva angår de enkelte kampfellers personlige erindringer fra de bevegede valgkamper på forskjellige kanter av landet.

Både av hensyn til dem som var med i kampen fra dens begynnelse, og de mange som har sluttet seg til senere, er det imidlertid av betydning i denne hektiske tid å få en oversiktlig framstilling av bevegelsens tilblivelse og første kampår. Det bidrar til å øke den gjensidige forståelse og sveise alle sammen i sterkere kampfelleskap for det mål som alltid har vært det store og alt overkyggende: å gjenreise vårt land fra det politiske og nasjonale forfall og føre det frelst og fritt gjennom det ragnarøk som Nasjonal Samlings skaper og Fører Vidkun Quisling med profetisk klarsyn har forutsett og forutsagt helt fra sin første framtrøden i norsk politikk i 1929.

Halldis Nøegård Østbye.

Vidkun Quislings historiske misjon

«Med sorg og bekymring ser hver nordmann sitt land dag for dag gli som maktstjålet dypere og dypere inn i en stadig alvorligere politisk, økonomisk og sosial krise som holder på å ødelegge landet. Vårt folks velstand og krefter ødes i ufruktbar partipolitikk og meningsløse arbeidskonflikter. Samfundets enhet og sammenheng er brutt. Den bolsjevikiske og rabulistiske ånd brer seg i våre byer og bygder, og i bakgrunnen truer en blodig sosial revolusjon, den største tragedie et folk kan oppleve. Vårt folk synes angrepet av en dødelig sykdom som fører det mot anarki og oppløsning.»

Skal man si det med få ord, kan situasjonen i vårt land i årene 1930—40 neppe uttrykkes bedre enn med disse linjer av Vidkun Quisling i programmet for «Nordiske Folkereisning i Norge» i 1931.

Det er få mennesker gitt å samle et slikt fond av viten og kunnskaper som Vidkun Quisling. Derfor kunde han også i sin «Opfordring til Nordiske Folkereisning» gi et så konsentrert bilde, som aldri noen før ham, av den oppløsningsprosess som foregikk i vårt folk, av årsakene til den og samtidig vise vegen gjennom det nasjonale forfall til nasjonal gjenreisning.

Hva mange instinktmessig følte det *forsto* Vidkun Quisling. Fra sin aller første ungdom hadde han interessert seg for de sosiale og politiske problemer. Hans umettelige kunnskapstørst og fanatiske trang til å finne en løsning på tidens problemer hadde lært ham å se utviklingen i sammenheng, å se de store historiske linjer, å forstå at vår generasjon bare er et ledd i en uendelig kjede og bærer av slektens

samlede arv og erfaring som må føres videre til de slektledd som kommer.

Som legasjonssekretær i Leningrad kom Quisling midt opp i bolsjevikrevolusjonen i 1918, og også senere under sitt arbeide sammen med Frithjof Nansen i hungerdistriktene fikk han på nært hold anledning til å studere de veldige sosiale problemer som førte til den russiske katastrofe og trakk verden inn i en serie av kriger og borgerkriger og til slutt inn et gigantisk verdensoppgjør.

Daværende kaptein Prytz, den senere finansminister, kom ved et tilfelle sammen med kaptein Quisling i Leningrad, og de bodde en tid sammen der. Kaptein Prytz har senere fortalt at han syntes at han selv satt inne med en ganske omfattende viten med hensyn til historie, samfunnsspørsmål, sosiale problemer osv. og tenkte til å begynne med at han skulde gi den ti år yngre offiser en orientering om de mange problemer som var rullet opp i forbindelse med krigen og revolusjonen: om de århundrelange kamper mellom stat og kirke, — om Englands splitt og hersk-politikk, om årsakene til den franske revolusjon og følgene av de mange omveltninger som fulgte i dens kjølvann: industrialiseringen og samferdselsmidlenes rivende utvikling, kapitalismens utplyndring av arbeidermassene. Hvordan Østen alltid hadde vært en fare for den europeiske kultur og at den eneste redning var at de germanske folk sto sammen, osv. Quisling hørte høflig og tålmodig på den lange utredning. Men da kaptein Prytz omsider var ferdig begynte Quisling. Og Prytz forsto etter hvert at hans viten ble beskjedent sammenliknet med den yngre offisers, og som han selv forteller: på et par timer ble jeg redusert fra en stor historiker til en liten elev.

Og det som imponerte mest var ikke bare Quislings umåtelige viten, men at han også hadde klart for seg *hvordan de veldige problemer skulde løses* — «problemer som for alle oss andre kun var tankekors.»

Begivenhetene kunde hver dag bekrefte at det som skjedde i Russland var en revolusjon av asiatiske mennesker mot det germanske leder-skikt, det var Østen som reiste seg mot Europa, og i første rekke mot de nordiske folk.

Under inntrykket av disse mektige verdenshistoriske hendinger var det at Quisling begynte å arbeide med programmet for en nasjonal

Vidkun Quislings historiske misjon

3

reisning i hjemlandet og for idéen om en samling av de germanske folk. Om kveldene leste han etter hvert opp resultatet for kaptein Prytz, og i denne tid ble Nasjonal Samlings program skapt.

Quisling hadde allerede på det tidspunkt skrevet et stort filosofisk verk «Universismen» på 2000 sider og ved utformingen av programmet til Nordiske Folkereisning ble benyttet hele setninger fra dette filosofiske arbeid. Nasjonal Samlings program som igjen bygger på Folkereisningens, skriver seg således i virkeligheten ikke fra 1918, men fra et langt tidligere tidspunkt, fra Quisling begynte å arbeide med sin filosofi i gymnasiedagene. Den danner det ideologiske grunnlag for NS program, som etter 25. september 1940 settes ut i livet i Norge. En ny tids idéer som i lignende form går sin seiersgang over verden og fører folkene ut av kaos og vanstyre til den organiserte nasjonale arbeidsstat.

Det er en lykke for Norge at der i dets skjebnetid sto fram en fører av slikt format som Vidkun Quisling, som med sine geniale evner har formådd å bringe den nye politikk i Norge opp på et så høyt nasjonalt plan. At der i trengselens og nødens tid oppsto en folkets fører, som ikke bare hadde våre store dikteres og seeres geniale intuisjon, men som samtidig er en statsmann av sjeldne dimensjoner.

Når man leser det som de gamle politiske partiførere, som Nygaardsvold, Hambro og Mowinckel o. a. har skrevet og sagt i de siste tiår før det nasjonale sammenbrudd, og sammenlikner med det Vidkun Quisling har skrevet og sagt i disse år, vil man best forstå hvilket svalg der er mellom en konstruktiv statsmann og disse snakkende korridorpolitikere, som vanstyrte Norge og førte det ut i ulykken. Da først forstår man fullt ut i hvilken grad vårt land var prisgitt små menns ergjerrighet og ansvarsløse egoisme — og hvor livsviktig det var, at der i det dype forfall sto fram en mann som kunde vise det norske folket vegen det måtte gå om det vilde bestå som fri og selvstendig nasjon.

Da Quisling kom tilbake til Norge etter sitt 12-årige utenlandsopphold gikk allerede hele utviklingen mot en katastrofe av uoverskuelig omfang. Alt var redusert til landsdels-, parti- og særinteresser. Fedrelandets hellige sak var det ingen som skjøttet om. Derfor kunde også forsvaret forfalle, og forsvarsviljen og fedrelandskjærligheten

latterliggjøres og forhånes. Derfor kunde også styremaktene tillate at titusener, undertiden 100 000 og til sine tider 150 000 nordmenn gikk uten arbeid, mens veldige arbeidsoppgaver lå brakk, fordi intet enkelt parti maktet å løse oppgavene alene, og man aldri kunde bli enige om et felles løft. Og hva som verre var, der var også et parti, landets største, hvis ledere hadde interesse av å holde misnøyen og arbeidsløsheten vedlike, da den var et ledd i klassekampen og det revolusjonære undergravningsarbeid.

Innenrikspolitisk var således alt i full oppløsning, rettslig, politisk og moralsk. For det første fordi det ligger i selve liberalismens og demokratiets system at det må føre til kaos og undergravning av statens autoritet, og for øvrig av all autoritet. For det annet fordi djevelske planer var i full utvikling for systematisk å påskynde oppløsningen og forfallet, for å framkalle borgerkrigen og forberede overgangen til det røde terrorssystem, hvilket denne beretningen om NS historie atter og atter vil komme til å bekrefte.

Det norske folk levde på en vulkan. Som Quisling uttrykte det i sitt foredrag under Riksmøtet på Hamar i august 1939:

«Europa er i dag en vulkan og vi lever på toppen av denne vulkan i Europas fredelige hjørne, likesom slumrende landsbyer på et rykende ildberg, som man intet utbrudd venter fra, men som en ond dag eller en ond natt plutselig gir sig til å sprute ild og utbre død og fordervelse.»

Og denne tilstand var ikke ny for oss i 1939. I to årtier, fra bolsjevikrevolusjonens gjennombrudd i Russland i 1918 til 9. april 1940 levde vi under trusselen om at klassekampen når som helst kunde gå inn i sin siste og fryktelige fase.

Samtidig som utviklingen skred fram i Europa, de nye idéer seiret i Italia, Tyskland, Spania og delvis i en del andre land, øket også krigsfaren, idet det gamle systems høyborger: det britiske verdensrike, Sovjetunionen og Amerikas Forente Stater, forberedte seg på med våpenmakt å stanse den skjebnebestemte utvikling.

Men i stedet for å holde vårt avvepnede land utenfor det forestående verdensoppgjør som også nødvendigvis måtte bli et stormaktsoppgjør, trakk det gamle systems ledere litt etter litt Norge inn i alle

internasjonale konflikter i Europa i disse år, — konflikter hvis dypeste årsak var kampen mellom den gamle og den nye tid. Fra Etiopia-konflikten i 1935, den østerrikske konflikt, borgerkrigen i Spania, Münchenavtalen, løsningen av den tsjekkiske konflikten fram til den nye storkrigen i 1939, tok partipolitikerne parti for den ene stormakts-blokk og holdt vårt land bunnet til Folkeforbundspakten, til tross for at Folkeforbundet etter 1934 var blitt en ensidig stormaktsallianse, og vår nøytralitet dermed i realiteten oppgitt, stikk i strid med grunnloven og det norske folks vilje. Man må her regne med hva det norske folket *ønsket*, nemlig å være nøytralt. Men til tross for at partipolitikerne var på det rene med folkeviljen, drev de bevisst denne unøytrale politikk, mens de lot folket *tro* at vår nøytralitet var anerkjent og sikret.

Vårt land var dermed også utenrikspolitisk kommet i en så farlig stilling som vel mulig. I stedet for nøytralitet, var der i virkeligheten hundre prosent sannsynlighet for at Norge vilde bli trukket inn i en kommende storkrig. Og dette samtidig som vårt forsvar var ødelagt.

Historien kan neppe vise sidestykke til så lettsindig spill med et folks skjebne.

I alle disse historiske år lød Quislings manende røst til det norske folk, men hans advarsler ble kvalt i en flom av løgn og bakvaskelser, om de ikke ble systematisk fortiet. Med alle tilgjengelige midler satte folkeforførerne inn for å bygge opp en mur av uforstand og hat mellom Vidkun Quisling og det norske folk.

Med slike midler kan man forsinke utviklingen og gjøre stor skade, men ikke stanse den. En kan ikke beseire en idé som ligger i tidens utvikling med annet enn en idé som er enda sterkere og mer levedyktig, og denne idé den manglet. Det gamle systems forkjempere de kunde alt som var negativt og ondt, bespotte, belyve, forhåne og bakvaske, men de kunde ikke gi det villedte og åndelig underernærte folk ny tro, nye idealer og nytt livsmot. Det eneste «nye» de hadde å by var jøden Marx' nesten hundre år gamle klassekamplære, som utviklingen forlengst var gått forbi, men som det ble holdt liv i ved stadig nye innsprøytninger, delvis stjålet fra nasjonalsosialismen. Motbydeligheten for partipolitikkens evneløshet og snakkesalighet kunde de ikke avskaffe. De var

henvist til en selvødeleggende defensiv, mens den nye tids tanker stadig presset seg fram.

I disse for vårt land så skjebnesvangre år var det at Vidkun Quisling sto fram og forkynnte sin nye lære om idealisme, tro og offervilje, om nasjonal solidaritet, om et nasjonalt ideal.

Idealismens fane ble igjen heist for det norske folk, og at Quislings livsbeseirende idéer særlig fenget i ungdommen ligger i sakens natur.

Når det tross disse store og fengende idéer lenge var så vanskelig for Vidkun Quisling å vinne øre hos det norske folk, så skyldes det først og fremst den alminnelige treghet som ligger i utviklingen, at alt nytt som er av verdi bestandig har måttet kjempe seg fram gjennom trengsler og motgang og en mur av gammel fordom. Derneft at det gamle systems menn satte alt inn på å forvirre begrepene for å hindre at Quisling ble hørt. Det skyldtes *ikke* den ting at det norske folket hadde vanskelig for å forstå hans idéer eller at det var blitt så fordervet og ødelagt av liberalismens og bolsjevismens gift at det foretrakk å leve i forfall og vanstyre. Dette bevises av den ting at ærlige nordmenn som først har hørt — og forstått Quisling, er gått inn for disse idéer med begeistring.

Når denne boken skrives — etter at Nasjonal Samling ble det eneste tillatte og statsbærende parti i Norge — marsjerer titusener av Quislings aktive kampfeller i Nasjonal Samlings rekke, og hundretusener har erkjent Quislings historiske misjon, hans ærlige vilje til å føre sitt folk gjennom forfall til storhet.

Det er Nasjonal Samlings oppståen, første kampår og gjennombrudd dette verk omhandler.

Quisling begynner kampen for Norge.

Er dette verk av mennesker, da skal det gå til grunne. Men er det av Gud, er det det som verdensviljen vil ha fram, da vil de ikke kunne ødelegge det.

Vidkun Quisling.

Russland og Vi.

24. mai 1930 finner vi den første politiske artikkel av kaptein Vidkun Quisling i den norske presse. Det var en artikkel inntatt i «Tidens Tegn» med titelen «Politiske tanker ved Fridtjof Nansens død».

Quisling imøtegår her den oppfatning som framkom fra enkelte hold at Nansens livsverk var avsluttet. Blant annet uttalte hr. C. J. Hambro dette ved minnetalen i Stortinget og igjen ved Nansens bære foran Universitetet 17. mai.

Quisling derimot framholdt at Nansens bortgang var et stort tap for vårt folk, nettopp fordi det enda var så umåtelig meget han skulde ha gjort, ikke på det vitenskapelige område eller i det internasjonale humanitære arbeid, men i *det nasjonale gjenreisningsverk*. Han skriver:

«Den politiske oppgave Nansen så for seg — var som bekjent å fri fedrelandet for klassekamp og partipolitikk, å gjennomføre en nasjonal samling og gjenreisning på basis av sunne politiske og økonomiske prinsipper.

Vi vet at denne nasjonale oppgave var ennå meget langt fra sin løsning.»

Quisling redegjør deretter kort for de viktigste punkter i en slik nasjonal gjenreisning, slik som han ofte hadde diskutert dem med Fridtjof Nansen på reiser og under det internasjonale hjelpearbeid.

Artikkelen slutter med følgende ord:

«Jeg er sikker på at vi ikke kan vise Fridtjof Nansens minne større ære enn ved slik gjerning» —

det vil si, å arbeide for en nasjonal gjenreisning ved avskaffelse av klassekampen og partipolitikken og for en politisk nyordning.

Hr. Hambro var ganske sikkert på det rene med Nansens synsmåter og det er ikke underlig at han var så ivrig etter å pointere at Nansens livsverk var avsluttet. Det er heller ikke å undres over at Fedrelandslagetets formann, som var en av de første som tok flukten til Amerika etter 9. april 1940, var på pletten for å imøtegå Quislings artikkel.

Denne feide i avisene ble den første av mange i den stadig bitrere kamp mellom det gamle og det nye, mellom internasjonalismens, pluto-kратиets, jødedommens og bolsjevismens redskaper og forkynnere, og den mann som ble skaperen og føreren av den nasjonale reisning i Norge og de som fulgte ham.

Etter ovennevnte artikkel kom Quislings artikkelserie i Tidens Tegn «Russland og Vi», som vakte berettiget oppsikt. I «Russland og Vi» finner man ikke bare den formodentlig beste analyse som forefinnes om bolsjevismens system, praksis og lære, men også Nasjonal Samlings ideologi, slik som den seinere ble utformet i programmets 30 punkter.

Tusener av nordmenn leste denne artikkelserie og *forsto* den kommunistiske fare og nødvendigheten av en politisk nyorientering. Men som vi atter og atter skal se i denne beretning, så reagerte det sunne folkevett riktig i første øyeblikk på det Quisling forkynte, men virkningen ble likeså sikkert og helt systematisk avsvakket etterhvert som motstanderne fikk tid på seg til å forvirre begrepene og mørklegge kjensgjerningene.

Men *enda* var ikke motstanderne organisert og sveiset sammen slik som det skjedde seinere. På det tidspunkt var det enda mulig å komme til i dagspressen.

Quisling gikk målbevisst fram og året etter kom programmet for

Nordiske Folkereisning i Norge —

Ingen forsto bedre enn Quisling hvor farlig situasjonen i hjemlandet var. Takket være sine grundige studier av bolsjevismen, dens praksis, strategi og taktikk, var han klar over hvor helt programmessig det røde framstøt mot Norge ble ført. Det var ikke bare flaggene,

I klassekampens tid. —

Det brutale overfall i Åsnes Finnskog.

Demonstrantene benyttet sten, tomflasker og slåshansker som våben og var også bevebnet med stokker. Foruten lensmann Tårneby blev også lensmannsbetjent Lundeby såret av stenkast.

Det ventes nye demonstrasjoner i ettermiddags.

Som meddele i dagens morgennummer blev politiet ved Verneoffisen igår angrepet av demonstranter.

Storings opptøier utenfor Andersens fabrikk på Lillestrøm.

Politiet må følge arbeiderne til og fra arbeidet. Landsorganisasjonen har nu søkt om boikott-domsstelsens samtykke til å blokere Andersen.

Arbeidet ved Andersens fabrikk på Lillestrøm går nu sin gang. Tatt 10 mann i virksomhet foruten dersom selv. Men hvis noen tror de får arbeide i fred, tar man dem. Landsorganisasjonen har uttrykt sig ønsket blokaden av Andersens drift for ulovlig. Allikevel er der drøyt 1000 arbeidere utenfor fabrikk og arbeiderne må følges.

Under det før omtalte møte er det blitt besluttet, og arbeiderne må følges.

Meningen er naturligvis å gjøre livet så uutholdelig for folkene, deres hjem og familie, at de må gi op. Det skal stekke nerver til å stå mot et slikt press. Andersen selv er imidlertid en mer enn nogenstidne opsett på å føre sin sak i retten. Hvis han ikke får arbeidsfrihet og arbeidstid, så får heller hele fabrikk og fred, så får heller hele fabrikk og fred.

Uroligheter ved Etna—

Dokka-vassdraget idag?

Fredelig stemning, men der egges til kamp.

Demonstrantene holdt møte på Dokka imiddags.

Tilstrækkelig politi til å møte spektaklene.

Veistrekken i de 7 fylker.

Arbeidsmannsforbundets kardnalkrav.

Der foreligger klare oplysninger fra mange partier i kommunen om at kampen gjelder. Det er jo, som sagt, en politisk, ikke arbeidsmannsforbundets sak. Det er jo, som sagt, en politisk, ikke arbeidsmannsforbundets sak. Det er jo, som sagt, en politisk, ikke arbeidsmannsforbundets sak.

BRUDET I RANDSFJORD KONFLIKTEN

Det brast på prisspørsmål.

Skogeiernes representanter uttaler sig til Alltenposten.

Nu er det låst helt fast, sier Bratvold i Papirindustriarbeiderforbundet.

Konferanser hos statsministere i formiddag.

Forhandlingene om Randsfjordkonflikten er som meddele stramt på. — Nu er det låst fullstendig fast, sier Bratvold i Papirindustriarbeiderforbundet. Skogeiernes vil, de fremdeles ikke ha noget med Skog- og Landarbeiderforbundet å

Drammensvassdraget. På fru Hyes hotell treff ikke komme til før tirsdag aften. En av arbeiderne, som bor i Drammen, ble overfalt i går. De gikk seg ut i skogen, da han var på hjemveien. To mann passet ham og han overlevde og sparte seg.

Med haglgevær til arbeids-plassen.

En av arbeiderne hos Andersen på Lillestrøm overfalt. — Statspolitiet til Lillestrøm igår.

Optøiene utenfor Alfred Andersens fabrikk på Lillestrøm fortsetter fremdeles. Hver aften ved arbeidstidens slutt samler der sig folk utenfor uten at det dog kommer til håndgripeligheter. Arbeiderne blir som regel klart hjem i Andersens bil for å undgå splarotgangen gjennom flokkene. Noget direkte overfall er det heller ikke. En av arbeiderne, som bor i Drammen, ble overfalt i går. De gikk seg ut i skogen, da han var på hjemveien. To mann passet ham og han overlevde og sparte seg.

Igår møtte han på arbeidet med et gevær over skulderen. Da to han mente å kunne gjenkjenne som overfallsmennene blev arrestert igår og løslatt, hvorefter de blev løslatt mot medspille. Også i går var det en ankomst av folk, men mest ungdom utenfor Andersens fabrikk. Denne gang var imidlertid en tropp av statspolitiet under politifullmektig Solbergs ledelse rømt op. Det bidrog naturligvis til å legge en demper på rushtens og alt var stille og rolig. Igår middag måtte Andersen møte på Lillestrøm.

Fra 1930 og utover kom en uavbrutt serie av bitre arbeidskamper. Den langvarigste og mest ondartede skogskonflikt i Norge var Randsfjordkonflikten som varte i over fire år, fra våren 1930 til høsten 1934.

symbolene og slagordene han kjente altfor godt igjen fra sovjetstaten, men også den slue og beregnende måte som Moskvas tilhengere forsto å erobre skanse etter skanse på, og de maskeringsmetoder som bruktes for å kaste blå i øynene på det godtroende borgerskap og de villedte arbeidermasser.

For Quislings nære venner var det lenge uklart om Quisling vilde ofre seg for den praktisk-politiske oppgave i vårt land eller bare arbeide videre med utformingen av sine filosofiske tanker. Men på det tidspunkt, da han skrev de første artikler i den norske pressen etter hjemkomsten fra Sovjet-Russland i 1929 var i et hvert fall avgjørelsen truffet. Det vakte nesten forferdelse blant hans nærmeste at han vilde ofre seg for en slik tilsynelatende håpløs oppgave som å prøve på å snu strømmen i et land hvor utviklingen gikk med slike stormskritt mot katastrofen. Quisling var sikkert også selv klar over at det vilde bli en hard kamp, selv om han neppe hadde regnet med at sjofelheten og gemenheten hos motstanderne skulde anta så fantastiske dimensjoner, som tilfellet ble.

På denne tiden begynte Bondepartiet, hvis program hadde mange felles tilknytningspunkter til Quislings synsmåter, å gjøre seg gjeldende, og under valgkampen i 1930 holdt også kaptein Quisling flere foredrag for Bondepartiet om marxismen og dens bondefiendtlige politikk.

I løpet av det følgende år ble Quisling målbevisst ført sammen med en rekke ledende menn innen politikken og samfunnslivet. 17. mars 1931 ble av interesserte sammenkalt et møte i Håndverkerens sal i Oslo, hvor Nordiske Folkereisning ble etablert, og retningslinjene vedtatt. Da Quisling senere trådte inn i Bonderegjeringen som forsvarsminister, fungerte kaptein Prytz som formann i Nordiske Folkereisning.

En av Oslos største aviser kalte Folkereisningens program «*Et oppsiktsvekkende dokument, hvor Quisling gjør seg til talsmann for avskaffelse av parlamentarismen og innføring av et riksting sideordnet stortinget*». (Arbeiderbladet 28.5.31.)

Avisen skriver med svær overskrift om «Forsvarsminister Quislings nye samfund», «Hans siste arbeide før han ble statsråd var å organisere «Nordiske Folkereisning» i Norge» osv.

//

NORDISKE FOLKEREISNING I NORGE

Herr

I en serie artikler i dagspressen høsten 1930, hvilke nu foreligger i bokform („Russland og Vi“) har major Vidkun Quisling på en overbevisende måte skildret for oss de indre forhold i Russland og Russlands nuværende utenrikspolitikk, såvel som den fare som truer vårt folk fra øst i forbindelse med den indre utvikling i vårt eget land og de usikre forhold overalt i verden.

Men samtidig som major Quisling således har belyst hvad bolsjevismen innebærer og har villet vekke sine landsmenn til beundelse, har han også pekt på de midler hvormed vi skulde møte den truende sosiale omveltning og redde vårt folk over vanskelighetene uten ødeleggende tap.

De ideer som major Quisling i denne forbindelse har fremsatt bygger på to hovedsynspunkter:

(1) At den marxistiske reaksjon mot den europeisk-nordiske civilisasjon er en slags religiøs og rasebestemt bevegelse som hviler på en samlet verdensanskuelse, og derfor ikke kan bekjempes effektivt med stykkevis partipolitikk, men alene ved å sette op derimot i en samlet form de prinsipper, hvorpå all nordisk kultur er bygget, ideer som hos et nordisk folk skulde ha større slagkraft enn de marxistiske.

(2) At den krise som vi gjennomlever, rummer ikke bare farer, men også muligheter til å reise vårt folk til en ny og rikere utvikling.

Major Quisling sammenfatter disse to synspunkter i en klar og sikker politisk linje som uten tvil utløser tanker som har dannet sig i mange sinn m.h.t. den politiske utvikling i vårt land.

Det er også sikkert at vesentlig det samme som major Quisling peker på, må gjøres hvis vi skal sikre vårt lands fremtid.

I bevisstheten herom har en rekke mennesker som er optatt av disse spørsmål drøftet hvorledes de nevnte ideer skulde kunne omsettes i praksis.

Foranlediget ved en rekke henvendelser har major Quisling nu samarbeidet disse ideer til et prinsipielt program eller retningslinjer for en nordisk folkereisning. Disse retningslinjer inneholder i 5 logisk oppbyggede hovedpunkter en bestemt politisk verdensanskuelse og et avrundet, helstøpt program, som alle konstruktivt tenkende mennesker i vårt samfund burde kunne samle sig om.

Idet jeg vedlagt sender et eksemplar av disse retningslinjer, tillater jeg mig å meddele at i nærmeste fremtid vil der bli holdt et møte av interesserte menn, hvor der nærmere vil bli redegjort for saken, og hvor fremgangsmåten for disse planers gjennomførelse vil bli drøftet.

Hvis disse tanker har Deres sympati vil man sette pris på Deres nærvær. Tid og sted vil senere bli meddelt.

I det vedlagte hefte er også anført foreløbige lover for den bevegelse som man har tenkt sig organisert til gjennomførelse av de nevnte tanker.

Som det vil forstås dreier det sig her ikke om en organisasjon i likhet med de nu bestående og heller ikke om nogen konkurranse med disse. Hvad man tilsiger er med minst mulig organisasjonsarbeide å skape og lede en bevegelse eller reising som kan tvinge frem visse bestemte ideer (Retningslinjene), en samorganisasjon hvori alle nasjonale organisasjoner vil kunne hjelpe til og vil kunne finne full plass for sitt arbeide, såfremt de vil gå inn for gjennomførelsen av bevegelsens retningslinjer.

Denne skrivelse med bilag bedes foreløbig behandlet konfidentielt.

En annen avis skrev bl. a. følgende:

«En bevegelse påkaller oppmerksomheten i disse dager «Nordisk folke-reisning i Norge» som har sin organisasjon under dannelse, men som ikke enno har henvendt seg til offentligheten. — —

«— — Men som nevnt kan enno intet sies om den nye bevegelse, om dens retning og utsikter, før den framtrer i klar formulert form. Men målet den setter seg og grunnlinjene for dens arbeid, som sees opplyst, er stort og høyt anlagt, det nemlig å vekke det norske folk til bevissthet om dets rasbundne egenart og dets verd, å bringe dets evne til rikere utførelse og øke dets produktive kraft. Å vekke folket til bevissthet om sine oppgaver heime og ute og sette alle krefter inn på å løse dem, å reise folket til nytt liv, politisk, økonomisk og moralsk. Og sluttelig å bidra til å gi verden en nordisk ånd.

Som man ser, høy idealitet og høye mål, som kan regne med bare sympati på alle hold, som ikke er forblindet av partiegoisme. For sikkert tør det sies å være, at vårt gamle politiske system som snører nasjonens liv inn i ufrie former ikke lenger makter oppgaven, det er forlenget foreldet og har overlevet seg selv. Partiformene, som engang passet en fortid, stenger utvikling og vekst, de hemmer tidens åndedrett og lammer livsfunksjonene. Ingen begeistres heller lenger av partipolitikk, man går trett av de politiske grammofonplater, den store likegyldighet brer seg. Men ikke håpløsheten. Tidens mennesker vil være mennesker, ikke først og framst partipolitikere. Trangen til å finne seg selv og sin egenverdi er i vekst. Ikke lenger som slaver av påtvungne partimeninger, heller ikke som teoridyrkere i internasjonalismens tjeneste, de vil være virkelighetsmennesker, frigjorte, som i fellesskap kan sette seg høye fellesmål og ved forenede krefter søke å løse livets oppgaver enhver til gagn.»

Vi kan vel trygt si at dette var den alminnelige innstilling hos mesteparten av det norske folket. Men der var en liten minoritet som hadde andre interesser å vareta enn det norske folks. Fremst blant disse finner vi hr. Carl Joachim Hambro, stortingspresidenten, som gikk for å være nordmann, men som med årene antok et umiskjennelig jødisk utseende, og i sine gjerninger mer og mer avslørte seg som det han alltid var: generalagent i Norge for den internasjonale jødedom.

Det var hr. Hambro som straks tok opp saken i Stortinget etter at Quisling var blitt forsvarsminister, og forlangte at Nordiske Folke-reisning skulde forbys. Det var som Quisling senere så treffende uttrykte det: jøden som luktet kristenblod. Hr. Hambro var fra første stund klar over at Folkereisningens program var en krigserklæring til

jødedommen og den internasjonale finanskapitalen, og en trussel mot hr. Hambros og likesinnedes samvittighetsløse spill med det norske folks dyreste interesser.

I brosjyreform ble i begynnelsen av 1931 sendt ut

Redegjørelse for Nordiske Folkereisnings Retningslinjer.

Den gjengis her i sin helhet:

1. Vi lever i et tidsskifte, midt i en revolusjon i mer enn én betydning av dette ord. Forandringene i menneskenes livsforhold foregår så hurtig og er så dyptgripende at utviklingen antar en voldsom karakter, likesom det råder en almindelig usikkerhet m. h. t. hvad fremtiden vil bringe.

En vesentlig årsak til denne verdensomfattende krise i civilisasjonens historie må søkes i den kjensgjerning at en rekke nye ideer, oppfinnelser og opdagelser helt har endret betingelsene for menneskenes liv her på jorden, mens de menneskelige samfunnsformer ennå ikke har rukket å tilpasse seg til de nye forhold. Således oppstår kriser og brytninger både innen de enkelte land, og mellom landene innbyrdes, krig og sociale revolusjoner.

2. De mest betydningsfulle av disse motsetninger er:

- a. At verden i virkeligheten holder på å vokse seg sammen til en enhet, mens landegrensene ikke alene opprettholdes, men ytterligere pointeres.
- b. Motsetningene mellom arbeidsmakt og kapitalmakt.
- c. Kolonifolkenes reaksjon mot den europeiske og amerikanske imperialismen.

3. En hovedfaktor i denne verdensomveltning er den internasjonale revolusjonære kommunisme som er blitt herre i Russland, og som basert på dette mektige land søker å utnytte de internasjonale vanskeligheter til å bringe hele verden til revolusjon og gjennomføre sin doktrinære løsning overensstemmende med de marxistiske grunnsetninger. Således utdypes verdenskrisen og kan meget vel bli katastrofal.

4. Også Norge er på det alvorligste innviklet i denne internasjonale krise, og dens følger for vårt land er blitt voldsomt skjerpet ved vanstyre i stat og kommuner, og ved våre politikeres mangel på forutseenhet og på evne til å behandle tidens problemer. Med sorg og bekymring ser hver nordmann sitt land dag for dag gli som maktstjålet dypere og dypere i en stadig alvorligere politisk, økonomisk og sosial krise som holder på å ødelegge landet. Vårt folks velstand og krefter ødes i ufruktbar partipolitikk og meningsløse arbeidskonflikter. Samfundets enhet og sammenheng er brutt. Den bolsjevikiske og rabulistiske ånd brer seg i våre byer og bygder, og i bakgrunnen truer en blodig

social revolusjon, den største tragedie et folk kan oppleve. Vårt folk synes angrepet av en dødelig sykdom som fører det mot anarki og oppløsning.

Slik kan det ikke i lengden fortsette. Selv om det ellers i verden var fred og normale forhold, så vil vi på denne måte til slutt komme i ulykke og bli kastet på skraphaugen som nasjon. Så meget uheldigere er vår stilling som situasjonen ute i verden, således som fremhevet, langt fra er fredelig og normal. Ytre og indre vanskeligheter kan nårsomhelst forene sig for å ødelegge oss. Man må være mer enn blind for ikke å se at vårt samfund, og hvad det inneholder av verdier, befinner sig i den største fare.

Derfor er uroen og usikkerheten for fremtiden stadig voksende i vårt folk. Men også forbitrelsen over vårt politiske stell, og viljen til å gjøre ende på disse ødeleggende tilstander som fornædler oss og stjeler vår kraft.

5. En god del av våre vanskeligheter skyldes den internasjonale krise vi lever oppe i, og kan bare bøtes med internasjonale forholdsregler som ikke alene er avhengig av oss. Men stort sett står det i vår egen makt å rette på de forhold som holder på å ruinere oss, likesåvel som disse for en vesentlig del er selvforskyldt. Det gjelder imidlertid å finne botemidlene, og herunder holde fast for øiet at en krise ikke bare rummer farer, men også muligheter for en ny fremgangsrik utvikling.

6. Det er i dette land en hel del borgere som tror den truende sociale revolusjon avverget med det blotte argument at Norge er ikke Russland. Det er ikke de folk som kommer til å redde landet fra revolusjonen. Likeså litt synes det nuværende parlamentariske system med sin ufruktbare partipolitikk å kunne løse våre nasjonale oppgaver. Marxisme som en tredjedel av vårt folk iallfall i navnet bekjenner sig til, og som er en hovedhindring for vår nasjonale gjenreisning, den er en slags religion og kan derfor ikke effektivt bekjempes med programmer bestående av usammenhengende valgagn. Heller ikke med en lunken borgerlig politikk som enten vil at alt skal bli ved det gamle eller som går på akkord med de revolusjonære. Men vi må helt til bunns i saken. Vårt politiske syn og vår politiske gjerning må være grunnet på og gjennomtrengt av det sanne nasjonale, og av en dyp og moralsk verdensanskuelse, må likesom bolsjevismen være en politisk-religiøs bevegelse. Og det må være en folkereisning. Det er fra folket forandringen må komme, bryte frem av folkebevisstheden, som finner seg selv, befri seg fra fortrollingen og endelig i farens stund erindrer at over de enkelte partier står det hele folks store parti.

7. En slik folkereisning må bygge på det faktum at nordmennene sammen med de andre skandinaviske folk utgjør kjernen i den store folkefamilie som representerer det mest verdifulle raseinnslag i menneskeslekten, den store nordiske rase. Disse raseegenskaper som vi er bevarere av, forplikter samtidig som de betinger en bestemt politikk ute og hjemme. Vi skal ikke ta til løsen importerte, mindreverdige ideer som slett ikke passer for vår egenart. Men

vår politikk må, foruten å stemme med tidens krav, også være overensstemmende med vår rases behov og streben. Nasjonal gjenreisning er fåfengt arbeide hvis man ikke gjenopliver den nordiske ånd. Vårt folks fremgang henger uløselig sammen med bevarelsen av dets nordiske blod, og tar vi ikke vare på vår nordiske egenart, taper vi den.

8. Det annet grunnlag for folkereisningen, likesom det er det for vårt folks eksistens, må være en åndelig og ansvarsbevisst opfatning av tilværelsen. Når vi erkjenner de dype sannheter i det historisk forgangne og historisk bestående, og ser de store ting som folk av nordisk rase har utrettet for verdensutviklingen helt fra historiens begynnelse inntil denne dag, da de står kraftige som aldri før. (Den indiske, persiske og gresk-romerske kultur, likesom den europeiske og den amerikanske kultur skyldes vesentlig nordiske folks innsats). Og vi samtidig er overbevist om at det er guddommens vilje som åpenbarer sig i verdenshistoriens utviklingsgang. Så må vi også, uten å underkjenne andres betydning og innsats, ha lov til å tro på de nordiske folks, og deriblandt vårt norske folks, fortsatte misjon i verden. Mange tegn tyder også på at de nordiske folk her i det egentlige Norden nu er kallet til å spille en ny og større rolle i utviklingen, idet de trekkes mer og mer inn i verdensbegivenhetene. Og alt stort er begynt som smått.

9. På dette dobbelte grunnlag, (rase og åndelig livsanskuelse) og overensstemmende med tidens behov må vår politiske nyorientering bygges. Som ethvert annet samfund der vil redde sig fra en alvorlig krise og gjenfødés, må vårt folk finne tilbake til sitt livgivende grunnlag, og på dette grunnlag utfolde sine krefter. Og med en riktig vurdering av samfundets og den enkeltes rolle. Målet ligger i de enkelte, i personlighetens utvikling, men denne er knyttet til samfundets utvikling. Samfundet (fellesskapet) er et middel, ikke mer. Og de beste skal lede.

Ved således å forbinde «den nordiske tanke» med en religiøs og moralsk verdensopfatning såvelsom med hensynet til den moderne utviklings krav, fremstår en politisk lære som både bygger på realiteter og er noget å leve og dø for. Alene en sådan bevegelse (religiøst bestemt, nasjonal, social og nordisk, eller om man vil social-individualistisk) vil ha den grundighet og følelseshetning som kreves til å overvinne den tredobbelte bøg i vårt samfund: borgernes slapphet, en misforstått liberalismes tvetydighet og feig halvhets, og den kommunistisk-socialistiske quasireligion.

10. Vi utformer denne politiske nyorientering klart, bestemt og positivt i fem enkle, logisk oppbyggede punkter (retningslinjer) med de tilhørende mest vesentlige utfyllinger. Og vi må forlange av alle deltagere i folkereisningen at de skriftlig forplikter sig til denne bestemte politiske anskuelse.

11. Vårt første punkt gjelder samfundets indre sikkerhet og frie utvikling, som er alvorlig truet av den revolusjonære arbeiderbevegelse. Statens

første primitive opgave er å sikre sine undersåtter mot gjensidige overgrep. Denne sikkerhet har vi ikke i dette land sålenge den kommunistiske opprørsbevegelse får utvikle sig som hittil. Hovedmidlet til å fri vårt folk fra de fremmede, mindreverdige og kompromitterte marxistiske ideer må være et grundig og bredt anlagt opplysningsarbeide, og en positiv politikk. Man behøver ikke å ta mørket ut av et værelse før man slipper lyset inn. Men slik som forholdene ligger an, er det kommet så langt at en bekjempelse med ideer alene ikke er av tilstrekkelig hurtig virkning. Der trenges anvendelse av alle lovlige midler, og at forskjellen mellom politikk og forbrytelse slås fast. Folket må forlange at det vernes om statens autoritet, og at statsmyndighetene tar slike forholdsregler at arbeide og eiendom og folkets fredelige og organiske utvikling trygges.

12. Retningslinjenes *annet punkt* fremsetter sammenfattet det positive grunnlag for den nye politiske orientering, overensstemmende med det som er fremholdt foran, nemlig: vår nordiske avstamning og egenart, og en åndelig og moralsk opfatning av tilværelsen. Da de fleste mennesker også i vårt land er legemlig eller åndelige blandinger, er det i rasespørsmålet først og fremst spørsmålet om en *innstilling*, og da den nordiske. Det gjelder å bringe vårt folk til å forstå at rasen, menneskenes nedarvede typiske og åndelige konstitusjon, er den avgjørende og muligens den viktigste faktor i den historiske utvikling, samt at det for vårt folks vedkommende dreier sig om en av jordens eliteraser, med derav flytende opgaver og ansvar. Da videre hele den norske befolkning, til tross for den raseinnblanding som har funnet sted på forskjellige kanter av landet, utvilsomt er av dette nordiske blod, er det vår opgave å utnytte dette blodsforhold som et *samlende moment*, og ikke la uvesentlige forskjelligheter i type og anlegg, som kan påvises hos befolkningen, særlig i de forskjellige landsdeler, virke til unødige splittelse.

Betoningen av det rasemessige må imidlertid ikke utarte til overvurdering av ens eget, og til undervurdering av andre og det felles menneskelige. Ved de ømtålelige forhold som det her gjelder, må man i tide være oppmerksom på dette, om enn feilen foreløpig består i at man ikke har tilstrekkelig øie for rasens betydning og verdi.

Også i det tilhørende spørsmål om religion og livsanskuelse fordres særlig toleranse og takt. Hvad vi vil er at det norske folk forstår at det må bygge på en åndelig og ansvarsbevisst opfatning av tilværelsen, og ikke på den anskuelse at verden er en dampmaskin og menneskene et tilfeldig produkt av materien.

13. I *tredje punkt* er tatt op tidens brennende sociale spørsmål. Det gjelder å gjenoprette samfundets enhet og sammenheng ved å få arbeiderne bort fra de fordærlige marxistiske ideer, og vinne dem for en nordisk, solid og byggende *nasjonal arbeiderpolitikk* som kan fremme deres egne og det heles interesser.

Ved å gi arbeiderspørsmålet en så central og fremstående plass i vårt program, understreker vi vår vilje til først og fremst å gjøre folkereisningen til en reisning av de brede lag. Hvis vi ikke kan forsones kapital og arbeide, og bryte den tvedeling av vårt samfund som stivner mer og mer til, så driver samfundet uvegerlig mot den katastrofe som marxismen forutsier, og som den russiske revolusjon er et så fryktelig eksempel på. Også for landets sikkerhet utad i disse farlige tider er det av avgjørende betydning å skape en solidere social bygning. Et hus som er splidaktig med sig selv, kan ikke bestå.

Men vi går i vår programstilling ikke bare ut fra disse i og for sig vektige nok motiver. Vi har også andre mål for øie. I vårt land er den nasjonale kultur ikke båret av en herskende overklasse av fremmed opprinnelse, slik som ofte er tilfellet andre steder. Men folket er stort sett ens, og har likesom det nasjonale nettop sitt tyngdepunkt i de brede lag på land og i by. I disse lag er derfor i vårt land særdeles mange virkekriftige menn og kvinner, og disse kan ikke komme til sin rett hverken under de nuværende forhold, eller, og ennu mindre, med de chanser for individet som marxismen kan stille i utsikt. Det er fremfor alt disse undertrykte evner som har krav på bedre vilkår, og det er fra ethvert synspunkt både en plikt og en nasjonal fordel å hjelpe dem til de kår som svarer til deres forutsetninger.

Forsåvidt arbeiderbevegelsen innen rammen av det heles vel arbeider på denne samme oppgave, arbeiderklassens frigjørelse, er den en helt berettiget bevegelse som både fortjener sympati og støtte, og det er denne streben som i virkeligheten bærer arbeiderbevegelsen. Imidlertid er som bekjent *ledelsen* av den norske arbeiderbevegelse mer og mer gått over til å søke løsningen efter de av den tyske jøde Karl Marx utarbeidede grunnsetninger, og har med vedtagelsen av sitt nugjeldende prinsipielle program helt knesatt denne politikk. Arbeiderbevegelsen er blitt sammenblandet med Marxismen. Det er en av folkereisningens hovedoppgaver å fri vårt arbeidende folk fra denne begrepsforvirring, og dermed hele nasjonen fra den mare som ligger over den idag.

Premissene for den marxistiske lære er kritikk av vår samfundsordning. Og i denne kritikk er det meget som er berettiget. Det er også dette forhold som har gitt marxismen dens store tilslutning. Men marxismens konklusjoner er feilaktige. Det er fremfor alt det marxistiske system som er forkastelig. I særdeleshet kan det ikke være den samfundsordning som det norske folk må legge til grunn for sitt fremtidige virke. Visstnok kan den marxistiske ordning opvise sider av systemet som har sine fordeler. Men disse er alle av forholdsvis underordnet betydning. På den annen side medfører den marxistiske ordning ikke alene tapet av økonomisk frihet, men resulterer i en nedsettelse av næringslivets nyttevirkning, som igjen bevirker en følbar senkning av livets nivå for alle samfundslag, også for arbeiderne. For arbeidernes ved-

kommende er også å merke at arbeidets stilling likeoverfor kapitalen blir svekket i det marxistiske system ved at kapitalmakten der er forenet med den politiske makt. Uaktet makten teoretisk utøves og utnyttes i arbeiderklassens navn, blir den sosialistiske næringsdrift faktisk statskapitalisme, hvor en gjeng av partipolitikere inntar privatkapitalistenes plass.

For den revolusjonære sosialismes vedkommende — kommunismen — kommer dertil at forsøk på dens gjennomførelse er forbundet med uhørte forbrytelser mot menneskelighet og moral, og med uhyre materielle og åndelige ødeleggelser.

Mot dette ruinerende marxistiske system, setter vi en positiv nasjonal arbeiderpolitikk, således som skissert i retningslinjenes punkt 3, sammenholdt med punkt 4.

Istedenfor til klassen, apellerer vi til nasjonalfølelse og rasebevissthet og til den individuelle selvfølelse og opdrift. I en arbeiderbefolkning som den norske skulde disse begreper ha større slagkraft enn «klassen», hvad enten denne tas i nasjonal eller internasjonal utstrekning.

Istedenfor klassekamp setter vi godvilje og samarbeide, først og fremst mellom de enkelte ledd i samme næringsvei, dernest mellom alle samfundets virksomheter, samt land og by. Likesom vi ved å la arbeidere og funksjonærer bli delaktig i kapitalen, vil gjøre dem mer interessert i bedriftens resultater.

Det er også av den største betydning at det åpnes lettere vei for dugelige arbeidere og arbeiderbarn til å ta sig frem i samfundet. Tross vår demokratiske samfundsordning finnes ennå mange stengsler før hver nordmann kan føle at han har chanser til å ta sig frem til de plasser i samfundet som han har forutsetninger for.

I en tid som vår, da den internasjonale konkurranse trykker på, er det videre aldeles nødvendig at vi utnytter våre rasemessige fortrin i produksjonen. Ellers har vi ikke utsikt til med hell å hevde oss i konkurransen med andre land, hvis naturlige betingelser ofte er rikere. Vårt arbeidende folk vil ikke kunne oprettholde sin forholdsvis høje levestandard, og ennå mindre opna de kår som svarer til dets forutsetninger.

Vårt standpunkt er i sin almindelighet at fri utfoldelse av næringslivet og det private tiltak er den mest effektive metode på det økonomiske område, og at det offentliges økonomiske virksomhet bør innskrenkes til et minimum. Men det offentliges medvirken er bl. a. nødvendig for en mer planmessig regulering og stimulering av næringslivets utvikling, således at der sikres en sund og jevn økonomisk fremgang og en bedre utnyttelse av våre naturlige muligheter og av vårt høitstående menneskemateriell.

I dårlige tider er det således det offentliges opgave å bruke sine midler til å øke virksomheten. Mens de i gode tider legger midler til side for anvendelse i de dårlige. Staten og kommunene i Norge har som regel valgt en

akkurat motsatt fremgangsmåte, og dette er for en vesentlig del skylden til vår økonomiske elendighet.

Det å holde alle hjul og hender i arbeide og skape øket virksomhet er en vesentlig faktor til høining av arbeidernes kår, idet behovet på arbeidskraft betinger høyere lønninger og dette igjen i sin tur hevet levestandard og øket virksomhet. Å la folk drive ledige omkring er den dårligste og kostbareste politikk av alle. Bortsett fra at det er samfundets plikt å sørge for at dets arbeidsføre medlemmer får anledning til å livnære sig ved eget arbeide.

Vi må videre ha vår oppmerksomhet henvendt på betydningen av at produksjonslivet såvidt mulig lettes for kapitalens rentebyrde, og at det ved kapitalens plasing, foruten til rentabilitet også blir tatt øket hensyn til behovet. I særdeleshet er det nødvendig å lette vår bondestand for den umulige gjeldsbyrde som den har fått pålesset sig, for en ikke liten del som en følge av statens valutapolitikk.

Retningslinjene kan kun gi enkelte springende punkter m. h. t. denne folkereisningens arbeiderpolitikk. Nærmere vil arbeiderpolitikken bli utformet i et «Arbeidets Frihetsbrev» som fastslår arbeidets rettigheter og stilling, og angir veien til forsoning av kapitalmakten og arbeidsmakten som nu står så truende mot hinannen.

Til gjennomførelse av en sådan ny arbeiderpolitikk blir det nødvendig å bryte det nuværende foreningstyranni i den utstrekning det er uforenlig med individets og det menneskelige arbeides legitime frihet, og fra hvilken kant det enn kommer, arbeiderledere eller arbeidsgivere. Det viktigste middel hertil blir å danne frie nasjonale fagforeninger, enten ved å vinne og omskape de allerede eksisterende, eller ved å organisere nye.

14. *Fjerde punkt* gir retningslinjene for den almindelige samfundspolitik, hvis oppgave må være å organisere vårt samfund som en nasjonal og social nordisk folkestad på individualistisk grunnlag, og med et sterkt og stabilt styre.

En særlig viktig sak her er spørsmålet om organisasjon av stenderforsamling og næringsråd til supplerende av Stortingets rolle som nasjonalforsamling, og for å muliggjøre samarbeide mellom samfundets virksomheter og klasser, og mellom land og by.

Borgernes mest vitale interesser angår deres livsstilling, som tillater dem å sikre sin egen og sin families eksistens. Det er derfor klart at profesjon og fag blir grunnlaget for viktige sammenslutninger og organisasjoner. Så meget mer som den moderne utvikling krever sammenslutning for hevdelse av felles interesser og i særlig grad fagutdannelse.

Således er i det moderne samfund vokset frem av selve livet (foruten store foretningssammenslutninger) en rekke forskjellige nærings- og erhvervsorganisasjoner som representerer samfundets egentlige organer og funksjoner.

Men alle disse organisasjoner har ikke funnet sin utjevning i noen samorganisasjon. De er alle til en viss grad suverene organer som delvis bekjemper hverandre. Dette er for en vesentlig grad årsaken til vårt samfunds mangel på enhet og sammenheng, både horisontalt mellom de forskjellige virksomheter, og vertikalt mellom de forskjellige ledd i virksomhetene, særlig mellom kapital og arbeide. Hvad Stortinget angår, så er det som bekjent fremgått av omstendigheter som på en måte er nettopp de motsette av disse som den moderne utvikling har bragt frem. Stortinget er blitt til etter forbillede av den franske revolusjons nasjonalforsamlinger, hvis oppgave var å uttrykke det suverene folks vilje befridd for laug- og standssystem.

Borgernes forskjellige nærings- og faginteresser er imidlertid så sterke at de ikke har kunnet undgå å søke uttrykk også i representasjonen i nasjonalforsamlingen. Mer og mer blir disse interesser det egentlige grunnlag for politisk partidannelse. Høyrepartiet er kommet til å representere fortrinnsvis kapital, industri, handel, skibsfart. Vi har et arbeiderparti og et bondeparti. Men denne representasjon er samtidig utgått også fra andre synspunkter: politiske idéhensyn, distriktshensyn o. s. v. Den er derfor uklar og ikke fyldestgjørende for foran nevnte øiemed.

På den annen side ser vi den politiske makt bre sig utilbørlig inn på de ikke-politiske områder av livet, ikke minst på det økonomiske område. Herav følger en overbelastning av politikken (med store utgifter og høye skatter) og en innskrenkning av det økonomiske livs integritet som virker hemmende på det hele samfunds trivsel.

Den nuværende ordning medfører således en skadelig forkludring av begrepene om samfundets styre, og unødig store offentlige utlegg. Dertil kommer at den også har til følge et misbruk av den almindelige stemmeretts prinsipper. Politisk like stemmerett fastslår alle individers likeberettigelse, og tjener forsåvidt den individuelle utvikling. Men anvendt på det økonomiske område, og satt på spissen, utarter den til meningsløsheter. Lignende betraktninger kan gjøres gjeldende for de sociale og kulturelle områder av samfundslivet.

Under disse omstendigheter er et sterkt behov for et riksorgan, et *riks-ting*, bestående av representanter for de forskjellige nærings- og fagorganisasjoner som kan avlaste de nuværende statsorganer i den utstrekning disse ikke lenger svarer til tidens krav, og hvori de nevnte organisasjoner direkte kan tale sine interesser og samtidig finne sin utjevning, dels sig imellem, dels i den enhet som uttrykker hele samfundets streben og vilje. I tilslutning til Stortinget vilde man således kunne få etablert et to-kammersystem (Storting og Riksting) som tilfredsstillet alle krav.

I nøieste sammenheng med dette spørsmål står det nevnte brennende

spørsmål om etablering av et bedre samarbeide mellom de enkelte ledd i samme næringsvei, i særdeleshet mellom kapital og arbeide. Et virkningsfullt og organisasjonsmessig middel hertil vil være opprettelse av *næringsråd* for de forskjellige næringsveier, sammensatt av representanter for kapital, ledelse, funksjonærer og arbeidere.

Ved en kombinasjon av disse to organisasjonsformer (riksting og næringsråd) synes det mulig å sikre et harmonisk samarbeide såvel vertikalt som horisontalt mellom samfundets næringer, fag og klasser, og derved muliggjøre samfundets organiske utvikling på en naturlig og fredelig vei.

15. Endelig kommer i *femte punkt* i tilslutning til den positive hjemmepolitikk også kravet på en positiv utenrikspolitikk, sammenfattet i følgende hovedsats:

«Fremme kulturelt, økonomisk og politisk samarbeide mellom nordiske og nordisk innstillede folk over hele verden, og sikre vårt eget lands plass og innsats under de omveltninger og nydannelser som nu pågår».

Disse store linjer i utenrikspolitikken fremgår som en nødvendig konsekvens av grunnlaget for denne bevegelse. På den ene side holder verden på å vokse sig sammen til en enhet og landegrensene faller. På den annen side er den særpregede nordiske rase, hvortil det norske folk hører, representert i en rekke andre folkeslag utover verden. Det er da naturlig at det internasjonale samarbeide som påtvinger sig i vår tid, først og fremst søkes etablert med disse beslektede folk. Hvor er disse folkeslag? Det er i de andre skandinaviske land, i Holland og Flamlend, det Britiske Rike, Tyskland, Amerikas Forenede Stater, og store islett i andre land hvor den nordiske rase dog ikke er i samme grad fremherskende.

Verdenscivilisasjonen hittil er for en vesentlig del skapt og båret frem av den nordiske rase, og av nordisk innslag i andre folkestammer. Hele denne civilisasjon er nu truet av fremmede rasers kulturnedbrytende bevegelser. Skall denne krise kunne overvinnes, er det en hovedbetingelse at de forskjellige nordiske og nordisk innstillede folk finner hverandre, og når frem til et redelig og forståelsesfullt samarbeide for verdens organsasjon og fredelige utvikling. Samtidig vil en sådan utenrikspolitikk trygge Norges stilling i verden, og kunne til fordel for oss selv og andre, skape virkefelt for det overskudd av kraft som ikke kan vente å finne anvendelse innen vårt eget land med dets begrensede muligheter. Denne målbevisste utenrikspolitikk vil således også kunne bidra til å løse en god del av våre indre vanskeligheter.»

Foreløbige lover for Nordisk Folkereisning ble lagt fram i møte 1. februar 1931 og vedtatt på konst. møte 17. mars 1931.

Fra protokollen gjengis følgende uttalelse av møtedirigenten:
Da retningslinjene nu er vedtatt, er det en konsekvens derav at bevegelsen
Nordisk Folkereisning i Norge hermed er konstituert.

Jeg vil uttale håpet om at det skritt som vi således har tatt, må bringe rike
resultater. Hvad vi nu har tatt fatt på er såvidt jeg vet det første forsøk som
har vært gjort her i Norden på å bygge op en politisk doktrine bevisst avledet
av vårt folks rasemessige egenart. Da vårt folk som en del av den store nordiske
folkefamilie i så henseende ikke står alene, har vi kanskje her lagt grunnen
til en bevegelse som kan få store og uanede følger.

I lovutkastet finnes følgende anmerkning av Føreren i møteproto-
kollen:

§ 10.

Lovforandring.

Nærværende foreløbige lover gjelder inntil et
riksmøte vedtar endelige lover. Riksmøtet sam-
menkalles av Centralkomiteen efter dennes initiativ
~~eller når det forlanges av minst to tredjedeler (2/3) av~~
~~medlemmene~~

1 1/2 } v. R.
1/2 de

Gjennemtrængt av overbevisningen
om at en religiøs berømt nasjonal og sosial
nordisk bevegelse er veien til vårt norske
folks redning og fremgang har jeg overens-
stemmende med tankegangen i min bok
"Russland og Vi" utarbeidet foranstående
retningslinjer og foreløbige lover for den
Nordiske Folkereisning i Norge, hvilke
retningslinjer og lover hermed fremlegges.

Oslo, 1. februar 1931.

Vidkun Quisling.

Quisling som forsvarsminister.

Da Quisling ble forsvarsminister i Bondepartiets regjering i mai 1931 ble arbeidet med Folkereisningen midlertidig stilt i bero, samtidig som Quisling ved sin inntreden i bonderegjeringen håpet å få Bondepartiet til å gå inn for en politisk nyorientering.

Men det viste seg at bøndenes spesielle parti, likeså litt som noe annet partipolitisk parti hadde kimen i seg til fornyelse. Det gikk som de andre partier sin skjebnebestemte vei mot oppløsningen.

Ikke desto mindre kjempet Quisling som bonderegjeringens forsvarsminister for å vekke forståelsen for en nyorientering, og framfor alt for en kompromisløs kamp mot de norske agenter for den internasjonale marxisme og jødedom og deres forsøk på å undergrave vårt lands sikkerhet og selvstendighet.

Under storlockouten ved Norsk Hydros anlegg ved Menstad i mai—juni 1931 ble der gjort forsøk på å utløse borgerkrigen over hele landet. Det er umulig etterpå å si hva utfallet var blitt om landet den gang hadde sittet med en svak Mowinckelsk regjering, og det var lyktes å gjennomføre Moskvas plan for opprøret. Bare én ting er sikkert, at Quislings resolute inngripen i begivenhetene reddet Norge fra store ulykker og blodsutgytelser.

I motsetning til de mange blåøyede politikere, var Quisling straks klar over at man her sto overfor et organisert opprørsforsøk, en typisk Komintern-aksjon. Men som Quislings øvrige redningsarbeid for det norske folk, ble også hans tiltak i forbindelse med Menstadopptøyene mistenkeliggjort, og framstilt som en arbeiderfiendtlig handling «at han var kapitalismens lakei» og at han hadde sendt «soldater og kanoner mot fredelige arbeidere» osv.

Situasjonen var imidlertid den at i depotene ved Gråtenmoen lå 1500 geværer, 300 000 skarpe patroner og 6000 kg. dynamitt. Hva vilde skjedd ved Skiensfjorden om dette var falt i hendene på den opphissede masse? Som Quisling uttalte i denne forbindelse: «Man må ha dårlig kjennskap til massens psykologi hvis man ikke forstår hvordan det vilde gått. Med slike maktmidler i hendene vil den knuse alt omkring seg.»

De røde muldvarper merket under Menstadkonflikten at de for første gang hadde fått en farlig motstander.

De ble også klar over at Quisling satt inne med et omfattende bevismateriale om det fra Moskva ledede undergravningsarbeid, om de omfattende forberedelser til den kommunistiske revolusjon i Norge. Det varte derfor ikke lenge før Quisling fikk merke at han var kommet i faresonen.

2. februar 1932 kom overfallet i Forsvarsdepartementet. Om forbryterne ble overrasket under et forsøk på å stjele kompromitterende dokumenter, eller hensikten var å anbringe sprengstoff i Quislings kontor er aldri blitt oppklart. Den kjensgjerning man har å holde seg til er at Quisling overrasket forbryterne i utførelsen av deres forehavende og ble slått bevisstløs, mens overfallsmennene forsvant. Overfallet foregikk på en tid da ingen vanligvis var på kontorene, og det var rent tilfeldig at Quisling var gått ned der ved 5-tiden om ettermiddagen for å hente noen papirer. Quisling ble som vi vet alvorlig skadet, og to av landets mest kjente læger, professorene Bull og Harbitz avga en offisiell erklæring om at Quisling var tilføydd en *alvorlig hjernerystelse*, formentlig ved slag av en stump gjenstand mot tinningen, at *han hadde sår på bryst og håndledd*, hvorav det siste blødde nokså meget, og at *man på hans klær fant merker så vel etter knivstikk som blod*.

Det er ofte blitt spurt hvorfor Quisling ikke øyeblikkelig meldte overfallet til politiet. Quisling gjorde imidlertid bare det som er typisk ved hjernerystelse: Helt automatisk gjorde han det han hadde tenkt å gjøre før sjokket: tok sine papirer og dokumentmappe og gikk hjem, uten å være seg bevisst hva som var skjedd. I meget medtatt tilstand måtte han straks til senga og først sent om kvelden var han så klar at saken kunde bli anmeldt og forklaring avgis for politiet. Det var dette som ga grunnlaget for motstandernes ondsinnede beskyldninger om at han hadde noe «å skjule», og ikke ga politiet de fornødne opplysninger.

Attentatet var tross alt mislykket, og det gjaldt for forøverne og deres oppdragsgivere å mørklegge kjensgjerningene ved å mistenkeliggjøre Quisling. Ryktene gikk med lynets hast over hele Norges land. Ryktene gikk alle ut på at han hadde noe å skjule og derfor ikke vilde hjelpe politiet i dets undersøkelser. Derved oppnådde man to ting: å mistenkeliggjøre den overfalte og dekke politiets slapphet når det gjaldt å oppklare saken. Politimesteren var selv så godt forankret i det gamle systemet og så avhengig av herrene i Folkets Hus, at han vocket seg vel for overdreven tjenesteiver i en sak av denne art.

Quisling var vel forberedt på meget, da han tok kampen opp for Norges gjenreisning, men et slikt osean av løgn, sjofelhet og sladderaktighet hadde han vel neppe regnet med, som det der oppsto etter overfallet i Forsvarsdepartementet. Han hadde imidlertid sitt mål klart for seg og gikk videre på den vei han lenge hadde sett foran seg, og som han følte som et kall.

MAK FULLT
ISEENDE

NATIONEN

NATIONEN

Landmandspostens Dagutgåve

Cecil

10.12.1932 a la. 200
10.12.1932 a la. 200
10.12.1932 a la. 200

FREDAG 5. FEBRUAR 1932

Oslo, fredag 5. februar 1932

Abonnement

Attentat paa statsraad Quisling.

Forsvarsministeren overfalt i sitt kontor og stukket med kniv.

Belønning paa 5000 kroner
for paagripelse av bandittene.

Tidens Tegn

FREDAG 5. FEBRUAR 1932.

Forsøk pa spioneri i Forsvarsdepartementet?

Statsråd Quisling overfalt, stukket med kniv og slått
bevistløs i sitt kontor, under et besøk
der tirsdag ettermiddag.

Gjerningsmannen eller gjerningsmennene er sperlost forsvunnet.
Såvidt vites savnes ingen dokumenter. — 5000 kroner utlovet
som belønning for opplysninger som leder til pågripelse.

Statsråd Quisling over-
falt i Forsvarsdeparte-
mentet og stukket med
kniv.

Overfallsmen-
nene blinder
ham med pep-
per og slår ham
bevisstløs.

KJØP NYDALENS LAKENSTAUT

Quislings historiske tale i Stortinget 7. april 1932.

Neste gang hele det norske folks oppmerksomhet ble henledet på Vidkun Quisling var under den historiske tale i Stortinget to måneder senere, 7. april 1932, Quislings store oppgjør med de marxistiske ledere og Moskva-agenter, hvilken her gjengis i sin helhet:

Quislings innlegg i trontaledebatten 7. april 1932 gjengis her etter Stortingstidende:

«Statsråd Quisling: Like før påske talte hr. Nygaardsvold fra dette sted hårdt og hånlig om en ung mann, som i landets tjeneste hadde fått sitt ene øie ødelagt av pøbelen. Iforgårs fant han det passende å omtale mig på en lignende måte i anledning av det overfall som jeg hadde vært utsatt for. Hr. Nygaardsvold har igjen å demonstrere, hvor kjekk han vilde ha vært i en lignende situasjon, og hvorledes han og hans nærmeste vilde føle det, hvis de blev utsatt for en lignende behandling. Hr. Nygaardsvold skal huske på at der er en nemesis i livet for den som handler urettferdig, selv om det er mot den han tror har urett. Hr. Nygaardsvold fryktet det kommende valg, og frykten har store øine. Men jeg skal si at jeg har aldri tenkt å benytte denne sak for et sådant tilfelle.

Alt hvad jeg kan meddele til opklaring av denne affære, har jeg redegjort for, men jeg kan ikke fortelle mer enn jeg vet, og jeg kan ikke ta

ansvaret for, hvad aviser skriver hverken om tildragelsen i seg selv eller som kommentarer til den. Jeg kan ha min personlige mening om saken, om hvad der står bak, men i motsetning til mange av mine landsmenn finner jeg ikke å burde fremkaste mistanker, som jeg ikke tilstrekkelig kan bevise. Hr. Nygaardsvold kom med den lette bemerkning, at hvis saken ikke blir opklart, så forbeholder han og andre sig å tro, hva de vil. Men jeg forbeholder mig også ikke å finne mig i alt.

Menstadsaken.

Følgende telegram ble 8. juni 1931 avsendt fra politimesteren i Skien til kommanderende general:

Militær beskyttelse ansces påkrevet uopholdelig. Ved Menstad pågår nu kamp. Pøbelen går på. Forreslår kadettkompaniet senere flere.

Politimesteren.

Helt fra min første fremtreden i vårt politiske liv har jeg vært målet for systematiske og ondartede angrep fra de revolusjonære i vårt land og delvis også fra deres utenlandske forbindelser — en behandling og en følge som jeg håper ikke har hatt sitt sidestykke i vårt land. Jeg kunde kanskje, eller jeg burde kanskje ha følt mig stolt over at jeg er blitt holdt verdig til således å bli forfulgt av dem som vil vårt samfunds ødeleggelse, men jeg har ikke kunnet annet enn å se på det med forakt, og jeg kommer til å se på det med forakt, både på grunn av beskyldningenes art, og fordi de skriver sig fra folk, som ikke har de egenskaper som jeg forlanger av dem, som man skal føle sig injuriert av. Eller vil man forlange i en brytningstid som vår, at man skal reagere for hvilke som helst beskyldninger, som politiske

Dagbladet 5. II. 1932

Overfallet i Forsvarsdepartementet meget mystisk.

Utenkelig at voldsmennene er kommet gjennom den sterke vakt ved hoveddøren.

Hvorfor tidde statsråden stille? —
Et politisk eller et privat overfall.

Och så samtalene idag er det ytterst merkelige overfall på forsvarsministeren statsråd Quisling. Begivenheten hendte etter statsrådets egen forklaring på følgende måte:

Da klokken kringt på 17 tider i ettermiddag kom hr. Quisling for på sitt kontor for å hente noen på plass han hadde gitt. I det halv-mørke kontor hentes plutselig et ut-ter fersk og en slik over ham og til-der ham et knivstikk, blinder ham med pepper og slår ham i ansiktet. I vårt minne med statsrådets forkl-

ter han de nærmeste omstendigheter ved overfallet.

Forst ved 18-tiden såkalt statsrå- den at bestemmelsen og gaa, som for- tælles om ved. Han holder seg i om overfallet, som tar en bit før en lo- gerer sig. "Hvortil er det på natten de omstendigheter, etter hvad som er kjendt, — hr. Quisling var det ingenting villig fortelle, som noen av hans venner som besøkte ham om kvelden, får høre om etteren og om de etter politiet. Politiet som ved siden om hvilken best sig om i det stille forsvarsdepartementet fant ikke særlig betydningsfulle spor. Begge — Fortsettelse 2. side. —

Typisk «gul» journalistikk. Det gjaldt å redusere overfallet til en bagatell og i stedet mistenkeliggjøre statsråd Quisling

Torsdag 7. april 1932.

Arbeiderbladet

Quisling løper løpsk i trontaledebatten idag.

Han har ingenting å fortelle om „overfallet”, men fabler om et planlagt opør i forbindelse med Menstad-affæren.

Nygaardsvold: Legg papirene frem, hr. statsråd, istedenfor å komme med nonsens.

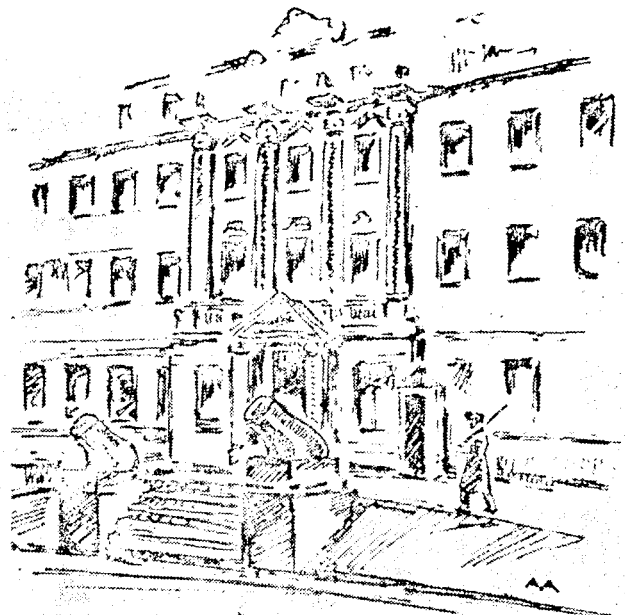
Så skal vi senere vaske op med Quisling og de som er hans kilder.

Social-Demokraten

Oslo fredag den 5. februar 1932

Utkommer alle hverd-
agskvæler 15 ore, lørdag

ÅSTEDET FOR HVAD?

Tegningen viser forsvarsdepartementets bygning, hvor den celebre begivenhet, som er om- talt nedenfor, fant sted torsdag ettermiddag.

En røverfilm i forsvarsdepartementet.

Forsvarsminister Quisling

blev tirsdag 2. ds.

overfalt med kniv og spansk pepper

hvorefter han bilte hjem og la sig — uten å si et ord!

Og så oppstod spørsmålet: har ut- senhet følgende betydning? —

Uter lign på det hankjære og guv. I det statsrådets og ut- senhet på statsrådets og ut-

Typisk for den journa- listiske virksomhet som gikk ut på å latterliggjøre og bagatellisere dette ond- artede overfall.

motstandere griper til for å komme en til livs, når de ikke kan få ende på en på annen måte?

For at min taushet imidlertid ikke skal misforståes og skade en god sak, så vil jeg i tillegg til hvad jeg anførte ifjor, da man også angrep mig,

Menstadsaken.

Telegram avsendt fra Moskva til Söderström, Dronningensgt. 21, Oslo, datert 13. juni 1931:

Innkall i de viktigste distrikter delegertkonferanser fra bedriftene, fagforeningene og de arbeidsløse for organisering av motangrep gjennom utvidelse av kampen for forbedring av løn og arbeidsbetingelser. Hovedkraften konsentreres om utløsning av streik blandt sjøfolkene, havne- og transportarbeiderne, jernbanefolkene. Kamp mot streikebryteri på alle viktigere steder. Virksomste middel til utbredelse av inndragning av massene til motangrep og skjerpelse av kampen. Riktig kamp i Skien overføres fremforalt til Oslo, Bergen. Skienskravet: fjernelse av militær, politi, forbindes med økonomiske krav. Organiser selvbeskyttelseorganer på bedriftsbasis og massestreikeprotester av arbeidere og arbeidsløse.

Furubotn.

få lov til å gi nogen svar. Man beskylte mig ifjor for at jeg var blitt utvist fra Russland for visse ting. Det var ikke sant. Man har påstått at jeg har tilbudt de revolusjonære partier min tjeneste for å hjelpe dem til å gjennomføre deres revolusjons- og omstyrtningspolitikk. Det er heller ikke sant. Det er ikke sant bare av den grunn, at jeg i den tid hadde mitt virke utenfor landet og i mange år fremover fortsatt hadde mitt virke utenfor landet og bare opholdt mig her leilighetsvis.

Til disse beskyldninger har man, efterat saken var oppe i Stortinget ifjor, også føiet noen nyere og av et grovere kaliber, nemlig det, at jeg skulde ha tilbudt mig å spionere i generalstaben i 1925. Hvis de folk, som har satt frem den påstand, hadde noget kjennskap til de virkelige omstendigheter ved min tjenstgjøring i generalstaben, vilde de ha funnet på noe bedre. Saken er nemlig den, at for det første behøvde ikke jeg gå inn i generalstaben for å spionere, som de kaller det, for jeg kjente alt, som kunde være av interesse i generalstaben, og spesielt

kjente jeg alt som kunde være av interesse for dem. Og for det annet var det aldeles utelukket, at jeg gikk inn i generalstaben igjen. Jeg gikk ut av generalstaben og av hæren sommeren 1923, og jeg gikk ut for godt med den bestemte beslutning aldri å gå inn der igjen. Jeg kunde forklare dette nærmere og påvise og dokumentere det, men det vil ta altfor lang tid.

På linje med denne påstand er en annen, likeså uhyrlig beskyldning, nemlig den, at jeg skulde ha virket som agent og provokatør i britisk tjeneste.

29

kl. 18 (6 efm.) Arbeidsstansen va-
rer inntil streikebrøt, noe, stat-
eg militæret
bedrift

Arbeiderenes enhetssfront

Utgitt av den kommunistiske fronten i Norge

Ingen kapitulasjon Vi går ut i proteststreik!

Dalen Portland.

Trosvik mek. verksted.

Langesund:

Langesund mek. verksted.

2. Fellesstyremøtet krever at demonstrasjonsforbudet i Telemark politidistrikt straks opheves og all rettsforfølgning mot våre kamerater opphører.

3. Fellesstyremøtet krever at kampen mot lockoutmakerne utvides og skjerpes landsomfattende ved at kystfarten, havne og transport, kom-
munearbeiderne og de borgelige tryk-
keriet trekkes aktivt med inn i kam-
pen.

Forslaget blev i fellesstyremøtet efter en lang debatt nedstemt. Men om styre-
motet har kapitulert, så har arbeiderne
ikke kapitulert. Og en følelse av dette hadde
også mennene fra Oslo, da de blev

Med 65 mot-
de forslag fra De-
position streik og kapitulasjon eller ikke
kapitulasjon.

La våre klassebrodre ikke skuffes! Gi
dem det riktige svar:

Ingen kapitulasjon! Vi går ut
i proteststreik!

Internasjonale arbeiderhjelp.

Javel, sier du, jeg går med i streiken.
Men hvem skal skaffe oss noe å leve av?

Til det har vi skapt Internasjonale
Arbeiderhjelp. Denne organisasjon vil hen-
vende sig til hele befolkningen og samle
inn de midler som er nødvendig for de
streikendes underhold. Aldri har arb.klas-
sen solidaritet her i landet blitt satt på en
slik prøve som nettopp nu. Og den vil
holde. Og på denne solidaritet blandt ar-
beiderklassen og den øvrige befolknings
sympati bygger Internasjonale Arbeider-
hjelp (I.A.H.) op sin virksomhet for å
gjennomføre parolen:

Illegalt kommunistisk flyveblad delt ut blant soldatene ved Menstad.
IAH — Internasjonale Arbeiderhjelp — er en av Kominterns — Den kommunistiske Inter-
nasjonales — største underjordiske organisasjoner.

Det er vanskelig for mig å stå og svare på en så latterlig beskyldning; men jeg vil iallfall si så meget om min befatning med de britiske interesser, at den britiske regjering hadde ingen som helst ting med min ansettelse å gjøre. Jeg blev ansatt av Det norske utenriksdepartement, uten at den britiske regjering hadde noen anelse om personen. Det var ikke mig som varetok de britiske interesser i Russland, det var Norges legasjon. Alle skrivelser som gikk fra mig gikk gjennom Norges legasjon og Norges utenriksdepartement, og så vidt jeg vet finnes det kopier av hver eneste en av dem i departementet den dag idag.

Hvad er det da de vil disse i Det norske arbeiderparti, som beskylder mig for å ha villet være med på omstyrtningsspolitikk? Er det kanskje deres mening å ville ta avstand fra den politikk? Eller mener de at det er kompromitterende å ha sympatisert med dem? Eller er det deres mening å få de såkalte borgerlige til å slå fast, at det er en forbrytelse å gå fra et påstått revolusjonært standpunkt til et borgerlig standpunkt og således skape en presedens for, at Arbeiderpartiet ved chikane kan tvinge en mann ut av en borgerlig regjering, når han ikke lenger passer i deres kram? Nei, disse beskyldninger slår hinannen gjensidig ihjel og spiser hinannen gjensidig op. Derfor har man også ophørt med disse og gått over til den teori, som Moskvakommunistene har hevdet fra begynnelsen av, nemlig at jeg skulde være britisk agent og provokatør. De sier: «At Quisling var revolusjonær og at han av interesse for kapitalismens omstyrtelse tilbød oss sin tjeneste falt oss ikke et øieblikk inn.»

Alle deres beskyldninger, hele deres bevisførelse går ut på å vise, at jeg var agent og provokatør. Men når det ikke er riktig, og når det første ikke er riktig, hvad blir så igjen? Jo, det som blir igjen, det er motivene til disse angrep, det er målet, som er likeså lurvet som midlene. Og hvad er det? Jo, det er først hevn, fordi jeg har klarlagt deres politikk og de resultater den fører til. For det annet er det ønsket om å fjerne en politisk motstander, som kan være en hindring for virkeliggjørelsen av deres planer. Og for det tredje er det kamouflasj, angrep som det beste forsvar.

Jeg vil også protestere mot, at man har oppfattet mig slik, som at jeg noensinne har vært en tilhenger av *Marx's* lære. Jeg sier ikke dette for å undskylde mig, men for å slå fast de virkelige forhold. Om forholdet hadde vært det motsatte, hadde jeg ikke skammet mig for å vedkjenne mig det, vedkjenne mig at jeg på grunn av livets erfaring hadde kommet til en annen mening. Jeg tror til og med, at i en tid som vår er det en meget alminnelig foreteelse; men for mitt vedkommende er det ikke så.

Jeg vet heller ikke hvorfor jeg mer enn andre statsråder og stortingsmenn skal stå til ansvar for min politiske fortid, og til og med for min fortid før jeg trådte inn i det aktive politiske liv. Men hvis så skal være, så har ikke jeg noe å skjule eller noe å skamme mig over.

Ingen vil vel for alvor si i en tid som vår, efter de erfaringer vi har hatt

i de siste 20 år, at vårt samfund er ideelt organisert, og at forholdet mellem landene er som det skal og bør være. Det er da ingen skam for en mann, at han ser med objektivitet og om mulig med sympati på forsøk på å forandre disse forhold, inntil han blir overbevist om, at disse forsøk ikke er ærlige eller ikke fører frem. Lenger har heller aldri min sympati strakt sig overfor kommunismen og socialismen.

Jeg har aldri tilhørt disse partier og har aldri gitt dem min stemme. Men jeg har den største medfølelse med at man bringer alle medborgere frem til velstand, til gode og levelige forhold; det har alltid vært et grunnsyn hos mig, og det skal aldri bli forandret. Men som jeg har skrevet i min bok, slik som kommunismen praktiseres er det *ikke* socialisme. Det er antisosialt, og nettop mennesker med samfunnsfølelse føler sig frastøtt av dette og vender det forbitret ryggen.

Mitt grunnsyn har alltid vært det samme og aldeles uforenlig med Marxismen; både min forstand og mine instinkter reagerer mot den. Og jeg har god grunn til å tro, at når man regnet mig for rød og for bolsjevik, så var det fordi jeg ikke var dum nok til å tro at bolsjevismen var ferdig om 14 dager og til å tro og innrømme eller si, at det som de gjorde i Russland var alt sammen idiotisk. Jeg kan om det ønskes dokumentere min opfatning frem gjennom årene, både ved de rapporter jeg har skrevet og ved de ting som jeg har skrevet for mig selv og delvis holdt foredrag om. Jeg vil påstå at jeg var en av de meget få, som helt fra begynnelsen av forstod hvad dette innebar, og som forstod at dette var en verdensbevegelse, og ikke bare det at noen banditter hadde tatt makten.

Jeg har til slutt sammenfattet denne min opfatning av disse spørsmål i en rekke artikler, som igjen er utgitt som en bok. Og de som gidder å lese det må da forstå, at dette er ikke skrevet for penger, men det er skrevet på grunn av indre overbevisning. Når min politiske opfatning er slik og i sin tendens alltid har vært den samme, hvorledes kan man da tro, at jeg har gjort de ting som man beskylder mig for?

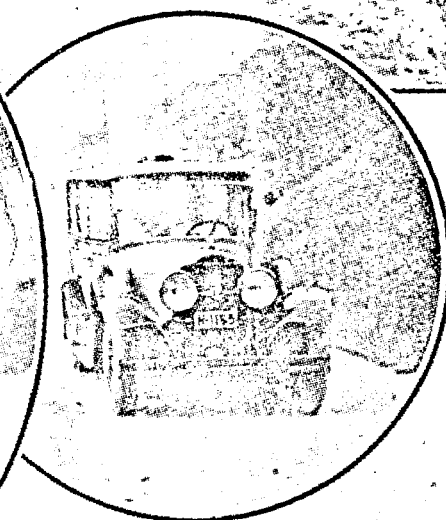
Men når jeg nu har tatt ordet er det, ikke bare for å redegjøre for mig selv, men det er for å anklage — jeg står ikke her som en privat person, men jeg står her som landets forsvarsminister — jeg vil anklage det kompani av opviglere, der lever som fiender av vårt samfund, og som har sammensvoret sig om å kaste av statens autoritet og gjennomføre en samfundsorden — hele verden har erfaring for hvad den fører til — åndelig og materielt ødelegger den samfund og individ. At disse personer for en stor del er de samme som angriper mig er en sak for sig, men jeg skal hjelpe til å få trukket av dem fåreklaerne, jeg vil vise folket hvorledes det bedrages, og av hvem det blir bedratt.

Hr. *Nygaardsvold* talte i forbindelse med Menstadaffæren om hjernerystelse. Men det er øiensynlig to slags hjernerystelse — en som tilskrives

Brakte demonstrantene skytevåben?

Vi blev så makttrøt av slag og stenkast, at vi ikke kunde greie det, sier politifullmektig Thinn.

Politifullmektig Thinn uttaler på henvendelse følgende om begivenhetene: Da demonstrasjonene fra skien og Poragrunn kom ut til Menstad, bestod de vel til sammen

Billeder tatt like før optøiene brøt løs igår. Politiet sperrer veien. I ørsien tilvenstre: Ingenier Nielsen og politifullmektigene Thinn og Sveraa. I ørsien tilhøire: Sykebil i full fart med sårde politifolk.

Et oienvindnes beretning om "slaget ved Menstad".

Kommunistene hadde fritt spill. — Politiet næsten uten forsvarsmidler overfor de rasende voldsmenn.

Menstad-opptøyene i juni 1931 var organisert og ledet fra Moskva.

En såret overbrakt fra Oslo kjøpes til arkollen.

De røde faner var pyntet med talet. En hel del politifolk har fått skadene politifolk. Videre var all mindre kveste:ær. De to politifolkene demonstranter slaktet med menn som er innlagt på fylkes-der imidlertid en temmelig dyster stemning her i Poragrunn. Man

33

4. gardekompani er rykket inn på Gråtenmoen

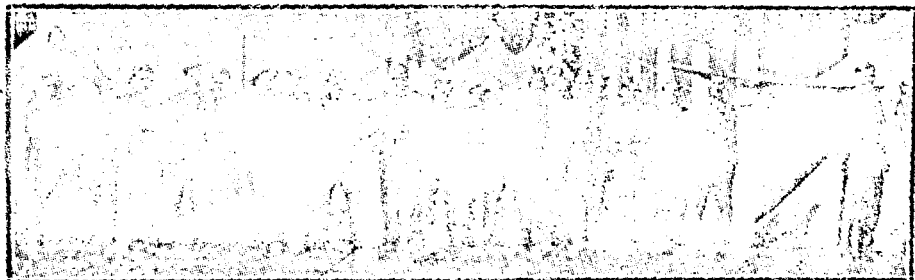
Fremdeles opphisset stemning i urodistriktet.

Voldsmennene er opprømt.
— Ingen arrestasjoner. — Politiet er klar beredt med reservater.

Konstabel Hauge har mistet det ene øie.

Fra «Allerposten» i største utgave.

Porsgrunn, 8. juni.

Gardekompaniet, fotografert på Gråtenmoen kl. 12.

Kommunistoverfallet på politiet —

en hel storm av blinde voldere, da han blev slått i bak. En politimann som var blitt slått overende blev kastet ut av politiet og slengt ut i veikanalen med en ad. En politimann som var blitt slått i galen. Blodig kamp ble det som at et par av demonstrantene ble på veien.

I løpet av dagen mistet de fleste demonstrantene hodet, og det ble en rett mot politiet. Det var dog ikke lenge før de ble slått ut av politiet. En politimann som var blitt slått overende blev kastet ut av politiet og slengt ut i veikanalen med en ad. En politimann som var blitt slått i galen. Blodig kamp ble det som at et par av demonstrantene ble på veien.

Politiet drog seg tilbake til Mønstad lastrampe, som det se fremfor at sluttet seg å forsvare for at alle de arbeidsløse skulle forlempes. Demonstrantene av løst forlempet budene uten å se på de øyeblikke i store flakke, som ble nedover kullene mot lastrampen.

Politiet under kampen med politiet.

Blodig og organisert kommunistoverfall på politiet ved Mønstad igår.

Voldsmenn.

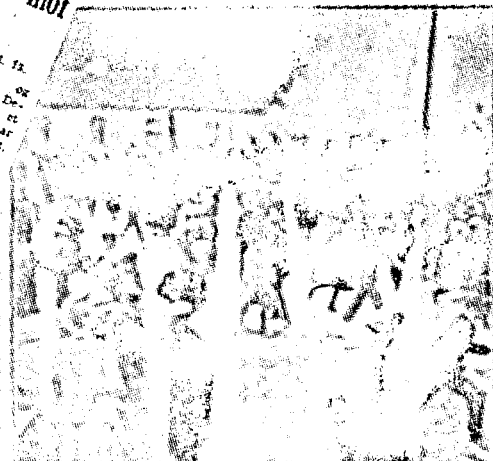
15 politimenn delvis alvorlig såret under sammenstoet med flere tusen demonstranter fra Porsgrunn og Skien.

Stenregn til internasjonales toner. — Skytevåben hos demonstrantene?

Fra «Allerposten» i største utgave. **8.6.31**
Militær sendt til distriktet.

Blev det skutt mot politiet?

Politiet ble skutt mot i Porsgrunn kl. 12. En demonstrant som var blitt slått overende blev kastet ut av politiet og slengt ut i veikanalen med en ad. En politimann som var blitt slått i galen. Blodig kamp ble det som at et par av demonstrantene ble på veien.

Politiet ble skutt mot i Porsgrunn kl. 12. En demonstrant som var blitt slått overende blev kastet ut av politiet og slengt ut i veikanalen med en ad. En politimann som var blitt slått i galen. Blodig kamp ble det som at et par av demonstrantene ble på veien.

ytre vold, og en som skyldes at begrepene kastes om i hodet på en, så man ikke ser forskjell på godt og ondt, ikke på svart og hvitt. Hr. *Nygaardsvold* forsvarte affæren på Menstad, hr. *Støstad* gjorde likeså og talte om oss som lakeier i den utenrikske kapitals tjeneste.

Men hvad var Menstadaffæren for noe?

Under urolighetene på Menstad blev vi bekjent med, at det ikke var noen lokal affære, men et planlagt opprør som skulde gå over til reisning over det hele land. Det falt i våre hender dokumenter fra utlandet som viste at bevegelsen skulde overføres til Oslo og Bergen. Hvem var det som stod bak disse ting, som formidlet disse ting? Jo, det var to av de sannhetsvidner som har optrådt mot mig.

Disse og de andre som har vidnet mot mig har gitt sig selv attest som ærlige og veltjente offentlige menn, men jeg tillater mig å se på dem som kjøpte og betalte agenter, som fiender av vårt fedreland og vårt folk. Jeg har her fotografier, gjenpart av en revisjonsantegnelse, som en agent for den internasjonale kommunistiske ledelse har gjort i Norge. Hvad viser den? Den viser at den revolusjonære bevegelse i vårt land, den finansieres fra utlandet. De har her i 1928—29 fått 500 000 kroner av en utenlandsk makt. Det er ikke mange partier i vårt land som disponerer lignende summer til sitt arbeid. Det står her detaljert allting, hvorledes de pengene er gått. De er også så frekke at de foreslår økede bevilgninger til arbeid i Nord-Norge.

Hvor lenge skal vi finne oss i dette?

Centralkomiteén, centralstyret, tar inn noen få hundre kroner her i Norge i kontingent, men de får tusener fra utlandet til sitt eget bruk. Vi er bekjent med at i år har de fått ennu betydeligere summer, vi er bekjent med at denne trafikk har foregått i årevis. Det er denne klikk som sender telegrammer til Nord-Norge om at norske soldater skal gjøre opprør, det er de som danner celler i vår hær og flåte, i våre fabrikker og forbereder alt til revolusjon og opprør. Jeg vil advare mot at man undervurderer denne fare.

Man sier at de egentlige kommunister her i landet er 4 000, men det er forholdsvis akkurat det dobbelte av det antall som bragte det russiske rike til revolusjon, og de hadde ingen stormakt i ryggen. Man skal huske på de utfører et iherdig arbeid, det er ikke folk som gir op, og det iherdige arbeid krones med seier til slutt.

Hvad dernest angår Det norske arbeiderparti, så sier man, det er ikke lenger revolusjonært. Men hvad er forskjellen mellem Det norske arbeiderparti og Moskva-kommunistene? Det er den samme forskjell som mellem de gresk-katolske og de romersk-katolske. De gresk-katolske anerkjenner ikke paven i Rom, Arbeiderpartiet anerkjenner ikke paven i Moskva. Men de holder på *Trotsky*, en mann som er for rød selv for Russland. De har ikke benektet

Quisling begynner kampen for Norge

35

at de har tatt hundretusener fra den internasjonale revolusjons ledelse, det kom jo frem ganske tydelig ifjor.

Hvad betyr det at de tar penger fra den internasjonale revolusjonære ledelse?

Hvis man kjenner, hvorledes opbyggingen av den er, hvem kan da være i tvil om, når han kan legge sammen 2 og 2 og vet at det er 4, hvilket uhyggelig ord man må bruke på det. Følelsene her i landet er avstumpet for disse ting, men jeg mener det er på tide at man ser saken i øinene. Jeg vil ikke gå inn på personligheter, jeg vil ikke følge Arbeiderpartiet på den linje, om jeg enn — når de anser det nødvendig å sverte min fortid — kunde ha lyst til å ligge under for den samme fristelse. Men jeg vil ikke gjengjelde ondt med ondt.

Skjønt jeg således ikke vil bruke noe av det som jeg vet på min egen kant, vil jeg dog si så meget som at da jeg kom ned i Forsvarsdepartementet og forlangte fremlagt de papirene som var der, fant jeg også papirer som er i høieste grad kompromitterende for enkelte av arbeiderlederne, og jeg skulde ønske at de papirer kunde dementeres, så det ikke var nødvendig å sitte med dem der nede.

Jeg mener at under slike forhold er der all grunn til å få øinene op for disse ting. Det kan ikke være vanskelig å forutse, hvor dette fører hen, at hvis

Undersøkelseskomiteen ordfører (Fjalstad):

For å si det kort og godt: komiteflertallet er enig med statsråd Quisling i at det i realiteten er riktig at det norske kommunistparti faktisk står i en fremmed makts tjeneste. Men, det er dokumenter som peker i den retning at det også er *offisielle sovjetrussiske myndigheter*, delegasjoner, som driver kommunist-propaganda i vårt land. Således heter det i «instruks for de russiske handelsdelegasjoner i utlandet» (dok. nr. 18) (— og som stortingets medlemmer vil se er det kraftig kost —) — at avtaler bare skal slutes med firmaer som kan befordre den kommunistiske propaganda. Firmaets lavere funksjonærer skal opagiteres og falske rykter spres ut. Der skal settes splid mellom soldater og offiserer. Der skal dannes vepnede arbeider-tropper, som overtar ledelsen ved revolusjonens utbrudd. Våpen og ammunisjonsforråd anordnes. Rykter om krig spres ut. Propaganda drives blant demobiliserte soldater og matroser. Uroligheter, hvor ubetydelige de enn er, skal ydes moralsk og økonomisk støtte — særlig slike som truer landets militære stilling. For å vekke misstemning mellom offiserer og soldater skal agentene ved alle militæravdelinger søke å drive offiserene til brutal optreden overfor soldatene.

(Etter det trykte stortingsreferat fra møte 29/30, 6.32 — dok. nr. 8.)

der ikke blir en forandring i dette, fører det før eller senere til en katastrofe. Og hvilken katastrofe, og hvilke resultater av den! Kan de som har ansvaret for disse ting, både de som arbeider for dem og de som skulde og burde motarbeide dem, kan de lett gå hen over konsekvensene av dem?

Jeg, som har gjennomlevd dette, jeg kan ikke føle mig beroliget med det argument, at Norge er ikke Russland. Jeg kan heller ikke bøie mig for deres innsikt som sier det, og jeg er heller ikke tilfreds med at jeg en dag vilde kunne si til dem: Hvem var det som hadde rett? Man skal huske på den politiske kamp i vårt land, den er hittil ført som en strid mellom partier, innen rammen av en konstitusjon. Men likesom størsteparten av medlemmene her i salen igår flyttet ut i de andre rum for å se på denne demonstrasjonen, så risikerer vi nu at den politiske kamp føres ut på gaten. Jeg ber om at man vil tenke over disse ting, at man vil stoppe den sociale kapprustning, som har ennå farligere konsekvenser enn rustningen mellom landene, at man vil tømme disse lidenskaper og denne kamplyst og se sitt land og dets interesser, lytte til fornuftens røst og tenke på at godvilje og samarbeid dog er bedre enn dette.

Min henstilling er dobbelt.

Den er til borgerpartiene, der er jo talt så mange ord om samarbeid her i disse dager; men jeg henvender mig også til arbeidernes representanter her: Her sitter jo dere representanter for de norske arbeidere. Hvilken forskjell er det på oss? Men vet dere i hvilket spill dere er brikker? Dere kan da vel ikke ville gå til dette, dere må da stoppe op og se, hvor dette fører hen. Jeg vil fortelle dere to ting som dere kanskje ikke er opmerksom på.

Det er for det første, at i en revolusjon blir de revolusjonære ledere — av frykt for begivenhetens utvikling — etterhånden nødt til å gjøre ting som de i normale tider vilde se på med forferdelse. For det annet, at i en revolusjon er det ikke dere, som til slutt kommer til å sitte med makten. Hvis dere ikke vet det, skulde dere lese girondens historie i den franske revolusjon og socialistenes historie i den russiske revolusjon.

Men spesielt vil jeg henstille til Arbeiderpartiet — til Kommunistpartiet vet jeg at det ikke nytter — at de stanser den besluttede organisasjon av arbeiderværn, og at de militære organisasjoner som allerede er dannet oppløses. Vi så dette igår — vi så folk, som ikke var underlagt statens og den offentlige kontroll, optre i uniformer. Jeg talte med Arbeiderpartiets representant i miliærkomitéen om disse ting og han sa: Det er bare ordensvern. Jeg vil tro ham på det, men jeg må dog si at her i arbeiderkalenderen for 1932 står oppregnet hensikten med disse organisasjoner. Når jeg sammenholder det med, hvad der sies i Arbeiderpartiets prinsipielle program, får jeg det ikke riktig til å stemme, og jeg ser også at dette er det samme fikenblad som den internasjonale, revolusjonære ledelse foreslår skal dekke disse organisasjoner. Det står her bl. a. at de skal beskytte arbeiderorganisasjonenes eiendom, de skal

Quisling begynner kampen for Norge

37

forhindre fascistiske anslag og statskup. Det sies at de ikke har våben, men skal dette da skje med tørre never? Jeg vil allikevel henstille til Arbeiderpartiet å stoppe dette, så at det ikke fortsettes. For vi kommer ut på et skråplan. Samfundets maktmidler må være under samfundets kontroll.

Hr. *Olsen-Hagen* hadde igår fremme her en sak om frivillige organisasjoner. Hans fremstilling berodde på en misforståelse. Han hadde nemlig trodd at det som Forsvarsdepartementet hadde approbert var det som han omtalte, og som var fremlagt i Arbeiderpartiets presse. Det er ikke tilfelle. Det som han fremla der er et helt privat forslag, utarbeidet av kaptein *Omejer*, som et foredrag for militærkomitéen, og siden delt om til forskjellige, og blandt annet publisert i «De vernepliktige officerers tidsskrift», og jeg har også fått et eksemplar. Det er selvfølgelig ikke approbert av Forsvarsdepartementet, og det er heller ikke skjedd noe av dette bak Stortingets rygg. Men jeg vil minne om at Forsvarsdepartementet er den institusjon som har myndighet ifølge Stortingets beslutning til å handle angående de frivillige avdelinger. Forsvarsdepartementet har bemyndigelse til å autorisere de frivillige avdelinger.

Med hensyn til anvendelsen av militær under indre forhold vil jeg si at krigsmakten kjenner ikke noe parti og går ikke inn hverken for den ene eller den annen part. Men forsvarets ordning i dette land har ført med sig at rundt omkring ligger det store lager av våben og ammunisjon så godt som uten beskyttelse. Hvis disse magasiner skulde falle i uvedkommendes hender, vilde det ha ubegrensede følger. Våre samfundsfjender er opmerksomme på dette, men ikke de borgerlige. Jeg kunde citere mange ting om dette.

Og ved Menstad, hvad var det som skjedde der?

Hvorfor sendte vi først og fremst militære dit? Jo, det var for å beskytte depotene ved Gråtenmoen. Der lå 1 500 geværer, 300 000 skarpe patroner og 6 000 kg. dynamitt. Hvis det var falt i hendene på den ophissede folkemasse der, hvad vilde da ha skjedd ved Skiensfjorden? Man må ha dårlig kjennskap til massens psykologi hvis man ikke forstår hvordan det måtte gå. Når de får slike maktmidler i sine hender vil de knuse alt omkring sig.

Jeg er enig med hr. *Nygaardsvold* når han sier at det mange ganger kan være bedre å sende mat enn politi og militære. Jeg er ikke noen tilhenger av dette at man skal sende militær hit og dit. Militær er som man sa i gamle dager «kongens yderste midler». Men like overfor det med depotene vil jeg si høit og tydelig fra at der vil ethvert forsøk bli møtt hurtig og energisk. Noe annet har ikke jeg for min part tatt initiativet til, noen annen gang har ikke jeg utkommandert militær. Det ligger jo i de civile myndigheters hånd å rekvirere militær når de mener at det behøves.

Men jeg vil også si at det er statsmaktenes første rett og første plikt å sørge for opprettholdelsen av den almindelige orden og sikkerhet, og hvis ikke en regjering kan klare den opgave, bør den forsvinne. Den siste historie i

Finnland, Lappobevegelsen, burde også ha lært våre revolusjonære at det ikke er bare kapitalismens interesser som beskyttes av militærmakten, men at det også er de andre som undertiden kommer inn under dens beskyttelse. Men hvis man med frihet i klassekamp mener frihet til å undertvinge andre og påtvinge dem sin politiske opfanning, så vil jeg ha sagt fra med en gang, og jeg tror jeg sier det på regjeringens vegne, at det ikke vil bli tillatt.

I den nødstilstand som vårt land nu er i, da mangfoldige medborgere og vårt hele samfund kjemper en hård kamp, blir det klarere og klarere for hver dag at der må gjøres noe for at ikke det hele skal ende med sammenbrudd. Det må utløses i samarbeid, ikke bare mellom de borgerlige partier, men også med arbeiderne. Kamporganisasjonene mellom arbeid og kapital må erstattes av organisasjoner for samarbeid, først mellom de enkelte ledd innen industrien og så mellom disse innbyrdes. Fellesnyttens må settes foran egennyttens, og partipolitikk og arbeidskonflikter må bringes til ophør.

Talen vakte uhørt sensasjon. Den gikk som et forfriskende uvær over landet. I titusener av nordmenns hjerte våknet håpet om at der endelig skulde bli satt en stopper for den ødeleggende underjordiske virksomhet, at vi skulde finne fram til en avslutning på klassekampen og en løsning av de sosiale problemer.

Typisk for stemningen etter denne tale er f. eks. nedenstående referat i Tidens Tegn fra et møte tre uker senere for overfylt hus i Ringebu:

«Folk var kommet helt fra Gausdal og Lillehammer for å se og høre denne populære mann, og de 4—500 tilhørere lyttet spent til hva han hadde å fortelle og det var fullkommen rolig i salen fra han begynte og inntil det stormende bifall brøt løs da han var ferdig.»

Vidkun Quisling var blitt det nye navn i norsk politikk og fra mange kanter fikk han anmodning om å tale. Således også fra Nordmøre.

I en beretning derfra heter det: Det lakkot mot våren 1933. Meget var hendt siden foregående år, Norge hadde tapt i Haag, Mowinkel var kommet til makten igjen og hans leffing med marxistene i full gang. Utarmingens av bøndene var satt i system, streik og terror rådde grunnen på arbeidsplassene.

Tredje påskedag, 18. april 1933 skulde Quisling holde foredrag på Nordmøre. Det var teleløsning og førefall så det var ikke lett å komme fram i bygdene. Men bøndene, gamle og unge, fra kysten til de øverste daler, de kom!

Da møtet ble åpnet i Bøndenes Hus i Stangvik var det store lokale med siderom, ganger og trapper tettpakket av folk, så der etterhvert var samlet omkring 1000 mennesker.

Quisling begynner kampen for Norge

39

CEMENT
NORWEGIAN CEMENT CO. LTD.
OSLO
Kjøper og selger alle slag av cement og kalkstein. Leverer alle slag av cement og kalkstein. Leverer alle slag av cement og kalkstein.

NATIONEN
Landmandspolens Dagbladet
NORWEGIAN CEMENT CO. LTD.
OSLO
Kjøper og selger alle slag av cement og kalkstein. Leverer alle slag av cement og kalkstein. Leverer alle slag av cement og kalkstein.

Cecil
Kjøper og selger alle slag av cement og kalkstein. Leverer alle slag av cement og kalkstein. Leverer alle slag av cement og kalkstein.

Nr. 11 - 11. April 1941 - Tirsdag - 11. April 1941 - Tirsdag - 11. April 1941 - Tirsdag

Statsråd Quisling holder oppgjør med sine forfølgere.

Adresser
London-kontor
Kjøper og selger alle slag av cement og kalkstein. Leverer alle slag av cement og kalkstein. Leverer alle slag av cement og kalkstein.

Stenografi

Mensladeploiene et ledd i en storstilet opprørsplan. — Forsvarsdepartementet sitter inne med dokumenter som er kompromitterende for norske arbeiderledere.

Den mandige løssens og anstaltene gjorde et valdsomt sterkt inntrykk.

Sensasjonelt innlegg fra statsråd Quisling. Han opplyser at der i forbindelse med Mensladeploiene forela planer om oppstand over hele landet.

Og at der i departementet finnes dokumenter, meget kompromitterende for norske arbeiderledere. — "Kjøpe og betalte agenter, hender av folk og fedreland."

Forslag fra Nygaardsvold om at papirene skal overføres Stortinget. Statsministeren, hoiens og venstres lovte moter forslaget.

Norsk Mineralvann

Tidens Tegn

STATSRÅD QUISLINGS store angrep på den revolusjonære bevegelse

Stenografisk referat av hans tale i Stortinget igår.

Omkring Quislings historiske tale 7. april 1932 i Stortinget.

I et langt og inntrengende foredrag holdt statsråd Quisling forsamlingens oppmerksomhet fanget. Quisling sluttet sin tale med følgende ord:

Vi lever i en stor tid med mange muligheter og store oppgaver. Vår tid er folkenes skjebnetime og vi går med løftet hode fram til det som kommer, vi går fram foran Herrens ansikt til beste for folk og land!

Det er umulig å skildre virkningen av Quislings tale på den store forsamling, heter det i beretningen. Quisling forlot til slutt lokalet sammen med stevnets arrangører for å få litt kaffe og mat. En time seinere kom der imidlertid en mann og meddelte: Folk forlater ikke salen, de blir sittende og forlanger å høre Quisling en gang til, og dessuten er det kommet nye folk til.

Og Quisling talte igjen under samme lydhøre oppmerksomhet.

Så var det slutt og folk dro heim til sitt.

De hadde opplevd en dag som ingen glemmer, og de forstod at de gikk mot avgjørende tider, og at Norge hadde fått en fører.

Samme kveld fikk en del av de tilstedeværende den første meddelelse om at Nasjonal Samling vilde komme i løpet av våren.

En liknende beretning foreligger fra Trøndelag hvor det heter:

Raseriet over de forhold som Quisling hadde avslørt skyttet som en haglskur fra landsende til landsende. Men marxismens aviser og talerør kappedes om å tilsvine Quisling for å gjøre ham til en farlig og mistenkelig person. Salongradikalerne i venstre og Hambros glatte kaniner var av fullt hjerte med på notene. Bølgene gikk høyt i landet, og det fantes ikke den avkrok som ikke var trålet i kampen mot Quisling.

Akkurat under denne verste opphisselsesbølge skulde Quisling tale på et bondemøte på *Ree i Stjørdalen*. Hvorledes vilde Trøndelag ta i mot ham? Straks stevnet ble bekjentgjort ble de største anstrengelser gjort for å hindre fram møte.

Dagen kom. Det var søndag 17. juli 1932. Slåtten var allerede begynt så det kunde kanskje hindre at bøndene innfant seg. Men de kom! Fra nær og fjern, i biler og busser. De kom i flokker og store skarer, trauste, rolige bønder.

De vilde se og høre den mann som i landets skjebnetime hadde skåret gjennom alt vrøvlet, avslørt landsforræderne og talt Norges sak. De kom fra Helgeland til Møre, fra havskjærene til grensen. Hvert eneste herred i Trøndelag var representert. En som kjente Trøndelags folk kunde med full grunn si: En mer utvalgt forsamling hadde aldri møttes i Trøndelag i ny tid.

Der var møtt fram 4—5000 mennesker.

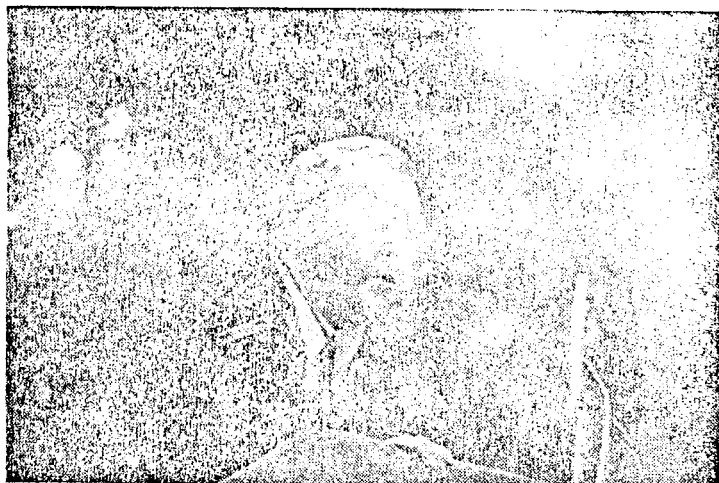
I referatet av stevnet skrev «Nasjonalbladet»:

«Bondestevnet på Ree i Stjørdal igår gav et overveldende inntrykk av at den sak som statsråd Quisling reiste i Stortinget mot de revolusjonære i vårt land, har slått dyp rot blant Trøndelags bønder, og at Quisling er dagens mann nettopp fordi han sa ifra.»

Quisling fortalte om bolsjevismen, om dens djevelske lære og dens grufulle praksis i Sovjetstaten, om hvordan dette system søktes innført i Norge av betalte agenter, og han pekte på den veg vi måtte gå for å redde vårt land fra nasjonal undergang og utslettelse gjennom en nasjonal reisning. Likesom han framholdt at Norges bønder måtte være de nærmeste til å reise seg til kamp for heim og fedreland.

Da statsråd Quisling sluttet sin tale ble han hilst med orkanaktig bifall og de 5000 tilhørere reiste seg og ropte et nifoldig hurra. Bøndene så i ham Norges redningsmann.

41

*Vidkun Quisling taler på
bondesternet i Trøndela-
gen (Stjørdal) 17. juli
1932.*

Igjen var opinionen på Quislings side i første omgang. Men etter hvert får motstanderne summet seg.

Hele pressen og et velorganisert ryktesprederi settes i sving. Kunde man ikke stanse Quislings virksomhet skulde man i et hvert fall sørge for å ødelegge hans rykte, skape mistro til hans hederlighet og ærlighet. Hele marxistpressen sprutet av hat og framstilte Quislings kamp som en trussel mot arbeiderbevegelsen og arbeiderne. De forsto å dekke over det faktum at Quislings angrep gjaldt de marxistiske ledere og marxismen, som førte arbeiderbevegelsen på avveger og ut i ødeleggelse, ikke arbeiderne som han nettopp vilde redde fra denne villfarelse.

De borgerlige partier turde ikke åpenbart angripe Quisling på grunnlag av hans kamp mot marxismen, men til gjengjeld sto en del av deres ledere ikke tilbake for Moskvas agenter når det gjaldt å spre giftige rykter fra underjordiske kilder.

Quislingsaken.

Stortinget ble ikke desto mindre tvunget til å ta affære etter Quislings tale. Der ble nedsatt en undersøkelseskomité som med to tredjedels flertall måtte bekrefte at Quisling hadde hatt rett i sine alvorlige anklager, og der ble av Stortinget henstillet til regjeringen å ta de nødvendige forføyninger i sakens anledning.

Der var således etter komitéflertallets uttalelser bl. a. ført bevis for følgende graverende forhold:

1. at den egentlige regjering i Russland er Det kommunistiske parti,
2. at Den kommunistiske Internasjonale (Komintern) med alle dens seksjoner i alle land er en revolusjonær russisk verdensorganisasjon, organisert, ledet og underholdt av Det russiske kommunistparti,
3. at de enkelte lands kommunistseksjoner, som f. eks. Norges kommunistparti er forpliktet til å underordne seg Kominterns ledelse og således står i en fremmed makts tjeneste,
4. at Norges kommunistparti og dets avdelinger under Kominterns overledelse, arbeider for omstyrtelse av vår statsforfatning og innførelse av det kommunistiske system og proletariatets diktatur,
5. at Norges kommunistparti finansieres fra Moskva, og f. eks. i 1928—1929 fikk 499 000 kroner og 1½ million kroner skulde nylig vært overført fra Moskva,

Elfenbein

selges på følgende steder:

Leipzig:

[illegible]

latten 8 sider.

Астроном

Nr. 322. Aftenr. Abonnem.pris: Innenbys for 6 50 pr kv
3 00 md Oslo onsdag 29 juni 1932

6/24/68
 10/24/68
 11/24/68
 12/24/68
 1/24/69
 2/24/69
 3/24/69
 4/24/69
 5/24/69
 6/24/69
 7/24/69
 8/24/69
 9/24/69
 10/24/69
 11/24/69
 12/24/69
 1/24/70
 2/24/70
 3/24/70
 4/24/70
 5/24/70
 6/24/70
 7/24/70
 8/24/70
 9/24/70
 10/24/70
 11/24/70
 12/24/70
 1/24/71
 2/24/71
 3/24/71
 4/24/71
 5/24/71
 6/24/71
 7/24/71
 8/24/71
 9/24/71
 10/24/71
 11/24/71
 12/24/71
 1/24/72
 2/24/72
 3/24/72
 4/24/72
 5/24/72
 6/24/72
 7/24/72
 8/24/72
 9/24/72
 10/24/72
 11/24/72
 12/24/72
 1/24/73
 2/24/73
 3/24/73
 4/24/73
 5/24/73
 6/24/73
 7/24/73
 8/24/73
 9/24/73
 10/24/73
 11/24/73
 12/24/73
 1/24/74
 2/24/74
 3/24/74
 4/24/74
 5/24/74
 6/24/74
 7/24/74
 8/24/74
 9/24/74
 10/24/74
 11/24/74
 12/24/74
 1/24/75
 2/24/75
 3/24/75
 4/24/75
 5/24/75
 6/24/75
 7/24/75
 8/24/75
 9/24/75
 10/24/75
 11/24/75
 12/24/75
 1/24/76
 2/24/76
 3/24/76
 4/24/76
 5/24/76
 6/24/76
 7/24/76
 8/24/76
 9/24/76
 10/24/76
 11/24/76
 12/24/76
 1/24/77
 2/24/77
 3/24/77
 4/24/77
 5/24/77
 6/24/77
 7/24/77
 8/24/77
 9/24/77
 10/24/77
 11/24/77
 12/24/77
 1/24/78
 2/24/78
 3/24/78
 4/24/78
 5/24/78
 6/24/78
 7/24/78
 8/24/78
 9/24/78
 10/24/78
 11/24/78
 12/24/78
 1/24/79
 2/24/79
 3/24/79
 4/24/79
 5/24/79
 6/24/79
 7/24/79
 8/24/79
 9/24/79
 10/24/79
 11/24/79
 12/24/79
 1/24/80
 2/24/80
 3/24/80
 4/24/80
 5/24/80
 6/24/80
 7/24/80
 8/24/80
 9/24/80
 10/24/80
 11/24/80
 12/24/80
 1/24/81
 2/24/81
 3/24/81
 4/24/81
 5/24/81
 6/24/81
 7/24/81
 8/24/81
 9/24/81
 10/24/81
 11/24/81
 12/24/81
 1/24/82
 2/24/82
 3/24/82
 4/24/82
 5/24/82
 6/24/82
 7/24/82
 8/24/82
 9/24/82
 10/24/82
 11/24/82
 12/24/82
 1/24/83
 2/24/83
 3/24/83
 4/24/83
 5/24/83
 6/24/83
 7/24/83
 8/24/83
 9/24/83
 10/24/83
 11/24/83
 12/24/83
 1/24/84
 2/24/84
 3/24/84
 4/24/84
 5/24/84
 6/24/84
 7/24/84
 8/24/84
 9/24/84
 10/24/84
 11/24/84
 12/24/84
 1/24/85
 2/24/85
 3/24/85
 4/24/85
 5/24/85
 6/24/85
 7/24/85
 8/24/85
 9/24/85
 10/24/85
 11/24/85
 12/24/85
 1/24/86
 2/24/86
 3/24/86
 4/24/86
 5/24/86
 6/24/86
 7/24/86
 8/24/86
 9/24/86
 10/24/86
 11/24/86
 12/24/86
 1/24/87
 2/24/87
 3/24/87
 4/24/87
 5/24/87
 6/24/87
 7/24/87
 8/24/87
 9/24/87
 10/24/87
 11/24/87
 12/24/87
 1/24/88
 2/24/88
 3/24/88
 4/24/88
 5/24/88
 6/24/88
 7/24/88
 8/24/88
 9/24/88
 10/24/88
 11/24/88
 12/24/88
 1/24/89
 2/24/89
 3/24/89
 4/24/89
 5/24/89
 6/24/89
 7/24/89
 8/24/89
 9/24/89
 10/24/89
 11/24/89
 12/24/89
 1/24/90
 2/24/90
 3/24/90
 4/24/90
 5/24/90
 6/24/90
 7/24/90
 8/24/90
 9/24/90
 10/24/90
 11/24/90
 12/24/90
 1/24/91
 2/24/91
 3/24/91
 4/24/91
 5/24/91
 6/24/91
 7/24/91
 8/24/91
 9/24/91
 10/24/91
 11/24/91
 12/24/91
 1/24/92
 2/24/92
 3/24/92
 4/24/92
 5/24/92
 6/24/92
 7/24/92
 8/24/92
 9/24/92
 10/24/92
 11/24/92
 12/24/92
 1/24/93
 2/24/93
 3/24/93
 4/24/93
 5/24/93
 6/24/93
 7/24/93
 8/24/93
 9/24/93
 10/24/93
 11/24/93
 12/24/93
 1/24/94
 2/24/94
 3/24/94
 4/24/94
 5/24/94
 6/24/94
 7/24/94
 8/24/94
 9/24/94
 10/24/94
 11/24/94
 12/24/94
 1/24/95
 2/24/95
 3/24/95
 4/24/95
 5/24/95
 6/24/95
 7/24/95
 8/24/95
 9/24/95
 10/24/95
 11/24/95
 12/24/95
 1/24/96
 2/24/96
 3/24/96
 4/24/96
 5/24/96
 6/24/96

Von der hiesigen Bevölkerung
des Arbeiter- und Bauernkriegs bewußt
geworden. Als Reaktion darauf
bestanden wieder Arbeiter- und
Bauernräte für den Kampf gegen
die Reaktion. Diese Räte waren
in der Regel aus Arbeiter- und
Bauernräten gebildet, die
in der Regel aus Arbeiter- und
Bauernräten gebildet waren.

Sakene dokumenter.

Rothstein hat nun weitere 14 Klagen als „unvollständigen“ Mix aus „Dunkel“, „Licht“ und „Lyske“ eingereicht. „Dunkel“ ist, was er für „Pech“ hält, „Licht“ ist, was er für „Glück“ hält. „Lyske“ ist, was er für „Licht“ hält, das aber nicht ganz so ist, wie er es denkt. Er hat also 14 Klagen eingereicht, die er für „unvollständig“ hält. Er hat also 14 Klagen eingereicht, die er für „unvollständig“ hält.

Spesialkomiteens innstilling s vesentlig statsråd Quislings ta

En grundig dokumentasjon av hvorledes den understøtter revolusjonsbestrebelse i Norge

Russerpenger ad omveier til Det norske arbeid.
"De kompromitterte arbeiderledere" nekter å h.
gager fra russerne.

Komitteetallet henstiller til Regjeringen at være op undergravningsarbeidet, og konkluderer med 4 forentfalelser vedlagt protokollen.

Handlung (Zuweisung) und nicht aktiviert: 2. Freigabe- und Freigabezeitpunkt

[illegible]

QUISLIN
Stortingsdeba
begynte kl. 1

Arbeiderpartiets ordfører
angrep på forsvarsminist
Et halvt hundre talere

[illegible][illegible]

6. at disse folk sendte telegrammer til Nord-Norge for at norske soldater skulde gjøre oprør,
7. at Det norske Arbeiderparti etter bruddet i 1923 ikke hadde avskåret forbindelsen med Moskva,
8. at Den faglige Landsorganisasjon bl. a. i 1928 fikk 402 662 rubler (800 000 kroner), i 1927 200 000 kroner som gave og 800 000 kroner som rentefritt lån,
9. at Den faglige Landsorganisasjon ikke var en upolitisk faglig bevegelse, men nøye tilknyttet Det norske Arbeiderparti som mottok penger fra fagorganisasjonen bl. a. til sine valgkamper,

10. at Det norske Arbeiderparti var et klassekampparti som kjempet for å erobre statsmakten og å gjennomføre en sosialistisk (marxistisk) samfunnsorden uten hensyn til om det hadde folkeflertallet bak seg,
11. at det var dannet røde arbeidervern på flere steder i landet, iallfall i Oslo og Trondheim,
12. at det under Menstad-slaget synes å ha opptrådt organiserte kampgarder under kommunistisk ledelse,
13. at Menstad-affæren var et planlagt opprør som skulde gå over til reising over hele landet — og utvikle seg til «organisert opprørsartet kamp mot den sivile ordensmakt»,
14. at Menstad-opptøyene var helt i tråd med Moskvas planer for hvordan en slik konfliktsituasjon skal utnyttes.

Men på nytt ble kjensgjerningene røklagt og man opplevde det ganske enestående tilfelle, at *etter* at denne landsforræderske og høyforræderske virksomhet var blitt avslørt og bekreftet av Stortinget selv med 2/3 flertall, *ble der intet gjort for å trekke de skyldige til ansvar*. Tvertimot, ikke bare at alt fortsatte som før, som om det overhodet ingen Quisling-sak hadde vært, men det parti hvis program av Stortinget selv var blitt stemplet som *grunnlovsstridig* ble senere overgitt regjeringsmakten, og flere folk som bevislig hadde gjort seg skyldige i landsforræderske og høyforræderske handlinger ble satt inn i regjeringen. Det må formodentlig sies å være ganske enestående selv i demokratiets historie.

Kullmann-saken.

Men Quisling gikk til ny storm på systemet. Denne gang gjaldt det forsvarsødeleggelsen, og det faktum at der innenfor den norske hær og marine satt kommunistiske agenter, hvis mål det var å ødelegge og undergrave forsvaret. Gjennom Forsvarsdepartementet ble 14. oktober 1932 reist tiltale mot kaptein Kullmann for oppvigleri og forberedelse til krigsforræderi og for anslag mot statens selvstendighet og sikkerhet. Samtidig som Forsvarsdepartementet henstilte at saken måtte bli tatt opp også for en rekke andre impliserte personer utenfor krigsmakten.

Hensikten var et oppgjør på bred basis med forsvarsødeleggerne og landsforræderne, og de organisasjoner som planmessig la an på å undergrave og ødelegge landets forsvarsmakt og forsvarsevne.

45

Nyheter i

Vinterfrakker

Adolfen-Jensen

Tidens Tegn

Løst 15 øre.

Statsråd Quisling kræver retslig opgjør med dem, som vil ødelegge landets forsvarsevne.

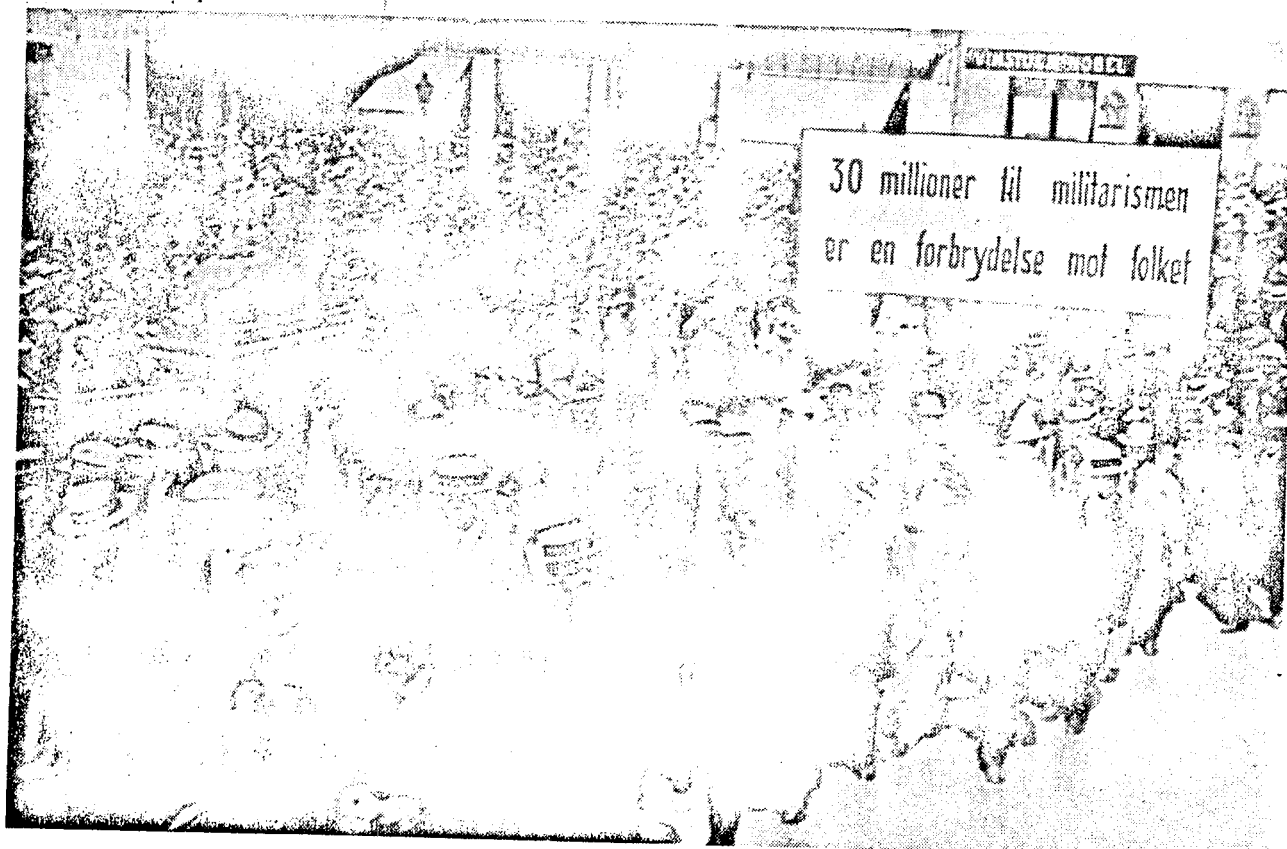
Forsvarsdepartementet forlanger tiltale reist mot kaptein Kullmann for opprør og forberedelse til krigsforræderi og for angrep mot statens sikkerhet.

Også overfor arbeiderpartiet og fagorganisasjonen som nu har reist agitasjon for mobiliseringsvegning og generalstreik, vil departementet ha tatt op saken.

Et forspørsmål fra N. T. H. om forsvaret i Norge. Statsråd Kullmann, at Forsvarsdepartementet i Norge har besluttet å reise tiltale mot kaptein Kullmann for opprør og forberedelse til krigsforræderi og for angrep mot statens sikkerhet. Forsvarsdepartementet har også besluttet å reise tiltale mot arbeiderpartiet og fagorganisasjonen som nu har reist agitasjon for mobiliseringsvegning og generalstreik.

Både som forsvarsminister i Bondepartiregjeringen og senere som Fører for Nasjonal Samling førte Quisling en uopphørlig kamp for gjenreisningen av forsvaret og mot den organiserte forsvarsødeleggelse.

Nedenfor sees en typisk massedemonstrasjon arrangert av det marxistiske arbeiderpartiet mot de beskjedne bevilgninger til forsvaret.

I «Arbeiderbladet» for 12. oktober 1932 sto en artikkel som alene skulde være tilstrekkelig til alvorlig straffeforfølgning. Det gjaldt en artikkel om DNA's antimilitære framgangslinjer, hvor det blant annet står:

«Arbeiderpartiet har i forståelse med fagorganisasjonen trukket opp retningslinjer for det antimilitære arbeide. Det går ut på kamp for avrustning, agitasjon i hær og flåte, opprettelsen av arbeiderværn for å forebygge overfall fra hvite garder, og forberedelse av en samlet reising i krigstilfelle.

Forfølgelsen mot Kullmann, den nye rettsaksjon mot arbeiderværnets styre og hele situasjonen — ute og hjemme — bør virke eggende og samlende, slik at det blir lagt øket kraft på den antimilitære kamp.»

Quisling var fullt klar over at den antimilitære agtiasjon som utgikk fra Det norske Arbeiderpartiet og Norges kommunistiske Parti ikke var uvilje mot anvendelse av militær makt i og for seg, da vilde de ikke ha laget sine egne vepnede vern, dannet røde garder, eller ha satt den til tennene rustede sovjetstaten opp som et mønster for alle verdens arbeidere. Men lederene var redde for — og sikkert med rette — at et sterkt nasjonalt forsvar skulde bli brukt mot dem selv under et voldelig forsøk på å omstyrte samfunnet og innføre marxismen i Norge. Og de vilde dertil hindre at det norske forsvaret skulde bli brukt i en europeisk kamp mot Sovjetunionen og bolsjevismen.

For å legge landet åpent for den røde ekspansjon var det at de vilde ødelegge Norges forsvar. Ingen var mer klar over dette enn Quisling, og han hadde ikke bare å kjempe mot bolsjevismens agenter i Norge, men mot uvitenheten hos de tusener av villedte pasifister, som for alvor trodde at en alminnelig nedrustning i Norge kunde tjene freden. Som alltid opererte Moskvas folk med de villedte og godtroende masser som de på en djevelsk måte alltid forsto å få på sin side.

Knut Hamsun om det tiltagende forfall.

En uttalelse av Knut Hamsun i forordet til dr. Aall og professor Gjeldsviks bok: «Revolusjonspolitik og norsk lov» gir også et godt innblikk i forholdene. Den hadde følgende ordlyd:

«Hvad er det som foregår i vårt Land? Vold, Lovbrud, Revolution sålangt som bare Råheten og Styrløsheten rækker. Det er ikke en Ophidselse i Øie-

Quisling begynner kampen for Norge

47

blikket, det gjælder at skape varig Rædsel og Kaos blandt Menneskene, det er en Plan, med Undergang for Liv og Lov og Ret som Mål. Et Sted lemlestes Politiet, Samfundets Ordensvern, et annet Sted optræder Bander og forbyder Folk at arbeide. Et sted bruker de Kniv, et annet Sted skyter de. Vold, Lovbrud, Revolution.

Jeg legger væk Dagens Aviser og venter nye Utskeielser imorgen. Lever jeg i Norge?

Det gikk en Mand på Forum og kundgjorde Landets Fare for alt Folket. Han talte ikke over sig, han hadde beviser. Senatet gransket hans Papirer og fandt dem uomstøtelige. Da reiste Bandeførerne sig i al sin Vælde, Fråden stod om mange Munde: intet var sandt, bevist og ubevist blev negtet, alt var Opspind!

Nu fremstod den store Mand, han med Kappen på begge Aksler, selve Tribunen. Disse Beviser, sa han, er kjendt av mig i lang Tid, de skulde ikke været fremlagt, de bare skaper Nervøsitet og Hysteri i Folket. (Men end den Rædsel og Ophidselse som Banderne alt skaper over det hele land?) Derimot sa Tribunen, er det Grund til at undersøke et andet Forhold. Hvem har stått her på Forum og kundgjort Fædrelandets dype Fare og bevist den? Lat hans Liv og Levnet undersøkes og lat de skikkelige Voldsmænd og Lovbrytere være i Fred!

Og Tribunen var så flink og holdningsløs som nogen Gang, og hans Presse sa at han var «høit anlagt» i sin Tale. Tribunen kunde ikke vidne anderledes hvis han vilde holde sin politiske Stilling uten hvilket han ikke kan leve.

Men vidt omkring i Landet gik Menneskene og krøket sig sammen av Skam over Ynkkeligheten i Mandens Tale.

Hvad om nu hans Presse, som er så ræd, for ikke at vise sig radikal nok, holdt inde en Stund? Den kunde tænke over om den ikke har leflet litt for længe med de gale Hunder av Voldsmænd som grasserer overalt i Landet. Og hvad om Domstolene rystet av sig sin Feighet?»

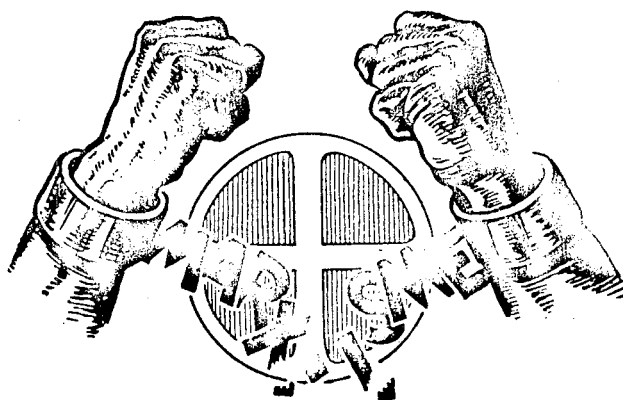
«Det gikk en mann på Forum og kunngjorde landets fare for alt folket.»

Det var Vidkun Quisling.

Og under dette nasjonens dype forfall var det at Nasjonal Samlingsto fram.

49
(48 blank)

DET FØRSTE SLAG

*Frå Kier Mørset:
Det urettferdige rett oppgjør
Oslo 1955.*

posisjonen sto som ofret verd. For motstanden har nyttet — og har etterhvert gitt det hele oppgjør et roligere forløp.

Siden rettsoppgjøret i første rekke ble rettet mot medlemskapet i Nasjonal Samling og dets organisasjoner* fremstillet det seg for meg som nødvendig for mitt arbeid som forsvarer i disse saker å undersøke partiets rettslige stilling. Partiet var jo et politisk valgparti, som måtte anmeldes til Justisdepartementets 3dje kommunalkontor i henhold til Lov om stortingsvalg av 17. desember 1920 § 11. På henvendelse dit fikk jeg oversendt gjenpart av partiets anmeldelser, som nedenfor hitsettes:

a) *Referat av møte i Den Nordiske Folkereisnings Politiske Komité, dat. 10. mars 1933:*

Der besluttet konstituert det politiske parti «Nasjonal Samling» som optar i sig den allerede eksisterende organisasjon «Nordisk Folkereisning». Det besluttet gjort til gjenstand for senere forhandlinger i hvilken utstrekning «Nasjonal Samling» ved høstens valg skal optre eller i samarbeide med andre borgerlige partier.

.....
.....
Quisling (sign.) R. Hvorslef (sign.) Fredrik Prydz (sign.)
A. F. Munthe (sign.)

b) *Skrivelse til Justisdepartementet fra Nasjonal Samling, dat. 28. juni 1933.*

Til Justisdepartementet,
Oslo.

I henhold til lov om Stortingsvalg anmeldes herved som partinavn:

NASJONAL SAMLING (N. S.)

Organisasjonen ble stiftet i Oslo 17. mars 1931 under navn av «Den Nordiske Folkereisning i Norge», og gikk

*) Se landssvikanordningens § 2 punkt 1, citert side 80.

51
(50 blank)

Nasjonal Samling blir til.

Under overflaten arbeidet samfundets fiender med sine lumske metoder, og støttet til den sterkeste militærmakt i verden dengang, en stat som åpent forkynnte at dens mål var å provosere fram en europeisk krig, for i krigens nød og kaos å omskape Europa til et SOVJET-EUROPA under Moskvas ledelse. Det første mål var etter Lenins plan et rødt Norge og et rødt Spania som skulde omklamre Europa som en knipetang. Og det endelige mål: Verdens forenede Sovjetrepublikker, innføringen av det kommunistiske system over hele verden etter sovjetrussisk mønster.

Når man kjenner kommunismens program, dens åpent uttalte mål, har sett systemet i praksis i Sovjetstaten og kjenner Den kommunistiske Internasjonales, Kominterns hele oppbygning og arbeidsmetoder, var det også lett å forstå at Norge allerede på dette tidspunkt var trukket inn i et spill, som vilde komme til å få skjebnesvangre følger.

De færreste forsto dog, slik som Vidkun Quisling, s a m m e n h e n g e n i det som skjedde, men det var tusener på tusener som ante og følte at vi var kommet ut på et skråplan som truet hele vår nasjonale eksistens.

Det var tusener på tusener av nasjonalsinnede kvinner og menn som også var blitt klar over partisystemets evneløshet og klassekampens forbannelse, og at vi måtte finne en veg ut av den tiltagende oppløsning.

Tiden syntes å være moden for den nasjonale reisning som måtte komme.

Flere tiltak, som viste at en slik reisning lå i luften, hadde også sett dagens lys, selv om ingen av dem bar kimen i seg til en revolusjonerende fornyelse, samtidig som de manglet den nødvendige ledelse og konstruktive idéer. Men de viste allikevel at trangen til noe nytt, til en ny og bedre samfundsorden, var der. Blant slike tiltak kom som

det første i 1927 Nasjonale Legion hvis saga var kort og beveget. Samme år kom Fedrelandslaget, som var klart antikommunistisk innstillet. Den veldige oppslutning ved starten viste at folk forsto den kommunistiske fare og vilde bekjempe den. Fedrelandslagets grunnfeil var imidlertid at det bygget på en *borgerlig samling*, en samlet front av de borgerlige partier mot marxistpartiene, i virkeligheten en samling av borgerskapet mot arbeiderklassen, hvilket nødvendigvis måtte føre til en ytterligere skjerping av klassekampen.

Der eksisterte også i årene før 1933 og etter, små grupper av det såkalte Norges nasjonalsosialistiske arbeiderparti, vesentlig ledet av gymnasiaster og studenter. De bekjente seg til, og tok åpent standpunkt for nasjonalsosialismen i Tyskland. De hadde hakekorset som sitt merke og samme program som Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderparti.

I Oslo virket også i begynnelsen av 1933 en forening som kalte seg Den nasjonale Klubb, vesentlig bestående av studenter og yngre forretningsfolk som ønsket å orientere seg om tidens stadig mere aktuelle problemer. Klubben hadde ukentlige møter, og innbød etter tur en rekke ledende menn til å holde foredrag om forskjellige spørsmål. Men de fleste nøyet seg med å fortelle hvad deres parti eller gruppe vilde gjøre eller hadde gjort, etter gammel oppskrift. Alle syntes å gå ut fra at den herskende tingenes tilstand med partisplittelse og klassekamp var uforanderlig.

Så en aften opptrådte der i denne forsamling en mann som talte på en helt ny måte, som forkynnte en ny samfunnsorden, et nytt livssyn. Det var VIDKUN QUISLING. Han var kjent av alle etter sin store tale i stortinget året før og det var med ikke liten spenning at

klubbens medlemmer var gått til dette møte. Og fra det øyeblikk Quisling hadde lagt fram sine idéer og tanker hadde han forsamlingens umiddelbare tilslutning. Endelig en fører som kunde vise veien ut av vanskelighetene, som kunde stå i spissen for den nasjonale reisning.

På et møte like før påske kunde så formannen i Den nasjonale Klubb opplyse at Quisling etter sterke oppfordringer hadde besluttet å starte en ny bevegelse og gi den navnet NASJONAL SAMLING. Han henstillet til medlemmene å støtte Quisling.

Det ble samtidig meddelt at der som merke for bevegelsen var valgt det eldgamle solkors i de gamle norske farver rødt og gull. Også det vakte begeistring.

En liste ble lagt ut og tilhørerne oppfordret til å tegne seg som medlemmer. En flerhet av de tilstedeværende meldte seg da straks til tjeneste.

I februar 1933 var bonderegjeringen blitt avløst av en ny regjering Mowinckel. Quisling hadde som forsvarsminister i bonderegjeringen gjort de største anstrengelser for å få Bondepartiet til å gå inn for en ny nasjonal politikk, men det var forgjeves. De bestemmende ledere, og de anonyme trådtrekkere bak dem, satt altfor godt forankret i det gamle systemet.

Arbeidet med Nordiske Folkereisning var som tidligere omtalt stillet i bero den tid Quisling satt i bonderegjeringen, men arbeidet ble nå tatt opp igjen og planer drøftet for å omdanne Nordiske Folkereisning til en politisk organisasjon. På denne tid hadde Bondepartiet sitt store møte i Oslo, og samme aften satt Quisling sammen med noen venner, Fredrik Prytz, Ragnar Hvoslef og W. F. K. Christie.

Utpå kvelden kom meldingen om at Hundseid var gjenvalgt som formann i Bondepartiet, hvilket var ensbetydende med at noe samarbeide ikke kunde komme istand og at Bondepartiet ikke kom til å gå inn for en nyorientering overensstemmende med tidens krav.

Da Quisling kom inn og meddelte dette resultat tilføyde han:

«No vil Nasjonal Samling bli satt ut i livet.»

Det ble deretter definitivt besluttet at Nordiske Folkereisning skulde omdannes til et politisk parti under navn av NASJONAL SAMLING, og stå fram for offentligheten 17. mai.

Fra protokollen for

Nordiske Folkereisnings Politiske Komite 10. mars 1933 gjengis:

1. Der besluttet konstituert et politisk parti «Nasjonal Samling» som optar i sig den allerede eksisterende organisasjon «Nordisk Folkereisning». Det besluttet gjort til gjenstand for senere forhandlinger i hvilken utstrekning «Nasjonal Samling» ved høstens valg skal optre selvstendig eller i samarbeide med borgerlige partier.
2. Der besluttet utsendt til en rekke personer en kort oversikt over «Nasjonal Samling»s retningslinjer i den hensikt snarest mulig å få nedsatt en finanskomite. Oversikten vedligger protokollen.
3. Der vedtokes instruks for den politiske komite. Instruksens vedligger protokollen.

NS var imidlertid ikke et parti i alminnelig forstand, men kjernen til en *folkereisning*, som av hensyn til valgloven måtte registreres som et politisk parti, for å kunne delta i valgkampen.

Snart var arbeidet i full gang, kontorer ble leiet i Prinsensgate 7b. Stoler, skrivepult og annet nødvendig utstyr ble samlet inn hos interesserte og sympatiserende, det nødvendige personale ansatt etterhvert, og i den utstrekning økonomien tillot. Der ble opprettet avdelinger for presse, propaganda, organisasjon, videre et politisk utvalg, et eget kontor for Akershus og Oslo fylker, der ble oppnevnt fylkesfører og fylkestyre for Oslo, og de nødvendige fylkessekretærer ansatt.

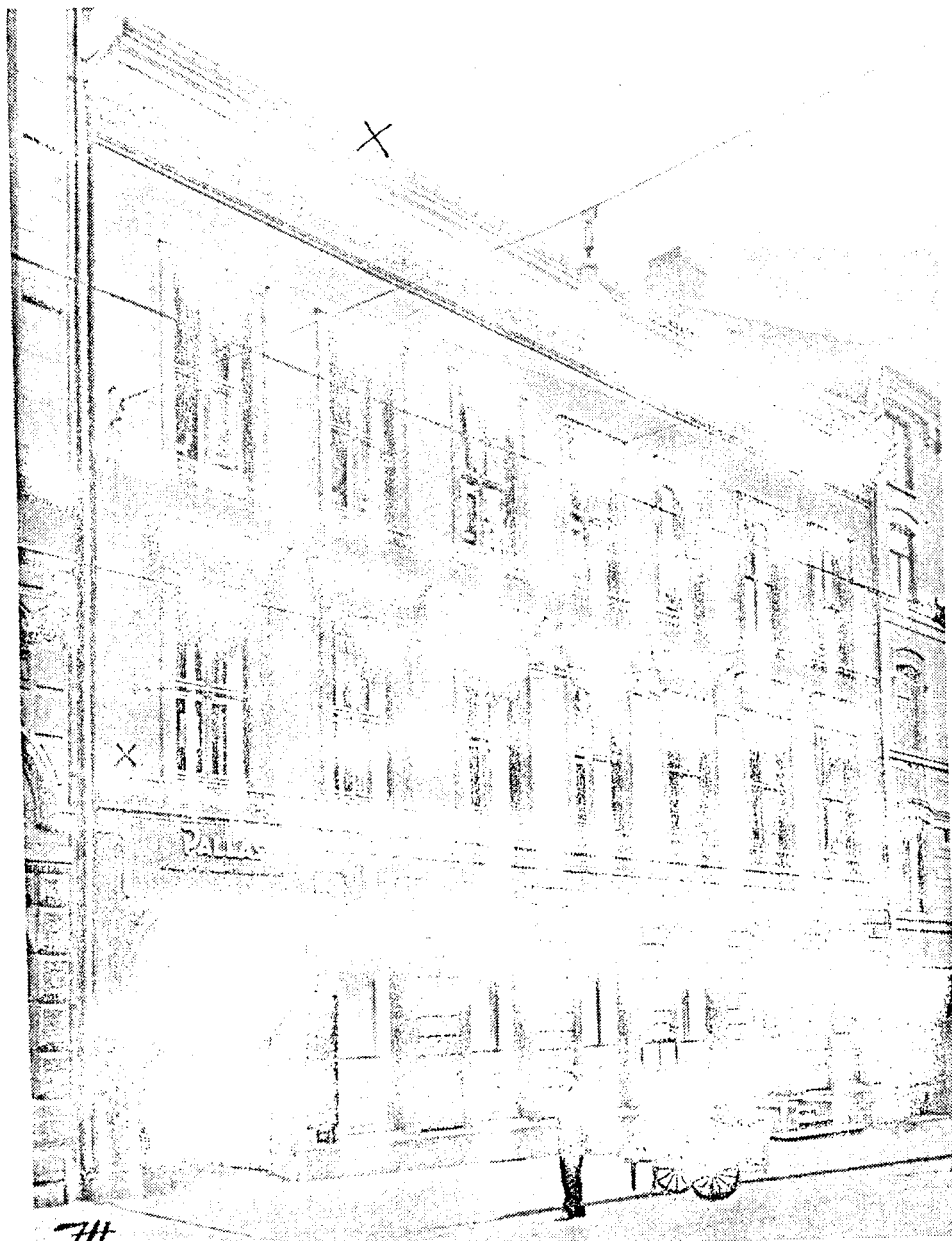
Det første møte med bevegelsens Fører, og de nye tilhengere ble holdt i kontoret i Prinsensgate den 15. mai. Der var 35—40 interesserte tilstede, mest medlemmer fra Den nasjonale Klubb. Møblementet var meget sparsomt, tilhørerne måtte stå, mens der var skaffet tilveie en stol til Føreren, samt en talerstol. Quisling meddelte da blant annet i sin tale at bevegelsen vilde tre fram for offentligheten to dager senere, den 17. mai.

16. mai lot Quisling sin oppfordring til NASJONAL SAMLING offentliggjøre i Tidens Tegn.

Der var stor interesse og begeistring blant de aktive som var kommet med og allerede dagen etter, 17. mai, gikk den første aksjon av stabelen. En stor plakat ble laget istand og på den ble malt med store bokstaver:

MELD DIG INN I NASJONAL SAMLING

55

M.

Prinsensgt. 7b i Oslo hvor Nasjonal Samling hadde sitt første hovedkontor. — Hele 2nen etasje disponertes av NS før valget 1933. Fra november 1933 til slutten av 1935 holdt NS til på kvisten i IV. etasje. — På fortauet sees NS's første «kjøretøy», konstruert, bygget og ført av kf. E. Kilberg.

Med denne plakaten sto tre studenter i duskelue på Karl Johans gate 17. mai og vervet de første medlemmer på åpen gate. Det var Rolf Jørgen Fuglesang, Bjarne Holst og Knut Carlson, alle tre stud. jur. Der ble tegnet 58 medlemmer og mesteparten av disse har fortsatt som aktive kampfeller gjennom alle år.

Det var 17. mai og det var rimelig at mange av dem som hadde vennet seg til å betrakte denne dagen vesentlig som en dag viet til rangel, dans, alkohol og konditoribesøk, ikke likte dette innslag i nasjonaldagen.

Det var imidlertid 58 av de forbipasserende som forsto at det virkelig var noe som var ved å skje, at en nasjonal reisning var født, og at verden sto ved inngangen til en ny tid.

Fra denne dag regnes Nasjonal Samlings stiftelsesdag.

Den nasjonale reisning er begynt.

Det nye politiske parti som gikk inn for å avskaffe partiene var blitt virkelighet.

Det var oppstått en organisert bevegelse som bærer av en ny livsanskuelse og en ny politisk orden, et «parti» med det mål å sprengre partiene og samle folket.

28. juni ble nedenstående skrivelse sendt Justisdepartementet:

Til Justisdepartementet,
Oslo.

I henhold til lov om Stortingsvalg anmeldes herved som partinavn

NASJONAL SAMLING (NS)

Organisasjonen ble stiftet i Oslo 17. mars 1931 under navn av «Den Nordiske Folkereisning i Norge», og gikk over til politisk parti fra 16. mai i år med navn av Nasjonal Samling.

Ærbødigst

For Nasjonal Samling
Vidkun Quisling (sign.)

Studentene var blant de mest aktive i den første tiden og da mange av dem skulde hjem i sommerferien ble der straks laget en organisasjonsinstruks, og med den i lommen dro de hver til sitt hjemsted for å gå igang med arbeidet der. De første NS lag ble organisert i løpet av som-

meren. Men de medlemmer som var igjen i byen arbeidet ikke mindre intenst. I Prinsensgate var virksomheten i full gang. Bevegelsens første pionerer var stadig påferde overalt og de måtte gjøre all slags arbeid. De gikk ærend, de klistret plakater, delte ut løpesedler, snekret og hamret, og alltid på farten for å spre kjennskap til den nye bevegelse. I en fart skulde en helt ny organisasjon stilles på bena for å tåle den veldige påkjenning som et stortingsvalg var etter den gamle oppskrift. Penger måtte skaffes, folk ansettes og frivillige medhjelpere settes i arbeid på alle kanter.

Også utenfor Oslo ble på denne tiden arrangert endel mere halv-offisielle møter, hvortil var innbudt en rekke personer for å drøfte situasjonen, og hvor Føreren holdt en innledende tale. Således på Hamar 28. mai, i Festiviteten, fra hvilket møte forøvrig utgikk den første henvendelse utad om å slutte opp om NS. Der ble den første lokalavdeling av NS — Hamar Lag — stiftet. På Victoria Hotell i Gjøvik ble også på samme måten i juni måned innbudt endel interesserte, likeså på Hønefoss, hvor lokale NS-avdelinger ble opprettet.

Allerede 2. mars 1933 hadde Quisling hatt en artikkel over hele første og annen side i «Tidens Tegn» med titelen: *Retningslinjer*, hvor han redegjorde for sitt forhold til Bondepartiet, samtidig som han anga retningslinjene for en ny politikk, slik som de senere ble utformet i NS program. 16. mai kom deretter, som nevnt, en ny stor artikkel i «Tidens Tegn» under overskriften: *Nasjonal Samling*.

Denne artikkel ble senere utgitt som særtrykk under titelen **OPPFORDRING TIL NASJONAL SAMLING** og delt ut i stort opplag. Nederst på siste side var anbragt en tallong til utfylling for den som ønsket å bli medlem.

I Prinsensgt. 7 b hersket feberaktig aktivitet. Ungdom av alle aldre gikk straks i gang med det såkalte *Agitasjonskorpset*, hvis formål var å spre Quislings opprop og annet propagandamateriell. Det ble delt ut på gater og streder, benkesliterne på Karl Johan fikk sitt eksemplar og tok høflig imot. Men så satte motstanderne inn og stikkordet **FASCISME** ble satt i omløp. Og da ble det liv. Korpsets deltagere måtte ordne seg med biler og i dem lå lageret av brosjyrer; ble det slagsmål et sted kunde man kjøre vekk og begynne et annet sted.

Hovedkontor
PRINSSENSGT. 7H • OSLO
Telefonnr: 25 204 - 21 376

Opfordring

til

Nasjonal samling.

AV

VIDKUN QUISLING.

Våre kjærlighetsbrev er for-
sendt til denne opfordring:
1. Den økonomiske, sociale og
politiske utvikling i vårt land gir
anledning til alvorlig bekymring.
Bæver, dyktige og hver nordmanns
christens, og kan bli avgjørende for
vårt folks fremtid.

2. Hver dag som går med det
arvende styre og med byr en
videre forsmåelse av vårt samfund
og av den enkelte, med en sosial
og økonomisk katastrofe, ja poli-
tisk katastrofe, som endelig resul-
terer i en katastrofe. Og dag har vi i virkeligheten
en tendens til å legge om vårt sam-
fundssystem på en slik måte at
særlig de nevnte vanskeligheter
kan denne grunnlaget for en sam-
sværgelse til å bygge på et nytt
lag.

3. Med det nevnte parti-
væsen er imidlertid utelukket å opne
denne, og i politiken som er
en nødvendig forutsetning for den
økonomiske og sociale gjenopbyg-
ning i vårt land.

4. De gamle partier har
ikke vært i stand til å løse de
problemer som står foran oss.
De har vært i stand til å løse de
problemer som står foran oss.

5. Bondet partiet er et forholds-
vis nytt parti. Det er ikke i den grad
som de andre politiske partier
har vært i stand til å løse de
problemer som står foran oss.

6. Erfaringen viser imidlertid
at det er en illusjon å vente sig
gunstige resultater av en sam-
ling i kompromissens tegn mellom
de nevnte borgerlige partier
og uten om det at det li-
beralistiske venstres politiske syn
er sterkt markert anerkjent. For-
øvrig har venstre vært villig til
å delta i en samling uten at arbei-
derpartiet er med.

7. Indre med frilansede folke-
parti og bondet partiet tilsvarende vil
ikke kunne opne noe absolutt
flertall ved høstens valg. Den po-
litiske utvikling vil allerede — hvis
samme trekkene ikke som for-
utsetning for i lønnen på folke-
partiet som har kommet på bog-
staben.

8. Det bør derfor forberedes
tidligere for en eventuell samling
med en nasjonal samling som med
full forståelse av bondens og land-
brukets grunnleggende betydning
for det hele, sammenfatter de na-
sjonalt innstilte fra alle stender
og lag i det norske folk.

9. I slike stormfulle tider som
vi nu er gått inn i, er det nødven-
dig å ha en kampvillig politisk orga-
nisasjon med positive idéer, som i
sig selv kan møte sin motstand
i lønnen og er i pakt med fremtiden.
Slik som det nu er, monopoliene
revolusjonspartiene folkets trang
til fremstøtt og til politisk og so-
cial nyorientering. I den borgerlige
dagspolitiske flåse ikke engang an-
erkjent til forsøk på å se proble-
mene i sammenheng og overens-
stemmende med tidens og mennes-
ets behov. Det ønske som gjøres er
spredte tilskudd som ikke rekker ut-

over det som er nødvendig for å holde det gående på en slags vis fra dag til dag.

10. Den politiske grunnstemning i vårt folk idag er lede over partipolitikk; en voksende uro og usikkerhet for fremtiden; mistro til de knagende akter og gjeldsbyrder; forbitrelse over de meningsløse arbeidskonflikter og fagforeningskravene, over den bolsjeviske og sosialistiske rase som stetter av fremmede makter seg i vår bygd og byer; over de konservatives mangel på innstus og de liberale ivertydige spill med landets og dens borgers skjebne. Ved siden av bonden som girnes fra gård og grunn står tuener av arbeidsløse ungdom. Det norske folk er i videstående begrepet til en skillevei hvor valget er så skjebnesvangert som aldri før i dets historie.

Når aksjonen er slik, er folket nødt til å finne tilbake til seg selv og til grunnlaget for sin kraft. Den eneste farbare vei ut av uferet er resolutt å oppta arbeidet for en delvis og nasjonal økonomi og å samle alle de krefter som har den samme positive innstilling, i en aktiv nasjonal og sosial bevegelse på tvers av partiene.

Denne bevegelse skal ikke være noget parti i samme betydning som de partipolitiske partier. Men en bevegelse utenom partiene, en ungdoms revolusjon, hvor bonde, arbeidere og borger kan finne hverandre og samles om løsningen av de felles, nasjonale oppgaver. Det gjelder en nasjonal konsentrasjon av spredte krefter og krefter.

NASJONAL SAMLING.

Det er denne bevegelsen vi vil, ikke å splitte, men å samle, og hvis løsningen er konstruktiv krisepolitikk. Bevegelsen vil samarbeide med alle nasjonale og lokale krefter i landet og stille seg som en enhet ved hastesaken i de kriser hvor den anser det formålstjenlig. Som en konsekvens av dens oppgave, å samle, ikke splitte, er den nødt til å gå i samarbeid med bonden, arbeideren, det friske og det radikale folket. Den vil være sammen med alle partier å skape et nasjonalbeve-
gelsesprogram som skal være flerkamret i sin innhold, slik at på det grunnlag kan dannes en nasjonal regjering, som virkelig kan gjennomføre en byggede nasjonal

politikk.

II.

DET NASJONALE SAMLINGS-PROGRAM.

For å skape et maktrammesystem og derigjennom mulighet for organisasjon av en regjering som arbeider godt, må man vite hva som vil. Det kreves et helt gjennomført og konsekvent program som folket vil eller må anerkjenne.

Utgangspunktet for et sådant felles program kan bare være dette: På den ene side at det norske folk skal skjønne at det må bygge på folkestett og jord, på vår nordiske folke-etnis kulturberedelse og skapende ideer — are, frihet og plikt — og på et åndelig, nasjonalt og sosialt program med forståelse av hver enkeltes verd og muligheter innenfor samfundets ramme. Vi må finne igjen rettene til vår kraft og gi dem nytt liv. Folket må reises og renses.

På den annen side er det hensynet til de endrede livsvilkår som er skapt ved teknisk utvikling og den moderne teknikk enorme utfordringer. På dette dobbelte grunnlag må vi sette ut de nye politiske fremgangslinjer. Bare en slik bevegelse favner så vidt og dypt at den kan føre vårt folk tilbake til en som disse nød- og følelsesløst.

Hvad angår selve de bestemte programposter så gjør det moderne livs mangfoldighet det svært vanskelig å medte i et program alt det som tiden og den nutidens krevende behov. Det gjelder å finne løsninger på den økende bevisning av vårt samfund og fremtiden. Det gjelder å sette de rette, rasjonelle mål, å samle seg om det vesentlige og underordne det som er underordnet. Ved en nødvendig gjennomgang av problemene vil oppgavene for et aktivt arbeidsprogram naturlig grupperes om fem hovedpunkter som omfatter det vesentlige og som også kan tjene til retningslinje for alt det øvrige. Alle disse fem punkter er diktert av forholdene som uomgänglich nødvendige og framskrittige arbeidsgaver for en aktiv og positiv norsk politikk idag. Og når vi setter oss disse punkter, er det meningen at den nasjonale Samling i hele sitt politiske virke handler og gjennomfører uavkortet de saker som den er gått inn for. Gjennomgangen er de avgjørende, ikke valglofter.

FØRSTE HOVEDPUNKT: ET NASJONALT ØKONOMISKE, STATSPOLITISK FORNYELSE. SLUTT PÅ FAGFORENINGS-TRYKKET OG ARLSLAGS OMVELTNINGSKOMMUNISME I NORGE.

En sterk og stabil styremakt (en nasjonal regjering) som uavkortet håndhever lov og rett, opprettholder rikets berøen og anseelse, og arbeider for å gi alle borgere en rett og billig adgang til rikets rikdom og økonomisk og sosialt velstand.

En slik styremakt som er avansert for ikke politisk gjennomslag som ligger utenfor statens kompetanse og hvor overordnede statsingrep bare kommer til uttrykk.

Folkerepresentasjonen utfylles med direkte innlemmelse for organisasjon og næringslivet som gjennom innflytelse på rikets styre (næringslivet). Korte stortingsperioder, oppløsningsrett og referendum. Nasjonalforordningens oppgaver truskes til det som er fastsett av grunnloven.

Statsapparatet, nasjonalhæren, kommunenes administrasjon og finanser underkastes en nøye gjennomgang og revisjon, og statens tilleggs skjerp.

Forbud mot de revolusjonære fagorganisasjoners arbeidsmonopol og deres beskatning av norske arbeidere for revolusjonære formål. En lov om frihet til å gå arbeid og å arbeide, og en effektiv lov mot boikott og blokade. Det ryddes helt opp med den marxistiske omstyringsbevegelse og settes en stopper for videre revolusjonær undergravningsarbeid ved nødvendig supplering av vår lovgivning. Nasjonalt og sosialt innstilte menn og ungdom inn i norsk politikk og norsk administrasjon.

ANNET HOVEDPUNKT.

ORDEN I PENGESTELLET OG I DE OFFENTLIGE FINANSER. AVVIKLING AV GJELDSKRISEN.

a) Planmessig samling av de offentlige finanser gjennomføres (finansplan). Balanserte budsjett tilpasset etter vårt offentlige utgifter. Sterk reduksjon av skatte- og militær stat- og kommunekassens samlede skatt ikke overskrider 10 prosent (10 prosent samskatt). Den skatt som under overgangsperioden innføres i dette mål er nådd, må innføres utenfor 10 prosent betegnelse som "ekstraordinær". Denne ekstraordinære skatt skal ved stadige reduksjoner bringes til å forsvinne innen et begrenset antall år.

b) Et nasjonalt pengesystem, stabilisert på et nivå som de grunnleggende behov er tjent med og med tilstrekkelig tilgang på stabile og billige penger. Således at virksomheten av de senere år de finansielle skadene som oppstår. Men at det på den annen side er et effektivt mot skatteforfall og betryggelse av spare- og pensjonskassen. Ingen flere banker må lide av innestille.

I overensstemmelse hermed har vår krone vidtvidt søkes stabilisert på et nivå som de grunnleggende behov er tjent med og med tilstrekkelig tilgang på stabile og billige penger. Således at virksomheten av de senere år de finansielle skadene som oppstår. Men at det på den annen side er et effektivt mot skatteforfall og betryggelse av spare- og pensjonskassen. Ingen flere banker må lide av innestille.

landet og Norges Bank er herre over. Når forholdet allerede er ordnet, må pengene holdes på stable i verdi som det står i menneskelig makt. Den store nasjonalstaten som har vært drevet med pengenes verdi i forhold til varer og arbeidsverdier siden verdenskrigen, må ikke mere finne sted. Kronens endelige stabilisering i forhold til utenlandske valutaer må utsettes inn- til våre valutaer er endelig stabilisert etter kjøpekraftnivået i vedkommende land.

(c) Avvikling av gjeldskrisen på grunnlag av muligheter og deres avviklingssaker.

Overensstemmelse med politikk vil gi en delvis, om den ikke har løsning av gjeldskrisen. Derfor må ved siden av den utstrakt som er nødvendig, brøder, småbrøder og fisker ved begrenset moratorium og ved en effektiv utvidelse av likviditeten og deres virksomhet i forbindelse med gjeldsforhold ved regulerte aksjoner, til slutt den samvirkende av pengeløsningen som begrunnet — En grunnlov for stat og samfund — er blitt urettferdig påført ved deflasjonspolitikken.

Pengene skal tjene arbeidslivet, omsettning og produksjon, ikke omvendt. Produksjonslivet må slippe med så liten rentestyring til å kapitelet som i dag, og vareformidlingen fra land til by gjøres lettere og billigere. Når staten i dag på jernsatt kan den også gjennomføre det som både være dens oppgave: I gode dager å legge midler tilside for bruk i de dårlige. I dårlige dager å bruke sine midler til å bidra til å holde arbeidslivet gang.

TREDJE HOVEDPUNKT.

PLANLEGGING OG SAMARBEID I NÆRINGSLIVET. LØSNING AV DEN NASJONALE PRODUKSJON OG BEDELING AV MANGELPÅ KÅL, ARBEID FOR ALLE.

Vårt program går ut på at staten verner en rettferdighetsforhold, sikrer en rettferdig frihet for personlig tiltak og økonomisk uavhengighet, frihet til arbeid og indre frihet i samfundet; at den bringer orden i pengestellet og i de offentlige finanser og derigjennom balanse mellom produksjonskostnader og priser, får økonomien ned og etter arbeidslivets konkurranseevne til å komme på utlandet. Dermed faller samfundets borgere tilbake til fremtiden, og våger å arbeide på lang sikt, og staten på sin side tilrettelegger ved disse midler på beste måte grunnlaget for en gjennomslag av arbeidslivet og for arbeid av arbeidsløse, og skaper en god og aktiv struktur, hvor næringslivet kan utvikle seg.

Men utover dette krever det moderne livs utvikling økonomisk forutsatthet i nasjonal målestokk, nasjonal planlegging og samarbeid etter videnskapelige arbeidsmetoder. Staten må etter de beste fagmenneske råd — uten å hemme nasjonal frihet og fri private tiltak — legge en virkelig plan i arbeidet for å styrke landets ressurser og regulere og hjelpe og næringslivet med et langsiktig jordbruk som grunnlag. Den må på den måte sørge for plan i produksjonen, tilrettelegge forholdene for ny beskjeftigelse av ledige og vanskeligstilte og for en god og

Jøen økonomisk fremgang for alle samlinger uten tilknytning og med samme mål for alle. Det må skapes et organisert samvirke mellom de forskjellige økonomiske interesser med mest mulig selvstendig understatens kontroll, et rasjonelt samarbeid mellom bedriftene innen de forskjellige næringer og mellom disse innbyrdes, og sikkerhet for bedriftenes kontinuitet og samfundsgivende utnyttelse. De rike evnene i hele folket må løses og nyttes ut med kvantitetsproduksjonen, større maskinbruk, videnskapelige arbeidsmåter, samarbeid etter faste planer og med å bruke alle naturrikdommene våre, kort sagt med mer åndekultur i dagensliv.

Ved statens foranledning utarbeides og iverksettes en nasjonal flerårig plan for å gjennomføre bestemte nasjonale arbeidsoppgaver. Bl. a. store kommunikasjonsarbeider, og en landsplan for nydyrking med det mål for alle, sammen med økt korntrygd å sette landet snarest mulig i stand til å brenne sig fra egen jord. Statsjord utplasseres vederlagsfritt til nye selvverbrukt; jordlovgivningen revideres i overensstemmelse med ødelevens prinsipper.

Innførelse av arbeidstjeneste (økonomisk verneplikt) for unge menn for å fremme solidaritetsfølelsen og heve aktelsen for ethvert ærlig arbeid.

SJETTE HOVEDPUNKT. ORGANISASJONEN AV DET SOCIALISTISKE SAMFUND. KLASSEKAMPENS OPHØR (SOCIAL ENING).

Staten må umuliggjøre klassekampens egentlige virkemidler ved positive tiltak som fjerner årsakene til den sociale ufred, nemlig:

a) ved formessig å innordne fag- og næringsorganisasjonene i forhold til staten. Ingen faglag av arbeidere eller arbeidsgivere må få opptre på fagets vegne for statsmakten har legalisert laget og lagsstatutene.

b) ved å lovfeste arbeidsgiveres og lønnsutlagers rettigheter og plikter mot hinannen og likeoverfor samfundet (en arbeidets lov).

c) ved å finne former for arbeidernes og funksjonærens adgang til å bli mediere i kapitalen og for å øke deres individuelle selvutvikling og oppdrift.

Folketrygd for det nye solidariske samfund etter forretningsmessige prinsipper. Ved siden av en

sterk, fri og selvstendig bondestand skal staten styrke midlene til å utvide den samfundets ryddighet og helse den frem, vente om fremtiden og sikre trygge vilkår for gode menneske hjem.

Venn om ikke annen, besting av folkets åndelige, moralske og fysiske kraft; arvelig belastede forbyrter og andre mindreverdige adgang til å sette etterkommere inn i verden hindres. Adgangen til å stifte familie lettes for de verdifulleste befolkningssementer. Den offentlige forsyning skal ordnes etter felles prinsipper for det hele land, og sosialt og økonomisk sundt.

Engeldebren skal ha jevnede utgangsvilkår så langt rår er. En mer effektiv skoleutdanning på kortere tid og med mer tanke på karakterutviklingen og det praktiske livet. En samlet undervisningsplan bygget på differensiering og med det mål for alle å bringe enhver på den plass han i forhold til sine evner har krav på. Lettelse vel for dyktige og ærerike til å ta sig frem. Lønn etter dugelighet.

SEKSTEDS HOVEDPUNKT. EN BESTEMT NASJONAL VILJE I VÅR HANDELSPOLITIKK OG VÅR UTENRIKSPOLITIKK OG ET EFFEKTIVT FORSVAR.

forenet med arbeidet for en bedre verdensorganisasjon og for den fredelige fremgang i verden.

Den folke-rett som vi tilhører, er i Europa sterkest representert — foruten i de øvrige Skandinavia — på de britiske øier og i det tyske rike. En selvfølgelig konsekvens av dette forhold vilde det være om disse tre grupper, den nordiske, den britiske og den tyske, søkte frem til former for en blokkdannelse — et Nordisk Forbund — med felles myntunion, med hel indre frihandel, og med en felles tollpolitikk som hadde som mål å trekke andre land og maktgrupper inn i det nordiske frihandelsystem.

En sådan blokkdannelse vilde i langt høyere grad enn noen annen maktgruppering, og i langt høyere grad enn Folkeforbundet, kunne skape garantier for en varig fredelig verdensutvikling. Velen til den organiserte menneskehet går gjennom en sammenheng av den store nordiske folke-rett. Samtidig vil en slik utenrikspolitikk bedre enn nogen annen trykke Norges stilling i verden, og til gagn for oss selv og andre skape arbeidsmark der ute for det kraftoverskuddet en må regne

med her i landet når våre egne arbeidere ikke arbeider ut.

Det vil være den nasjonale Samlingsmål i sin utenrikspolitikk bevisst å sette i forbindelse av et bestemt Nordisk Forbund.

III.

Jeg oppfordrer positivt tenkende mennesker av alle samfunns- og i og utenfor partiene, arbeidere, borgere og bønder, til å gå inn for det Samlings- og Samlingsarbeid som er foreslått og å tegne sig som medlemmer i Nasjonal Samling. Således som situasjonen utvikler sig, er det plikt for alle til å ta standpunkt til tidens politiske problemer. Det krever både derved egne interesser, hensynet til landet og til kommende slekter.

I alle nasjoners liv er det sleblikk, da nasjonen ved samlet innsats kan legge grunnen for lange tiders fremgangrik utvikling, eller ved likegyldighet og forsømmelse forskjerte mulighetene og øde landet for generasjoner fremover, ja, for alle tider. Det norske folk har en gang før slitt opp sin kraft i indre strid og politisk forsyndelse; hvorefter fulgte en lang tid, hele 500 år, full av nedgang. Sådanne skjebner stunder gjennomlever vårt folk nå igjen. Det er forbudelse å tro at dette er noget som ordner sig av sig selv.

De fem hovedpunkter i det Nasjonale Samlingsprogram sammenfattes her en gang til. De er:

1. Et nasjonalt riksstyre. Statspolitisk fornyelse. Slutt på fagforeningstyrannei og allslags omveltningsskummelgisme i Norge.

2. Orden i pengestellet og i de offentlige finanser. Avvikling av gjeldsforfall.

3. Planlegging og samarbeid i næringslivet. Høveling av den nasjonale produksjon og bedring av menneske-kr. Arbeid for alle.

4. Organisering av det sosialistiske samfund. Klassekampens ophør (social ening).

5. En bestemt nasjonal vilje i vår handelspolitikk og vår utenrikspolitikk og et bestemt Nordisk Forbund.

IV.

Det er min overbevisning at en dyktig nasjonal regjering av ansvarsbearbeid og nasjonalinnredning med skapende ideer, som utbundet av vanlig partipolitikk, får arbeide for en rensing av vårt samfund etter ovennevnte retningslinjer, vil kunne legge grunnen for gode tider for alle i vårt land, og for en ny nasjonal vekst.

Vårt motto er: Fred — Orden — Rettferd.

Vi vil et etisk grunnlag for rikets styre og krever av politikkens at den setter sig til oppgave å planlegge og lede nasjonens liv.

Vi bekjemper byttepolitikken og de høve standpunkter, spaltelsen i partier og klasser.

og alle dem som lever av en sådan spaltelse.

Vi krever et offentlig liv som er basert i en holdning, rensing i sitt virke. Et demokratisk styre.

Vi vil rydde av viken marxismen og fagforeningstyrannei, fordi vi vil ha ordentlige arbeidsforhold i landet og fri for norske arbeidere fra tvang og tyranni og fra en fremmed og forherligende bane som ødelegger dem, nasjonen, og oss alle.

Vi vil en nasjonal politikk, det hele vel i alle dens deler.

VI VIL SKAPE ET SAMLET OG NYTT NORGE MED GODE OG RETTFERDIGE KÅR FOR ALLE.

Vidkun Quisling.

Til
NASJONAL SAMLING
PRINSENSGT. 711. OSLO

Jeg er gjort bekjent med formål og retningslinjer for N.S. og ønsker å tegne mig som medlem av Nasjonal Samling.

Navn _____

Bosetting _____

Adresse _____

Sted og dato _____

Anskaffingspris kr. 2,00 følger vedlagt.

Til
NASJONAL SAMLING
PRINSENSGT. 711. OSLO

Jeg er gjort bekjent med formål og retningslinjer for N.S. og ønsker å tegne mig som medlem av Nasjonal Samling.

Navn _____

Bosetting _____

Adresse _____

Sted og dato _____

Anskaffingspris kr. 2,00 følger vedlagt.

61

Forsvarsminister Quislings nye samfund.

Hans siste arbeid for han blev statsråd
var å organisere „Nordisk folkereisning
i Norge”.

Et opsiktsvekkende dokument, hvor Quisling gjør sig
til talsmann for avskaffelse av parlamentarismen
og innførelse av et riksting sideordnet stortinget.

Nasjonal Samling — thv. statsråd Quislings nye parti.

„En bevegelse utenom partiene“ — med et program,
som har sterkt nasjonal-socialistisk tilsnitt.

Nytt valgsystem for folkerepresentasjonen. — Stabilisering av
kronen og moratorium for bønder og fiskere. — Landspian
for nydyrkning, øket kornavveid og store kommunikasjons-
arbeider. — Store utenrikspolitiske mål.

Fra forhen-
Quisling er den
opfordring til

Nu kommer Quisling-partiet!

forutsettes støt-
ten som de
næringer

Øverst Arbeiderbladets omtale av Nordiske Folkereisning (1931), under der en melding i
henholdsvis Tidens Tegn og Aftenposten ved stiftelsen av NS i 1933.

Agitasjonskorpset arbeidet imidlertid ikke bare i Oslo, men over store deler av Østlandet, snart var det tur til Horten, snart til Tønsberg, så på Eidsvoll, i Drammen o.s.v. På Farris Bad ved Larvik holdt Høyre sitt landsmøte med representanter fra hele landet. Mens representantene en dag vederkveget seg på en utflukt, dukket agitasjonskorpset opp og sørget for at «Oppfordring til Nasjonal Samling» ble lagt inn på hver eneste representants rom. I Fredrikstad var det stor fotballkamp og da massen strømmet ut sto det NS-ungdom ved alle utganger og delte ut sine opprop. Slik ble det arbeidet over alt den første sommeren. Land og strand rundt gikk det med lastebiler. Natt som dag, søndager som hverdager var unge kvinner og menn på farten for å spre opplysning om den nye tid.

Det første offentlige møte ble holdt på Ullern Middelskole utenfor Oslo 7. juni 1933 med Vidkun Quisling som taler.

Det viste seg påkrevet å få et organisert *ordensvern* og flere mindre avdelinger ble opprettet og brukt under møtene foran valget.

Arbeidet var i full gang.

I august 1933 tok daværende stud. jur. Fuglesang sammen med to andre medlemmer initiativet til dannelsen av en ungdomsorganisasjon tilsluttet NS. Føreren godkjente forslaget og *Den nasjonale Ungdomsfylking* ble dannet, med Fuglesang som den første landsleder. Navnet ble senere endret til Nasjonal Samlings Ungdomsfylking (NSUF).

Den 8. september 1933 innkalte landslederen i Ungdomsfylkingen til det konstituerende møte i NS Studentgruppe (senere kalt Studentfylkingen). Den fikk på kort tid over to hundre medlemmer og var i 1933 den største aktive politiske gruppe ved Universitetet i Oslo.

En rekke av de unge krefter fra Ungdomsfylkingen og Studentgruppen er gjennom alle år forblitt aktive kjempere i bevegelsen og har nådd fremtredende verv i parti og stat.

De første forberedelser var gjort til det veldige oppgjør som foresto.

Den organiserte kamp for Norges frihet og selvstendighet var gått inn i sin første fase.

En nasjonal samling som deltar i stortingsvalget og som tiltrekker en nasjonal regjering — utenom Venstre.

Den nordiske folkereisning i Norge trær frem som en aktiv politisk organisasjon under navnet „Nasjonal samling“.

Bøvegeisens fører, frv. skifterid Quisling følger for samlingens idéer, program og mål.

Quislings skrin med det rare i.

Han har nu brutt med Bondepartiet og legger frem et nytt program for „nasjonal samling“

Hr. Quisling har nu endelig be- Forbund — med felles mytunion, stemt sig: han har brutt med det med hel andre frihandel, og med en fel- parti som gjorde ham til statsråd. Han har idag senlt ut en skriftlig erklæring som hadde som mål å bryte med de gamle land og maktgrupper inn i

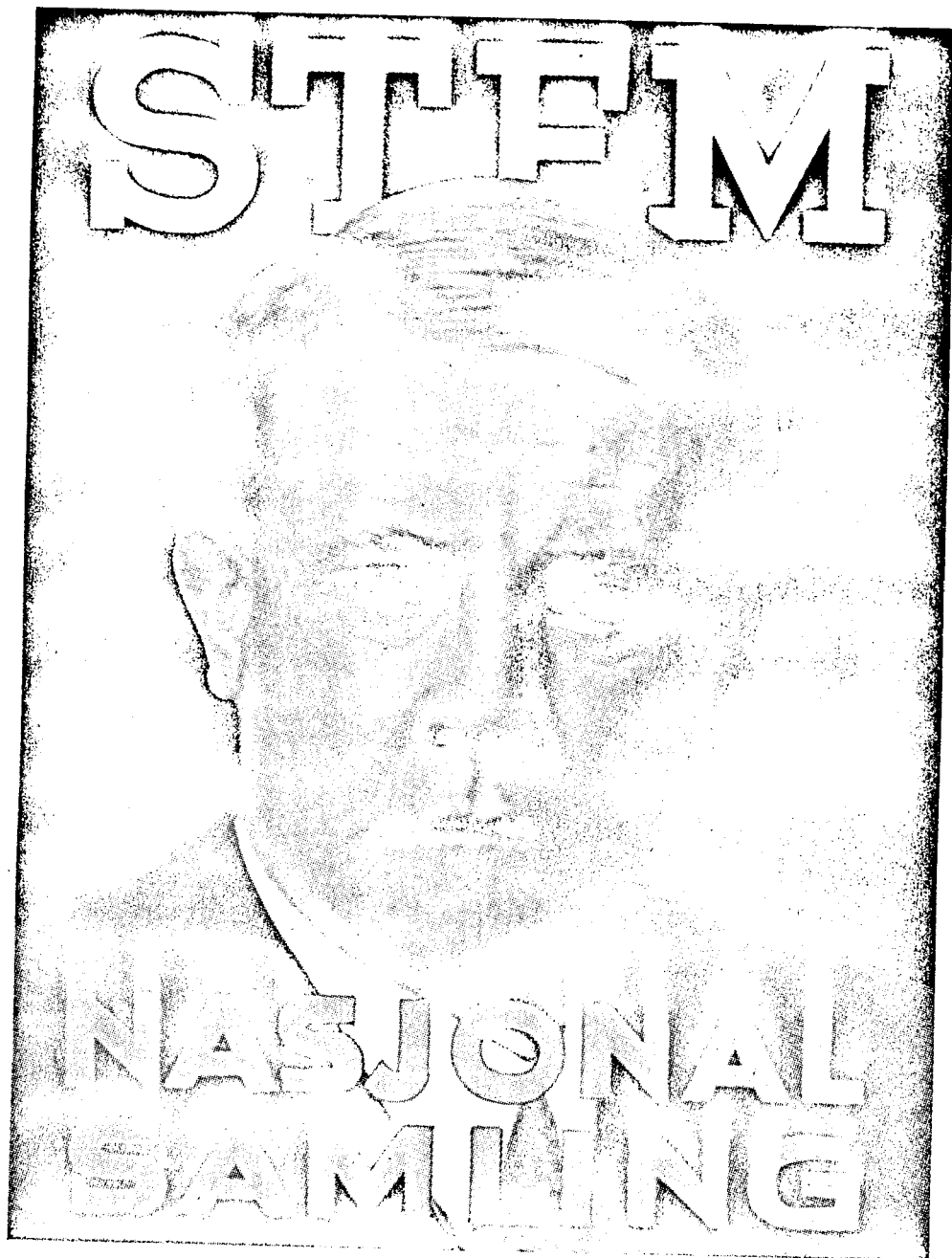
Quisling kaster masken.

Efter at bruddet mellem Quisling og bondepartiet er blitt åpenbart, trær han nu frem med sine planer for stortingsvalget. Han understreker at han ikke vil danne et nytt parti, men en bevegelse.

Meddelelse i Oslo-avisene om Nasjonal Samlings stiftelse. «Quislings skrin med det rare i» er typisk for Dagbladet.

Quislings „Nordiske folkereisning“ trær fram som aktiv politisk organisasjon.

Under navnet „Nasjonale samling“ stiller organisasjonen egne kandidater til stortingsvalget.

Den første valgplakat — brukt under valgkampen i 1933.

Valgkampen 1933.

Når Nasjonal Samling tross den uferdige organisasjon og den korte tid til forberedelsene skulde delta i stortingsvalget samme høst, var det ikke fordi ledelsen undervurderte vanskelighetene, men fordi man anså situasjonen såvidt farlig, at alle krefter måtte settes inn i forsøket på å stanse den røde frammarsj. Hvilket Nasjonal Samling i avgjørende grad også bidro til.

Bevegelsen hadde ingen egen avis, bortsett fra endel tilfeldige valg-aviser. «Tidens Tegn» gikk imidlertid til å begynne med sterkt inn for NS, men sviktet umiddelbart før valget. De siste uker før 19. oktober kom også ut en liten ukeavis «Nasjonal Samling» hvis første nummer så dagens lys 29. august med en førstesides artikkel av Quisling: «Det som kreves», hvor han redegjorde for den aktuelle situasjon.

Videre ble i samme nummer valgprogrammet for NS offentliggjort, inneholdende fem korte punkter, som er gjengitt i facsimile på side 73.

For ikke å virke splittende på den antimarxistiske front fant NS' ledelse ved dette valg å måtte tilby de såkalte samfundsbevarende partier listeforbund. 12. september ble sendt en skrivelse til hovedstyrene for Høyre, Bondepartiet, Frisinnede folkeparti og tilbuds listeforbund ved høstens stortingsvalg. Samtidig ble NS valgprogram oversendt og opplyst at NS var villig til ethvert rimelig samarbeide på nasjonal og samfundsbevarende grunn.

Høyres hovedstyre avsto blankt, men Høyre i Bergen gjorde palass-revolusjon og til tross for at Hambro i egen høye person tok første tog til fødebyen for å bringe de formastelige til kapitulasjon, opprettholdt Bergensavdelingen sin beslutning, hvoretter NS i Bergen kom i listefor-

bund både med Høyre og Frisinnede Venstre. Stort sett ble Nasjonal Samlings forslag forkastet, men i endel kommuner oppnåddes dog liste-forbund, dels med Frisinnede Venstre og dels med Bondepartiet. Bygde-folkets Krisehjelp gikk helt inn for NS, en ting som man må ta i be-traktning også ved sammenligning av valgresultatene i 1933 og 1936, da NS overalt gikk til valg utelukkende på egne lister.

Nasjonal Samling hadde således ved dette tilbud vist sin vilje til samarbeid med de partier som sa seg å stå på nasjonal og antimarx-istisk grunn, hvilket dog ikke hindret at Høyre satte inn med en over-veldende agitasjon mot NS fordi det «splittet den antimarxistiske front».

Det norske folk var på denne tiden ved å bli trett av partikjegl, klassekamp, svekne valgløfter, og flertallet av velgerne var også sterkt antimarxistisk innstillet. Tiden var m o d e n for en nyorientering, og Nasjonal Samling med sitt antimarxistiske og konstruktive program, fen-get straks i det norske folk. Ukeavisen N S kunde således 16. sep-tember med god samvittighet skrive: «Det kan ikke nektes lenger at oppslutningen om Nasjonal Samling går som et pinsevær over landet». Og ettersom valget nærmet seg strømmet også stadig flere medlemmer til, nye medhjelpere, nye tillitsmenn stillet seg til tjeneste i organisa-sjons- og propagandaarbeidet over hele landet. Det ble kanskje en løs og tilfeldig oppbygging, men en må allikevel forundre seg over inten-siteten og omfanget i det arbeidet som ble utført i disse hektiske må-neder, nesten utelukkende med frivillig ulønnet hjelp. Det kan bare tilskrives en ting: den umiddelbare begeistring som behersket alle kamp-feller, gleden over å ha funnet en veg ut av de trøstesløse tilstander, hå-pet om en ny og bedre framtid for vårt folk.

Det første store offentlige møte ble holdt i Hippodromen på Vin-deren ved Oslo 1. september 1933. Det forøvrig utmerkede ridehus med sin stallukt og dype sagmugg var kanskje ikke noe ønskested for et po-litisk møte, men det forhindret dog ikke at folk strømmet til i store ska-rer og fylte det veldige lokale. Der var omkring 1.200 mennesker.

Det var første gang Quisling talte for en større forsamling i Oslo og spenningen var derfor stor da det nye og omstridte navn i norsk po-litikk Vidkun Quisling trådte fram for den store tilhørermasse. Fore-draget, som inneholdt retningslinjene for en ny samfunnsorden, ble

Pris 15 øre

Orden — rettferd — fred

NS

ORGAN FOR NASJONAL SAMLING

Utkommer 1 gang ukentlig

OSLO, tirsdag 29. august 1933

1. årgang nr. 1

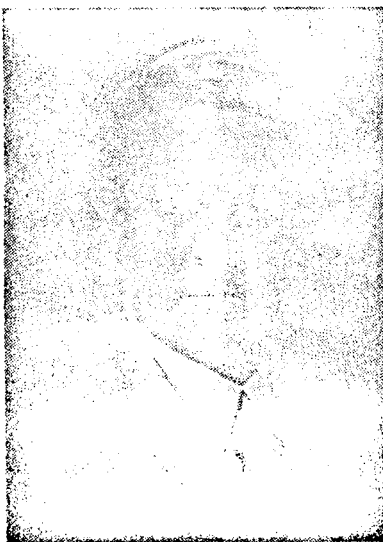
Quisling: DET SOM KREVES

Det norske folk er kommet til et skille hvor bestemmelsen er så skjebnsvanger som aldri før i dets historie. En gamle, brede vei som gikk dit hver nasjon pekte, er endt i et ufer. Som vandrerer der ikke lenger føler seg sikker på hvor det fører hen, begynner vårt folk å gripes av utrygghet og forvirring.

I denne almindelige og stadig voksende usikkerhet i sinne, da vi fa vel hvad de skal bestemme sig for som ansvarlige borgere av et samfund, er det Nasjonal Samlings oppgave først og fremst å fortelle dem hvad skal gøres, hvorledes årsakene til den sykelige hemning av vårt samfund skal fjernes, og hvorledes vårt samfundssystem kan legges om på en slik måte at nettopp de nuværende vanskeligheter vil danne grunnlaget for overgang til fremgangrik utvikling.

En sådan frimodig og uanfektet opplysning om mål og midler er vår første oppgave.

Men herunder, og i vårt

almindelige arbeide ellers, når vi ikke frem uten en fanatisk tro på oppgaven og på vårt folks misjon. Det arbeid som vårt folks stilling nu krever, kan ikke føres igjennom ved halv-hjertethet, ved halve og

dobbelte standpunkter, ved neutralitet og lunkenhet. Og om ikke en nølstraf og lunkenhet kan gjøre verket, så er nu mindre fryktsomhet og bekymring for hvad en søv måtte risikere. Det er ikke

på den måte en driver den nasjonale sak igjennom i slike tider som vi nu er gått inn i.

Det som nu må til er urokkelig tro, prinsippfast bestemt, aktiv og besluttsom handling. En stor sak kan ikke føres frem uten at en er villig til å ofre, om nødvendigt selve livet inn. Det viser verdenshistorien i alle sine brytningstider, og også vårt eget folks historie. Det er en forblindelse å tro at det i de skjebnetider som vi nu gjennomlever, i så hensende skulde være anderledes.

Vidkun Quisling.

«Det med billett»

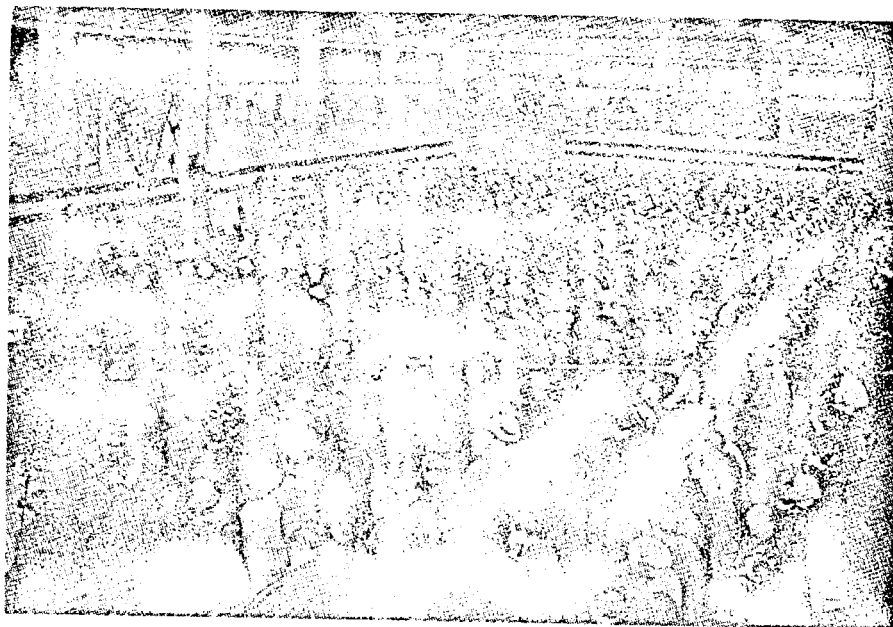

PASS PÅ

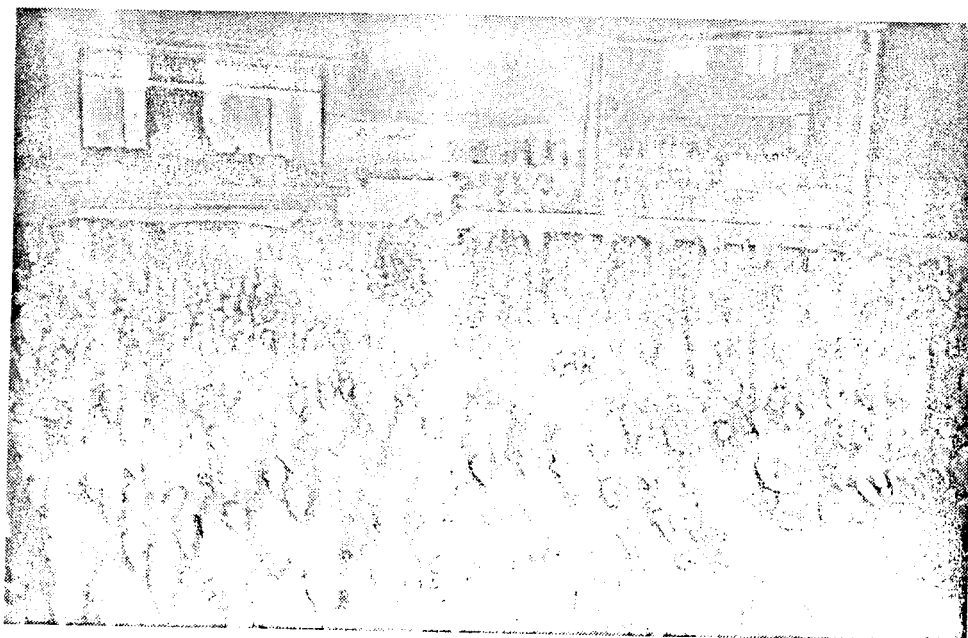
AL DETTAR GÅR ALLEVEI
PÅ DENS TRAKKAKER.
DE AMERIKANER K.K.A.
KLEDEREKKER JOVNEREJERE.

KEMISKE
KEMIGRAFISKE
KEMISKE
KEMISKE
KEMISKE

Det første nummer av ukeavisen NS som utkom før valget i 1933.

Møte i Hippodromen foran valget 1933.

NS møte i det gamle Cirkus Verdensteater i Oslo foran valget i 1933.

Valgmøte i Ullevål Kino foran stortingsvalget i 1933. NS Fører på talerstolen.

Fra det overfylte møte i Logens store sal i Oslo 12. september 1933, det første av de mange strålende NS møter som holdtes i dette lokale.

Nasjonal samling vil ødelegge den borgerlige front i Telemark og Aust-Agder bykrets.

Fæstet Arbeider 22.8.33
frømyking i Trøndelag.

Høire i Persgrunn går over til Quisling.

Konsul Christen Knudsen besørger overgangen og finner en ny forbundstille i overretssakfører Lien.

Ned med Fjella 12.7.33
norsk Lappo!

Quisling TT 26.8.33
trekker op sine politiske fremgangslinjer.

Og holder kraftig oppgjør med parti-politikken.

Krisehjelpen i armene på Quisling.

Nasjonal samling for Høire og Arbeider 22.8.33

Den mest spennende valgkamp i manns minne.

Vi gjengir her Buens antagelig siste artikkel hvilken er i høy grad aktuell.

Norges Hitler, Vidkun Quisling, har utsendt sitt store budskap til velgerne.

Quisling vil stille lister i alle kretser søndenfjells.

Dagbladet 17.8.33

Partiet organiseres nu i Telemarks og Aust-Agders byer.

Fellesliste med Krisehjelpen i øye lytter?

Nasjonal Samling egne lister også i Trøndelag?

Nidaros 21.8.33

Mulighet for å erobre et mandat i Trondheim.

Stilles Quisling allikevel i Hedmark?

"RÖD FRONT" Hamar 21.7.33

Quisling i Telemark?

Turvisberg 9.8.33
Om et par tre dager blir det endelig avgjort om Quisling blir stillet i Telemark fylke — som tidligere statsminister Hundseids

påhørt med intens oppmerksomhet. Mange av de tilstedeværende hadde kanskje ikke forutsetningen for allerede den gang fullt ut å forstå rekkevidden av det revolusjonerende program Quisling la fram. Hva tilhørerne imidlertid klart forsto og følte, var at der endelig i norsk politikk var trådt fram en mann som hadde viljen og motet til å gå imot det herskende forfallssystem og skape en ny orden.

Foredraget høstet demonstrativt bifall og en mengde av de frammøtte meldte seg etterpå til tjeneste i NS.

Så gikk det slag i slag med små og store møter og ikke bare i Oslo. Også utover landet oppsto etter hvert lokale organisasjoner som gikk inn for Nasjonal Samling av all kraft og drev en omfattende møtevirksomhet. Mer detaljerte beretninger om de lokale organisasjoners virksomhet kommer i et senere bind.

VALGKAMPEN VAR I FULL GANG

En rekke store møter holdtes i tiden framover over alt i landet og stadig for overfylt

71

hus, til tross for at NS i motsetning til de andre mere pengesterke partier var nødt til å ta forholdsvis høye inngangspenger til sine valgmøter.

Det første møte i Logens store sal i Oslo holdtes 12. september. Allerede en time før møtet begynte strømmet folk til og da dørene åpnet en halv time før møtet, var plassen foran Logen svart av folk. På 10 minutter var alle billetter revet vekk og en masse mennesker måtte gå skuffet hjem igjen uten å komme inn.

Det heter i Tidens Tegns referat fra møtet: Salen var dekorert med norske flagg og partiets merke, Olavskorset, som også det tallrike ordensvern bar. Etter en kort innledende redegjørelse for hva som hadde ført til partiets dannelse, besteg Quisling talerstolen under veldig bifall. — —

„Nasjonal Samling“
Bondepartiet 16.8.33
 Rikets arbeidssaker vil bli en vellykket riket.
Høye stemmer Quisling
Gula Tid.
 3/8.33 som revolusjonær eventyrer med diktatur-planer.
I vår fremtid det at han vil gjøre statskupp!

Stormen over Telemark.
 14.8.33 Quisling og krisehjelpen går sammen. i
Quislingene skal nu prøve å ta hånd
om de frilynde ungdomslag. *Telemark*
arb. bl. 12.8.33
 «Vidare» i Heddal er under bearbeidelse.

David Seierstad bekrefter samarbeidet med Quisling.
Opland arb. bl. 5.8.33
 Han forsvarer Quisling i „Nationen“ og overhøvrer Opland Bondeparti.

Er bondepartiet i Opland nervøs for Quisling?
Opland
arb. blad
 19.8.33 Artikler og samtaler som tyder på litt av hvert.

Som bekjent avsto bondepartiet i Opland å gå i liste forbund med Quisling. Hvert gjorde partiet sikkert nok rett, hvis det idethestatt skal tenke å samle nevneverdig med stemmer. Det er imidlertid mange ting som tyder på at partiet nærer adskillig, om enn kanskje ubegrunnet, engstelse for Quisling. Det er utvilsomt mange innen partiet som er svært så nervøse for at listeforbundet ikke kan bli en vellykket omstøtelse i „Nationen“.

han omslides med på å arbeide for Nasjonal Samling og dele ut valgmaterielet på sitt hjemsted. Alle tre var så endelig meget forbannet på bondepartiet og skulde motarbeide dette av beste evne for „det er beste tjenesten vi kan gjøre Quisling“. Følgende merkelige bemerkninger er også fra en av herrene: „Næsten min og andre slektninger vil år stemme med arbeiderpartiet i år om at dette parti kan bli møtt med stigende skop“.

Noen dager seinere, 17. september, var det møte i Colosseum og og det heter herom i Tidens Tegns referat:

«Gårdsdagens største politiske møte her i landet ble holdt av Nasjonal Samling i Colosseum. Lenge før møtet begynte var alle billetter utsolgt og de som kom senere samlet seg utenfor, hvor et ypperlig virkende høytaleranlegg gjengav talene for den annen halvpart av tilhørerskaren. I alt blev talen påhørt av 4 000 mennesker.»

Dagen etter talte Quisling i Drøbak i kinobygningen som var fylt til siste plass mens omkring tre hundre mennesker var samlet utenfor. Billettene var utsolgt allerede kl. 11 om formiddagen mens etterspørselen etter billetter fortsatte resten av dagen. Der var allerede dannet et lokalt NS-lag med 150 medlemmer.

Foruten Quisling var en rekke fremrakende talere uopphørlig i ilden utover hele landet. Det var en feberaktig virksomhet på alle hold.

Det er symptomatisk at hele valgkampen kom til å stå i Nasjonal Samlings tegn. Dette uferdige, tallmessige og finansielt helt underlegne parti var kommet inn i det partipolitiske spill som en hund i et spill keglar. Den forbitrede motstand det vakte i partileiren, viser at NS kom

med livets rett og framtiden i sitt skjød. Og jo sterkere denne livets rett, jo voldsommere motstand. Gjennom landets samlede presse skyllet en uopphørlig bred strøm av bakvaskelse, forvrengning og latterliggjørelse. Overfall på Nasjonal Samlings folk fant sted ved en rekke større og mindre møter. Terroren var etablert og fungerte godt. Den gikk ut fra Folkets Hus, fra Arbeidernes Ungdomsfylking (AUF) og Arbeidernes Idrettsforbund (AIF), Norges kommunistiske parti (NKP), Kommunistisk Ung-

POLITISK FOLKEMØTE

I

LOGENS STORE SAL

tirsdag den 12. september kl. 8

QUISLING taler

SELLES ORKESTER SPILLER

Unummererte billetter kr. 1.00
 Nummererte " 2.00

NASJONAL SAMLING

ORDEN — RETTFERD — FRED

Nasjonal Samling.

Nasjonal Samling vil delta aktivt i Stortingsvalget 1933 på følgende

VALGPROGRAM

Nasjonal Samling vil støtte de stortingskandidater, egne og andre partiers, som på forhånd binder sig til å danne en nasjonal blokk i Stortinget bygget på et nasjonalt, samfundsmessig, og kristelig livssyn. Målet er å danne en sterk og stabil *Nasjonal Regjering* uavhengig av den vanlige partipolitikk. Denne nasjonale regjering skal i første rekke virkelig gjennomføre følgende forholdsregler som er påtrengende nødvendige:

1. *Lov og rett* skal håndheves uavkortet. Det skal gjøres slutt på slendrian og sløseri i det offentlige stell. Det *offentlige arbeidsområde* skal rasjonaliseres og planmessig innskrenkes til det absolutt berettigede og helt nødvendige, med størst mulig næringsfrihet, størst mulig frihet for den enkeltes tiltak og utfoldelse, og med hel og ubetinget beskyttelse av frihet til å arbeide, til å gi arbeid og ta arbeid. Arbeidsgivernes og lønsmottagernes rettigheter og plikter mot hinannen og likeoverfor samfundet skal lovfestes ved en *arbeidets lov*.
2. Det skal gjennomføres en planmessig sanering av de økonomiske og finansielle forhold, derunder en fyldestgjørende ordning av *gjeldsforholdene*, i første rekke for kommunene og for bønder, småbrukere og fiskere. Forholdene skal tilrettelegges for en *lønnsom produksjon*. Skattene skal bringes ned og begrenses, målet: Statskatt og kommuneskatt sammenlagt skal ikke overskride 10 procent (10 procent samskatt).
3. Det skal gjennomføres virkelig effektive tiltak for å bli *kvitt arbeidsløsheten*. Med størst mulig adgang for private tiltak skal iverksettes en nasjonal flerårig plan for bestemte nasjonale arbeidsoppgaver, og forsorgen avlastes til fordel for produktiv virksomhet. I samarbeid med kommunene og med næringslivets menn skal alt settes inn av vilje, makt og midler for å tilrettelegge forholdene slik at alle krefter kan komme i arbeid, og alle få i det minste et rimelig levebrød. Det gjelder å lette tilpassningen mellom den tekniske utvikling og samfundet, og planmessig å utnytte landets muligheter i det små som i det store.
4. Det skal gjennomføres en rettferdig samfundsøkonomisk lovgivning over alle særinteresser til organisasjon av det *solidariske samfund*. Klassekampen og den sociale ufred skal overvinnes, og fagforeningstyranni og revolusjonspolitikk ikke tåles. Arbeidsgivere og lønsmottagere skal enes i samarbeid om sin felles nærings trivsel i den nasjonale produksjons tjeneste. Ungdommen skal ha jevn gode utgangsvilkår så langt råd er. En mer effektiv skoleutdanning på kortere tid og med mer tanke på karakterdannelsen og det praktiske liv.
5. En bestemt nasjonal vilje i vår handelspolitikk og vår utenrikspolitikk.

VI VIL SKAPE ET SAMLET OG NYTT NORGE
MED GODE OG RETTFERDIGE KÅR FOR ALLE

domsinternasjonales norske avdeling (KUI) og tilhørende organisasjoner som Liga mot krig og fascisme, Antifascistisk Kampforbund, osv. Og dette passet de borgerlige partiledere meget bra. De måtte jo fra tid til annen for et syns skyld ta avstand fra de rødes terror og overfall på NS-Folkene, men indirekte støttet de den så godt de kunde.

Og når demonstrantene møtte opp og laget bråk på NS-møtene ble det også i den borgerlige pressen stadig antydnet at det var NS som var skyld i urolighetene. Mens sannheten naturligvis var den at på de NS-møter hvor demonstrantene holdt seg borte gikk alt fredelig for seg. Enkelte mente også at hvis NS bare kunde la være å holde møter, så vilde der ikke bli uroligheter. Hvilket naturligvis vilde vært en enkel og genial løsning. Det var bare den hake ved den, at NS ikke følte seg forpliktet til å være så hensynsfull.

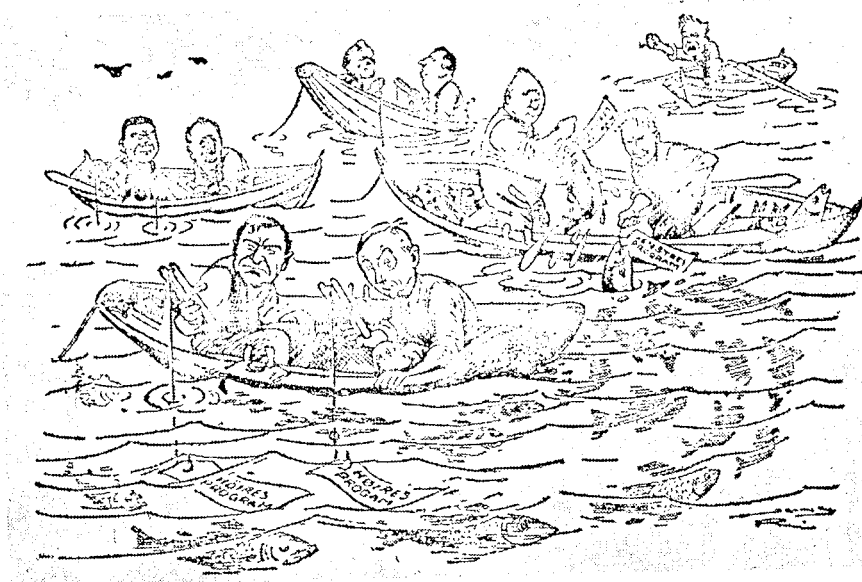
Overfall på Føreren i Kristiansand.

De først alvorlige tumulter inntraff under et møte i Kristiansand 27. september med Føreren som taler. I lokalet hadde kommunistene møtt fram og besatt endel benker. De begynte straks å holde spektakkel med tilrop under hele foredraget, uten at det dog kom til alvorligere sammenstøt inne i salen.

Da Føreren forlot lokalet etter foredraget fulgte imidlertid hele sværmen av kommunister med under hujing, skrik og skrål. Hele den brede Dronningens gate var faktisk sperret av folkemassen og like utenfor Handelens Hus ble forsøkt et direkte overfall på Føreren. Etter at han med sitt følge var gått inn i Handelens Hus samlet den opphissete menneskemasse seg utenfor, hvor de sang Internasjonalen og skrek hese skjellsord. Først etter lang tid fant politiet seg befoyet til å rykke ut med sine biler for å gjenopprette ordenen.

Episoden var et nytt bevis blant tallrike andre på at Moskva-agentenes mangeårige arbeide for alvor begynte å bære frukt i Norge. Terroren øket for hver uke.

For Quisling gjaldt det ikke minst å få arbeiderne i tale, å få dem til å forstå hvilket farlig spill de var trukket inn i. At de ble ført bak

Fra den parlamentariske valgkamp.

Fra en brosjyre utgitt av Venstre foran stortingsvalget 1933. De «fire store» partier på valgfiske. Som en ser trekker Venstre de største fiskene og har formodentlig hatt den feteste agn. Den vesle båten lengst til høyre skal antagelig forestille NS og Quisling — uten valgagn.

lyset og bedradd på det skammeligste av sine ledere, som under sosialismens maske prøvet på å innføre det blodigste undertrykkelsessystem verden kjenner.

Nasjonal Samling var et lovlig parti og hadde som andre partier full rett til å holde sine møter hvor som helst, også i såkalte arbeiderstrøk. Å kalle det en «provokasjon» er velkjent kommunistisk metode. Nasjonal Samling var imidlertid fast bestemt på å erobre gaten og retten til fri møtevirksomhet uten hensyn til terror og trusler. Det kostet mange kamper og slagsmål og innledet med det berømte møtet på Grünerløkka i Oslo.

Voldsomme opptøyer under møte i Bjerkelunden.

Da det i september ble kjent at Nasjonal Samling skulde ha møte på Oslos østkant, i Grünerløkken skole, med høyttalere ut til Bjerkelunden vakte det røre i Folkets Hus.

 Torsdag 28. de kl. 5 1/2 em.
Stor auksjon
for Dehner E. H. Messelt
Aukstude møbler - Tinnestemling - Fajanser
- Porcelen o norske glass.
Utsalg onsdag 27. de. kl. 9-6
WANGS KUNSTHANDEL
Kristian den 4tes gt. 12.

3 nummerte idag. Med dette nummer følger gratis: Lørdags-
Verdens Gang Lørdag 30 ore.
 (Indesendt) VERDENS GANG og NORSKE INTELLIGENSSIEDLER

Lørdag 23. september 1933

Grunnlagt av O. Thommessen.

Nr. 221

Redaktør og adm. direktør: Dr. G. B.

Voldsumme oploier under Nasjonal Samlings møte

på Grønerlekken.

Salen måtte ryddes og høttaleren blev knust.

Men Quisling taler fra en
sy høitaler til 6000
mennesker i Birke-
hunden.

Der har vel overhøjet ikke
 en kort et så længe politisk ma-
 nuskript der står kød på flæsk
 og ikke med hantalerne
 i de to første.

[illegible]

Denne stød på
hans et ledd i det næste fornufts-
te arrangement i kraft, — mi-
lions millioner to som var anbragt
der store beskyttelse på gymnasi-
et, som hans livs kendetegn.
Hans stød, han var beredt og
varet, da stødte millioner
og de komplimentene som
gjorde næste fornuftig at
være et skridt.

GAFFELTAKNE LØFTEN UP.
En smuk og behagelig aften var det for
gæsterne til Birkelanden var delt
op, således som ingen med et ryk
var. Der skjedes ved hjælp af de
bedste og bedste politibetjente og
B. anstaltene. Under dannelsen
af par steg af N. S. skiftet til
men ål på alvorlig skædet. Sam-
me hadde indledende ingen kom-
mentar til det i et af N. S. skiftet
med Olavsmoen og lagde til

var det ut på gårdeplacemet. Da de
 N. S. menner komme i handre deler
 blev han slått ned, falt kjente N. S.
 gløttenes til seks nedkommerne
 var blitt mer eller mindre skadet. Et
 par var uskadd for en meget stund
 opstod av en drovechaffens og kom
 nedde sin holleplank sammenfor
 skulderne. De bar sine merker, og
 var som i bilen eller møtet for i
 kjellert hjem. Chaffens ble det at
 en i stand, så kjellert ingen de
 rone og skadet. Altså der på "Po
 lica som de var skadet, komet på
 N. S. menner, men ingen av
 dem blev alvorlig skadet. Det skal
 arbeiderne som en flere hadde
 nok nok til å ta seg ut av seg
 med kvindene forseglinga betaler
 ransgjenerne. En fangergjener ar
 beider erkjente: (N) og de tilfallet
 så har til å have havet dem Quening
 på et st. Det had de ikke mer
 forferdelig skadet. Arbeiderne blev
 på seg, som skadet med det.

QCE-ENG HOLDER SIN TALE.
Da mønstre lene på skolen var ryd-
det, indte Qce-Eng fra på gaden
for at løse rummeligheden, og
holdt, bare atværet et par gange
var umærkede som skoles blev fjern-
et, for næsten fuld sat et ypperlig
foredrag, reuter direkte til arbejds-
et. "Tidens Tegn" handlede om refe-
renter tænde, og den anden fore-
dragsholder fra placen. Mønstre som
blev tænde i foredraget var elst
da skolen var en kunst, hæl-
det begynder sig i skolegangens
den nemme under skolen, og
thine på Qce-Eng på skolen,
den plævede det skolegangens som-
de afstemt det mægtige dækket
de skolegangens skole på over plæ-

[illegible]

Kommunistpartiet møt Quisling

Quisling over- også i Kristian- fall og slått sand.

i ledet. T.T.

Må søke ly i „Handelens Hus“, mens folkemassen raser utenfor.

Kristiansand, 27. september.
Da Quisling kom nedover Dronningens gate efter foredraget kom det en mann bort til ham og slo ham i hodet. Quisling blev stædende et dieblikk ganske forandret og søkte å lnn i Handelen's hus, hvor han fremdeles opholder sig. Folkemassen utenfor huset var rest rasende og hulet og skrek. Politiet rykket så ut med biler og 10 mann som drev folkemassen ut i

**Rått överfall
på dame med
N.S.-Bil.**

Arbeiderpartifolk går
løs på bilen med
jernspett og svære
stener.

Hvert døgn bringer nye beretninger om organisk overfall på N. S.-felt. Nyligst Samling har nu ikke mindre enn tyve sådne nye innmål som hovedsakelig er blitt overfalt under plakatkilering. Igår morges fant der imidlertid ved utløpet av Frognerveien til Drammensveien sted et overfall som stil-

Stor politistyrke
rykker ut for å spre
folkemassen.

Fra vår egen korrespondent.

Kristiansand, 27. septbr.
 Forhenværende statsråd Quisting holdt iaften politisk foredrag i Turahallen. Ungkommunistene badde tidlig troppet op og besat en del benke og de begynte alibiellikkelig å holde spektakkel. Da Quisting viste sig blev han hilset med håndklapp av forsamlingen men under foredraget blev han uanstelig avbrutt av

ter de andre i skyggen. En frue som
 kjører en bil med N. S-plakat på,
 hadde stanset for å ta op en passa-
 sjer. I samme øieblikk kjørte en av
 Arbeiderpartiets lastebiler med mel-
 lem femten og tyve mann i op ved
 siden av bilen. Man hadde stener
 ferdige, og på et økøund haglet de
 om bilen. To stener rammet front-
 om glasset, og efter å ha sett skaden,
 kan man trygt si at det utelukkende
 skyldtes at glasset var av splint-
 fritt glass at damen ved rattet ikke
 blev alvorlig såret. Overfallsmen-
 nene kom sig nu ut og gikk løs på
 bilen med jernspett og stener. Den
 bærer meget tydelige spor av be-
 handlingen. Men det lyktes ikke å
 få skiløst motorkassen og moto-
 ren, og den blev satt igang, før
 overfallsmennene hadde fått knust
 den ene og komne sig inn i bilen.
 Den kjørte direkte til til politista-
 sjonen, og fikk eskorte av to poli-
 tismenn. Luiderid meddeles det at
 der fra politimesteren blev gitt or-
 dre til at bilen ikke skulde ha poli-
 tilledelse, og politibetjentene
 måtte efter ordre igjen forlate bi-
 len som incidentid fortsatte uten
 ytterligere overfall.

77

TIDENS TEGN mandag 18. september 1933

Quisling taler for 4000 mennesker.

Colosseum og hele plassen utenfor fylt av mennesker.

Gårsdagens største politiske møte her i landet blev holdt av Nasjonal Samling i Colosseum. Lenge før møtet skulde begynne, var alle billetter til lokalet utsolgt, og de som kom senere, samlet sig utenfor hvor et ypperlig virkende heittaleranlegg gjengav talene for den annen halvpart av tilhørerskaren. Ialt blev talene påhørt av ca. fire tusen mennesker.

Nasjonal Samling åpner valgkampen i Oslo.

Høire har slått samlingstanken istykker. ^{TT} 13.9.33

Nasjonal Samling holdt igår i Logen store og det første større offentlige møte i Oslo. Deres åpning klokken 7 1/2, og allerede 10 minutter efter var alle billetter reservert. Salen var d. kerert med

Nasjonal Samling under debatt i ^{TT} 14/9.33 Studentmållet

Studentmållet holdt igår for fullt hus sitt første møte dette semester. Efter at formannen, Sirevaag, hadde redegjort for høstens program, talte dr. Eyvind Mehle om Nasjonal Samling, og denne be-

QUISLING

Heittaleranlegg på VESTKANTORVET

taler torsdag kl. 8 i Berlesskele
- fredag i Ridehuset på Skøyen.

Ikke saklige argumenter, men terror, vold, møteforstyrrelser, løgn og bakvaskelser har alltid vært våre motstanderes mest brukte våpen.

Brutalt overfall på Quisling igår aften. ^{TT} 13.10.1933

Kommunistpøbelen knuser vinduene

Kommunistene

tog til Quisling's hjem i Ekeberg

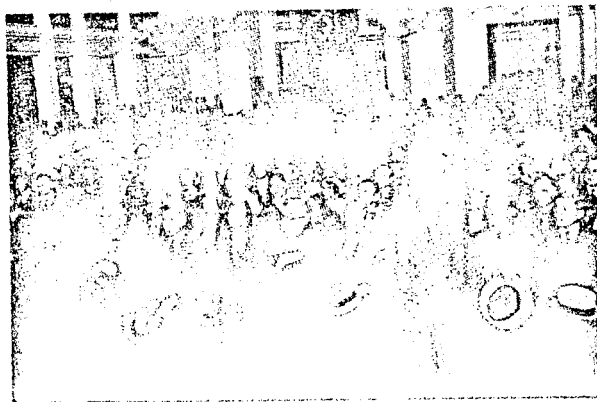
Splittet av ridende og stående polit

En del kommunistisk ungdom samlet sig inatt ved 12-tiden i centrum i en flokk på 2-300 mann som markerte seg gjennom Akersgaten og avvekslende ropte: Ned med Quisling. Troppen marsjerte utover til Vestkanten og ak-

for Quisling's hjem i Ekeberg med en del ungdommer som med seg hadde en stor mengde konfetti, som de kastet omkring seg. De var i ferd med å brenne ned Quisling's hjem og næsten alle politene var splittet i Ekebergsgaten inatt ved 1-tiden.

VALGKAMPEN I NASJONAL SAMLINGS TEGN

Quisling samler overfylde hus overalt.

Fra møtet i Logen tirsdag.

I Nasjonal Samlings møte i Logen sist tirsdag fikk man nok et bevis for med hvilken interesse bevegelsen omfattes. Allerede klokken 19 begynte folk å innfinne sig. Kl. 19,30 var plassen foran Logens store sal sort av mennesker som kjempet for å få sine billetter, og et kvarter før foredraget skulde ta sin begynnelse måtte en mengde skuffede mennesker begi sig på hjemveien da salen allerede var fylt til siste plass.

Lokalet var for anledningen dekorert med norske flagg og N. S.s merke, det gyldne kors på rød bund. Det samme merke bar or-

Taleren begynte sitt halvannen timens lange foredrag med å citere Machiavellis ord:

Når et samfund skal leve lenge, må det ofte føres tilbake til det prinsipp det er bygget på.

For å bestå, må samfundet bygges på en moralsk makt, det må bygges på et livgivende grunnlag. Hva er så dette livgivende grunnlag? Det er nasjonaliteten. Vi har sett det alle de ganger folket har fått sin fornyelse.

Dette er bakgrunnen for den politikk vi søker, og den kan kun bæres opp av en stor nasjonal be-

vegelse. Vi må vende oss til det livgivende grunnlag.

Vårt land lever under vanskelige forhold, både på det politiske, sociale, økonomiske såvel på det åndelige område. Vi befinner oss i et ufore, og det er vår oppgave å finne veien ut av dette ufore.

Skal vi få ordnede forhold, er en politisk kursendring nødvendig, en politisk nyorientering. Dette lar sig ikke opnå ved den nuværende partipolitikk, som representerer en blanding av ideologi og materielle interesser, og er typisk for forvirringen idag.

Marxismen, som er avfødt av liberalismen, fører ikke frem hverken teoretisk eller praktisk. Dengang vi dannet Nasjonal Samling, var det fordi vi var sikre på at de borgerlige partier ikke vilde opnå flertall ved valget. Vi vil trekke til oss de som er utenfor partiene og de som vilde sittet hjemme. Vi vilde også aktivisere de andre partier.

Denne plan er slått istykker av Høyres centralstyres beslutning, og dette får selv ta ansvaret for det som kommer til å skje.

Blandt de momenter som står opført mot oss er bl. a. at vi har

Forts. siste side

Referat i «NS» 16. september 1933.

Lederne var straks klar over faren. Det gjalt å hindre at arbeiderne fikk høre om den nye nasjonale arbeiderreisning. Lederne var klar over at folk begynte å bli lei de røde klutene, terroriseringen av fagbevegelsen og undertrykkelsen av enhver sunn nasjonal innstilling innen-

Når Thommessen og Quisling spiller op, danser Gulla Grundt.

Karikatur i «Arbeiderbladet» 12. oktober 1933.

for arbeiderbevegelsen. Glansen var ved å gå av Marx' hundre år gamle internasjonale klassekamplære og partiets velgere begynte å bli trette av fraser som aldri ble omsatt i handling. Hele det arbeidende norske folk var i virkeligheten åpent for en sosialistisk nyordning på nasjonal grunn.

Møteboikotten var imidlertid ikke så godt organisert og velprøvet dengang som senere, og man valgte denne gang den motsatte taktikk og forberedte en massedemonstrasjon, som for framtiden skulde skremme «nazistene» vekk fra arbeiderstrøkene.

Det hele foregikk etter rent kommunistisk mønster. Alle «kampenheter» var mobilisert, fra Ungpionererne (barn fra 8—10 årsalderen) til KUI's, AIF's og AUF's stormtropper, det røde arbeidervern, røde frontkjemperforbund og gatens løse pøbel, som kunde operere i ly av

de opphissede masser, der som vanlig ikke forstod den egentlige hensikt og sammenheng med det hele.

Tusener på tusener av mennesker hadde samlet seg i Bjerkelunden for å møte den «fascistiske provokasjon». NS-folkene var i et forsvinnende mindretall i denne opphissede masse.

Da møtet i Bjerkelunden i september 1933 er blitt en historisk begivenhet i NS bevegede kamp, og da referatet av dette møte, som ble gitt på nesten en helside i «Arbeiderbladet», er et skoleeksempel på den utrolige svindel som ble drevet fra Folkets Hus, gjengis en rekke avsnitt av dette referat med en tilhørende kort orientering:

Først omtaler avisen en løpeseddel som samme dag var spredt i tusenvis med tittelen «Hvem er Quisling», hvor var oppsummert den vanlige sladder fra Folkets Hus, om «mannen som hadde organisert de røde garder» (som om det skulde være så galt fra marxistisk standpunkt?), «mannen som etter krav fra utenlandske storkapitalister sendte militær mot norske arbeidere», o. s. v., o. s. v.

Der står så ordrett:

«Og denne mannen var det som hadde hatt den frekkhet å våge seg inn i et av Oslos mest typiske arbeiderstrøk for å holde valgforedrag der, kl. 20 igårkvell på Grünerløkken skole. Det var en provokasjon og intet annet.»

Altså, et parti som selv forlangte full talefrihet for den marxistiske lære, og forlangte å holde sine møter i fred hvor som helst og når som helst, de kaller det en PROVOKASJON når et lovlig parti som Nasjonal Samling vil tale til norske arbeidere.

Så heter det videre i referatet under mellomtittelen:

TUSENER AV MENNESKER I BJERKELUNDEN

«Lenge før kl. 20 begynte det å bli folksomt i Birkelunden. Det var så å si bare arbeidsfolk....

Foran Grünerløkkens skole møttes man av et usedvanlig syn ved valgmøter. Begge ender av gaten var avsperrert av politi og man måtte vise frem billett for å slippe gjennom sperringen. Ved skoleporten møttes man påny av en politimann og av en skare av Quislings overklasseyngel, som kontrollerte billettene. Allerede en halv time før møte fikk man imidlertid beskjed at det var fullt og flere slapp ikke inn. Etterhånden dannet det sig en hel liten gruppe, som spurte hvad dette var for slags fantestreker, å narre penger ut av folk, for

så ikke å slippe dem inn. Det er en litt lettvtint måte å finansiere sitt parti på, som hr. Quisling her har funnet op. Så meget mere som kommunen stiller lokalet til disposisjon gratis.»

Dette er et typisk eksempel på den journalistiske frekkhet, som preget den marxistiske pressen, særlig i betraktning av at marxistene med hjelp av *falske billetter* på det nærmeste hadde fylt salen med sine egne folk så der ikke ble plass til dem som hadde kjøpt billetter på rettmessig måte.

Bladet fortsetter:

«Salen oppe var imidlertid tettpakket av mennesker. Det var arbeidere som var kommet, ikke fordi de er tilhengere av Quislings idéer, men for å få en diskusjon (!) med denne kapitalistagent som ajerer «arbeidervenn». Quislings tilhengere var det ikke mange av. De innskrenket sig nesten til det velorganiserte ordensvern, som han medbringer til alle møter. (Når kommer det for retten, hr. riksadvokat?)».

Altså, mens de selv kjører opp med sitt røde arbeidervern og stormtropper for å ødelegge møtet og overfalle NS-folkene, og erobrer lokalet med falske billetter, og *for å lage bråk*, beklager de seg over at Quisling medbringer et ordensvern, og oppfordrer riksadvokaten til å ta affære mot denne «provokasjon».

Det heter videre:

«Mens en grammofoon forlystet publikum med skingrende tyske parademarsjer, samles det flere og flere folk i Birkelunden så folkemengden snart var oppe i flere tusen. Samtalen gikk ivrig mann og mann i mellem og man hørte hyppig bemerkninger som: «Det er jagu frekt, hvad har han her på Løkka å gjøre?» Plutselig stopper musikken og en stemme lyder ut av høytaleren. Folk rykker til og lytter. «Arbeidere» sier han, «dere er misfornøyet.... en latterbølge skyller ut over høytaleren, stemmen fortsetter iherdig. «Det vi må gjøre stammer han, og han får en ny latterbølge.... så kommer det bare rop og skrik og larm fra høytaleren. Inntil stemmen igjen skjærer skingrende igjennem. «Kamerater» roper han. Men nu er det folkene i Birkelunden sin tur til å le. Hoi, hoi brøler de, og latterbølger ruller gjennom den tettpakkede mengde.... «Inne i salen var det villt oprør. Det var slengt noen bemerkninger op til taleren.... da man plutselig vilde kaste ut noen av tilhørerne. Forsamlingen protesterte høilydt og en mengde reiser sig. Da griper plutselig politiet inn og begynner å kaste folk på dør uten videre.»

Bladet fortier helt at i samme øyeblikk møtelederen begynte å tale, stormer en bølge av demonstranter fra de første benkerader opp på podiet og ødelegger mikrofonen til høytalerne.

Et alminnelig håndgemeng er følgen og i dette øyeblikk griper politiet inn for å gjenopprette ordenen.

Men ifølge «Arbeiderbladet»s referat skal man få inntrykk av at det er fullstendig uten grunn at politiet begynner å kaste uskyldige og fredelige tilhørere på dør. Referatet forteller så videre at

«det så ut som man vilde rydde hele salen». Fascistene blev sortert ut og fikk bli, mens de andre blev geleidet ut av porten, hvor de blev mottatt av en veldig menneskemasse, som bak politisperringen *ga sitt mishag for denne form for valgmøter tilkjenne*. (!!) Under bataljen røk mikrofonen i høytaleren. Ute i gården gikk et rødtgult fascistiskjold op i luer.»

Etter at bladets egne tilhengere hadde gjort hva de kunde for å ødelegge møtet, beklager så avisen seg over denne form for valgmøter.

Referatet fortsetter:

«Men det er vel det eiendommeligste valgmøte som er blitt holdt i Oslo: Quisling stod nu og talte oppe på galleriet foran en ny mikrofon....

Da Quisling kom med angrepene på fagorganisasjonen protesterte forsamlingen bestemt, da han forsøkte å sværte sovjetsamveldet smilte de lunt (!), og da han snakket om classesamarbeid og nasjonal samling lo de spydig.

Foredraget var forøvrig slett og argumentene av den kvalitet at det er tydelig at disse «arbeidervenner» fra Drammensveien i en sørgelig grad under vurderer arbeidernes forstand og tenkeevne. Quisling la an på å være så arbeidervennlig som mulig. Den forvirrede fremstilling av de norske fascisternes program ble mottatt med overbærende skepsis.

Men det het ikke.»

Mengden protesterer.

«Ute i Birkelunden reagerte folk høilydt. De ristet på hodet, lo og ropte Fy! så det ljommet. Og da to musikkorps som man i en fart hadde fått stablet på benene, marsjerte inn i Birkelunden til tonene av Internasjonalen, hilst av folkemengdens jubel, stod plutselig tusener side om side, barhodet og sang med, mens fascistene lusket avgårde.

Det var et gripende øyeblikk. Det var som om hele denne folkemasse plutselig var sveiset sammen til en tanke, en vilje, en eneste flammende protest.

Og mens stemmen stadig lød like hes fra paviljongens tak, spilte musikk-korpene friske, feiende arbeidersanger, som publikum hørte langt mere på, enn hvad Hitlers norske avleggere hadde å fortelle.»

Etter foredraget var det ifølge «Arbeiderbladet» en ung taler som spratt opp på en improvisert talerstol med følgende ferdiglagede resolusjon i lommen:

Arbeidere samlet i Birkelunden i anledning av Nasjonal Samlings møte protesterer på det bestemteste mot at fascistiske organisasjoner har den frekkhet å henlegge sine møter i typiske arbeiderdistrikter. Arbeiderne har i almindelighet ingenting imot å høre andres politiske opfatning, derimot vil de ha sig frabedt at en organisasjon som hylder de tyske arbeidermordere og brandstiftere skal arrangere møter på denne kant av byen. Når arbeiderne i så stort antall har møtt frem, så er det for å gi tilkjenne at de ikke vil tillate fascistmøter i arbeiderdistriktene!»

Denne «unge mann» var Einar *Gerhardsen*, sekretær i Arbeiderpartiets Osloavdeling, men bladet fortier klokkeligen at det var et fremtredende medlem av partiet.

Deretter fortsetter referatet:

«Efter at ennu et par talere hadde hatt ordet og kalt til kamp mot fascismen, sang forsamlingen første vers av Internasjonalen.»

«Plutselig rykket tre kolonner inn i Birkelunden for å rydde den for de mennesker som stod der, litt desorientert nu det hele var over, og spekulerte på om de skulde gå hjem. Og mens politiet hadde optrådt meget lempelig inne i salen, trakk det nu køllene og gikk på med en usedvanlig hårdhet. Folk flyktet over hals og hode, ropte og skrek, mens politiet slo om sig så det var stygt å se. En ung arbeider var så uheldig å komme bak politiet, fordi dette løp forbi ham. Mens han står der på den mennesketomme plass, kommer plutselig en politibetjent mot ham, griper ham i jakken, snur ham rundt og tildeler ham et slag over ryggen, så han knekker sammen.

Og da vi efter at bataljen var over oss en tur rundt i gatene viste det sig at en gammel mann hadde fått en slem medfart, mens der borte i en port stod en gutt med blodet silende ned over ansiktet. Politiet selv stod og sperret gaten, med køllen dinglede i hendene, ferdig til bruk.»

Legg merke til at det her ikke står noe om at det er politiet som har slått ham, men politiet nevnes på en slik måte, at en får inntrykk av at det er ordenens håndhever som er skyld i denne brutalitet.

Så heter det videre:

«Harmen over politiets optreden klang imot en fra alles leber. «Slik har jeg ikke sett det gå på siden jernstreiken» sa en arbeider vi snakket med. Og en arbeiderkone la til: «Det er Quisling si skyld. Hva sku' han op på Løkka for?» Ja hvad skulde han egentlig her? En dame som kommer sammen med sin mann fra Soria Moria blev på hjemveien utenfor Birkelunden puffet overende av mengden. Hun forteller at mens hun lå på fortauet, slo en konstabel flere ganger til henne over rygg og armer. Hun bragtes til Legevakten, hvor hun blev forbundet, og skulde også idag tilsees av læge, da armen var ophovnet efter kølleslagene. Hun mistet sin hatt og fikk kåpen stygt tilrakkert under bataljen. De skader hun har lidt er ubetydelige ellers, men det er denslags «ubetydeligheter» som Oslopolitiet «kan» så godt!

I det hele tatt blev på Lægevakten behandlet tre personer som oppgav å være slått ned av politiet på Quislingmøtet

«I Grünerløkkens skole er det en aftenskole. En ung pike som hadde besøkt denne skulde gå hjem. Folk fra møtet kom løpende ned Toftes gate, og da løp også hun. En konstabel grep henne i armen og kastet henne mot veggen. Da hun bøide sig efter vesken sin gav en annen konstabel henne en ørefik og kalte henne for en «tøs». Pikens nye regnkåpe blev splittet og hennes kjole blev også revet istykker av konstablen. Moren har inngitt anmeldelse til politiet. Også fra andre er der sendt anmeldelse over konstablenes optreden igår, så de overordnede politiinstanser får anledning til å konstatere påny at Oslopolitiet «holder» stillingen, når det gjelder popularitet.»

Med disse ord slutter «Arbeiderbladet»s referat.

I sannhet et mesterstykke av demagogi.

Det er altså demonstrantene som er de forurettede. Det er den fredelig spaserende «arbeiderklassen» — som er overfalt av «fascistene» og politiet. Og en serie uskyldige mennesker er helt uten grunn slått i gaten av brutale konstabler. Slutten av referatet går som en ser over i det sentimentale. Så grusomt og urettferdig er samfunnet.

Gjennom tusener på tusener av lignende artikler ble begrepene satt på hodet, og ikke bare arbeiderklassen, men hele folket ført bak lyset ved slik uansvarlig og villedende journalistikk.

Sannheten er den at NS-folkene måtte slå seg igjennom de demonstrerende masser, mens politiet forholdt seg passivt, inntil den siste opprenskning henimot midnatt. Det hele var organisert etter velkjente kommunistiske gatekampmetoder, fra besettelsen av salen ved hjelp av de falske billetter til referatene i marxistpressen.

Troppene i salen var fra det forbudte arbeidervern, som ikke bestod av skikkelige arbeidere, men lønnede banditter fra Oslos underverden. Den strategiske stilling var ikke i NS-folkenes favør. Et lite mindretall i dette trange lokale sammen med en samling av forbryterfysionomier som vel ingen tidligere hadde sett maken til på ett brett på våre breddegrader. På et øyeblikk var hele salen i kok, våre folk bet godt fra seg og det så meget stygt ut da politiet til slutt måtte gripe inn. Demonstrantene ble så kastet ut, roen gjenopprettet så møtet kunde fortsette.

Det er ikke tvil om at demonstrantene fikk en temmelig hard og vel fortjent medfart. Førerens daværende «livvakt» var en svær kjempe, som etter tur løftet synderne opp i været og hev dem ned trappen i armene eller hodet på kameratene som skynnsomt tok flukten.

Ingen knep og midler var for gemene hos disse i Moskvaskoler og ånd opplærte urostiftere. På samme måten som ulvene alltid prøver å skille en enkelt rein ut fra flokken, for samlet å kaste seg over det ene offer, på samme måten arbeidet disse stormtropper på å skille NS-medlemmene fra hverandre for å kunne kaste seg over den enkelte. Alltid mange mot en, og alltid fra bakhold. Og når så politiet endelig fant å måtte gripe inn overfor disse overfall og sprengte den opphissede masse, så var det politiet som overfalt fredelige spaserende.

For alle dem som taler om at det norske folk er av et avbalansert, rolig gemytt som ikke henfaller til overilte handlinger, vilde det vært sundt eller iallfall lærerikt om de hadde sett de opphissede masser på Grünerløkka denne kvelden. Da vilde de forstått at overalt i verden, og blant alle folk og raser, hvor massen blir tilstrekkelig opphisset og oppagitet av velutdannede, beregnende og samvittighetsløse oppviglere, kan de voldsomste utskielser finne sted. Det norske folk danner ingen unntagelse i så henseende. Når en masse blir grepet av psykosen løper den lett amok, og enkeltindividene kan foreta seg ting, som de selv forferdes over etterpå og er ute av stand til å forstå at de kunde innlate seg på.

Nedenstående korte beretning i «Nasjonal Samling» etter møtet illustrerer også ganske godt mengdens galskap:

«Som bekjent blev flere NS-folk overfalt og skamlått. En av dem forteller at han kom bort fra sine kamerater og hadde dermed straks en bande røde

frontkjempere over sig — ialt en 10—15 stk. Han blev sparket og slått efter alle kunstens regler, fikk bl. a. et splintret kjeveben, som det tok lang tid å reparere. I overfallet deltok også to kvinner som bet og klorte.

Til slutt ble han liggende igjen alene på gaten, og var da så medtatt at han måtte k r y p e bort til en benk. I fem kvarter ble han liggende, inntil han kom såpass til sig selv, at han kunde komme hjem. Der stod mange mennesker og så på, men ikke en løftet en finger for å hjelpe ham — tvertimot, de lo hånlig.»

Møtet på Grünerløkken er omtalt såvidt utførlig, fordi alle de uroligheter som ble organisert, og alle forsøk på å ødelegge NS-møtene som fant sted i de følgende år, foregikk på samme måten og etter samme oppskrift, enten det var i større eller mindre målestokk.

Terror og skremselsagitasjon.

8. oktober var det møte i Casino med Quisling som hovedtaler og dagen etter hadde NSK sitt første store åpne møte i Logen, — begge møter for overfylt hus. Der var endel tilløp til uroligheter i Logen, med tilhørende overfall på NS-folk og sammenstøt i gatene etterpå.

Noen dager senere, 13. oktober, var det møte for overfylt hus i Berles skole. Alt forløp rolig under foredraget, men endel opphissert ungdom hadde samlet seg utenfor og da Quisling gikk inn i den ventende bil, stormet pøbelen fram, en av rutene i bilen ble kastet inn med en svar stein og pøbels skrik: drep ham! fortalte tydelig nok hensikten. Foran Quislings hjem i Erling Skjalgsgate, holdt man det gående med skråll og skrik og trusler, inntil gaten måtte ryddes av politiet.

Både Quisling og alle de tusener som etter hvert sluttet seg til NS var forberedt på at det vilde bli k a m p, men at kampen skulde anta slike former var det vel ikke mange som hadde tenkt. Hver eneste dag en flom av løgn og bakvaskelser, forvrengninger, skjellsord, sjikane og terror. Man hadde nok ventet disse metoder fra kommunistene, som i Moskvaskolene nettopp blir oppdradd til å bruke alle midler. Men at partier som var ansett for å bygge på visse grunnleggende begreper om hederlighet og anstendighet i den grad kunde la alle hemninger falle overfor en politisk motstander, skulde man ikke trodd mulig.

Av N. S. hadde han sett nok i Hitlers Tyskland.

Så dukket Quisling op. Han blev betegnet som den kommende sterke mann, han rettes noen vold-somme beskyldninger mot arbeiderbevegelsen og alle de borgerlige aviser roste ham op i skyene.

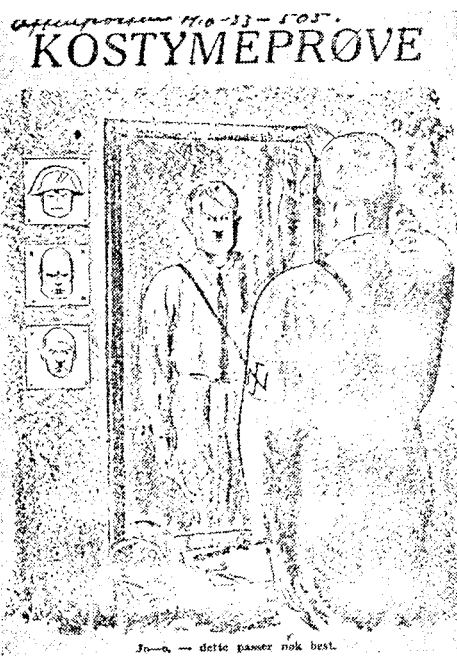
Da Quisling dannet eget parti, Nasjonal Samling, trodde vår mann at han hadde funnet det rette.

Men så la Quisling frem sitt program.

Det gjorde det klart for ham at han igjen hadde tatt feil. Quislings program var Hitlers program: diktatur over anderledes tenkende, brutal terror mot arbeiderne, krigsrustninger og jødehat. Et slikt vanvittig program betakkte han sig for.

Nu går han på Arb.partiets valgmøter

Typisk for de metoder som ble brukt for å holde arbeiderne fra den nye, nasjonale arbeiderreisning
Tegning i «Arbeiderbladet» under valgkampen 1933.

Et av de mest brukte argumenter var at NS var en kopi og en filial av Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderparti. Med alle midler søkte motstanderne å bibringe sine velgere denne innstilling. Her ser man en av «Aftenposten»s mange metoder.

«DET MUNTRE HJØRNE»

Bondepartiet og Krisehjelpen arbeider for Nasjonal samling om å lage St. Hans bål av pantobligasjoner, bankbøker og aksjer.

Et alminnelig brukt borgerlig argument var at NS vilde gjøre kronen verdiløs og folk derved tape sine bankinnskudd, aksjer og obligasjoner.

Og høyest i kurs som politisk argument stod skjellsordene. Arbeiderbladet skrev således bare i en liten notis om Quisling (29. 8. 33) at han var «.... eventyrer og tidligere halvbolsjevik og rødegardist, insinuant og pepperhelt». NS-folkene var Hitlerpapegøyer og Hitleragenter.

Høyreavisene uttrykte seg noe mere elevert, men partiet vek ikke tilbake for de simpleste midler. Typisk for dets metoder var f. eks. følgende: En dame som driver egen forretning kom til NS-avisens redaksjon og fortalte at hun hadde hatt besøk av en av Høyres husagitatorer som fortalte at hvis Quisling kom til makten vilde hun miste sin forretning, da Quisling vilde jage alle kvinner tilbake til kjøkkenet, hennes sparepenger vilde bli verdiløse, da Quisling vilde konfiskere bankkapitalen, sin livsforsikringspolise vilde hun ikke få utbetalt, da Quisling vilde ødelegge forsikringsselskapene, hennes kontante midler vilde bli lik null da Quisling vilde gjøre kronen verdiløs. Quisling sto i hemmelig forbund med kommunistene, og vilde straks erklære krig (!) hvis han fikk makten. Og mange naive høyrevelegere lot seg virkelig skremme av slike tåpelige påstander.

Arbeiderpartiets beryktede sekretær Einar Gerhardsen kunde da også i Arbeiderbladet lørdag, 30. september 1933 skrive:

«La Høyres møter i fred! Men hvis Quisling og hans parti forsøker sig med nye møter i arbeiderdistriktene i Oslo vil han møte den samme motstand fra arbeiderbefolkningens side.» (Som under møtet på Grünerløkka).

Det sier seg selv at NS-møtene fortsatte uten hensyn til alle trusler.

Det store nummer fra de borgerlige var dog skremselen om de bortkastede stemmer som svekket fronten mot marxistene. Det var ingen *demokratisk* appell om å stemme etter sin *overbevisning*, nei velgerne måtte skremmes til å stemme *mot* sin overbevisning.

Bevisst ble der opparbeidet den rene pogromstemning mot NS.

Høyrepressen hisset og hisset, med usaklige angrep på vårt program og den sjofleste personlige forfølgelse av Quisling, et systematisk oppvigleri, en sanseløs berserkerangang, med hr. Hambro og Joh. H. Andresen som drivende krefter. Det ene angrep verre enn det annet, og hele pressen stengt for enhver beriktigelse. Dette syntes så mye mer selvmot-sigende som det stadig ble framholdt at NS var altfor ubetydelig, og

Ingen hederlig arbeider går på fascistenes møter!

Lag ikke reklame for dette partiet av angivere,
provokatører og innbruddstyver.

Følg arbeiderorganisasjonenes beslutninger om
boikott av fascistmøtene!

Arbeiderorganisasjonene i Oslo.

Flyveblad delt ut under NS møte på Youngstorget. Den røper de marxistiske lederes angst for den nasjonale sosialisme og deres krampaktige anstrengelser for å holde arbeiderne borte fra Nasjonal Samlings møter.

forvirret til å bli tatt alvorlig. Det skulde ikke være nødvendig å skyte spurv med kanoner. NS-avisens redaksjon tok en stikk-prøve i Aftenpostens morgennummer mandag 9. okt. 1933 med et centimeternål og kom til det forbløffende resultat at Aftenposten inneholdt to og en halv meter stoff mot NS, målt i alminnelig spaltebredde! Særlig populært var det blitt med små artikler av navngitte eller anonyme personer med tittelen: «Hvorfor jeg har forlatt Nasjonal Samling». På Aftenpostens øvrige politiske motstandere var i samme nummer spendert 130 cm. — dvs. mot Kommunistpartiet, Arbeiderpartiet, Venstre og Frisinnede folkeparti tilsammen!

Samtidig ga Høyre seg ut for å være det eneste parti som kunde stanse marxismen og i hvilken grad det gikk opp i denne rollen — etter at NS hadde tvunget valgkampen inn i en kamp for og mot marxismen — viser den ting at hr. Hambro umiddelbart foran valget sendte ut den forbausende meddelelse at det var på hans og Høyres initiativ at der var blitt sendt militær til Menstad!

Man skulde gi inntrykk av at Høyre virkelig hadde gjort noe positivt i kampen mot marxismen.

Høyres representanter *var* riktignok av regjeringen innkalt til et møte hvor anvendelsen av militæret til Menstad ble behandlet, men det *var etterpå*, da statsminister Kolstad gjerne vilde ha de borgerlige partiers prinsipielle tilslutning til de tiltak som *var* gjort i Menstadkonflikten, og diskutere nødvendigheten av ytterligere foranstaltninger.

Men like under valget passet det å slynge ut en påstand om et slikt initiativ fra Høyre, og så sent at det ikke kunde bli tilstrekkelig dementert *før* valgdagen.

Lenamøtet 12. oktober 1933.

Man skulde ellers tro rollene hadde vært fordelt på forhånd mellom de forskjellige motstandere. Etter at alle de øvrige partier hadde kjørt fram med sitt groveste skyts, kommer like under valget en hel serie systematiske provokasjoner fra endel Bondepartifolk — et framstøt som endte med det herostratisk berømte møte på Lena, Østre Toten, 12. oktober, en uke før valget.

Det sier seg selv at Quisling under sine mange foredrag måtte komme inn på årsaken til at han hadde forlatt Bondepartiet og gått til dannelse av Nasjonal Samling. Grunnen hertil var imidlertid den at Bondepartiet holdt fast ved den gamle partipolitikk, *ikke* den skandaløse behandling Quisling personlig var blitt tildelt som forsvarsminister, f. eks. da han etter sin store tale i stortinget 7. april 1932 ble falt i ryggen av sin egen regjeringssjef, til tross for at hele regjeringen på forhånd hadde drøftet hans innlegg og vært enig i at talen skulde holdes.

Det er ikke her stedet til å komme nærmere inn på den utrolige behandling Quisling ble gjenstand for av dem som skulde vært de første til å stå ved hans side i oppgjøret med de marxistiske landsforrædere. En kan bare konstatere at den lojalitet Quisling tross alt viste overfor sine tidligere medarbeidere i Bondepartiregjeringen var helt enestående i norsk politikk, og det var også mange av Bondepartiets første menn som takket ham for denne lojalitet og ga ham sin uforbeholdne anerkjennelse for den.

Men der var visse kretser innenfor Bondepartiet som systematisk satte i omløp de groveste beskyldninger om illojalitet. Bondepartiets pressekontor sendte også ut misvisende og ondsinnede meddelelser etter at Quisling under et møte på Gjøvik var provosert til å komme fram med endel meddelelser om det som var skjedd innenfor regjeringen. En grense må der være også for lojalitet når provokasjonene til slutt går på æren løs.

Under det nevnte oppgjør på Lena hadde Nasjonal Samling innkalt til møte med etterfølgende diskusjon. Salen var stuvende full og der var også møtt fram endel bondepartifolk, som gikk til angrep på Quisling, for de opplysninger han hadde gitt under det nevnte møte på Gjøvik, hvor han ble tvunget til å ta opp den hanske Bondepartiet kastet.

Diskusjonens bølger gikk høyt og ikke alle uttrykte seg like parlamentarisk. Quislings klare og vel underbygde innlegg ble dog mottatt med demonstrativt bifall, mens Bondepartiets debattanter kom tilkort med sine sjikanøse og løse påstander. Møtet sluttet med en seier for NS og et fullstendig nederlag for Bondepartiets representanter, til tross for at halvparten av de frammøtte etter Velgeren's referat måtte antas å være bondepartifolk.

Ettervirkningen av møtet var imidlertid ytterst skadelige. Ikke bare at Bondepartiet oppnådde å skade sine egne interesser, men først og fremst gikk det ut over NS og Føreren som igjen ble overfalt i den samlede presse. Møtet ble brukt til en sann synnflod av nye angrep på NS, marxistpressen jublet over «oppvasken» mellom de «borgerlige». Igjen ble kortene blandet og den forurettede og de skyldige satt i samme stilling.

Betegnende for hvordan begivenheten på Lena ble utnyttet av motstanderne er f. eks. Aftenpostens nedenstående kommentar 12. 10. 1933:

«Quisling bruker syv spalter i sitt siste ekstrablad til ytterligere å sverte sine borgerlige regjeringskolleger.

Enn om han eller hans blad benyttet endel spalter til angrep på marxismen?»

Det kan neppe være tvil om at den løgnpropaganda som ble satt i gang i den samlede presse etter Lena-møtet hadde en usedvanlig ska-

delig virkning for NS, så meget mer som dette stormangrep kom de siste dager før valget og NS manglet presse til å imøtegå effektivt de usaklige og uvederheftige angrep.

De siste forberedelser til valget.

Foruten vår beskjedne presse arbeidet vi med løpesedler og plakater. Overalt var våre folk påferde, og overalt utsatt for terror og overfall. Arbeiderpartiet var bestemt på at deres plakater skulde dominere valgkampen, særlig gjaldt det å hindre at NS-plakatene kom opp, eller fikk stå i fred.

Våre plakatklistrere var derfor i stadig kamp. Plakatkrigen raste nesten hver natt den siste tid før valget. Særlig vil erindres «slaget i Kirkeveien» som omtales annetsteds.

Foruten propagandavirksomheten måtte hele valgapparatet bygges ut, mest med uøvede folk, der måtte skaffes listebærere overalt, og vi kunde i motsetning til de andre partiene ikke regne med at valgloven ble respektert når det gjaldt NS stemmesedler. I den utstrekning det var mulig måtte derfor skaffes folk som kunde reise omkring hele dagen for å kontrollere at våre stemmesedler var lagt ut i valglokalene. Og hele valgapparatet måtte bygges opp med frivillige medarbeidere. Ikke en av Nasjonal Samlings listebærere hadde betaling, likesålidt som noen foredragsholdere fikk honorar for sine foredrag. Men ikke nok med det, også reiseutgiftene måtte som oftest bæres av foredragsholderen selv. Man hadde ingen materiell fordel av å være medlem av NS.

Så opprandt da selve valgdagen, mandag 19. oktober 1933.

Presset fra motstanderne var øket for hver dag, hver time. Arbeiderpartiet terroriserte og skremte sine velgere til å stemme på «sine egne», og de borgerlige brukte sin skremselsagitasjon om de «bortkastede» stemmer. Som en liten minoritet uten presse og pengemidler var det naturlig at vi måtte komme til kort i denne ulike kamp, selv om vi til det siste hadde håpet at den menneskelige fornuft vilde seire og tenkende mennesker gjennomskue humbugen.

Men det var forgjeves. Tross den store nasjonale stemningsbølge som begunstiget NS fra starten og til tross for at titusener avgjort var

tilhengere av NS, lyktes det ikke å erobre noe mandat ved stortingsvalget, og NS fikk ialt 27 850 stemmer. Med en rettferdig valgordning skulde dog dette antall ha svart til 3—4 representanter i stortinget.

Marxistpartiene kunde notere en sterk framgang på de borgerliges bekostning, selv om de ble skuffet i sine sterke forhåpninger om klart flertall, hvilket utvilsomt skyldtes Nasjonal Samlings innsats og opplysningsarbeid.

Etter at valgresultatet forelå om aftenen samlet der seg en flokk kommunister som feiret seiren ved syngende Moskvas borgerkrigshymne å marsjere gjennom sentrum til Erling Skjalgsgate hvor de holdt det gående med skrik og skrål og «Ned med Quisling» inntil politiet ved 1-tiden om natten måtte rykke ut og rydde gatene.

Etter valget.

I første øyeblikk føltes valgresultatet som et lammende slag, men ved litt nærmere ettertanke måtte man heller være forundret over at vi overhodet hadde fått stemmer, når en tenkte tilbake på de millionsummer som var satt inn imot oss, og at så å si samtlige partiers sterkeste skyts var blitt brukt mot det nesten forsvarsløse NS. Første gangen Det norske Arbeiderparti deltok i valget fikk det noen hundre stemmer.

Det var imidlertid ikke til å unngå at tilbakeslaget fikk nokså sterke virkninger. Mange som hadde sluttet seg til i den første stemningsrus klapet sammen og forsvant, mange hadde trodd at det skulde bli en lett og smertefri seier og hadde ikke et øyeblikk tenkt på for alvor å o f r e noe for den nasjonale sak; samtidig hadde vi under vår kompromissløse kamp mot marxismen fått med en del borgerlige elementer, som nok var anti-kommunistisk innstillet, men som ikke var nasjonalsosialister, som ikke hadde forstått at der måtte en fullstendig nyordning til, et absolutt brudd med det herskende borgerlige system, som de satt altfor fast forankret i.

Alt i alt var det en nødvendig utrenselsesprosess som fant sted i tiden etter valget.

Vi kunde imidlertid med stolthet se tilbake på det faktum, at det var NS som hadde tvunget de borgerlige partier inn i den antimarxistiske

kamp, og som derved hadde reddet landet fra et rødt flertall og alle de ulykker som vilde fulgt med det.

Det var nok mange som dagen etter valget var spent på hva Føreren no vilde gjøre. Om han vilde kapitulere overfor en så håpløs uforstand som valget hadde avslørt, om han vilde gi opp overfor den grenseløse sjofelhet motstanderne hadde vist.

Det var derfor med ikke liten glede de nærmeste medarbeidere som var blitt på sin post, om morgenen 20. oktober så Føreren komme, hilse som vanlig og umiddelbart etterpå innkalle de respektive fagmedarbeidere for å drøfte det videre arbeid, som straks måtte settes i gang. Om valgnederlaget sa han litet eller intet. Han hadde øyensynlig brukt morgentimene til å legge planer for det videre arbeid, ikke til å gruble over tapt slag.

Finansene var i en sørgelig forfatning. I tillit til et gunstig valgresultat var det blitt brukt altfor mange penger, og tildels også utvist unødig flotthet av enkelte instanser. Mange tillitsmenn ble borte, og det var vanskelig å få tak i nye på det daværende tidspunkt. Organisasjonsapparatet skulde bygges ut på et solidere grunnlag og finansene måtte på et eller annet vis bringes i orden. Men etter hvert begynte det å gli igjen.

Avissspørsmålet måtte tas opp. Uten avis kom vi ingen vei. Programmet skulde få sin endelige form. Der var nok å gjøre.

Allerede 31. oktober ble innkalt til det første medlemsmøte i Oslo etter valget. At bevegelsen ikke hadde fått nådestøtet fikk man bekrefte ved den overfylte sal, en enestående kampvilje og en ubegrenset tillitserklæring til Føreren. Fra Tidens Tegns referat av møtet (1. 11.) gjengis:

*Quislings første møte etter valget
fikk stor tilslutning.*

Han vil uthygge partiorganisasjonen og bevare dens selvstendighet.

Arbeiderpartiet må ikke få regjeringsmakten, da det er ulovlig, så lenge det har et revolusjonært program.

«Nasjonal Samling» hadde igår sitt første møte efter valgene. Også denne gang var billettene revet bort lenge i forveien, og Håndverkerforeningens festsal var overfylt av tilhørere. — —

«Hr. Quisling blev hilst med begeistring fra forsamlingen, idet han gikk frem til talerstolen.

Valgresultatet var en høi og inntrengende tale til oss, uttalte han. De borgerlige partiers moralske kraft er brutt ved de svære tap som denne gang er overgått dem. — —

«Valgkampens siste fase fremviste et forferdelig nedslående syn med rett og sannhet underordnet partiegoismen. Det viser, at de gamle borgerlige partier ikke har tilstrekkelig moralsk gehalt til det, som nu kreves av dem (sterkt bifall). Det triste og bekymringsfulle ved valget er marxismens veldige fremgang, som nær rører ved flertallsmakten. En helstøpt fylking, som griper etter regjeringen — det viser, hvor langt bolsjeviseringsprosessen er kommet hos oss. Det er nærmest lettsindig sludder å si, at det er vel ikke så farlig — la dem prøve sig — 1928 viste jo, at de vek for et mistillitsvotum. Men hvad vet man om det nu? Vår stilling er den, at arbeiderpartiet er et ulovlig parti, så lenge det henger fast ved sine revolusjonære prinsipper, og at det derfor ikke må slippe til regjeringsmakten efter dette valg (voldsomt bifall). Vi har ingen garanti for, at partiet nu vil ta parlamentariske hensyn. Det er simpelthen mot konstitusjon og lov å slippe til makten et parti, som har et revolusjonært (marxistisk) program — selv om det hadde absolutt flertall. Taleren henviste til Roms historie. Vi må venne oss av med det bløte og eftergivende syn. Nu er alvoret kommet inn i norsk politikk. Det er landets eksistens, som det nu spilles om. Vi går en hard tid imøte og må være forberedt på hvad som helst, det er jeg ikke i tvil om. — —

«Fullverdige tilhengere av vår bevegelse må gå aktivt og helt inn for saken (bifall). Vi må bevare vår organisasjon og vår selvstendighet. Som en hovedoppgave så han det å få slutt på fagorganisasjonens utnyttelse i revolusjonspolitikken tjeneste.

Taleren sluttet under stormende bifall.»

Samme dag arrangertes medlemsmøter over hele landet. Det ble lest opp en appell fra Føreren overensstemmende med hans tale til kampfellene i Oslo.

Også etter valget fortsatte terroren mot NS. Man var øyensynlig ikke sikker på at NS var helt ferdig. Således skriver Tidens Tegn 20. oktober 1933:

*Systematisk forfølgelse av NS-arbeidere
etter valget.*

Overfall på gaten, og boikott på arbeidsplassen.

«Den lite ridderlige måte som arbeiderpartiet har tatt sin seier på etter valget, har vakt en viss oppmerksomhet. Som bekjent var den første handling å forsøke å slå inn vinduene i statsråd Quislings hjem. Samtidig er der satt

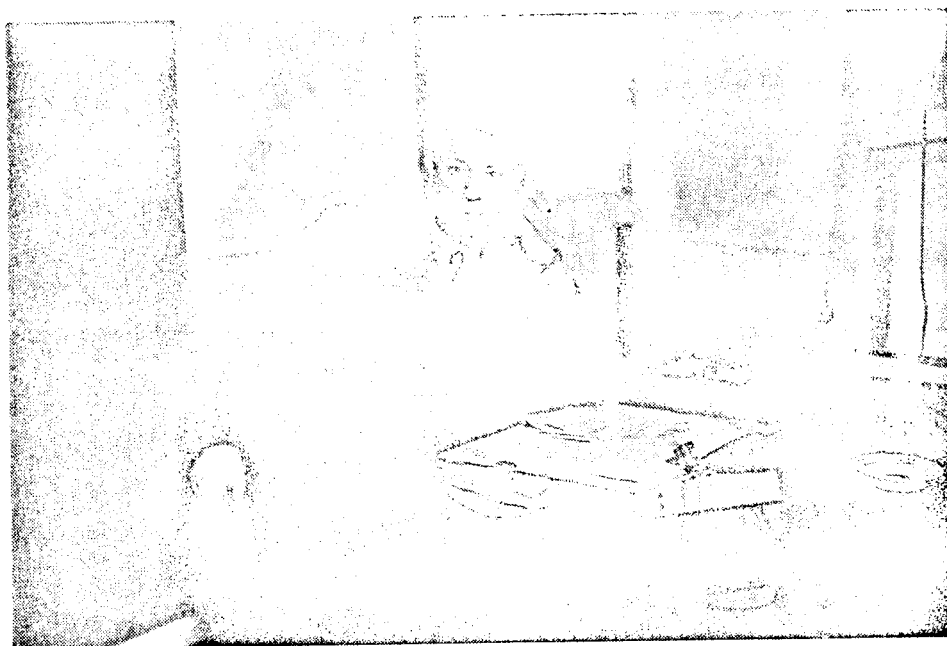
igang en voldsom aksjon mot alle NS-menn som kan tenkes å komme inn under fagforeningsmonopolet. Alle drosjechauffører som tilhører NS er gjenstand for trakassier. En cementarbeiders skjebne har tidligere vært skildret her i bladet. Igår meddelte et tidligere medlem av Jern- og Metallarbeiderforbundet oss at han daglig er gjenstand for forfølgelse på gaten. Forleden var en stor flokk etter ham, og han klarte bare å unngå å bli slått ned ved å redde seg opp i en bil. Han er samtidig blitt blokkert og hvis han viser seg på arbeidsplassen, er det meddelt at alle fagorganiserte straks kommer til å nedlegge arbeidet. Allikevel er det enno ikke så vidt bekjent lykkes å drive noen NS-arbeider tilbake til arbeidsmonopolet.»

Vanskelighetene tårnet seg opp. Værst var det naturligvis med økonomien, grunnlaget for alt det øvrige. All kreditt var blåst bort, alle som hadde noe tilgode, og det var dessverre ikke få, stormet på for å få sitt. Den store husleie maktet NS heller ikke å betale lenger og måtte flytte fra de forholdsvis rummelige lokaler i 2. etasje, opp på loftet i 4. etasje, med skråtak og kvistvinduer. En petitjournalist i Dagbladet vilde gjerne se på lokalitetene, og en venn i NS tok ham med. Han kunde neste dag skrive lyrisk i sin avis om «en bohemluktende kvist, farvede kors og plakater — noe rent Quartier Latinsk over sånt....»

Og det er riktig. Det var nettopp slik det var.

En fattig og kjempende bevegelse hører til i beskjedne fordringsløse lokaler, og kvistværelsene i Prinsensgate 7 b, var ikke bare beskjedne, men hadde også en egen stemning, befolket og besøkt som de var av en liten fanatisk garde, som med pågangsmot og urokkelig seiersvilje var gått til kamp mot en tilsynelatende uovervinnelig overmakt.

Her hadde vi vår egen møtesal, her var det møter hver eneste kveld. Foredragsring, Ungdomsfylking, Studentfylking, Hirden — og et piano fikk vi også leiet for kr. 10,— pr. måned. Her møttes også kampfeller om formiddagen for å diskutere de aktuelle begivenheter, og undertiden ble det så livlig at alle måtte jages ut for å skaffe arbeidsfred i kontorene. Her satt Føreren i sitt beskjedne takkammer, og ved siden av det var generalsekretærens kontor, som samtidig ble benyttet som lokale for

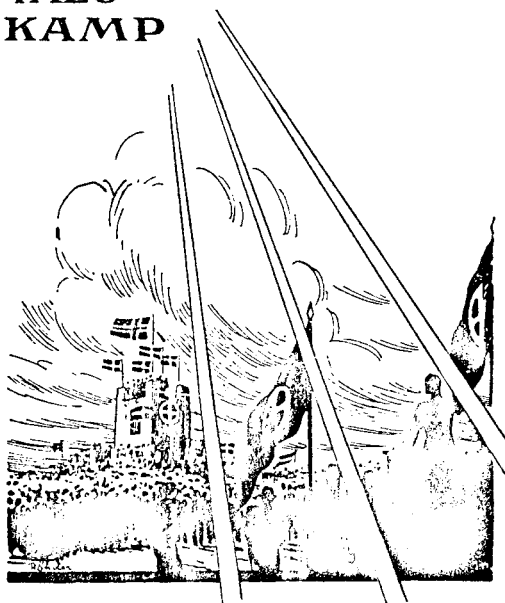
Førerens kontor fra nov. 1933—35 — et beskjedent takkammer i loftetasjen i Prinsensgt. 7 b.

styremøter og konferanser. Videre var der ekspedisjonslokale for hovedkontoret, og for Oslo og Akershus fylke. Lenger innover var ekspedisjon og redaksjonskontor for avisen «Nasjonal Samling».

Her holdt vi til i de følgende år, inntil vi i slutten av 1935 for alvor var på marsj oppover igjen.

97
(98 blank)

**1000
DAGERS
VALG—
KAMP**

101
(100 blank)

NS 1. Riksmøte.

Oslo 28—29 januar 1934.

Allerede i januar holdtes riksmøte — det første i Nasjonal Samlings historie — det såkalte PARTITING i KNA-salen i Oslo. På dette ting ble Nasjonal Samlings program lagt fram og vedtatt i sin endelige form. Det var møtt fram omkring 300 tillitsmenn fra lokalavdelinger over hele landet, helt fra Nordland. Første taler åpnet med en tillitserklæring til Vidkun Quisling og forsamlingen ga sin umiddelbare og enstemmige tilslutning.

Deretter talte fungerende generalsekretær om den nye organisasjonsplan som skulde settes ut i livet. Det ble gitt en redegjørelse for presse-spørsmålet, derunder for arbeidet med det nye ukeblad som skulde startes i den nærmeste framtid. Videre ble gitt en redegjørelse for propagandavirksomheten før og etter stortingsvalget. Lederen for Den nasjonale Ungdomsfylking redegjorde for fylkingens arbeidsprogram og den avis som skulde gis ut. Etterpå var det ordskifte om forskjellige aktuelle problemer.

NS program ble lest opp av NS Fører, og påhørt stående.

Det ble foreslått nedsatt et utvalg for å utarbeide et praktisk forslag til et *yrkesting*, hvilket skulde bli å legge fram på neste partiting. Det var en alminnelig mening at denne sak var en av NS' viktigste oppgaver.

Riksmøtet i KNA-salen varte i to dager og sluttet med en enkel festlig tilstelning om aftenen den annen dag.

NS' første riksmøte var et rent internt møte, i motsetning til de senere riksmøter med storoppmarsjer og åpne stevner.

PROGRAM

FOR

NASJONAL SAMLING

(NS)

Innledning.

Norge er midt oppe i en skjebnesvanger brytningstid. Revet med i den almindelige verdenskrise, splittet og svekket i klassekamp og partistrid, med vikt og vinglet styre, står det norske folk nu ved en avgjørende skillevei.

Verdenskrisen og Norges krise skyldes ikke materiell fattigdom. Utad er det en organisasjonskrise, økonomisk og sosialt, penge teknisk, politisk og i rettslivet. Men krisen er først og fremst det ytre synlige uttrykk for store åndelige omveltninger som følger et historisk tidehverv. Sitt krasseste uttrykk har denne åndelige krise fått i den fremherskende *egoistiske materialisme* som dreper idealitet, tro og offervilje, og skaper uro i samfundslivet og i menneskesinnene. Vår tid er preget av stigende oplysning, av spesialiseringen, maskinteknikken og stor driften, og viser en veldig økning i den gjensidige avhengighet mellom menneskene og i trangen til sosial rettferd og trygt samvirke. Men samtidig ser vi hvordan enkeltpersoner og partier, økonomiske og faglige sammenslutninger, hensynsløst *utnytt* og *tildesetter* folket til selviske formål. Både i sin marxistiske og i sin liberal-kapitalistiske utformning er denne materialisme en fiende av det *rettferdige og solida-* *riske samvirke* som tidens utvikling tvinger frem.

Den kapitalistiske liberalisme har hatt sin historiske misjon, men har nå utpilt sin rolle og er dømt til å vike for den nye tids krav. Marxistene på sin side utdyper og utnytt vanskelighetene og søker ved et folkebedrag å ta monopol på utviklingen for å bane vei for den internasjonale kommunistiske slavestat. Og de borgerlige partier går på akkord med dem og deres system uten evne og vilje til å sette noe nytt og sterkt inn.

Vårt land er ikke tjent hverken med marxismens klassekamp og partistrid eller med de borgerlige partiers lassure-politikk og deres inattentivitet til nasjonalismen. De er to sider av samme materialistiske livssyn. Ingen av dem kan møte folkets lengsel etter en ny og bedre til. På den ene side velstand og folkedrift, og fører kultursamfundet mot undergang.

Frihet og selvbestemmelse, den enkeltes tiltak og eiendomsrett er dypt roffet i det norske folk, og er grunnlaget for all fremdrift. Menneskene er ufrie og skal verdsettes etter dugelighet, ydelse og ansvar, ikke etter penger, byrd eller stand, og heller ikke etter gruppetall eller ut fra overfladisk likhetsmæleri. De beste skal lede, med stor myndighet og sterkt ansvar. Men der skal være likhet for loven og like gode utgangsvilkår for alle. Alle skal som frie mennesker ha sitt eget ansvar og virke, men arbeide sammen til gjensidig nytte for seg selv og for de beste. Over den enkeltes interesser og krav må stå hensynet

til hele folkets velferd. En nasjon er en *organisk enhet*, og et folkesamfund har leveret og må langt utover de enkelte personer og grupper.

Tidens vanskeligheter kan bare overvinnest ved en *offertvillig og handtekraftig nasjonal samling* som holder fast ved disse grunnsetningene, og som setter i høisætet hensynet til landets og folkets vel som overordnet den enkeltes interesser og alle partier og klasser. Løst alle andre folkesamfund som vil berge seg fra en alvorlig krise og gjenfødes, må også det norske samfund hente *nytt liv fra det nasjonale grunnlag* som det er bygget på. *Solidaritets tanken*, tidens skapende tanke, må gi nye former og nytt innhold i pakt med vårt folks kulturbærende og etiske verdier. Bare en slik åndelig og nasjonal reising som er gitt øket kraft ved det som er godt i de sociale ideer, vil ha styrke til å fri Norge fra marxister, partipolitikere, pengevelde, og alle de andre krefter som holder på å bryte ned vårt retts- og kultur-samfund, og til å gjennomføre de store reformer som er nødvendige for nasjonens fremgang, og som svarer til den nye tid og dens krav. Denne bevegelse er den norske egenart av den nye livsanskuelse, en *norsk, ny og sann sosialisme* som vil orden og rettferd, forener frihet og forskjellighet med fellesskap, bevarer verdier og ikke former. Det er den store og sterke nasjonale politikk som bygger og bærer, og kan reise landet. Krisen rummer ikke bare farer, men lover rik fremgang for det folk som evner en samlet innsats.

Nasjonal Samlings mål er:

Nasjonal enhet uten klassemotsetninger og partier, et solidarisk norsk folkesamfund bygget opp organisk på uthushets grunn, med et sterkt og stadig styre.

Ut fra dette grunnsyn vil bevegelsen gjennomføre følgende

PROGRAM.

1. STATEN OG SAMFUNDET.

1. En handtekraftig nasjonal riksstyring uavhengig av partipolitikk.
2. Nasjonens kultur- og næringsliv organiseres i *selvstyrtede lag*, *serve yrkeslag* (laugs) som danner bindeledd mellom den enkelte og staten, under statens kontroll. Et *riksting* av yrkeslagene organiseres og gis innflytelse på rikets styre.
3. *Statsforvaltningen rasjonaliseres* med sterk øking av fagkyndiges innflytelse, av den enkelte embeds- og tjenstemanns personlige ansvar og myndighet, og med skarpt skille mellom den alminnelige forvaltning og statens forretningsdrift.
4. *Det kommunale selvstyre utbygges*, og kommunene utvides effektivt statskontroll. Fylkesmennenes stilling som organ for rasjonalisering

N. S. Partiting
28.-29. januar 1934

Adgangstegn

for

Erling Kibrey

Møtet viste at bevegelsen var ved å slå rot, og at vi hadde et fast grunnlag å bygge videre på. Dette riksmøte står for så vidt også i en særstilling som det var på dette møte at bevegelsens program ble endelig vedtatt.

18. januar ble foredragsserien DEN NYE TID begynt i Ingeniørsalen i Oslo med fore-

drag av Nasjonal Samlings Fører, som ved denne anledning blant annet uttalte:

Før jeg går over til det som egentlig er emnet for mitt foredrag i kveld vil jeg gjerne si noen ord om bakgrunnen for det som skjer i vårt land i dag.

Verdenshistorien er et stort drama. Det er menneskenes kamp og sjelelige utvikling gjennom tidene mot et for oss ukjent mål.

Det er tankene som styrer verden, om ikke alltid tenkerne. Det er tankene som litt etter hvert synker ned i folkedypet og setter bevegelser i sving. Tenk bare på den enslige jøden Karl Marx som for nesten 100 år siden satt i sitt studerkammer og spekulerte ut forskjellige problemer fjernt fra livet. Se hva han har satt i bevegelse! Og se på Rousseau, hva har ikke også han satt i bevegelse?

Vår tid er en stor tid. Det er en slik tid som det er få slektledd gitt å oppleve, både til godt og ondt.

Det var en dag for ca. 15 år siden, at det med ett gikk opp for meg hvilken revolusjonerende tid vi lever i. Jeg vil fortelle om denne opplevelse fordi det setter det hele i relieff. I juli 1918 satt en russisk familie i et lite hus borte i en liten by mellom Russland og Sibir. Det var foreldrene, fire døtre og en liten sønn. Sent på kvelden banker det på døren og inn trer noen folk kledt i den uniform som var vanlig for tsjekaens soldater. De ba familien gjøre seg klar til å gå ned i kjelleren, da man venter skyting om natten. Det var borgerkrig i Russland. Familien står opp, henter også tjenestefolkene. Faren tar den svakelige sønnen på armen og de går ned i kjelleren i et rom på baksiden av huset. Faren og moren setter seg på stoler som er skaffet til veie. Plutselig tar sjefen for tsjekasoldatene opp en revolver og sier:

Nikolai Romanov! Din siste time er kommet. Han skyter ham ned og hele familien med følge blir massakrert. Likene føres på lastebiler ut av byen. Det blir heldt bensin over dem og de blir brent.

Det var den siste russiske tsar og den siste russiske keiserfamilie.

I en slik enkel begivenhet finner man ofte de største historiske dramaer konsentrert. Den blir symbolet for store hendelser.

Meddelelsen om mordet på tsarfamilien gjorde et sterkt inntrykk på meg. Jeg gikk tilfeldigvis den dag gjennom Vinterpalasset i Petrograd og var også i Tsarens private leilighet. Jeg så av de tallrike fotografier det jevne og intime familieliv som hadde hersket, nøyaktig som i en borgerlig familie. Jeg så også hvordan pøbelen hadde fart gjennom værelsene, hvorledes de hadde skåret trekket av keiserens seng, og hvorledes de på et stort bilde av keiserinnen hadde kjørt bajonettene gjennom hennes øyne.

Da jeg kom ut av slottet og gikk ned på Nevski var der slått opp en plakate om at Nikolai Romanov var drept.

Da forsto jeg med ett ganske klart: det er ikke bare en verdenskrig vi er oppe i, det er et tidsskifte av veldig betydning.

Det var symbolet på et to tusen år gammelt system som var ramlet sammen. Det var ikke bare den siste cæsar som var borte, arvtageren etter de romerske og byzantinske cæsarer. Hans navn betydde jo også cæsar. Da tsarstyret falt i grus, begynte et nytt tidsskifte. To tusen år, det er målet på det tideverv vi er oppe i i dag.

Da de hvite ni dager etter at dette hendte i Sibir rykket inn i byen og kom til det hus hvor keiserfamilien hadde vært fanger, hendte det forresten at de gikk ned i kjelleren der mordet var foregått og fant der skrevet på vegg: «Balthazar ble i denne natt drept av sine trelle» (på tysk: Balthazar wurde in derselben Nacht von seinen Sklaven umgebracht). Det var vel ikke det den ukjente hånd vilde ha sagt, men det gamle: Mene, mene, tekel.

I forbindelse med den stigende trusel om en marxistisk regjering i Norge uttalte Føreren i sin tale:

Vi retter altså vår kamp hovedsakelig mot den marxistiske bevegelse som truer vårt samfunns eksistens i dag. Vi vil vekke det norske folk til å forstå at no er virkelig grunnlaget for dets eksistens truet. — Politisk storrengjøring og utluftning er det som i første omgang er påkrevet i Norge, og i annen omgang kommer de nye doktriner, en ny lære og et nytt program.

Vårt samfunn er fylt av kampen mot det system som holder på å synke i sin grav. De borgerlige partier ødelegger seg selv, de synker sammen av seg selv, akkurat som snøfaner smelter, som trestammer dør — fordi de ikke har noen livskraftig ide, fordi deres tid er forbi.

Vi tvinger ingen til å komme til oss og vi holder ikke på noen som ikke vil være med. Men når vi ser vanskelighetene i landet vårt, når vi ser hvordan samfunnet er splittet og truet, så bør enhver nordmann huske på, at selv om

det kan være hyggelig og bra å sitte i ro ved sin egen heimlige arne — den heimlige arne er for de fleste mere dyrebar enn det felles beste — så kan det komme en tid, og den er kanskje nær, da det ryker altsammen, både hyggen og arnen, fordi de ikke har villet være med på å overvinne de vanskeligheter vårt land er oppe i i dag og føre det mot en bedre framtid.

Den første ukeavis.

I mars 1934 var vi kommet så langt at bevegelsen fikk sin første faste avis, en beskjedne 8-sidig ukeavis. Den ble finansiert av medlemmene selv, gjennom aksjetegning, bidrag og annonser. 15. mars kom det første nummer, og denne beskjedne avis vakte en umiddelbar glede innen bevegelsen. Vi hadde endelig fått et middel til å skape nærmere kontakt mellom kampfellene over hele landet, en avis hvor brennende spørsmål kunne drøftes og klarlegges. Bevegelsen hadde fått et ansikt utad. Vi hadde gjort et stort skritt framover. Avisen fikk navnet:

«*Nasjonal Samling*»

NS

Organ for Norges arbeidende folk.

NS program legges fram for offentligheten i sin endelige form.

På et møte i Logens store sal 6 mars 1934 ble programmet lest opp for første gang for en større forsamling. Logen var fylt til trengsel, og der var en tro og begeistring som lovte godt for det framtidige arbeid. Møtet begynte med musikk av et blåseorkester, deretter marsjerte en avdeling av ungdomsfylkingen opp midtgangen med to solkorsbannere og det norske flagget i midten.

Møtelederen, den fungerende fylkesfører i Oslo, åpnet møtet og uttalte angående programmet at det no var vedtatt i sin endelige form, og vilde forbli uforandret inntil NS hadde nådd målet og kunde føre programmet ut i livet.

Quisling sa i sin tale: «Vårt program er utarbeidet etter et system med *livets rett* i seg, ikke som marxistenes der er utarbeidet av en ensom jøde som ikke kjente til det levende livet. Vi vender oss med dette

program til det arbeidende folk, til alle dem som produserer, til alle dem som gjør et nyttig arbeid.»

Samme dag holdtes møter over hele landet hvor programmet ble lagt fram og lest opp.

*

«Dagbladet»s kommentarer til begivenheten er typisk for dette blads åndelige nivå. Det skrev bl.a. (7.3.1934):

En fødsel blir alltid møtesett med stor spenning. Enten det nye fenomenet er velkomment eller ei. Man har lenge visst at NS store fører gikk svanger med et eller annet mystisk program, og som ved alle store personers «foreståenhet» var begivenheten blitt tilstrekkelig annonsert på forhånd. Det var derfor et forventningsfullt publikum som innfant seg i Logens store sal i går aftes for å overvære begivenheten, da føreren skulde la offentligheten se den fullbårne.

Men berget fødte en mus. Slik følte naturligvis ikke de oppildnede pårørende det. Men de som var kommet for å betrakte et program med litt sans for det praktiske og virkelighetsnære, måtte bli grundig skuffet. I det program som ble framlagt, med dets nimbus av heroisk middelalder og ettertraktet lykketilstand, fant en neppe synderlig nytt utenom det en vil kjenne til fra førerens tidligere betrouelser til den norske offentlighet.

NS skifter som bekjent program mints hvert halvår.

I det nye utkastet tales der om «nasjonal riksregjering, uavhengig av partipolitikk», om å «organisere næringsliv og kulturliv i selvstyrende yrkeslag under statens kontroll», som samlet til et «riksting» også skulde ha innflytelse på statens styre. Meningen er å beskjære folkestyret gjennom Stortinget. Dessuten skal det kommunale selvstyre under statskontroll, og fylkesmennene skal få en utvidet makt. Alt sammen ekte Hitlerske tendenser.

Quisling har nu oppfunnet en ny «partihilsen», med armen rett frem, som «den gamle nordiske fredshilsen», altså ikke rett op, som hos Hitler.

Nasjonal Samlings program-møte var fylt til trengsel.

T.T. 7.3.34

Programmet blev mottatt med stor begeistring.

Der var trengsel i Logens store sal igår aftes da Quisling fremla Nasjonal Samlings program. Både selve programmet og Quislings kommentarer til det blev mottatt med stor begeistring. Det var et meget farverikt møte, med opmarsj av en av ungdomsfylkingen under sine faner, hornmusikk og sang. Blandt de seks talere som optrådte og belyste programmet fra forskjellige synspunkter, vakte især en ung arbeider opmerksomhet, idet han gav uttrykk for den omhyllende som marxismen i virkeligheten gir arbeider-

Det norske folk er kommet til et skille hvor bestemmelsen er så skjebnesvanger som aldrig før i dets historie. Den gamle, brede vei, som gikk dit hvor nesen pekte, er endt i et uføre. Som vandreren, der ikke lenger føler seg sikker på veien, begynner vårt folk å gripes av utrygghet og forvirring.

I denne stadig voksende usikkerhet i sinnene er Nasjonal Samlings første oppgave å vise veien ut av de nuværende vanskeligheter og skape en fremgangsrik utvikling for vårt land.

Vidkun Quisling.

29.8. 1933.

I større begeistrede forsamlinger kan denne nye hilsen bli farlig for liv og lemmer.» — Så langt Dagbladet.

*

Innen de borgerlige partier hadde det vært alminnelig at når valget vel var over så var ikke bare valgløftene glemt, men man tok seg også en pause til noen måneder før neste valg, mens marxistpartiene var alene om den politiske virksomhet mellom valgene. Allerede dagen etter valget i oktober gikk imidlertid Føreren i gang med å forberede neste stortingsvalg.

Tusen dager — det var den tid vi hadde å gjøre det på til det neste store slag. Og det ble straks gått i gang med offentlige møter, tillitsmanns- og medlemsmøter og studieringer, — på alle mulige områder førtes kamp mot den tiltagende oppløsning og bolsjevisering — for å kunne stå best mulig rustet til det store oppgjør i 1936.

Nasjonal Samlings første henvendelse til kongen.

På denne tid gikk stridens bølger høyt om uniformsforbudet. Så lenge de røde var alene om å ha uniformer var der intet forbud, men da Nasjonal Samlings ungdom ble uniformert, brøt uværet løs.

I denne anledning ble det 24. mars 1934 fra NS sendt en skrivelse til kongen. Den gjengis her i sin helhet, da den gir et godt innblikk i de daværende forhold:

Til Kongen!

1. Den 10. mars d. å. har Arbeidernes Ungdomsfylking (A.U.F.) skrevet til regjeringen således:

«Da Stortinget ifjor besluttet å innføre uniformsforbud for politiske organisasjoner, besluttet Arbeidernes Ungdomsfylking å ta loven til etterretning og påla sine lag å respektere den. Denne beslutning blev fattet under uttrykkelig forutsetning av at forbudet også blev respektert av de øvrige politiske organisasjoner.

Det viser seg imidlertid at det fra borgerlige og fascistiske organisasjoners side settes alt inn på å trosse forbudet. Således har Fedrelandslaget tatt sine uniformer i bruk, samtidig som Nasjonal Samling har skaffet sig uniformer. Under disse omstendigheter finner vi at uniformsforbudet er helt illusorisk og uten noen verd.

Vi finner derfor heller ikke lenger å ville respektere forbudet.

Hvis derfor regjeringen ikke innen utgangen av mars måned har sørget for at Fedrelandslaget og Nasjonal Samling har forpliktet sig til å respektere loven, vil Arbeidernes Ungdomsfylking påby sine medlemmer og lag å innføre A.U.F.s blåskjorte på ny.»

Skrivelsen som er undertegnet av centralstyret for A.U.F. ved Arnfin Vik, er blitt offentliggjort bl. a. i Arbeiderbladet for 12. ds.

Istedenfor straks å gripe inn overfor denne åpenlyse tilskyndelse til iverksettelse av en straffbar handling, jfr. strl. paragraf 140, har Justisdepartementet omgående satt igang en aksjon mot NS, dels ved å begjære efterforskning mot vår avdeling i Stavanger, og dels ved den 15. ds. å tilskrive vårt hovedkontor med forespørsel om de av departementets nevnte kilde gitte opplysninger medfører riktighet.

Bortsett fra at den påstand som danner utgangspunktet for A.U.F.s henvendelse, nemlig at bl. a. Nasjonal Samling trosser uniformsforbudet, er uriktig, så er dette skritt fra Justisdepartementets side så meget mere eiendommelig som det hittil har vært sett gjennom fingre med at A.U.F.s medlemmer, tvert imot hvad der påstås i skrivelsen, temmelig åpentlyst har overtrådt uniformsforbudet ved flere anledninger, bl. a. under valgkampen i høst.

Justisdepartementets henvendelse til oss er foranlediget av A.U.F.s henvendelse til regjeringen. Under henvisning til grunnlovens para-

graf 3, finner vi det imidlertid riktigst at vårt svar rettes ikke til regjeringen, men til Kongen. Det er så meget større grunn hertil som denne sak i virkeligheten berører grunnleggende spørsmål om rettsordenens håndhevelse i dette land. Disse er, således som vi nedenfor skal gjøre rede for, gjennom en årrekke forsømt av Justisdepartementet, hvem opsynet med «lovenes overholdelse, opsynet med rettspleien og politivesenet i almindelighet» påligger ifølge kongelig kunngjøring av 17. novbr. 1818, på en måte som har virket direkte landsskadelig. Det er derfor efter vår mening nu regjeringens plikt å gripe inn, medmindre den vil utsette sig for ansvar i henhold til ansvarlighetsloven.

2. Når Justisdepartementet efter anmodning fra den revolusjonære A.U.F. går til angrep på en nasjonal bevegelse som NS, er det forstått i full harmoni med den utglidning som alt lenge har pågått, en utglidning som kan karakteriseres ved at der vises revolusjonære og samfundsødeleggende retninger en engstelig hensyntagen, mens der med iver gripes inn overfor nasjonale samfundsbevarende bevegelser. Denne besynderlige «objektive» innstilling har sin rot i en rent formell bedømmelse av retten, som så å si ser på skjorten, men ikke på det sinnelag den manifesterer, og som gir sig utslag i en misforstått sidestilling av de revolusjonære bevegelser som vil omstyrte stat og samfund, og de nasjonale som på lovens grunn vil verne og styrke vårt kultur- og retts-samfund.

A.U.F. er som bekjent et ledd i Det norske arbeiderpartis organisasjon, og har til oppgave å fremme den marxistiske bevegelse blandt ungdommen med særlig henblikk på forsvarsnihilistisk arbeid. Det ledes av et utvalg på fire medlemmer, hvorav 2 velges av Arbeiderpartiets

Det er absolutt nødvendig at arbeiderne danner sine fysiske forsvarsorganisasjoner. Fylkingen anerkjenner nødvendigheten av etter erobringen av samfunnsmakten å utøve et arbeidernes klasseherredømme over borgerskapet, det vil si blant annet å anvende alle statens tvangsmidler for å bryte borgerklassens motstand mot sosialismens*) gjennomførelse!

Av «Program og lover for AUF.
Arbeidernes Ungdomsfylking» (pkt. 5).

*) d. v. s. den marxistiske socialismen, *kommunismen*.

centralstyre og 2 av fylkingens centralstyre. A.U.F. er således en planmessig utbygget kamporganisasjon i den revolusjonære bevegelse i Norge, den har omkring 14 000 medlemmer, og det er den almindelige mening at den representerer den mest radikale fløi innen arbeiderbevegelsen.

Henvendelse fra det revolusjonære A.U.F. tilsikter i overensstemmelse hermed å forlede Justisdepartementet til å svekke de nasjonale motorganisasjoner for at de revolusjonære planer desto lettere kan gjennomføres. Støttet av den borgerlige stats organer lykkes det på denne måte for den marxistiske bevegelse å bane vei for sine revolusjonære mål.

3. Det har lenge innenfor de borgerlige partier og ikke minst innenfor det nuværende regjeringsparti, vært ansett som stridende mot god politisk tone å tale høit om den revolusjonære fare i vårt land. De borgerlige partier har nærmest kurtisert ledelsen for de revolusjonære partier. Og myndighetene har i samhøve hermed latt den revolusjonære bevegelse utvikle sig uhindret utenfor alle lovliggheitens grenser, mens en energisk politikk itide på dette område hadde kunnet brutt den før dens fulle utfoldelse, og mens det ennå var forholdsvis lett. Ved denne undfallende holdning har man håpet å kunne slippe undav det nødvendige, men ubehagelige oppgjør med de revolusjonære krefter. Men en slik undfallenhet eller misforstått toleranse og liberalitet har ingen hjemmel hverken i lov eller politiske hensyn. At denne taktikk heller ikke fører frem, bevises best av den politiske situasjon som vårt land nu befinner sig i, hvorunder Regjeringen med full klarhet ser farer ved en revoulsjonær regjering, og lengst mulig og med full rett søker å undgå dette. Desto mere inkonsekvent er det derfor da når Justisdepartementet nu beredvillig stiller sig til disposisjon for et angrep på de nasjonale krefter som Regjeringen kanskje om ikke lenge kan få bruk for. Det nytter ikke lenger å klynge sig til den illusjon at det marxistiske undergravningsarbeid skal ebbe ut av sig selv. Den revolusjonære bevegelse er en fanatisk trosbevegelse som opmuntres og understøttes av det gigantiske russiske eksperiment, og som, slik som forholdene har utviklet sig i vårt land, med en naturlovs nødvendige konsekvens må føre til en katastrofe, hvis det ikke gripes inn mot det.

Men myndighetene ventet med det til det blev vanskelig. Og da det blev vanskelig, utsatte de det videre, inntil det som nu er blitt farlig, og snart kanskje umulig uten en katastrofe.

4. For å påvise den utglidning som har funnet sted på dette område uten at Justisdepartementet har løftet en hånd for å stanse den, skal vi ganske kort resymere den revolusjonære utvikling her i landet, som den planmessig har pågått siden 1918.

På landsmøtet dette år vant som bekjent den revolusjonære Tranmælske fløi, som var i mindretall i landsstyret, sin første seier. Følgen var partiets overgang til en klar revolusjonær linje. Seieren var temmelig knepen. Men det blev fra Justisdepartementets side intet gjort for å stoppe den utglidning som hermed begynte, eller for å støtte op under de ganske sterke motkrefter innenfor partiet som fantes. Følgen var at den revolusjonære retning stadig øket sin innflytelse. *I mars 1921 anerkjentes Moskvatesene*, som gjorde partiet til en seksjon av Den kommunistiske internasjonale i Moskva med et program som i enhver henseende var stridende mot norsk lov og forfatning.

Riktignok ble så i 1923 fattet en beslutning som ledet til at Moskva ekskluderte partiet, men meget mot dettes vilje. Eksklusjonen var også mer form enn realitet. Landsmøtet vedtok efter bruddet en uttalelse rettet til Moskva, hvorefter partiet «i full og ubrytelig solidaritet står sammen med de revolusjonære arbeiderpartier i alle land, og at det fremdeles som hittil i alle sine handlinger vil følge de kommunistiske prinsipper og retninger».

Efter den forbigående splittelse lyktes det den Tranmælske fraksjon i 1927 å forene kreftene i det reorganiserte norske arbeiderparti, og dettes innstilling fikk et tydelig og klart uttrykk i partiets prinsipielle program av 1930. Fremdeles blev det fra Justisdepartementets side intet gjort for å stanse utglidningen, til tross for at samtlige borgerlige partier, også det nu sittende regjeringsparti, førte valgkampen i 1930 som en kamp mot den revolusjonære fare. Da kampen vel var vunnet, blev løftene til velgerne ikke innfridd.

Denne arbeiderbevegelsens utvikling i revolusjonær retning er blitt underbygget på en rekke andre områder, ved at kooperasjonen og fagorganisasjonen er blitt politiske organisasjoner, ved utbyggingen av

anslag og undlatt å hevde statens autoritet i den grad som Norge. De land som er kommet lenger enn oss har av bitre erfaringer lært at der er forskjell på revolusjonære og nasjonale organisasjoner. Justisdepartementet påpeker selv dette i T.prop. 89 1933 side 2, når det nevner at man i Finnland siden 1929 har forbudt uniformer som markerer en *fientlig* stemning overfor den lovlige forfatning. Det burde ikke være nødvendig for vårt land å gå gjennom tilsvarende bitre kamper for å kunne høste den samme lærdom.

8. Under den usikkerhet som oppstår i vårt land som følge av våre myndigheters holdning til disse spørsmål, er det ganske naturlig at de krefter i samfundet som tør se faren i øinene, organiserer sig. Det er hver nordmanns plikt å lyde sitt lands rettsorden. Men det er også hans rett å håndheve den. Hvis statens embedsmenn ikke gjør sin plikt fremkaller de en situasjon som kan utvikle sig til at innbyggerne selv vil optre til forsvar for rettsordenen. Og hvis myndighetene da sidestiller dem som vil forsvare forfatningen med dem som åpenlyst erklærer å ville bryte den ned, har en slik holdning ingen støtte i vår rettsorden og i sakens natur. De lovlydige innbyggere som har plikt til om nødvendig å forsvare landet utad, har selvsagt også rett til å forsvare landets rettsorden.

Det skulde forøvrig ligge nær å tro, at selv de borgerlige partier i hvis hender justisforvaltningen under hele denne nedgangsperiode har ligget, vilde være glad til at nasjonale organisasjoner som selv intet ansvar har for utglidningen, vilde ofre sig for å hjelpe til med å holde orden mot den overveldende fare som de revolusjonære organisasjoner representerer i vårt land idag. Statens maktorganer er i den grad forsømt at det er mere enn tvilsomt om staten alene vil makte å holde orden, hvis det kommer til prøven. På samme måte som regjeringen i Østerrike ikke vilde klart å slå ned de marxistiske opprør uten bistand fra hjemmevernene, vil ikke de norske myndigheter klare det, hvis de ikke har aktiv støtte i en nasjonalsinnet del av befolkningen. I et så vidstrakt land som vårt kan rettsordenens oprettholdelse ikke effektivt skje bare ved hjelp av politikonstabler og soldater, særlig når deres organisasjon er så utilfredsstillende som hos oss. Befolkningen må

6. Den utglidning som alt dette er beviser på, og som i første rekke kan tilbakeføres til den formelle bedømmelse av vår rettsorden som foran er omtalt, har også gitt sig andre utslag. I første rekke kan nevnes den *sidestilling av de revolusjonære ordensvern og Samfundsvernet* som har fått et tydelig uttrykk i høiesterettsdom i Rt. 1933 side 609, særlig dommer Hazelands votum, og senere i riksadvokatens holdning til Samfundsvernet. Samfundsvernet, en sammenslutning av lojale borgere til støtte for de lovlige myndigheter, forlanges oppløst. Arbeidervernet derimot, som ved dom er bestemt oppløst, og som er en oplagt militært organisert oprørsorganisasjon, fortsetter sin virksomhet. Statspolitiets uklare stilling er noe av det samme. Likeledes nedbrytingen av vårt forsvar som fikk sitt beste uttrykk i Justisdepartementets og riksadvokatens holdning i Kullmann-saken.

7. Den såkalte uniformsforbudslov av 6. juli 1933 som denne sak egentlig gjelder, er et klart utslag av den samme mentalitet. Denne lovs hele tankegang strider mot grunnlovens ånd og prinsipper, som tillater enhver form for organisasjon som har et lovlig formål. Så lenge partier med illegale formål uniformerte sig, løftet Justisdepartementet ikke en finger, men ikke før grep en nasjonal organisasjon (Fedrelandslaget) til den naturlige motforholdsregel før departementet fant å måtte gripe inn, på samme måte som departementet efter henstilling fra den revolusjonære A.U.F. med særlig energi håndhever loven overfor de nasjonale organisasjoner.

NS vil derfor indignert protestere mot at departementet som rettshåndhevelsen påligger, efter anvisning fra A.U.F. uberettiget parallelliserer så forskjellige bevegelser og vi vil av alle krefter slå til lyd for at det må gjøres slutt på at revolusjonære organisasjoner i ly av en slik rettsopfatning får fri anledning til å undergrave stat og samfund.

Utviklingen i Norge går i nøiaktig samme bane som i andre land blandt annet fordi de revolusjonære krefter ledes efter internasjonalt fastslåtte prinsipper. Den marxistiske bevegelses samfundsomveltende og forbryterske karakter er forlengst blitt klar for verden. Og efter at det er skjedd, er der intet land som har tolerert sådanne forbryterske

blev et av våre møter i Oslo etter kommunistenes foranledning forstyrret ved store optøier. Oss bekjent har der likeså litt denne gang som tidligere vært skredet inn mot lederne eller mot forherligelse av optøiene i arbeiderpressen, til tross for klare lovbestemmelser i Strfl. § 136, jfr. § 140. Likeledes blev søndag 18. ds. NS's møte i Søndre Land på en ytterst brutal og graverende måte hindret og forstyrret av planmessig mobilisert og sammendratte kommunister i et antall av ca. 400 mann under ledelse av arbeiderpartiets lokale representant, til og med en offentlig funksjonær. De tilstedeværende myndigheter foretok intet for å hindre denne rettskrenkelse, som vakte den lovlydige befolknings sterkeste indignasjon.

Under disse omstendigheter henviser vi også her til den nødvergerett som vi har, og som vi akter å bruke.

10. Som forholdene ligger an i vårt land for tiden venter vi oss ikke noen støtte for vår bevegelse av landets myndigheter eller noen forståelse for de synsmåter som vi foran har gitt uttrykk for. Tiden og forholdene kan imidlertid forandres. Den tid vil komme da folket i vårt land vil kreve regnskap av dem hvis plikt det var å hevde de grunnleggende prinsipper som vårt samfund er bygget på.

Vi for vår del har under henvisning til Stortingets beslutning av 30. juni 1932 funnet det å være vår plikt å henlede den utøvende makts oppmerksomhet på de forannevnte forhold.

Gjenpart av denne skrivelse er sendt statsministeren og Justisdepartementet.

Skrivelsen var undertegnet av Vidkun Quisling.

Intens møtevirksomhet.

I nr. 2 av «Nasjonal Samling» finner vi i en ukerapport følgende større møter: Skien 14. mars: 1000 tilhørere, Stavanger 15. mars: 1200 tilhørere, Oslo 15. mars: 500 tilhørere, 16. mars Studentgruppen: 200 tilhørere. Og dette var vel å merke i en ellers «død» sesong for politiske møter.

I Oslo holdtes stort 7. juni-stevne på Riis-sletta ved Vinderen. Med Sagene ungdomskorps i spissen marsjerte henimot tusen NS-folk inn

selv hjelpe til, men skal det skje på noen effektiv måte må hjelpen på forhånd forberedes moralsk og organisatorisk, og det er et av de nasjonale bevegelsers mål.

Justisdepartementets aksjon mot dem foranlediget av den revolusjonære A.U.F. vil derfor i virkeligheten bevirke at vårt folk vil stå uten den nødvendige beskyttelse når der i sin tid blir gjort forsøk på å gjennomføre de omveltningssplaner som så lenge har vært på tale.

9. Hvad spesielt NS's forhold til uniformsloven angår, vil vi først peke på at det til tross for loven, ennå er tillatt enhver nordmann å eie en skjorte av hvilkensomhelst farve og fasong. Først hvis skjorten utpeker bæreren som tilhenger av en politisk organisasjon og hvis skjorten dessuten bæres offentlig på en slik måte at dette skjer, kan der være tale om lovovertrædelse. NS har, i motsetning til hvad A.U.F.-medlemmene har gjort, innrettet sig herefter, og overtrædelse er ikke ledelsen bekjent med. Forøvrig er det ikke vår, men i tilfelle Justisdepartementets og myndighetenes sak å påvise overtrædelser, jfr. straffeprosesslovens paragraf 177.

I denne forbindelse vil vi peke på at uniformsloven som følge av justisminister Sundes svar til arbeiderpartirepresentanten Haavardstads spørsmål, ikke rammer den uniformering som faktisk skjer innenfor arbeidernes idrettsforbund (A.I.F.) hvis røde gensere man ser stadig hyppigere. I betraktning av at A.I.F. efter beslutning av 1928 skal «være den bevegelse som utdanner de sterke kadrer arbeiderklassen kan hente sine stormtropper fra i de revolusjonære kamper som forestår, og som skal være gjennemsyret av uforsonlig hat til borgerskapet» er denne inkonsekvens i uniformsforbudet uforståelig, selv om den er karakteristisk for hele den nuværende stilling.

Uniformsloven virker under disse omstendigheter, og praktiseres som Justisdepartementets henvendelse viser, som en lov som i første rekke rammer de nasjonale bevegelser. Dette er så meget mer tungtveiende, som vi også ellers ikke får den støtte fra rettsordenens håndhevere som vi skulde ha krav på. Våre medlemmer overfalles, og våre møter forstyrres efter direkte og offentlige opfordringer fra de revolusjonæres side, uten at der hittil noensinde er grepet inn mot anstifterne av disse åpenlyse rettsbrudd. Senest i forrige uke (den 13. ds.)

blev et av våre møter i Oslo etter kommunistenes foranledning forstyrret ved store optøier. Oss bekjent har der likeså litt denne gang som tidligere vært skredet inn mot lederne eller mot forherligelse av optøiene i arbeiderpressen, til tross for klare lovbestemmelser i Strfl. § 136, jfr. § 140. Likeledes blev søndag 18. ds. NS's møte i Søndre Land på en ytterst brutal og graverende måte hindret og forstyrret av planmessig mobilisert og sammendratte kommunister i et antall av ca. 400 mann under ledelse av arbeiderpartiets lokale representant, til og med en offentlig funksjonær. De tilstedeværende myndigheter foretok intet for å hindre denne rettskrenkelse, som vakte den lovlydige befolknings sterkeste indignasjon.

Under disse omstendigheter henviser vi også her til den nødvergerett som vi har, og som vi akter å bruke.

10. Som forholdene ligger an i vårt land for tiden venter vi oss ikke noen støtte for vår bevegelse av landets myndigheter eller noen forståelse for de synsmåter som vi foran har gitt uttrykk for. Tiden og forholdene kan imidlertid forandres. Den tid vil komme da folket i vårt land vil kreve regnskap av dem hvis plikt det var å hevde de grunnleggende prinsipper som vårt samfund er bygget på.

Vi for vår del har under henvisning til Stortingets beslutning av 30. juni 1932 funnet det å være vår plikt å henlede den utøvende makts oppmerksomhet på de forannevnte forhold.

Gjenpart av denne skrivelse er sendt statsministeren og Justisdepartementet.

Skrivelsen var undertegnet av Vidkun Quisling.

Intens møtevirksomhet.

I nr. 2 av «Nasjonal Samling» finner vi i en ukerapport følgende større møter: Skien 14. mars: 1000 tilhørere, Stavanger 15. mars: 1200 tilhørere, Oslo 15. mars: 500 tilhørere, 16. mars Studentgruppen: 200 tilhørere. Og dette var vel å merke i en ellers «død» sesong for politiske møter.

I Oslo holdtes stort 7. juni-stevne på Riis-sletta ved Vinderen. Med Sagene ungdomskorps i spissen marsjerte henimot tusen NS-folk inn

på tunet ved Riis gård og derfra til Riis-sletta, hvor det etter hvert samlet seg omkring 2000 mennesker.

I september 1934 ble opprettet et NS Propagandahjem i Oslo, med undervisning, studieringer, idrettsøvelser o. l. Der var 10 aspiranter. Økonomiske og andre vanskeligheter gjorde imidlertid at Propagandahjemmet måtte slutte igjen etter to måneders virksomhet. I begynnelsen av september holdtes også førerkursus i Oslo for 70 tillitsmenn, hvorav omkring 50 tilreisende, som alle måtte betale sine egne reiseutgifter, mens kampfeller i Oslo sørget for mat og husrom.

Om de metoder som anvendtes mot NS skriver Quisling en artikkel 5. april med titelen:

«*Kapitulasjon.* Det sanne og ekte, sier Schopenhauer, vilde lettere vinne rum i verden, hvis de som er uskikket til å frembringe det, ikke tillike var sammensvorne om ikke å la det komme op. Så meget som skulde komme menneskene og verden tilgode er på den måte blitt hemmet og opholdt, om ikke endog kvalt. For vår nasjonale samlingsbevegelse har følgen av det nevnte forhold vært at vi har imot oss en enhetsfront av borgerlige og marxistiske partier. Og midlene som de bringer i anvendelse mot oss er også de gamle, historiske: tie ihjel, lyve ihjel, slå ihjel, og til slutt, når disse ikke fører frem, da som siste utvei: bemektige sig opposisjonens ideer og tanker.

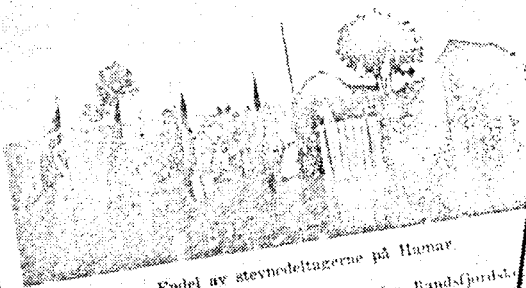
Det er dit vi er kommet idag. De gamle partier innser at de kampmetoder de hittil har brukt likeoverfor oss er utilstrekkelige og ikke fører fram. De har bare et siste middel igjen, de usleste og mest foraktelige metoder, nemlig flott og freidig å okkupere de nye ideer og tanker som sine egne, ikke som uttrykk for et livssyn, ikke for å gjennomføre dem i ånd og sannhet til landets og folkets beste, men for å høie dem om og utnytte dem i sitt partikram.

Partisjelenes samvittighet har riktignok en høi elastisitetsgrense. Men det er visse kursendringer som redskapen ikke tåler. Det er visse motsetninger som aldri kan forenes, selv ikke i en partipolitisk partisekk.

Den åndelige kapitulasjon likeoverfor de ideer Nasjonal Samling representerer, som vi nu merker daglig og tydelig konkrete eksempler på såvel i de borgerlige partier som i arbeiderpartiet, er likemange tegn på åndelig oppløsning. De oprindelige tanker som dannet livsgrunnlaget for disse partier har tapt sin kraft. Derfor vil denne åndelige kapitulasjon og forvirring uvegerlig bli fulgt også av disse partiers alminnelige forfall og oppløsning.»

Store NS-stevner

NS 21.3.1934 Toly hundre deltagere på Voss og Mysen
Nesten tusen på Hamar
Quisling om den politiske krise og bondekrisen.

Endel av stevnedeltagerne på Hamar.
På Voss er holdt bondestevne i
Preslegårdsskogen med meget god
tilslutning. 1200 mennesker var tilstede.
ring fra Sandefjord.
omtale av denne gjens
trekk.

NS 7.-junistevne på Riis-sletten.

Stor fylking under NS-bannerne
Høitidsfull gudstjeneste ved Riis gård.
2000 overvar det store stevne på sletten.
NS 7. juni 1934
På Riis-sletten ble det holdt en
høitidsfull gudstjeneste under
NS-bannerne. Det var ca. 2000
deltagere. -- Idag for ett år siden reiste Vid.
kun tilsluttet det gamle Olavsflagg
og reiste til nasjonal samling under

Over 20000 men- nesker ved NS- møtet på Youngs- torvet.

Stor interesse omkring de ny ideer,
selv om valgdeltagelsen ennå er
beskjeden.
NS 18.10.1934
Det har vært sterkt tilværelse i møtet
meste like

Foran
kommune-
valgkampen
i 1934.

NS-stevnet i Sandefjord en strålende begivenhet.

Vestfold marsjerer frem!
Halvannet tusen mennesker på NS-
møte i Stavanger NS 31.5.1934
Politiet må sperre dørene

Fra tre andre store stevner i San-
defjord hadde Nasjonal Samlingens me-
te på Granholmen søndag 11.11.1934
tilslutning både fra selve byen og fra
med sin tilhørende i Sandefjord på
trucks, lastebiler, biler, sykler
og sykkelstier med seg. Der ble holdt
et stort møte for nasjonal samling i

På alle områder finner vi et samfund i full oppløsning.
Forsvarsødeleggerne opererer på moene og i avisspaltene:

«Lær å bruke våpen for sovjetmaktens seir i Norge»,

«La ekserserplassene få stå i den revolusjonære klassekamps tegn.
Ned med de borgerlige og militære lover.»

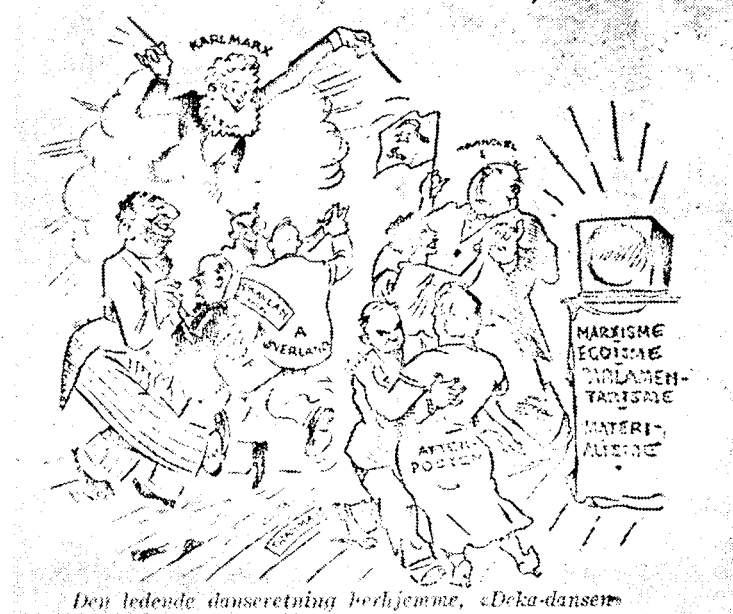
«Ned med kapitalistklassens militærvesen. Leve den Røde Arme.
Leve verdensrevolusjonen.»

«Lær å vende våpnene mot den herskende klasse», osv.

I Horten ser vi at selveste Ekserserhuset blir lånt ut til agitasjon for det antimilitære AIF. Vi ser Kringkastingen mer og mer gli over i hendene på Folkets Hus og tas i tjeneste for internasjonale interesser. Således var den norske rikskringkasting den eneste sender utenfor Moskva som bragte et internasjonalt klassekampprogram 1. mai. Sverige hadde intet slikt program, Danmark heller ikke. Men her i Norge var der fem marxistiske talere, to ganger Internasjonalen og dessuten en

ET TIDSBILLEDE

Deka-dansen.

Karikatur fra «Nasjonal Samling» 15. nov. 1934.

Vi ser Martin Tranmæl svinge tante Aftenposten med innbitt energi, — redaktør Skavlan i Dagbladet blir svingt i stort tempo av et utsøkt eksemplar av det utvalgte folk, mens kommunisdiktteren Arnulf Øverland trer dansen med den onde selv, og eks-statsminister Mowinkel glir henført over dansegulvet sammen med madame Kollontai med sovjetfanen i hånden — alle sammen under Karl Marx' taktstokk.

En uke i det SOVENDE NORGE

Den russiske kommunistleder Dengel forlater landet etter blandt annet å ha instruert overfallene på N S.

Politimesteren i Oslo erklærer at overfallene skyldes våren.

Voldsomt økende telegramveksel mellom Moskva og de norske land.

Politimesteren i Skien slås i ansiktet av en kommunist, som ikke blir arrestert. Der holdes uhindrede taler utenfor politikammeret mot politiet og for det røde velde.

Norsk Rikskringkasting den eneste radio i Europa utenfor de russiske stasjoner som sender klassekampprogram første mai. Internasjonalen synges i kringkastingen.

Ledende arbeiderpartifolk i Kristiansand leder hakekorsdemonstrasjoner. Politimesteren griper inn overfor optøiene, og marxistene sender klage til riksadvokaten over ham.

Norsk Presseforbund rystes av at enkelte marxist-journalister vil forlate forbundet.

Den svenske opdagelsessjef erklærer at Moskus internasjonale agenter reiser på norske pass. Passbøkene synes å være ekte. Hvem har utlevert dem?

Høiesterett slutter sig til den marxistiske dommer Dahls votum og nedsetter boten for hakekorsoptøier til tyve kroner. Det koster tyve kroner å fornærme en vennligsinnet nasjons offisielle flagg og eventuelt skape internasjonal konflikt.

Røde pløyer bærer sine uniformer under jansen! «Hvorfor er våre uniformer forbudt?»

Oslo, 4. mai 1934. Under rød terror.

NORGE, VÅKN OP!

tale på esperanto til proletarer i alle land. Den beryktede seksualbolsjevik, den jødiske emigrant, Max Hodann, ankommer til Norge med derav følgende økende aktivitet innen de moralopløsende krefter. Gudløshetsforbundets virksomhet tiltar, godt støttet av de hjemlige gudsbespottere med Arnulf Øverland i spissen. Jødeinvasjonen begynner å bli et problem. For å bedre på Mowinckel-regjeringens slette handelsbalanse blir vi tvangsforet med stadig økende kvanta importert hetvin, mens vår egen vinindustri saboteres. Nobels fredspris deles ut til en inntil da ukjent tysk marxist — en under demokratiet straffet militærnekter ved navn Ossietzky. Røde garder opptrer i full uniform på fagkongressen i Folkets Hus. Truselen om en marxistregjering begynner å bli alvorlig. Folkets Hus får større og større innflytelse og er sammen med fagorganisasjonen blitt den sterkeste maktfaktor i samfundet, en stat i staten som ved gamle og nye forpliktelser er bundet til å følge ordre fra sovjetjødene i Kreml, og tilsluttet et parti, hvis store masse sikkert var på vei bort fra Komintern, men hvis ledere var så belastet med tidligere avtaler, forpliktelser og subsidier at de var bunnet til den vei de en gang hadde slått inn på, *Moskvas vei*, overensstemmende med Landsmøtets offisielle erklæring ved eksklusjonen fra Komintern i 1923: at DNA fremdeles som hittil i alle sine handlinger vil følge de kommunistiske prinsipper og retningslinjer i full og ubrytelig solidaritet med de revolusjonære (d.v.s. kommunistiske) partier i alle land.

Bolsjeviseringsprosessen var i full gang. — Forfallet gikk sin uavvendelige veg mot katastrofen.

123

NS 2. Riksmote.

Trondheim—Stiklestad 26—29 juli 1934.

På marsj mot Stiklestad.

Årets store begivenhet på den indre front ble Riksmøtet i Trondheim 27—28 juli og Olsokstevnet på Stiklestad dagen etter, 29 juli. Det var bevegelsens første stormønstring og innledningen til en serie strålende riksmøter.

Det vakte begeistring at møtet ble henlagt til Trøndelag og Stiklestad, steder i vårt land som gang på gang har vært brennpunktet i avgjørende historiske begivenheter.

Store vanskeligheter måtte overvinnes på grunn av de lange distanser. Mesteparten av våre kampfeller var ikke slik økonomisk stillet at de uten videre kunde ta en tur gjennom halve Norge. Fra alle kanter ble det ordnet med billigreiser, med bil og båt, og jernbane. «Innkvarteringen» underveis ble stort sett ordnet på den måten at de fleste hadde telt og sovepose med, og i Trondheim og på Stiklestad-sletta ble opprettet teltleir.

Deltakerne skulde samles fylkesvis og bil- og sykkelkolonner oppsettes fra bestemte møtesteder. Fra Stavanger ble ordnet med egen dampbåt «Gann» som tok med kampfeller fra hele kysten oppover.

Generalsekretær Fuglesang foresto organiseringen og gjennomføringen av Riksmøtet, som ble en ubetinget suksess.

Kommunistene forbereder store protest-demonstrasjoner.

Var store forberedelser i gang fra bevegelsens side, så var også våre motstandere i aktivitet. Trondheim var i årevis en av de røde høyborger i Norge; styret for Det kommunistiske partiet der henvendte seg straks til arbeiderpartiet i Trondheim, Trøndelag faglige samorganisasjon og den lokale ledelse for A.U.F. for å organisere en felles front mot den «fascistiske provokasjon». En felleskomité skulde nedsettes for etter kommunistisk mønster:

1. å reise en bred protestbevegelse mot at NS landsmøte og oppmarsj skulde finne sted i Trondheim,
2. organisere protestmøte og demonstrasjon den dagen «fascistene» holdt sitt inntog i byen.

En jernhard front av byens samlede arbeiderklasse måtte skapes, het det. Arbeiderpartiet hadde imidlertid mange taktiske hensyn å ta, så offisielt kunde det ikke gå inn i denne Moskva-front. Imidlertid var man på det rene med at der underhånden forberedtes ondartede demonstrasjoner. Politimesteren i Trondheim fant det derfor nødvendig å rekvirere en større styrke statspoliti for å sikre opprettholdelsen av ro og orden.

125

SANNHETEN OM STIKLESTADSTEVNET.

Den veldige nasjonale mønstring som den borgerlige og marxistiske presse og tryk-

NS 2.9.34

knaktingen søker å tie ihjel.

Med bilkortegen på nasjonalt triumftog gjennom Østerdalen

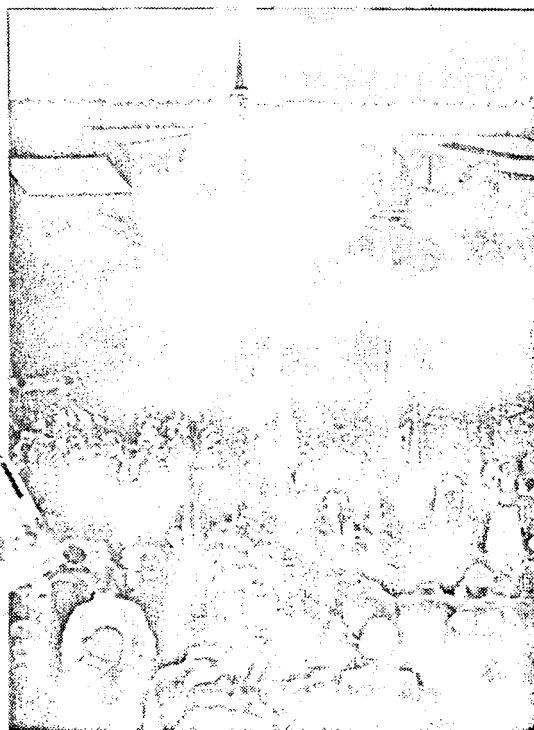
Bilferden gjennom Østerdalen gikk fra Tullinløkken forrige torsdag. I strålende vær og med godt humør gikk ferden til første hvilested — ved Mjosas strander — hvor tilstøtende og ukjennelige skikkelser tumlet ut av hotellene og i et forfriskende båd fikk sitt naturlige utseende tilbake.

Deretter gikk ferden inn i «det røde fylke» Hedmark, hvor det skulde holdes to stever på aften, på Elverum og Rensjøen. Der gikk våre folk til møteplassen — mange —

Ypperlig NS-møte på rådhusplassen i Trondheim.

En roslodende kommunist forsøkte å protestere mot Quislings fremstilling av redsene i Russland — men blev tilslutt bragt til tilsides ved rasende bliske fra våre unge ordensvernere!

Quislings foredrag fulgtes av frakende bølger — selv venstresiden var (Forts. side 7.)

Det store NS-stjerne på Stiklestad.

NS 2. riksmøte.

1000 deltagere fra alle landsdeler.

NS' annet riksmøte blev holdt i Trondheim i aften. Det blev av samtlige landsdeler sendt delegater. Ved møtet ga riksmøtet en sterk avorden og organisasjonen.

utover tilste publikum var med den gamle norske hilen. Møtet ble avreisn blev vi spurt hvor vi skulle set kunde kjøpes. Videre gikk vår ferd til Bergen. For vi skiltes fra våre kampteller fra byen med de 7 fjelde, blev det holdt et møte ombord med taler av Sten-

Den strålende innmarsj i Trondheim

80 biler i kortege. Hele byen på fote langs de avsperrede gater.

Stiklestadfarens innmarsj i Trondheim torsdag i forrige uke blev en strålende begivenhet. Ved Klet gård like utenfor byen samlet bilkortegen sig, ialt henved 80 lastebiler, busser og privatebiler, alle smykket med norske flagg og NS-symboler. På grunn av Trondheimskommunistenes truende stilling var en styrke statspoliti møtt frem for å være i beredskap hvis truslene skulde bli søkt iverksatt. En masse interesserte bygdefolk var fremmøtt, men kommunistene merket man intet til.

Ved 7-tiden var samtlige biler kommet hvorefter inntoget til byen kunde begynne ved 8.15-tiden om aftenen. Med 15 meters mellomrum kjørte bilene inn mot byen i en imponerende kortege under sang og begeistring blandt de mange hundre kampteller. Merksomt var det å se det store fremmøtte av bygdefolk langs veien inn til byen. Langs veikanten stod en sammenthengende kjede av mennesker som besvarte kortegen hilen med begeistrade hurrarop. I Trondheim var gatene avsperrt av politivakt så kortegen hadde fri kjørebane. Langs ruten gjennom byen var alt som kunde krype og gå av Trondheimere møtt den

Stenlegh mot NS-skibet i Bergen.
De marxistiske ledere holder sig skjult, men hisser barna frem. Den vellykkede hjemtur fra Stiklestad.

Ungdomsfylkingens balfest på Stiklestad

Hvorfor Stiklestad?

I «Nasjonal Samling» 26. juli skrev Quisling nedenstående artikkel om det forestående storstevne:

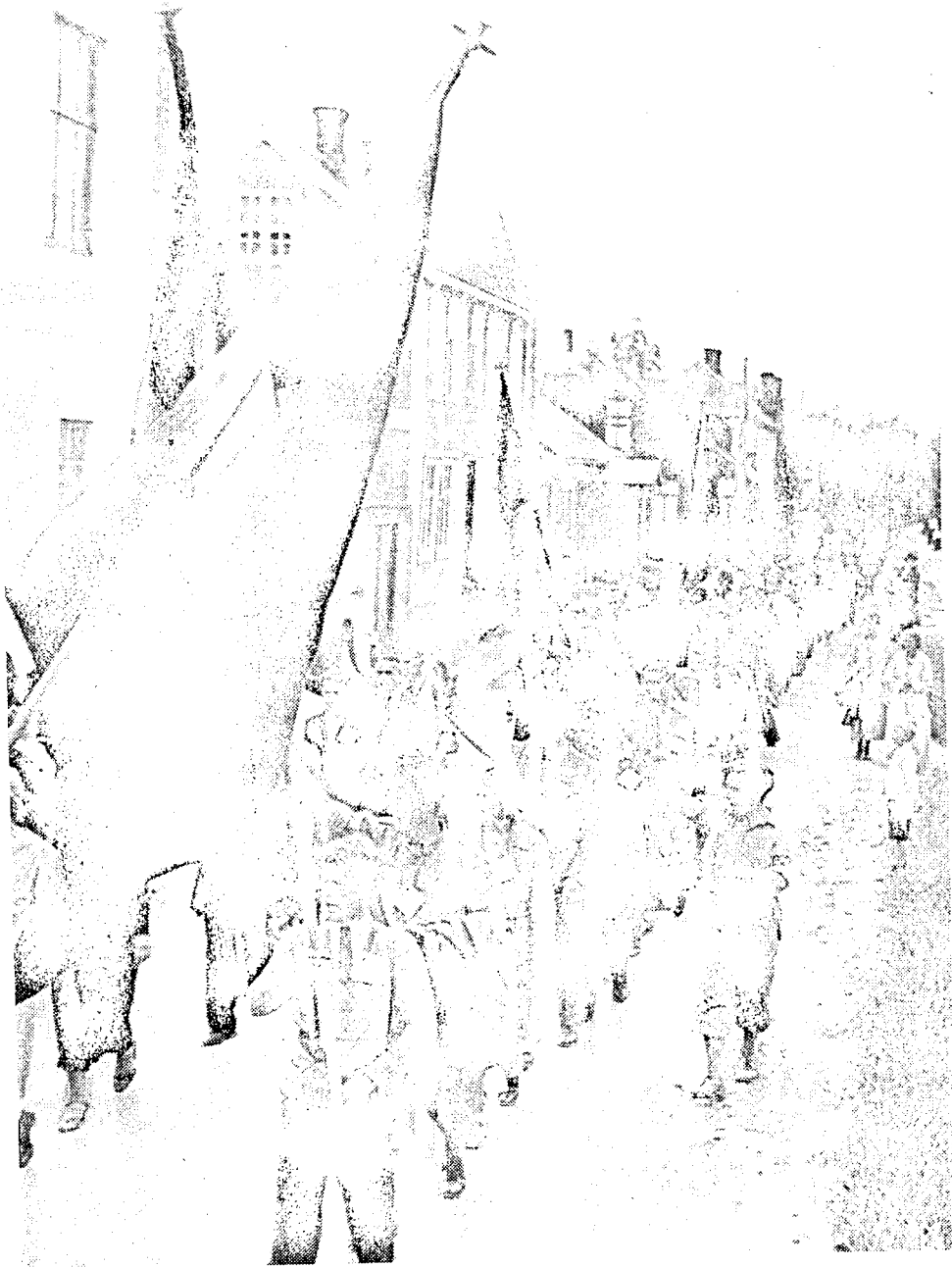
«*Hvorfor Stiklestad?* Olav Haraldsson er den videst kjente mann i rekken av de landsstyrere som har rådd for Norge, og en av de mest eiendommelige. Hans historiske verk mer enn noen annens var det, at landet blev samlet til et rike og folket kristnet. Og den store sak seiret gjennom hans personlige nederlag og død. Derved fikk hans liv og innsats en merkelig og betagende likhet nettop med den ophøjede skikkelses skjebne og gjerning, som et tusen år tidligere hadde grunnlagt kristendommen, det store nye utviklingsstadium i verdenscivilisasjonen som forsinket nådde våre fjerne kyster, og som nettop med Olav slo igjennem i landet vårt. Olav Haraldssons person blev således i sjelden grad en bærer av det som i pakt med tidens utvikling skulde og måtte skje i Norge da, og prege århundrene fremover. Derfor blev han i folketroen Hellig Olav, Norges evige konge. Og Stiklestad som skueplassen for de avgjørende begivenheter som likesom samlet alt dette i sig, blev et symbol, både stedet og navnet, for det nasjonale storverk som således blev fullbyrdet.

Når nordmennene i våre dagers skjebnesvangre brytningstid begynner å finne sig selv igjen som folk, er det naturlig å knytte påny den i forfallstidene tapte forbindelse med Stiklestad og Olsok. Lik alle andre folkesamfund som vil berge sig fra en alvorlig krise og gjenfødtes må også det norske samfund hente nytt liv fra det nasjonale grunnlag som det er bygget på. Bevisst eller ubevisst har derfor nasjonalsinnede menn og kvinner i de senere år med rette søkt å gjenopfriske disse gamle nasjonale erindringer, som kanskje mer enn noe annet kan minne oss om at vi er et folk.

Og for oss i vår unge nasjonale samlingsbevegelse var det så meget mer naturlig å gjøre det, og å bruke den første anledning til å samles på Stiklestad. Vi mener at vi nu igjen står på terskelen til en ny tid for Norge og for verden. Gjaldt det dengang å samle Norge til et rike, så gjelder det nu å samle nordmennene til et *folk*. Gjaldt det dengang overgang fra hedenskap til kristendom, så gjelder det nu også et avgjørende tidsskifte i mennesketens historie, en ny æra i verdenscivilisasjonen med radikale og revolusjonerende endringer på alle områder av menneskelivet. Men dette nye, som nu skal arbeides fram og virkeliggjøres, må samenes med vårt folks gamle kulturbærende og etiske verdier.

Derfor møter NS nu, den første sommer det kunde gjøres, på Stiklestad og i Trøndelag, den landsdel som fra gammelt av skulde være Norges makt og styrke. I kontakten med fortiden henter vi kraften for dagens strid og

127

Marsj gjennom Tynset undervegs til Stiklestad-stevnet.

for framtiden. Men vårt blikk er rettet fremad mot det nye samfunn som skal bygges. Til ny kamp og ny gjerning kaller den nye dag.

Det unge Norges fylking rykker besluttosomt fram under Olavskorsets banner som betyr enhet, tro og offervilje.»

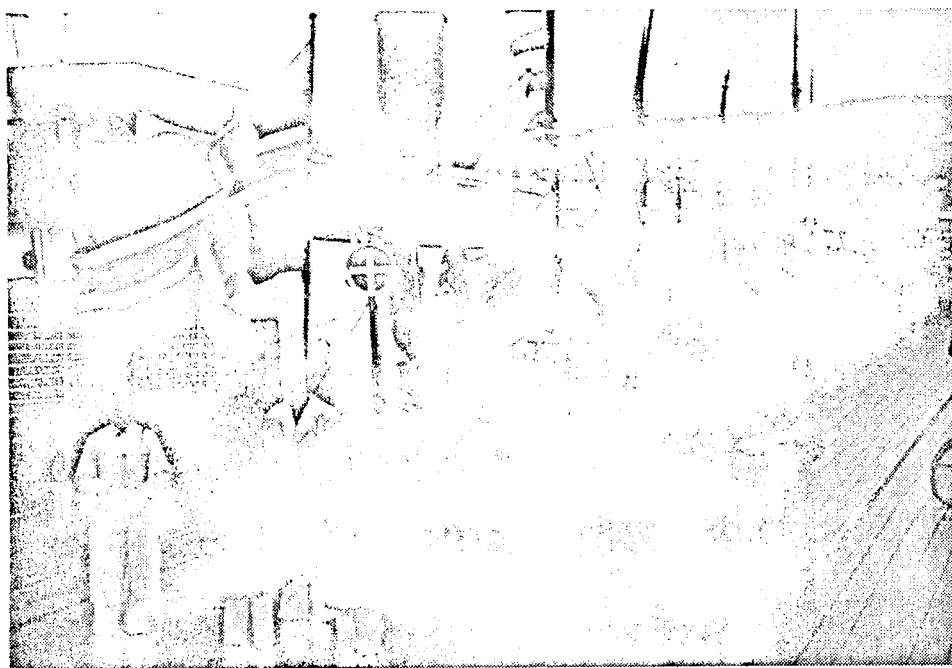
NS inntar Trondheim.

I strålende solskinn startet de første biler fra Tullinløkka i Oslo tirsdag, 24. juli. Flere store lastebiler og en del privatbiler med Føreren i teten var fortroppen. De vakre rødgule vimpler og bannere på bilene valet forjettende i det vakre sommervær. Det var den nye tids korsfarere, sportskledte og med fullt feltutstyr og i en stemning som bare en begivenhet man ser fram til med den største spenning og glede kan gi.

Omtrent samtidig startet kampfeller fra alle deler av landet for å møtes på de avtalte steder underveis, for så til slutt å samles utenfor Trondheim til en samlet innmarsj til byen.

Underveis arrangertes en serie vellykte møter, både langs kysten og oppover hele Østlandet.

Innmarsjen til Trondheim ble en strålende begivenhet. Ved Klett gård var samlet ca. 80 lastebiler, busser og privatbiler, alle smykket med NS vimpler og flagg. Klokken åtte om aftenen satte den lange kortesjen seg i bevegelse og kjørte inn i byen under sang og begeistring. Langs vegene sto en sammenhengende kjede av mennesker, hvorav påfallende mange hilste med oppstrakt hånd, — og med hurrarop, dog blandet med marxistenes Rød-fronthilsen. I Trondheim var gatene avspærret, så kortesjen hadde fri bane. Langs ruten syntes alt som kunde krype og gå å være samlet for å se på denne oppmarsj av den nye tids begeistrede pionerer. På grunn av kommunistenes trusler var statspolitiet møtt tallrikt fram, og det er ingen tvil om, at hvis så ikke var skjedd, vilde det kommet til alvorlige tumulter. I massen befant seg overalt Moskvas hatspyende agenter, som freste av raseri over at deres planer var gått i vasken, over at de bare måtte stå og se på i stedet for å gå til aksjon.

Deltakerne fra «Gann» marsjerer inn i Trondheim.

Kortesjen kjørte imidlertid i god orden til leirplassen midt i byen og umiddelbart etterpå kom omkring 200 deltakere fra «Gann» i sluttet tropp fra kaien med Stavangernes stolthet, det uniformerte musikk-korpset i spissen.

Fylkesføreren i Trøndelag, professor S k a n c k e, ønsket deretter alle stevnedeltakerne velkommen. Så holdt Føreren en kort tale og takket alle som hadde gjort den lange og besværlige reisen til den store NS mønstring i Trøndelag. Frammøtet var et levende utslag av den interesse og offervilje våre kampfeller rundt om i landet var besjelet av.

Om aftenen var det livlig i gatene, og om kommunistene hadde måttet legge band på seg under den ordnede innmarsj, hadde de no sjansen til å ta igjen det forsømte. Flokker av Moskvainspirert ungdom streift om i gatene og skrek Rød Front og ellers alle de paroler som var lagt dem i munnen. De eglet seg inn på NS-folkene og søkte på enhver måte å få i stand slagsmål og oppløp.

Hele natten var fylt med mindre sammenstøt og slagsmål rundt i

gatene, og utenfor telteleiren var det også bråk, hujing og steinkasting og NS-folkene måtte selv ut og rydde gatene rundt leiren. Etter hvert stilnet det av og våre kampfeller kunde få noen timers hardt tiltrengt søvn.

Riksmøtet åpnes.

På selve Riksmøtet neste morgen klokken 9,30 var møtt fram omkring 300 tillitsmenn. Fylkesføreren i Trondheim erklærte NS 2. Riksmøte for åpnet. Den store tilslutning, sa han, er et overbevisende uttrykk for at det nye livssynet NS bærer fram er i ferd med å gjøre sitt inntog.

Hovedtaler var Vidkun Quisling. Han redegjorde for den aktuelle politiske situasjon. Om ettermiddagen holdtes forskjellige særmøter og om aftenen var det gudstjeneste i Domkirken. I taktfaste kolonner marsjerte alle stevnedeltakere til kirken under flammende NS-bannere.

Det var vel første gang i vår historie, at en samlet fylking, tilhenger av en politisk kampbevegelse på denne måten marsjerte inn i den minnerike domkirke som var fylt til trengsel.

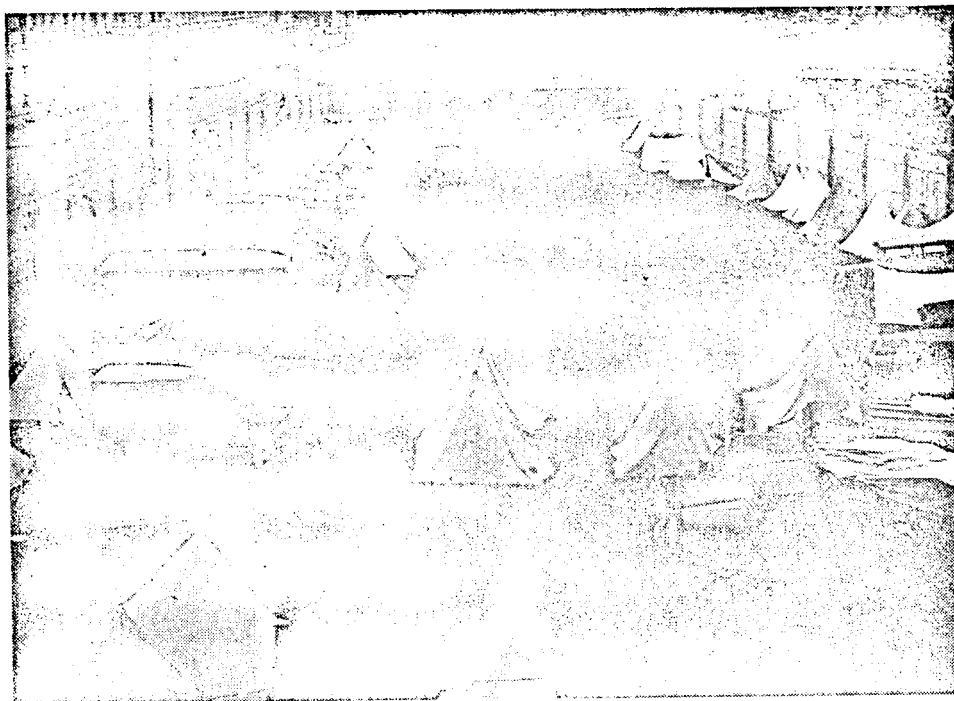
Etterpå marsjerte deltakerne samlet til leiren. Senere på kvelden marsjerte kampfellene fra «Gann» ned til bryggen, hvor kommunistene ventet på dem. Under gudstjenesten var arrangert et «antifascistisk protestmøte» på Rådhusplassen og flere hundre av demonstrantene hadde etterpå tatt plass ved Elgseter bro for å «se på» NS-toget. Over broens rekkverk var malt med veldige bokstaver:

«Ned med Quisling. Redd Thälmann!»

Moskvas disipler istemte Internasjonalen, hilste med knyttneven og skrek Rød Front. NS-folkene hilste igjen, med fedrelandssangen, den åpne hånds hilsen og ropet Nasjonal Front. Tusener av tilskuere var strømmet til, men politiet var også på pletten og hindret alvorlige sammenstøt. Først etterpå da de av togets deltagere som ikke hørte til på «Gann» skulde gå hjem igjen fant kommunistene tiden inne til å prøve sig med de vanlige overfall på enkeltpersoner.

Fra åpningen av NS riksmøte i Trondheim 1934.

De første biler er kommet til telteleiren i Trondheim under Riksmøtet i 1934.

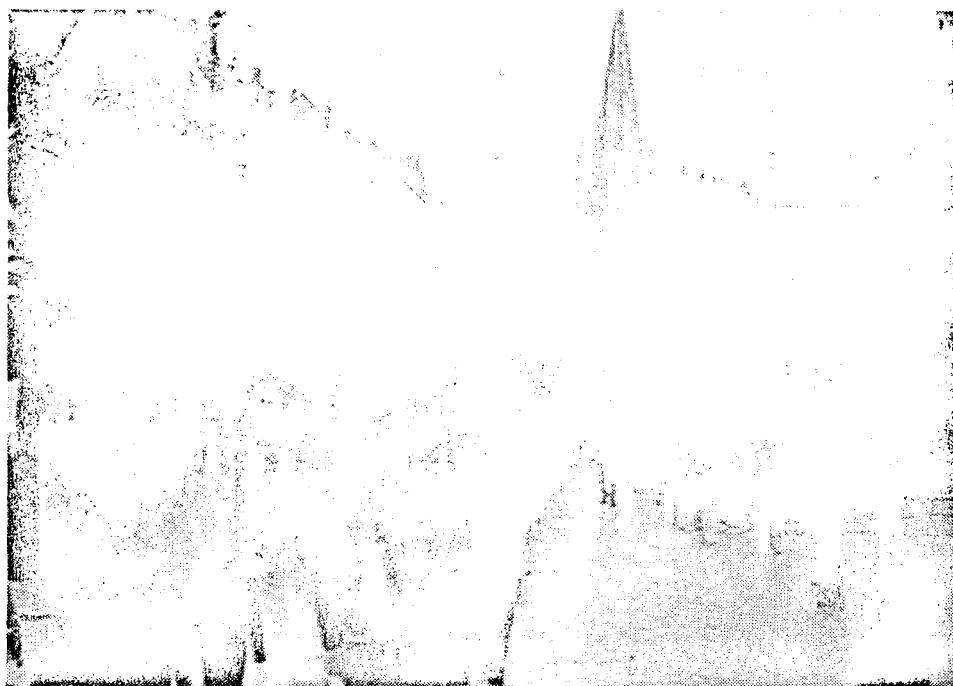
Neste dag, fredag klokken ti, holdtes et forberedende møte for konstituering av *det faglige riksting*.

Om dette skrev Tidens Tegn redaksjonelt under titelen:

Det faglige Riksting.

Det riksting som nu skal konstitueres i Trondheim efter initiativ av Nasjonal Samling, gir uttrykk for idéer, som idag står i centrum av den sosiale og økonomiske diskusjon. Fra dengang Mussolini, den forhenværende syndikalist, utkastet tanken om den korporative stat har disse idéer bredt sig over hele den civiliserte verden. Italia er foreløpig det eneste land, som har gjort den til et ledd av selve forfatningen og til rettesnor for sitt økonomiske liv, men de spiller overalt en rolle. Spørsmålet om, hvorvidt organisasjonene skal tjene klassekampen eller være et middel til å fremme samfølelsen er blitt det, som utformningen av en ny politikk i første rekke dreier sig om.

For dem som ikke lenger tror, at de sosiale vanskeligheter kan løses efter de ortodokse økonomiske oppskrifter fra det 19. århundre, men som heller ikke betrakter kollektivismen og statssosialismen som noen velsignelse, blir

Marsj til Domkirken.

problemet å finne økonomiske former, som kan utnytte det beste ved begge systemer. Det er umulig å komme bort fra planøkonomi i en eller annen form, fordi den fri konkurranse og Manchesterliberalismen ikke har kunnet løse det spørsmål, som fremfor alle andre er brennende idag:

— *at verden lider under overproduksjon, samtidig med at millioner lider nød.*

Varer betyr rikdom, og vi må komme dit, at jo flere varer, desto større velsignelse for menneskene. Men man kan heller ikke tro, at det kan bli noen lykke å opheve eiendomsretten eller at verden kan undvære den veldige stimulans, som ligger i det personlige initiativ. Den dyktige må få tomleplass — til gagn for alle. Her ligger hovedoppgaven for fremtidens politikk — over hele verden og i vårt eget land.

Ved det riksting, som nu skal konstitueres, vil man søke å skape et organ for denne politikk. Man har to veier å gå — enten gjennom direkte statsregulering eller gjennom organisasjonene, altså en eller annen form for det korporative system. Det siste er antagelig det smidigste og det har fremfor alt den fordel, at det er utgått av selve det praktiske liv. Den som kjenner forholdene i Italia er nettop blitt slått av, i hvor langt høiere grad den italienske stat utnytter *fagfolk* enn de gamle parlamenariske stater, hvor ledelsen som

regel ligger hos politikerne, det vil si hos de sakkyndige. Man må håpe, at det eksperiment som nu skal prøves hos oss, vil få tilgang av fremragende sakkunnskap på alle områder. Lykkes det, er vi ikke i tvil om, at rikstinget vil bidra mektig til en politisk fornyelse i vårt land.

Vi offentliggjør idag forslaget til foreløbige lover for den nye institusjon.*) Det ligger i sakens natur, at den inntil videre må ha en improvisert karakter — uten tilknytning til staten og til de bestående organisasjoner. Men deri ligger også en styrke: — rikstinget vil få tilslutning av dem, som tror på saken og som vil være med å arbeide den frem. Har idéen livskraft, så vil den gro.

Og vi for vår del kan ikke tvile på, at en politikk, som vil styrke fellesfølelsen og arbeidet for de felles interesser, til slutt må seire, selv i denne klassekampens ubarmhjertige tid.»

Om ettermiddagen var det møte på Rådhusplassen. Tross et høylende regnvær marsjerte kampfellene kampglade gjennom gatene til plassen hvor en stor menneskemasse var møtt opp. Marxistene var meget aggressive og avbrøt taleren ustanselig.

Det var trist å se all den ødelagte og oppagiterte ungdom og blant dem også barn helt ned til 8—10 års alderen — ofrene for den marxistiske barneagitasjon. Med sine spede barnslige stemmer fulgte de de voksnes eksempel, skrek seg hese med Rød Front rop og brølte Internasjonalen. Det var frukten av den organiserte sjeleødeleggelse som ble drevet over hele landet, og som ingen lærerorganisasjoner eller biskopkollegier fant grunn til å protestere imot, og som statsmaktene ignorerte.

Denne ungdomsødeleggelse visste de om de liberale og tolerante demokrater, alle de prester og lærere som ble så bekymret for barnesjelene da den nasjonalsosialistiske ungdomsoppdragelse tok til i 1941. Men de lot det skure. Det var først da de marxistiske samfundsødeleggere ble stoppet at «demokratene» våknet til protest og hyklet en ansvarsfølelse, som de ellers hadde latt sove i en menneskealder.

Torget var til sine tider i opprør, pøbelen hujet, skrek og gikk på, men våre folk holdt stand, talerne talte uanfektet og ga urostifterne det svar de fortjente. Møtet sluttet med at de nasjonale sang «Jeg vil verge mitt land», mens marxistene brølte Internasjonalen.

Etter møtet dro samtlige ankomne kampfeller til Stiklestad hvor

*) Forslaget gjengis i en samlet oversikt over samtlige riksmøter i et seinere bind.

135

Tidens Tegn

Løssalg 15 øre.

hvor oplett VERDENS GANG og NORSKE INTELLIGENSSEDLER

Fredag 13. juli 1934

Grunnlagt av O. Thommessen

Nr. 160

Redaktør

Det store riksting for næringsliv og arbeid i Trondheim Olavsdagen.

Det første skritt i arbeidet for et solidarisk norsk samfund.

Major Quisling om Nasjonal Samlings store tiltak.

Tidens Tegn har bedt major Quisling, Nasjonal Samlings fører, å berette litt om Nasjonal Samlings planer og hensikt med rikstinget i Trondheim 29. juli.

— Rikstinget, som sendes i Trondheim, vil få 100 representanter for landbruket, 20 for fiske og fangst, 60 for industrien, 20 for håndverket, 20 for handel, 10 for bank og pengesvesen og 40 for skibsfart, kommunikasjon og transport, sier hr. Quisling. Dette blir 300 representanter. Men på riksdagen skal det møte represen-

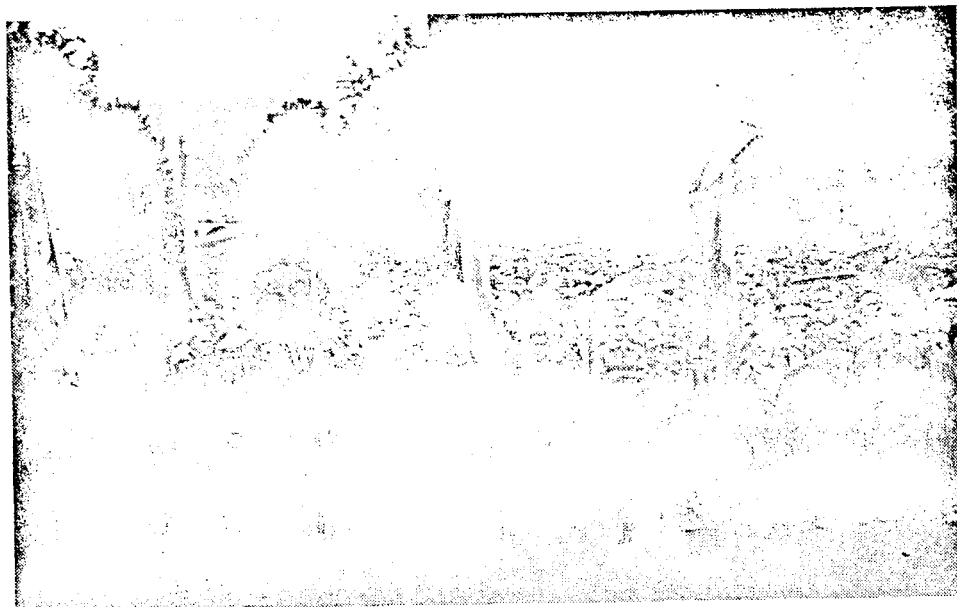
grunnlovens idé og mening blitt forfusket. Den fordeling av virksomheten mellom de forskjellige statsmakter, som er optrukket i grunnloven, er blitt forskjært. Det er derfor nødvendig å avlaste staten mest mulig for dens organisasjon og administrasjon av næringslivet. Også kulturlivet må utvikles fra statsapparatet. Vi har tenkt oss at kulturen skal sortere under et kulturakademi.

— Men hvad skal regjering og storting bestille?

— Den politiske makt skal

Intervju i Tidens Tegn med NS Fører i forbindelse med det forestående riksmøte i Trondheim og på Stiklestad.

Tusener av tilhørere, var møtt fram i Trondheim for å høre NS-talere

NSUF om aftenen arrangerte bålfeest. Ferden til Stiklestad ble en opplevelse alene. Langs hele vegen var folk møtt fram, og det er neppe noen overdrivelse å si at det var det rene triumftog. De frammøtte kunde ikke stå for den begeistring og det gode kamphumør som preget NS-folkene. Overalt hilstes bilene med begeistring, og det var forbau-sende å se hvor mange det var som hilste med den opprakte hånds hilsen. Det var for så vidt ikke så merkelig, som Trøndelag visstnok er det sted i Norge hvor denne gamle norske hilsemåte holdt seg lengst, helt opp til vår tid.

Iblandt ble vi naturligvis også møtt med Moskvas velkjente hilsen og hatefulle bitre ansikter, men de var i håpløst mindretall.

Stevne på Stiklestad.

På Stiklestadsløtten var NSUF i full sving med alle forberedelser. Et kjempemessig bål var gjort istand på sløtten like nedenfor Olavsstøtten. Orden og disiplin rådet overalt. Henimot midnatt tentes bålet. Med NS-flaggene i en ring rundt var bålet av betagende virkning i den lyse

8000 mennesker ved NS-stevnet på Stiklestad

Stevnet betegner et gjennombrudd for vår bevegelse i Trondelag.

Quisling blev møtt med begeistret hyldelse.

Søndag 1. mai 1934 holdt Quisling hovedtalen ved NS-stevnet på Stiklestad. Han ble møtt med begeistret hyldelse av de 8000 tilhørere som hadde samlet seg på Stiklestad. Quisling ble møtt med begeistret hyldelse av de 8000 tilhørere som hadde samlet seg på Stiklestad.

Quisling ble møtt med begeistret hyldelse av de 8000 tilhørere som hadde samlet seg på Stiklestad. Quisling ble møtt med begeistret hyldelse av de 8000 tilhørere som hadde samlet seg på Stiklestad.

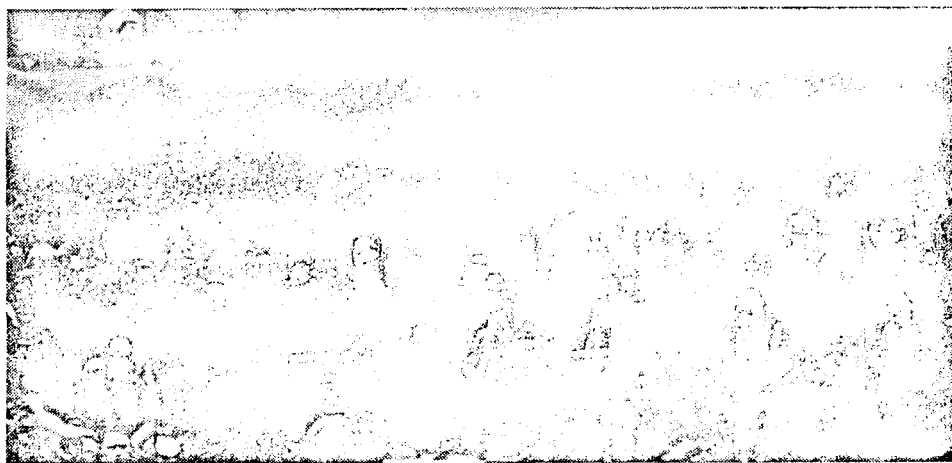
**Da marxistene
søkte å provo-
sere Stiklestad-
færene.**

**Tilfelds ondskafte
demonstrasjoner
i Trondheim.**

Marxistene søkte å provosere Stiklestad-færene. Tilfelds ondskafte demonstrasjoner i Trondheim.

NS skal hevde sannheten mot den norske presses løgnpropaganda og fortielse

Riksringkastingen som utsendte internasjonalt klassekampprogram 1. mai, nekter å kringkaste det nasjonale Olsokstevnet.

Fra Olsokstevnet på Stiklestadsløtta 1934 med 8 à 10 000 tilhørere.

Olsoknatt. Landslederen for Ungdomsfylkingen holdt hovedtalen. Så vekslet det med sang, taler, deklamasjon og annen underholdning. En russisk frue som deltok i kortesjen gråt da hun hørte Rød Front-ropene fra den villedte norske ungdom. Om de bare hadde visst hva den røde front var for noe, sa hun. Om sine opplevelser før flukten fra det

røde Russland fortalte hun foran bålet og henvendte seg gjennom høytaleren særlig til de mange marxister som hadde leiret seg i utkanten.

Stevnets store begivenhet ble Quislings tale på det åpne møte søndag 29. juli, Olsokdagen. Fra nær og fjern var bøndene møtt fram. Under talen var samlet omkring 8 000 mennesker på den berømte slette. Der var ekstratog fra Trondheim til Verdal. Busser, biler, sykler, motorsykler og gående på alle veger til Stiklestad.

En av Trondheims største aviser, «Dagsposten», skrev i sitt referat:

«Hele bygden var flaggsmykket. Langs veiene var der fuldt av folk og gjensidige hilsener ble utvekslet til alle kanter.

Føreren Vidkun Quisling hadde tatt oppstilling foran Olavsstøtten og med hevet hånd hilste han den store prosesjon velkommen. Alle hilste på samme måte. Hele Stiklestadsletten var med ett slag forvandlet til en skog av hender.»

Bladet anslår antallet av deltagere i marsjen til omkring 1500, og fortsetter:

Under endeløs begeistring besteg den nye bondefører, Vidkun Quisling, talerstolen. Han uttalte bl. a.:

Vi er kommet hit til Stiklestad fordi Norges skjebne en gang tidligere har vært avgjort på dette stedet. Det var her Hellig Olav kjempet for kongstanken — at Norge skulde samles til et rike. Han var også imot fremmedherredømme og det var han som ble bæreren av den nye tid som kristendommen skapte.

Situasjonen idag har meget tilfelles med forholdene for 900 år siden. Splittelsestanken finner vi overalt. Landsdel står mot landsdel. Nordmenn mot nordmenn. Fremmedherredømmet truer også oss, og den materialistiske lære som forkynnes holder på å ødelegge folket.

Det er fare på ferde.

Vår bevegelse vil ødelegge den pest som har trengt inn i det norske folkelegemet. Vi vil skape et solidarisk samfund.

— — — — —
Folkenes framtid er hyllet i tåke.

Ved det norske folket kleber der dog visse eiendommeligheter. Når vi først samles om en sak som i 1905 kan ingen nasjon opvise en slik disiplin og slikt samhold som oss.

Kommunistdemonstrasjonen mot Stiklestadfarerne.

„Fascistenes opmarsj må møte en jernhård front.“ „NA“ 197.1937

Styret for det kommunistiske parti i Trondheim har henvendt sig til Det norsk arbeiderparti i Trondheim, Trondelag faglige samorganisasjon, Trondelag ar-

Fra Hafsord

15-2-8-1959

F. O. 9 hadde leiet s/s «Gann» til Stiklestad-turen. Vi reiste fra Stavanger 28/7 om kvelden. Der var møtt fram en mengde skuelystna og under musikk av vårt eget musikk-korps drog vi avgårde efterat en kampfelle fra laien hadde ønsket oss god tur.

I Haugesund hentet vi en del stevnedeltagere og så bar det mod Bergen hvor Bergensdeltagerne skulde ombord.

I Bergen var vi Bergensavdelingens gjester til lunsj på Fløien.

er å nedsette en felleskomité, og denne skal 1) reise en bred protestbevegelse mot, at Nasjonal Samlings landsmøte og opmarsj finner sted i Trondheim, 2) å op-

Continued
Perpetrated.

Efter at storsamlingsmændene var
sunget marsjerte stiklestadserne
til keien under våre faner og med
musikkorpsset i snissen.

Kommunistene fulgte etter og på
kaen hadde de protesterte.

Vårt møte var meget vellykket. Bergens befolkning fikk nemlig berget og undervisning i de kommunistiske og terror-metoder, og det gikk til stort mange bergensere. Det var kveld med den faste overbevisning at slik oppøiel ikke kan settes som straffe i et samfund og at man må

Kommunistene i Trondheim

lover Stiklestadfarerne
en varm mottagelse.

I anledning av det store nasjonale stævne på Stiklestad Oisoklagen, — skriver den beryktede kommunistavis «Ny Tid» i Trondheim bl. a.:

Arbeiderne i Trondheim og hele Trøndelag må ruste sig til å ta imot disse fascistiske spekulanter om de kommer.

I tiden inntil fascistopmarsjen, som ikke er annet enn en provokasjon mot arbeiderklassen, må arbeiderne forberede sig på å ta imot dem hvis ikke opmarsjen helt kan hindres gjennom arbeidernes aksjoner. På alle arbeidsplasser og i alle fagforeninger må forberedelsene treffes. Fascistene må i Trondheim møte en samlet arbeiderklasse som akter å hindre den fascistiske raskap.

Vårt svar på et slikt utfall av en
hatefull og forblindet mentalitet, skal
være Olavsbannerne ved den store
pennance i Trondheim.

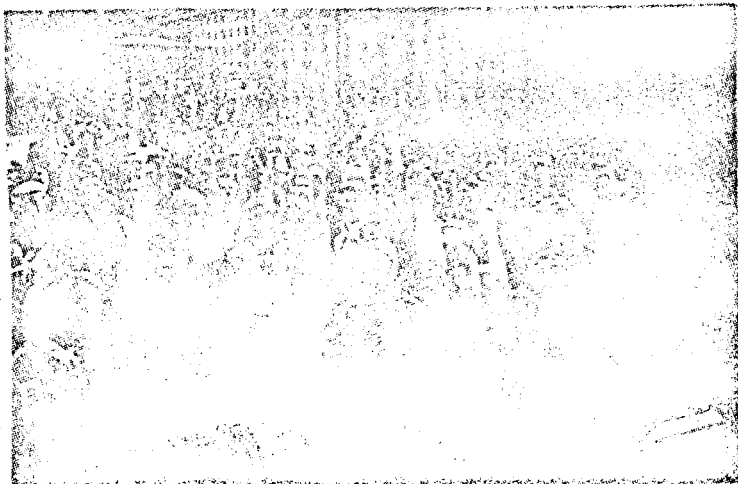
Protest mot
legnkampagner.

En resolusjon vedtatt
av riksmøtet.

Efter forslag av fykesfereren for Vestlandet, ingeniør Vedeler, vedtok NS riksmøte i Trondheim følgende resolusjon som blev oversendt til publikasjon gjennom Norsk Telegrambyrå:

Nasjonal Samlings allsmåte protesterer mot visse borgerlige avisers undergravningsarbeide og løgnkampagne om at NS er et diktaturparti. Nasjonal Samling er uten forbindelse med noget utenlandsk parti. Her tillands er det bare marxistene som vil diktatur og som har slike forbindelser.

Resolusjonen blev vedtatt av riksmøtet under sterk begeistring.

Fra møtet på Festplassen i Bergen hvor 10.000 var tilstede.

Vårt folk er riktignok lite. Allikevel hører vi til de folk som bærer civilisasjonen fram. Vi har en stor oppgave i verden. En stor arv å ta vare på. Og et stort ansvar.

Jeg spår det norske folk en stor framtid, hvis det i tide forstår å legge det rette grunnlag.»

Det kan ellers ikke sies at stevnet ble *tiet* ihjel av avisene, den gangen. Det var ingen grunn til å klage på spalteplassen. I ethvertfall hva marxistpressen angikk. «Ny Tid» spanderte nesten halve avisen på NS, og det kan være av en viss kuriøs interesse å lese om igjen litt av de fargerike skildringer:

«Så høres musikk, taktfaste rop, faner — gulrøde — nedover Prinsensgate. Nasjonal Samling kommer tilsyne — — —.

«Rød Front, Rød Front — det stiger som knyttede never, det tar til i styrke, og snart er det som storm av et hagelvær, en torden.

I gatene «reises et hav av knyttnever, fra tusener av struper smeller Rød Front-ropene. De kastes tilbake fra husveggene, blander sig i nye rop, og som et djevelsk kaos brer det sig ned etter gaten. Rød front. Rød front. Det ligger noe fortettet opdemmet i ropene, og man får uvilkårlig innrykk av at dette tusenstemmige folkedav higer etter å gripe disse pappaguttene(!) disse hanekyllingene ved vingebenet og med inderlig vellyst gni dem ned i brostenene.»

En ungkommunist som delte ut «Russland idag» under møtet og optrådte meget brutalt, ble arrestert. Arrestasjonen ble av «Ny Tid» skildret som et klart overfall fra politiets side. Da man fant en diger kulle i lommen på Moskvas uskyldige disipel, ble det i «Ny Tid» fortalt at det var en uhyrlig provokasjon. En eller annen nazist, eller politiet hadde puttet kullen i jakkelommen hans. «Ny Tid» forteller også om «Statspolitiets overfall på smågutter», og at de uniformerte bøller (statspolitiet) brutalt hadde tatt de røde flaggene fra de to småengler.

«Samfundsliv» i Bergen skrev:

«På nasjonale krykker nådde NS-ånden fra dalen Olavsstøtten. Ild fenger min hug da jeg så det eldgamle asiatiske soltegn lyse fremst i Norrønaferden. Odins ravn skrek hest fra et banner.»

Stiklestadstevnet bekreftet det samme som vi har kunnet iaktta gang på gang siden Quislings historiske tale i Stortinget 7. april 1932: nordmennene reagerer sunt og riktig i første omgang. Men de lar seg i

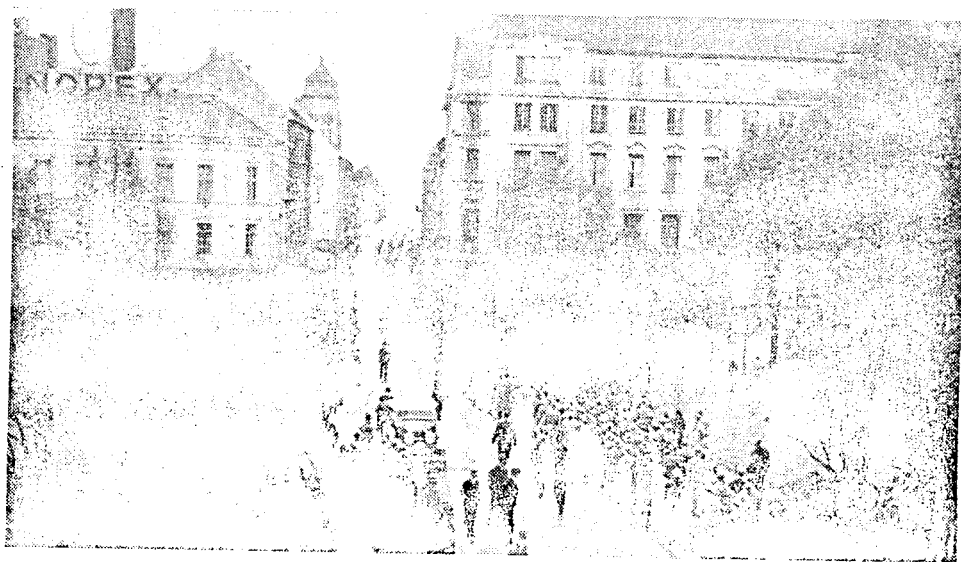
neste omgang føre på avveger av samfundets fiender, av den velorganiserte og villedende propaganda som utgår fra sentrer som ikke vil folkets vel men arbeider for internasjonale interesser.

Nasjonal Samling ble mottatt med begeistring og stor sympati, særlig av bøndene i Trøndelag. De følte og forsto at det var en ny tid i anmarsj, og de visste at det gamle var modent for fall. Men så setter sladderer, bakvaskelsen og forvrengningen inn fra den samlede presse og partiapparatene, og tvilen melder seg.

For bevegelsen var valfarten til Stiklestad imidlertid av mektig virkning, en spore til øket aktivitet og en styrket tro på den nye tids seier.

Kommunevalgkampen 1934.

Motstandernes metoder: løgn, fortielse, bojkott, steinkasting, terror og vold.

Marsj gjennom Oslo foran kommunevalgkampen 1934.

Ikke før var Stiklestadstevnet vel bragt i havn så var det å gå i gang med de siste forberedelser til årets kommunevalgkamp. Den store NS-mønstring hadde bragt forskrekkelse i partipolitikernes leir og en omfattende løgnpropaganda var blitt satt igang. Saklige argumenter manglet som vanlig. I stedet valgte man en rekke angrepspunkter som ble diktet opp etter tur. Oppfinnsomheten var for øvrig ikke så stor. Det var vesentlig om diktatur, penger fra Hitler, om etteraping av fascismen og nazismen og ellers den alminnelige nedrakking av Førerens person.

PROGRAM

for den nasjonale fellesliste, oppstilt av Nasjonal Samling (NS),
Frisinnede Folkeparti og Bondepartiet i Oslo.

Vårt lands hovedstad er, likesom hele landet, i en ytterst vanskelig stilling idag. Hvis det skal fortsette som hittil, vil utviklingen etterhvert føre vårt land og vår by i ulykke og gi levevilkårene for de arbeidende folk en grunnskade for årrekker framover.

En bedring av forholdene kan bare skje ved en ny politisk innstilling, som setter fellesnyttan foran egennytten, riket foran partiet, landet foran distriktet og folket foran klassen. Til en slik politikk viser Nasjonal Samling, Oslo Frisinnede folkeparti og Bondepartiet i Oslo veien ved nu å oppstille en *nasjonal fellesliste*, som også holder dørene åpne for de krefter innen arbeiderbevegelsen som bryter med den revolusjonære politikk. Dette er den eneste vei til å skape sunne forhold, og til å hindre at revolusjonspartiet i denne kritiske tid tar makten i hovedstaden og bruker sin stilling i bystyret som en brekkstang i den avgjørende kamp om samfunnsmakten i Norge.

Ut fra dette grunnsyn innbyr vi Oslos velgere til ved det forestående kommunevalg å stemme på *Den nasjonale felleslistes* representanter.

Som vår fremste oppgave regner vi

- 1) å gjennomføre streng økonomi og forenkling i den kommunale administrasjon, med sterk øking av fagkyndiges innflytelse og av den enkelte tjenestemanns ansvar og myndighet. Ordnete arbeids- og tjenesteforhold i kommunen.
- 2) å utvikle byens nærings- og arbeidsliv og avhjelpe arbeidsløsheten med alle gagnlige midler og derved også så langt råd er, lette bybudgettet for forsorgsutgiftene.
- 3) å verne om syke, gamle og uforskyldt fattige. Sunde boliger for hele befolkningen.
- 4) å finne utveier til å gjøre ungdommen selvhjulpne bl. a. ved øket yrkesopplæring og ved fremme av tiltak som hurtigere enn nu kan skaffe den et erverv.
- 5) å få en betryggende trafikkregulering og ordne samferdselsspørsmålet for byen.

Vi vil i byens styre, uten hensyn til personer og partier, rydde op i enhver form for korrupsjon. Velgerne har ingen garanti for at slikt uvesen blir klarlagt og rykket opp med roten, hvis de ikke setter inn i bystyret en ny, uavhengig og sterk gruppe.

FRAM FOR EN SUND OG STERK NASJONAL POLITIKK SOM FORENER
ARBEIDER OG BORGER I ARBEID TIL GAGN FOR ALLE.

På steder hvor det ansåes gunstig ble det inngått valgsamarbeid med Frisinnede Folkeparti og Bondepartiet, bl. a. i hovedstaden.

*

Betegnende for den angst som oppsto etter den store Stiklestad-mønstring var også en instruks fra Høires Centralstyre foran valget til høyreavisene om å tie ihjel NS.

Og hvis der skjedde ting som avisene ikke kunde unngå å omtale, var det i en sjikanøs og forvrengt form. Ved forstyrrelser av NS-møtene var det således NS som fikk skylden. Også den «samfunnsbevarende» presse støttet derved indirekte den røde terror. Partiene som stadig talte og skrev om pressefrihet, presseansvar, talefrihet, demokratiske rettigheter osv., brukte selv rent diktatoriske metoder overfor NS. De bedrev selv åndsterror. Om marxistiske masseforsamlinger, både her i landet og i andre land kunde f. eks. høyrepressen bringe saklige referater, — også om Venstremøter, Bondepartimøter osv, av langt mindre dimensjoner enn en rekke av fortiede store NS-stevner. For ikke å tale om lange referater av Unge Høires danseafterner og gamle Høires bridgeafterner i Bristol for sluttete partier og enkeltpersoner. Noe som allerede den gang ga en anelse om at Høire var langt på veg til ikke bare å bli et sluttet, men et avsluttet parti.

En hederlig reportasje fra de store NS-møter var forbudt stoff i høyrepressen.

Der var egentlig bare to partier ved valgene, NS og alle de andre.

Også denne valgkamp som foregikk i mindre målestokk enn stortingsvalgkampen, var preget av en overveldende interesse for NS — ikke minst hos motstanderne. Den ytret seg ved organisert møteterror, det skjedde ved brutale overfall, steinkasting og boikott av NS-folk, og ved bakdøraksjoner hvor ryktene ble smidd og de ondartede angrep planlagt.

Nettopp fordi de saklige argumenter manglet var det at disse metoder måtte tas i anvendelse. Nettopp fordi det er en ny tids fødsel vi opplever er det at alle den gamle tids bærere søker trøst hos hverandre og danner en samlet front mot nasjonalsosialismen. I fellesskap stamper de mot utviklingen og hele deres kamp blir naturlig nok rettet mot NS som bærer og forkynner av den nye tids orden, selv

145

Art. k. 18.4.34

Nazi-ungdom på krigstien

Igår aftes

Stormer et møte i «Studentersamfundet» med slåsshansker og sten, tåregass- og stinkbomber.

Fredelige folk overfalt i gatene. Fire menn under lægebehandling

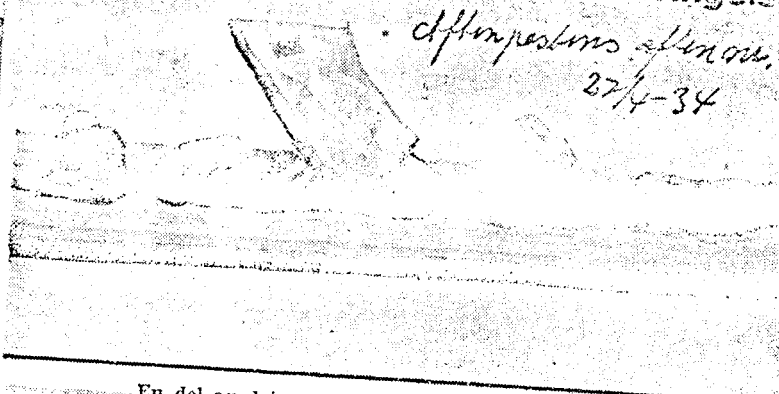
Quislings ordensvern marsjerte fra møtet i Logen og tok del i opptøiene.

Politiet tar affære overfor Naziungelen.

Ungdomstræfning og Samling og Kommunistenes

attak i slagemål i byens gater.

Vindusknusing, stenkast, sårede hoder og lægevagt. Stor polititrykning og endel innbringelser.

offensivt angrep.
27/4-34

Valglepper.

3.10.1934

De merkelige vridninger, Arbeiderbladet gjør i anledning av overfallene ved Nasjonal Samlings møter, er høist usmakelige, men de må tross alt opfattes som et utslag av dårlig samvittighet. Det virker allikevel i høi

Når NS-folkene ble overfalt, ble saken systematisk satt på hodet og «nazistene» framstilt som overfalls-menn og urostiftere.

VALGKAMPENS INNLEDNING:

Høires Centraltyre gir ordre om for- Høire og NS.

Hvordan angriperen NS

praktiserer. 23.8.34

en som av kommunistene blev innhentet for å ha deltatt i møtet i Venstres Hus overfalt i

av stenkast og blev bragt til vakt. De er begge utenfor lem av de ungdommelige slåss-

Arbeiderbladet

17/3-34

Quislings ordensvern

Justisdepartementet foranlediger rettelig undersøkelse.

om de for et syns skyld utad måtte opprettholde den gamle strid seg i mellom.

I september dette år kom Nasjonal Samlings første dagsavis «Vest-landets Avis» i Stavanger.

Den var til stor støtte under kommunevalgkampen og resultatet av valget var da også sensasjonelt for Stavangers vedkommende, idet der kom inn 8 NS-representanter i bystyret.

Også nordpå begynte NS å vinne innpass på tross av vanskelighetene med de store avstander. I september 1934 holdtes således det første store NS-stevne i Målselvdalen og under strålende tilslutning. Der gikk ekstrabåt fra Tromsø med musikkorps og 70—80 deltakere. På stevnestedet Moen overnattet man i telt, høylover, hoteller og i ungdomshuset. Med musikkorpset i spissen marsjerte deltakerne under det nye solkorsflagg til stevnestedet i et antall av 400. Fylkesfører Konrad Sundlo var stevnets hovedtaler.

Stadig organiserte opptøyer på Youngstorvet.

De «demokratiske» valgmetoder under kommunevalgkampen gir for øvrig nedenstående betraktninger i «NS» 27. september et godt inntrykk av:

«Den 1. september i år offentliggjorde samtlige norske marxistorganisasjoner, Den faglige Landsorganisasjon, Det norske Arbeiderparti, Arbeidernes Idrettsforbund og Arbeidernes Ungdomsfylking, et oprop, hvori rettes «en inntrengende henstilling til alle arbeidere og meningsfeller om ikke å foranledige bråk eller forstyrrelser på de borgerlige og fascistiske organisasjoners møter eller tilstelninger». — Det uttales samtidig: «Saklige hensyn tilsier derfor at arbeiderne holder sig borte fra de møter og tilstelninger som de borgerlige og fascistiske partier arrangerer».

Et par uker senere tillyser NS møte på Youngstorvet i Oslo. Dagen efter innkaller den marxistiske ungdomsfylknig til hemmelig møte i Folkets Hus «for å drøfte kampmidler mot nazistene i Norge».

På dette møte planlegges den aksjon som skal ødelegge NS-møtet den påfølgende dag.

Marxistungdommen sender ut flyvesedler med straffbare opfordringer til vold mot NS-folkene og med appell til partifellene om å «marsjere op på Youngstorvet i tusener» og «hindre fascistagitasjonen på folkets torv».

Andsterror i Yrkeskvinnens Klubb.

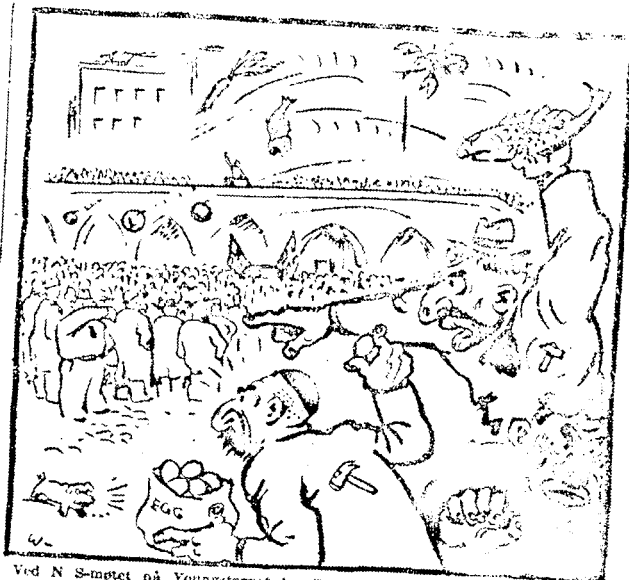
NS-kvinner nektes å ta ordet ved det politiske orienteringsmøte. 25. 2. 34

Nedrakking av NS går upåtaalt, men kritikk av Arbeiderpartiet klubbes av

Forrige uke var innkaldt til politisk orienteringsmøte i Y K K, hvilket jo i og for sig er et prisverdig tiltak. Etter henstilling optrådte kvinnelige talere fra Høire, Venstre og Arbeiderpartiet. N S hadde ikke den ære å motta nogen anmodning, men vi skrev og ba om å få holde foredrag, vel en uke før møtets avholdelse. Da svar ikke innløp før

møtets avertering, henvendte vi oss telefonisk til formannen, med anmodning om iethvertfall å få komme med som en tilleggsoppost på programmet, uten forutgående bekjentgjørelse. Dette blev nektet bl. a. med den begrunnelse at medlemmene kun skulde få orienteres om de tre største og gamle partier. Det er jo pinlig

(Forts. siste side)

Ved N S-møtet på Youngstorvet i forrige uke argumenterte de marxistiske hammermerkemenn med egg, frukt, makrell og andre matvarer.

Samtidig sang de: «... op i søen aul, ten knaget har». Var det ikke bedre om de spiste maten og tlet og harte på hvad N S-folkene hadde å si?

Da de fedrelandsløse vilde erobre Norsk Forfatterforening

Og endte med å overfalle anderledes menende korporlig. Macody Lund leverte et avgjørende foredrag.

Utklipp fra «Nasjonal Samling» foran valgkampen, 27. september 1934.
Det var påfallende hvor ofte det var jøder som ledet de kommunistiske bakholdsangrep på NS-møtene. På karikaturen til høyre ser en forholdet illustrert av NS' tegner, Wigfors.

Det er godt gjort at arbeiderpartiet og kommunistene arbeidet hånd i hånd med forberedelsene i anledning av NS-møtet.

Resultatet av aksjonen er en veldig mønstring av Arbeiderpartimarxister ved NS-møtet. Ialt var 9000 mennesker tilstede, men ifølge «Arbeiderbladet» var bare 60—70 av disse «vaskeekte fascister».

Henstillingen fra marxistlederne om ikke å foranledige bråk eller forstyrrelser på møtene blev efterlevet på den måte at man i «Arbeiderbladet» trykkeri fremstilte løpesedler på papir med NS-farver og sogar forsynt med et stort Olavskors.

Denne løpeseddel som blev kastet i bunkevis utover menneskemassen, inneholdt den vanlige bukett av løgnaktige beskyldninger mot Quisling og NS og opfordringer om å gå løs på NS-folkene. Løpeseddelen var tydelig forsynt med trykningssted. Hvad blir det nu igjen av marxistledernes oprop 1. sept.?

Det var selvfølgelig det rene bedrag.»

En av Nasjonal Samlings kvinnelige tilhengere døde etter overfall på Youngstorvet igår

**Har hun fått et
knyttneveslag i
tinningen?**

Hvem så den brutale
voldsmann?

Veldig tilskutning til Nasjonal Samlings valgmo- ter igår.

Kommunistene for-
søkte sig også denne
gang med skrik og
skrål. T.T. 28.9.34

hva den overfalte er blitt slått med. Men da det så å si ikke var noen ytre lesjoner å se, skulde man tro hun må være slått med et stumt redskap.

— Kan det være en knyttneve?
— Det kan det være.
— Var hun ved bevissthet, da doktoren behandlet henne?

Efterat dr. Fossen hadde forlatt henne begynte den unge dame meget snart å få krampetrekninger. Alt syntes å tyde på en indre forblødning. På Ullevål blev hun innlagt på kirurgens 3. avdeling, hvor hun straks blev underkastet operasjon. Om hennes liv står til å rede er imidlertid meget tvilsomt.

HAR NOEN SEIT OVERFALLET?

Dessverre viser det sig at ingen av den unge dames kamerater har sett det brutale overfall. Og selv kunde hun ikke, mens hun var ved

skyts — kastanjer, råttne appelsiner, epler o. s. v. Politiet måtte etpar ganger gå til attack på de verste av dem og blev begge ganger møtt med en regn av kastanjer. En av konstablene blev under truffet midt i det ene øie en hård kastanje. Det var en års gutt som fra nært hold kastet den like mot konstablens ansikt. Og slik kraft hadde gutten lag kastet at konstablen straks må bringes til legevakten, hvor konstateres at øiet var alvorlig skadet, hvorfor han med engang blev overført til Ullevål. Det

for voksne mennesker, så må dere vel tale det. Det er en skam å opføre sig som dere gjør. Hvis dere vil lyde et fornuftig råd så

Meningsstyranni. NS

1934

Fikk sparken fordi han bar NS-merket.

Fraa Bryne faar me ei melding som nok fortener aa koma i bladet, skrifer «Rogaland». Fordi ho viser

Det i artikkelen omhandlede møte ble da også usedvanlig ondartet. Et hylekor av villedt ungdom, hvoriblandt befant sig påfallende mange jødiske opviglere var møtt op. Det var de som ledet hylingen, avsyngelsen av Internasjonalen og alle krigsropene. Og det var AIF og AUF ungdom med hammermerke som ledet overfallene, sprenget ut deler av kolonnen, da NS folkene marsjerte ut av torvet.

Mens NS-folkene marsjerte i ordnede kolonner bortetter Torvgaten og op Karl Johansgate og Drammensveien til Ingeniørenes Hus, var fortaugene fylt av en tusentallig ophisset menneskemasse, som ustanselig forsøkte å bryte sig inn i toget, som sparket, slo og eglet seg inn på NS-folkene som uanfektet

149

Overfallene på Nasjonal Samlings folk forløper programmessig.

Nye taktikker i Lyngs 27/4-34 En fantastisk roverhistorie i „Tidens Tegn“

Slagsmål i Møllergaten og senere på Tøkkelidstron etter Quislingmøtet i Venstres hus.

Forteller at en av N.S.' kvinnelige tilhengere er døende etter overfall på Youngstorvet igår. Men lagene på Ullevål kan ikke finne at det feiler henne noe.

Arbeiderpartiet erkjenner sin delaktighet i Youngstorv-optøiene.

Men Arbeiderbladet begår direkte fekkneri for å tilskrive sannheten. T. T. 8.10.34

Et „fivveblad fra ifjor“ som behandler det østerrikske opør i år!

Store demonstrasjoner mot fascistene i Oslo.

Provokatørene i „N.S.“ får svar.

Torsdag kveld hadde ungdommens organisasjonskomite for den kooperative demonstrasjon kampen mot krig og fascisme sammenkalt til protestmøte på Youngstorvet i anledning fascist-overfallet i forbindelse med gymnasiastmøtet i forrige uke. Forord var innkalt på meget kort varsel, men allikevel samlet det flere tusen mennesker. På møtet talte Harald Larsen om ungdommens kamp mot krig og fascisme.

Efter møtets avslutning kom inn på Youngstorvet. Ved halv 9-tiden var det samlet ytterligere flere tusen mennesker. Samtidig hadde «Nasjonal Samling» møte i Venstres hus. Fascistenes brutale overfall fra forrige uke var kjent over hele byen. Likledes deres brutale overfall på fredelige mennesker på forskjellige steder i byen samme kveld og forbitrelsen var meget stor i den veldige forsamling.

Oppe på Quisling-møtet forsøkte en opponent å komme til orde. Mannen blev imidlertid øieblikkelig overfalt og kastet ut av lokalet. Også dette blev kjent i den store forsamling og det som nu ytterligere bidrog til å øke forbitrelsen var at politiet rykket frem mot den ungdom som var forsamlet utenfor lokalet. 50 no-

sang sine kampsanger og fedrelandssangen, mens marxistene hylte Internasjonalen. Flere av våre folk ble overfalt, men de ble ikke svar skyldig og betalte tilbake med renter.

Rundt Ingeniørenes Hus var imidlertid alle gater sperret, så bare NS-folkene og folk som så mere fredelig ut enn den av Moskvaagentene ophissede masse slapp igjennom. De opholdt sig i de tilstøtende gater inntil møtets slutt, da de stod ferdig til å ta imot våre folk da de skulde hjem og adskillige sammenstøt fant sted.

Samtidig som Folkets Hus oppmuntret, — og mer eller mindre hemmelig støttet urostifterne, og de borgerlige ved sin unnfallesheth indirekte stimulerte opptøyene, klaget man i pressen over at staten og kommunene ble bebyrdet med svære utgifter til opprettholdelse av ordenen, som om skylden var Nasjonal Samlings, og ikke deres egen.

En venstreavis på Sørlandet gikk endog så langt som til å forlange at utgiftene skulde betales av Quisling, mens Folkets Hus selvfølgelig hadde vært den rette å sende regningen til.

Tranmæl hadde den utrolige frekkhet å skrive følgende i «Arbeiderbladet» 7. juni 1935:

«Ifølge de opplysninger som nu foreligger fra politiutvalget, påførte Hitlerseksjonens møter på Youngtorvet ifjor høst bykassen en ekstraavgift på 47 000 kroner. Et slikt misbruk av offentlige midler vil vekke den største forbauselse og forargelse.»

Det er nesten sublimt og går selv engelsk hykleri en høy gang. For det første var det altså hr. Tranmæl og hans medsammensvorne som sørget for opptøyene, dernest gjalt dette beløp ikke NS men *samtlige* partiers møter under valgkampen, foruten Oslodagen, «Arbeider- og Bondetoget» D.N.A.s eget arrangement, ekstraavgifter 1. mai og 17. mai, og en del annet som ikke hadde noe med NS å gjøre!

Om de mange tumulter skrev Quisling nedenstående artikkel i «NS» 4. oktober 1934, under titelen:

I kampens hete.

«Det er makelig å drive med strømmen. Det er først når en reiser sig mot den for å demme op mot den og søke å lede den i et annet leie, at en merker hvor sterk strømmen er, og hvor fortvilet langt det er kommet mot stupet der alting fortapes.

Vårt norske folkesamfund er nu på alle områder av livet utsatt for nedbrytende krefters arbeid. Vårt samfunds utvikling er et bytte for jernharde

lover som er sterkere enn de enkeltes ønsker og vilje. Det borgerlige — liberalistiske samfunns-system bryter etterhånden sammen i eget forfall og under det planmessige undergravningsarbeid hvormed marxistene søker å bane vei for sin internasjonale kommunistiske slave-stat. Således oppstår et mektig strømdrag retningsbestemt av disse krefter som etter tyngdens lover trekker vårt folk mot oppløsning og undergang. De borgerlige lukker øinene til for denne forferdelige kjennsgjering og lar sig drive med uten evne og vilje til å sette noget nytt og sterkt inn imot.

Vi i Nasjonal Samling derimot reiser oss brått mot strømmen. Og vi får også føle dens fossende kraft. Det blir først således tydelig hvor langt vårt samfund i virkeligheten er kommet, kommet på veien mot den slutt som blev spådd for dette system: at det skulde ende i søle og blod.

*

De åndelige og fysiske gangster-metoder som våre motstandere nu bruker mot oss er vel for en vesentlig del et ubevisst utslag av den samfunnspsykose som følger med forfallet og av at svake eller onde hjerner går varme i valgkampen. Men hvad særlig angår den fysiske terror som nu søkes øvet mot vår bevegelse, så er den også et direkte varsel og uttrykk for det skrekkelige, det såkalte proletariats diktatur som er hovedlinjen i marxismens politiske taktikk, og likeledes for den løsslippelse av underverdenen som er et så karakteristisk trekk ved den samfunnsomveltning som marxistene (Arbeiderpartiet og kommunistpartiet) arbeider for. Ved siden herav forfølger imidlertid våre motstandere dermed fullt bevisst også to andre nærmere mål.

Uigjendrivelig bevist

at Folkets Hus står bak optøiene på Youngstorvet.

„Arbeiderbladet“ gjør en kjempeflasko.

Som også meddelt annet sted i bladet avkrevet «Arbeiderbladet» N S' pressesjef bevis for påstanden om at Arbeiderpartiet stod bak moteterroren på Youngstorvet.

Dr. Mehle førte dette bevis ved

get av N S, vilor Arbeiderbladet så ikke tilbake for åpenbart falskneri. Arbeiderbladet sier at vedkommende flyveblad stammer fra stortingsvalget, og altså ikke er trykt for anledningen. Flyvebladet gjengis på første side i

Arbeiderpartiet skal gi marsjordre „NS“ 11.10.1934

„hvis det blir flere NS-folk enn de synes om.“

Hvad marxistpartiets sekretær i Oslo uttalte i Folkets Hus da NS-møtet på Youngstorvet blev „drøftet“

Efter det brutale overfall marxistene rettet mot de N S-folk som deltok i det 2. Youngstov-møte blev vår pressesjef, Eyvind Mehle

liggjort i «T. T.» for 9 da. heter det bl. a.:

«På det møte som blev holdt i Folkets Hus onsdag 19. september

For det første allerede nu å terrorisere våre folk og de som sympatiserer med vår bevegelse eller kan ha lyst til å høre hvad våre talere har å si. Vi håper imidlertid at frie nordmenn ikke i lengden vil la sig by slikt, selv om selve rettsordenen er i forfall i landet vårt. Det skulde være et hovedtrekk i vår folkekarakter at jo mere motstand vi møter i en rettferdig sak, desto fastere og mer bestemte blir vi på å føre den igjennem. Jeg tviler derfor heller ikke på at ingen NS-folk vil la det mangle på mot og utholdenhet, eller på nogen måte lar sig avskrekke av disse skremmeforsøk.

Men for det annet vil jeg alvorlig henstille til alle NS-folk at de heller ikke følger våre motstandere ved å la sig forlede til den optreden som marxistene ønsker å fremprovosere. Det er forståelig at disse stadige angrep og overfall fremkaller sterk forbitrelse og at det særlig blandt våre unge folk kan være et brennende ønske om å ta revansje. Men å foreta noget slikt skritt utenom nødvendig nødverge, vil under de foreliggende omstendigheter bare være å gå marxistenes ærinder.»

*

På et lukket møte i Folkets Hus 19. september hvor «NS-provokasjonene i arbeiderstrøkene» ble diskutert, uttalte partisekretæren i Oslo, Einar Gerhardsen:

«Hvis det skulde bli mere NS folk enn vi synes om, skal vi gi marsjordre. Stol på det. Da skal NS og hele greia bli slaktet. De skal få vite at nu er det Arbeiderpartiet som regjerer.

Vi er tallmessig så sterke at dette lille drittpartiet vilde bli sylta ned med det samme.»

I Folkets Hus innså man dog at urostifterne var gått noe for vidt under møtet 27. september, og til neste NS Youngstorvmøte hadde man derfor valgt en ny taktikk. De virkelige urostiftere hadde øyensynlig fått beskjed om å holde seg borte, eller i ro. Til gjengjeld hadde man trommet sammen en utrolig masse barn fra 9—10 årsalderen og oppover, som forsøkte å overdøve talerne ved ustanselig å hyle Internasjonalen og skrike: Rød front, hold kjeft og andre proletariske kraftuttrykk. Politiet måtte til slutt trekke dem ut av folkemassen og sende dem hjem. Og deretter påhørte den store forsamling, omkring 15 000 mennesker i ro talene. Uten forstyrrelser kunde NS-folkene denne gang marsjere til innemøtet i Logen etterpå.

Slå fascismen tilbake!

Protesier mot innførelsen av tysk og osiertysk Eiendoms-terror i Oslo!

Møt frem til protestmøte på Youngstorvets idag, torsdag 26. april kl. 7.30
ettermiddag. Nasjonal Samling - overfalls-trollen fra student-
samfundet i forrige uke - har møt på samme tid i Venstres Hus.
Hitler og Görings agent i Norge, major Quisling, leder.

Arbeidere, arbeidervinner og ungdom: Møt frem i tusener!
Slå fascismen tilbake!

Wallins Boktrykkeri, Oslo.

Ungdommens kampkomité mot krig og fascisme.

Faksimile av en av de løpesedler som blev utsendt foran optøiene torsdag.

Kommunistiske kamp- komiteer søker å lage terror i Oslo.

**Overfallene på
Nasjonal Sam-
lings møter og
tilhengere plan-
lagt av en
komite.**

De ondskapelige optøier som fore-
gikk natt til igår i Oslos centrum
kunde lett fått alvorligere følger
enn de fikk. Politiet blev faktisk

delse opplyse, at det er Moskva-agen-
ten Philip Dengel, som har planlagt
„kampen mot krig” og fascisme i
Norge” og det er grunn til å tro, at
denne kamp neppe vil ende før man
får et større oppgjør på den ene el-
ler den annen måte.

Nasjonal Samlings møter skal
ødelegges med alle midler og de som
har deltatt i møtene skal forfølges.
Rapporter om hvem som hører
Quislings-talere skal gis til kamp-
komiteen og så skal denne få satt
forfølgelsene i verk.

Vinduene i Venstres hus blev
torsdag kveld forsøkt knust med
stenkast og de fredelige tilhørere

**Optrådte politiet
for lemfeldig
under optøiene?**

**En arbeideridretts-
mann som stenkaster.**

To øienvidners beretning.

Vi har mottatt følgende fra to
som den hele tid var øienvidner til
optøiene i Oslos centrum torsdag
kveld:

Mens noen medlemmer av Na-
sjonal Samling leder møtet i Ven-

Ovenstående plakat med kommentar var inntatt i Tidens Tegn 28. 4. 1934. «Ungdommens
kampkomité mot krig og fascisme» som undertegnet oppfordringen til overfall på NS-møtet,
er stiftet av Moskva-agenten Philip Dengel, og var en av Den kommunistiske Internasjonales
mange organisasjoner i Norge.

Framgang for NS i en rekke kommuner.

Til kommunevalgene stilte NS lister i en rekke kommuner og nesten over hele linjen var der framgang for NS sammenliknet med stortingsvalget, tross den beskjedne presse og de ytterst begrensede midler som sto til rådighet for NS, og den fanatiske motstand fra alle de gamle partier og deres mektige presseorganer.

Om valget og dets resultat heter det i en artikkel i «NS» 18. oktober under titelen *Valgets Mene Tekel*:

«For den som uhildet og klart vil se valgsituasjonen i øynene, faller det ikke vanskelig å fastslå de fremherskende trekk i norsk politikk som de nye tall markerer. Skredet fra Stortingsvalget har gjentatt sig og feiet knusende hen over liberalkapitalismen og den ideløse undfallenhet. Valget gir nye bekreftelser på at den «borgerlige» politikk i vårt land i dag så meget mindre kan bekjempe den marxistiske demagogi, som den direkte skaper stadig større muligheter for Folkets Hus' maktvelde.

— — —

Den mektige plattform for et marxistisk kommunediktatur som ved dette valg ble skapt, er — så alvorlig situasjonen enn synes å være — neppe underbygget med den revolusjonære fanatisme som alene kan betinge en full gjennomførelse av marxistpartiets prinsipielle diktaturprogram. Vi tror snarere det er den borgerlige politikks sottesyke, vanskelige økonomiske forhold i by og bygd og en forsakt selvopgivelse som har båret den overveiende del av marxistpartiets stemmer til urnene.

— — —

NS stillet lister i 29 kommuner og fikk representasjon i alle, unntatt et par. Våre folk gikk til valgarbeidet uten penger og med en ennå lite utbygget organisasjon. Vi hadde ikke som høire og marxistpartiet til disposisjon de store summer som partiuvesenet har manifestert som en forutsetning for valgets resultat. På tross av dette viser valget en gledelig fremgang for de nye ideer som NS og de nasjonale felleslister representerer. Den foreløbige optelling godtgjør at vi i de kommuner hvor lister er stillet, er gått frem med stormskritt siden stortingsvalget i fjor høst. En unntagelse danner Stor-Oslo hvor vi ikke har oprettholdt vårt stemmetall. Dette har imidlertid forklarlige årsaker og må alene tilskrives de spesielle forhold som gjør sig gjeldende for hovedstadens vedkommende. De overmektige blokkdannelser av høire og marx-

Kommunevalgkampen 1934

155

istpartiet og deres vel innarbeidede presse har stengt oss på alle kanter. Hertil kommer den systematiske terror som er blitt øvet mot våre medlemmer og som de gamle partigrupper direkte har støttet op under. Vi fremla heller ikke de gylne valgløfter for velgerne som Aftenposten og Arbeiderbladet har flommet over med under valgkampen. Vi har overfor dette vanvittige folkebedrag resignert med den opfatning at ærlighet varer lengst. Og ennå skal både hovedstadens og rikets historie skrives i tiden fremover.»

På alle fronter kjemper NS mot bolsjeviseringen.

Åpent brev til justisminister Sunde.

På alle måter kjemper NS for å avsløre de tiltak som hadde til hensikt å innføre det røde terrorsystem i vårt land. I november var således inntatt i «NS» et åpent brev til justisminister Arne S u n d e. Da denne skrivelse gir et godt bilde av det demokratiske samfunns maktesløshet overfor organisasjoner med lovløse programmer og overfor marxistenes provokasjoner, gjengis en del av det her:

«Ved innmeldelse i Arbeidernes Ungdomsfylking får man utlevert en medlemsbok inneholdende blandt annet program og lover for fylkingen. De, herr justisminister, har utvilsomt kjennskap til denne bok og må forutsettes å ha studert dens innhold meget nøie.

Av nedenstående vil framgå at de nevnte lover og programmet for Arbeidernes Ungdomsfylking er *den mest utilhyllede opfordring til straffbare voldshandlinger og vepnet oprør.*

Når justisministeren som landets øverste politimyndighet ikke har grepet inn overfor den virksomhet som her drives fritt og åpenlyst, må man gå ut fra at justisministeren finner ungdomsfylkingens program overensstemmende med rettsordenen i det borgerlige norske samfund.

Arbeidernes Ungdomsfylkings program, pkt. 1 lyder: «Arbeidernes Ungdomsfylking vil på marxismens og den *revolusjonære* sosialismes grunn samle arbeiderungdommen til *klassekamp* for innførelsen av den sosialistiske samfundsordning».

Tillater norsk lov dette, herr statsråd?

I paragraf 5 heter det:

«All erfaring viser at kapitalismen ikke frivillig lar sig berøve sitt herredømme, men i de avgjørende kamper mot arbeiderklassen anvender vepnet makt. Det er derfor av den største viktighet at arbeiderne har sterke organisasjoner som er *fullt utrustet* og rede til å møte ethvert sådant maktmisbruk

På alle fronter kjemper NS mot bolsjeviseringen 157

fra kapitalismens side. Det er absolutt nødvendig at arbeiderne danner sine fysiske forsvarsorganisasjoner.

Fylkingen anerkjenner nødvendigheten av etter erobring av samfundsmakten å utøve et arbeidernes klasseherredømme over borgerskapet. Det vil si blandt annet å anvende statens tvangsmidler for å bryte borgerklassens motstand mot sosialismens gjennomførelse. I denne overgangsperiode vil de fysiske forsvarsorganisasjoner være en av arbeiderklassens viktigste støtter.»

I paragraf 6:

«Det er ennvidere dens (fylkingens) oppgave innen alle organisasjoner uavkortet å kjempe for de i programmet fastslåtte prinsipper. Erfaringen viser at de nye lag som etterhånden slutter sig til bevegelsen, betyr en fare for at denne føres over i reformistisk retning. Fylkingen ser det derfor som en av sine vesentlige oppgaver på det bestemteste å motsette sig at bevegelsens revolusjonære prinsipper ofres for å takkes disse nye lag. (!)

Den vil kjempe for at partiet i sin politiske virksomhet tilrettelegger klassens revolusjonære oppgaver. Partiet må undgå å konsentrere sin politiske virksomhet om det parlamentariske arbeide og legge an på å understøtte sine krav ved aksjoner utenfor parlamentet i form av masseaksjoner og politiske demonstrasjoner uten hensyn til om man dermed kommer i konflikt med det bestående samfunds klasselovgivning. Ennvidere vil de kjempe for at fagbevegelsen tar direkte del i kampen mot det kapitalistiske samfund og forbedrer sig på overtagelsen av viktige økonomiske funksjoner i det sosialistiske samfund.

Til denne virksomhet (opplysningsvirksomheten) hører arbeidet for ungdommens religiøse frigjørelse.

For å kunne møte den økede krigsfare er det nødvendig å ta op en skjerpet kamp mot militarismen. Fylkingen anser Folkenes Forbund som et fullstendig ubrukelig våpen i kampen mot krigen.

For øvrig vil den (fylkingen) drive en intens agitasjon mot den borgerlige fedrelandsideologi og arbeide for på alle måter å gjøre hæren ubrukelig i kampen mot arbeiderne.

I samarbeid med partiet og fagorganisasjonen organiseres arbeidervern. Fylkingens virksomhet må i første rekke gå ut på å få arbeiderungdommen med i disse vern. Fylkingen ser det som sin plikt å samarbeide med alle organisasjoner som støtter arbeiderne i deres kamp. Slike organisasjoner er arbeideridrettsbevegelsen, barnelagene, røde speidere, sosialistiske grupper av studerende ungdom osv. I § 7: «Fylkingen vil samarbeide med alle revolusjonære ungdomsorganisasjoner i andre land som deler vårt syn på klassekampen. Den vil arbeide for arbeiderklassens samling, men bare på betingelse av at det skjer på et revolusjonært grunnlag, og tar avstand fra å slutte sig

til internasjonale organisasjoner, hvis program ikke er i overensstemmelse med vårt eget».

I lovenes paragraf 2 (om medlemskapet) heter det: «Rett til medlemskap i fylkingen har ethvert arbeiderungdomslag som vil følge fylkingens lover og beslutninger. Det stilles som betingelse for innmeldelse i fylkingen at lagene obligatorisk tilsluttes Det norske Arbeiderparti gjennom den lokale partiavdeling».

Sett på bakgrunn av programpost 7 har denne lovparagraf sin særlige betydning. I og med at fylkingen tilsluttes DNA anerkjenner den at de krav som oppstilles i post 7, fylles av DNA. Dette er altså tilstrekkelig revolusjonært for fylkingen og i overensstemmelse med dens program og lover.

De må endelig ikke misforstå oss derhen, herr justisminister, at vi er forbauset over at borgerkrigspropaganda av foran nevnte art finner sted. Tilfellet er på ingen måte isolert. Men vi ønsker å fastslå at De lar den lovnedbrytende virksomhet fortsette upåtalet.

Som landets justisminister plikter De å opprettholde statens forfatningsmessige autoritet med de midler som står til Deres rådighet.»

Bolsjevikene kommer inn i Folkeforbundet.

Av større utenrikspolitiske begivenheter dette år var Sovjetrepublikkens opptakelse i Folkeforbundet. Opptakten til den nye verdenskrig ble innledet da denne ulv i fåreklær opptrådte på arenaen i Genf. Bolsjevikene kom ikke der for å delta i det alminnelige europeiske samarbeid, men for å sprengte alle bestrebelser på å skape orden og fred i det europeiske hus.

Statsminister Mowinkel var begeistret, og ønsket bolsjevikene velkommen i det europeiske samarbeid — på Norges vegne.

Quisling advarte. Nasjonal Samlings stilling til Sovjetveldets opptakelse i Genferligaen framgår klart av Quislings nedenstående artikkel 20. september 1934:

«Norge og Folkeforbundet.

Av telegrammer fra Genf ser vi at statsminister Mowinkel har vært med på å sende Sovjetsamveldet en særlig innbydelse til Folkeforbundet. Likeledes ser det ut til at Mowinkel også i Genf, iallfall i formell henseende, har kunnet

På alle fronter kjemper NS mot bolsjeviseringen 159

NASJONALT TIDSSKRIFT
Organ for Norges arvelige Folk.

Nr. 27, Årg. 20, sept. 1944. Politisk redaktør: Vidkun Quisling. Utgitt av: Osloveritasforlaget.

SOVJET-RUSSLANDS OPTAGELSE I FOLKEFORBUNDET
En stor fare for Norge!
QUISLING REDEGJØR IDAG FOR NORGES STILLING SOM BRIKKE I STORMAKTENES POLITISKE SPILL

NS-møter i Oslo idag.
Friluftsmøte på Youngstorvet.

Idag vil høytalende NS- og NS-venner, ledet av AP-arrangøren, stå sammen for å gjøre klart for alle at Norge er et stort, friluftsmøte. Inneholder høytalere som i det Youngstorvet vil bli ledet for et høytalende NS-venner som høyesterett, 6 om. Talerne vil være: RIGTIG, GIMMELIG og KROGVIK.

Om aftenen kl. 8 arrangeres møte i lagelokalene hos leder QUISLING til høytalere.

Riffter til dette møte finnes i Norsk Hverdagsblad.

Møte på Youngstorvet er åpent for alle. Mot frim.

Forerens instruks om pressevirksomhet.

Forerens instruks om pressevirksomhet i alle landene. Et lite og enkelt stykke papir som vil være nyttig for alle som vil være med på å gjøre Norge til et stort, friluftsmøte.

Foreren har mandag 17. september offentliggjort instruks for pressevirksomhet. Punkt 1. I den forbindelse skal arbeidet under foreren, som er utvalgt fra alle NS- og NS-venners grupper, være basert på et bestemt prinsipp: Det betyr at det skal arbeides med det som er den overordnede mål.

(Forts. side 4)

spille den tradisjonelle venstrerolle som tungen på vektskålen. Norge — representert av venstre regjeringen — var blandt de 34 stater som akkurat såvidt sikret Sovjetsamveldets innbydelse det nødvendige $\frac{2}{3}$ flertall av de representerte 51 stater. 17 stater var imot.

Jeg har tidligere her i bladet gitt uttrykk for den opfatning at Sovjetsamveldets optagelse i Folkeforbundet ikke tjener den sak som Folkeforbundet skulde arbeide for og heller ikke Folkeforbundet selv. Folkeforbundets ideelle mål er folkenes frihet og fred. Denne store saken fremmes ikke ved at en er med på at forbundet bare mer og mer blir et instrument for visse stormakters egeninteresser og på toppen av det også et åpent virkefelt for alle nasjoners fiende: Sovjetsamveldet og den med det organisk forbundne Kommunistiske Internasjonale.

Arbeide for verdensfred og for verdensrevolusjon kan ikke forenes.

En politikk som noterer som en vinning enhver splid mellom andre makter; som vilde være nær sitt mål om Europa blev innviklet i en ny verdenskrig; som av alle krefter arbeider for en indre krig som er ti ganger værre enn krig mellom stater, og som selv ruster til det ytterste, og har mili-

tarisert hele sin befolkning, sitt veldes hele samfundsliv og forbereder krig og revolusjon over hele verden, en slik politikk burde ikke kunne finne nogen plass i Folkenes Forbund. Aller minst innbudt og støttet av en norsk pasifist-regjering.

At verdens sofisteri og kasuistiske prosedyre vil ikke kunne dekke den avgrunn som skiller denne politikk fra den i forbundspakten vedtatte forutsetning for deltagelse i forbundet, og spesielt ikke kunne gjøre forståelig hvorledes åpen vedkjennelse av og arbeide for borgerkrigen som politisk middel kan være forenlig med forbundspaktens ideer. Sovjetsamveldets innbydelse til Folkeforbundet og det stormaktspill som har gjort dets optagelse mulig, kan ikke annet enn bringe forvirring i sinnene og i forbundets arbeid.

Sovjetsamveldets optagelse i Folkeforbundet er en vinning, ikke for verdens organisasjon og fredelige utvikling, men for *verdensrevolusjonspolitikken*. Samtidig — og det er vel det mest betenkelige — fremtrer Folkeforbundet nu i en iøyenfallende og truende grad ikke lenger som et folkenes forbund, men som en bestemt européisk stormaktsgruppering.

— — —
Den organisasjon, i hvis virkeliggjørelse Fridtjof Nansen så verdens eneste håp, er således på lang vei bort fra sin opprinnelige oppgave og mål. Og det hadde vært mer til ære og gagn for den mellemfolkelige politikk som venstre foregir sig å tjene, om vår stats- og utenriksminister i denne ytterst tvilsomme sak hadde delt Sveits', Belgias og Nederlands rake og rettlinjede standpunkt, og derved muligens forhindret at den gikk igjennom, istedenfor sammen med sine nordiske marxist-socialistiske kolleger å fremme denne affære.»

Som svar på denne artikkel uttalte Mowinckel i et intervju i «Dagbladet» like etterpå:

«Det Quisling skriver viser at han står utenfor enhver begripelse av utenrikspolitiske forhold.»

En marxistisk regjering på trappene.

I slutten av 1934 dukker muligheten for en marxistisk regjering opp for alvor. Under et møte i Logen i slutten av november nevner Quisling for første gang at vi står overfor virkeliggjørelsen av en slik regjerings-dannelse. Han uttalte bl. a.:

«Vi kan ta lærdom av meget ute i verden i dag, og det er adskillig som kan tyde på at også vårt folk må gjennom terroren for å våkne. Det begynner å komme alvor i tingene her hjemme nu. En marxistregjering er sterkt på

På alle fronter kjemper NS mot bolsjeviseringen 161

tale, men NS' standpunkt her er utvetydig klar: Vi vil bekjempe den på det skarpeste, og vi innrømmer aldri dens overtagelse av styre og stell i vårt land.

«De borgerlige agiterer med at arbeiderpartiet ruinerer kommunene, men samtidig viker de ikke tilbake for å slå til lyd for at marxistene skal overta hele statsstyret. En råtten politikk!»

En marxistisk regjering i vårt land i dag kan medføre konsekvenser som man ikke har oversikt over.»

NASJONAL SAMLING
Nasjonal Samlings Opplæringskarakter

PÅ VEI MOT ET NYTT NORGE
TREFSOMT SYN

IVADER MARXISME?
Foredrag av dr. Gulbrand Lundel
på diskusjonsmøte i Folkets
Hus i Stavanger.

Marxistenes verdensrevolusjonsplan
deres internasjonale kampprogrammer
organisasjoner i Norge

KJEMPEN
i Verdensteatre
søndag 27 september kl. 14.
Isle mann på NS' liste i Oslo:
Leif Olufsen

NORSKE ARBEIDERE

KJEMPENMØTE
PÅ
YOUNGSTORVET
IMORGEN SØNDAG KL. 13
Nasjonal Samling
Fører
QUISLING
taber

2. 6effe
OMFATTENDE PROGRAM
SØNDAG KL. 9-13-15-17 DE 12

PROGRAM
NASJONAL SAMLING
(NS)

11 — NS historie-kamp.

NASjonal Samling

Lørdag 15. juni

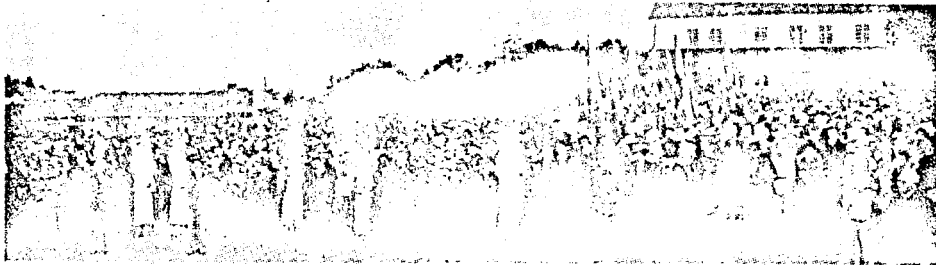
ORGAN FOR NORGES ARBEIDENDE FOLK

Nr. 13. Årg. 1. 14. juni 1934.

Politisk redaktør: Vidkun Quisling

Utkommer i Oslo hver torsdag

Hasardspill-regjeringsmakten Marxistregjering uken etter 7.-juni-minnet?

Fra det vellykkede 7-juni-streke på Rissdøttene hvor 2000 kampflinter var samlet. Referat inne i bladet.

Vi vil ikke ha nogen marxistisk
revolusjonsregjering i Norge.

Det er et farlig spill Rønde-
partiet har innlåst sig på ved
fremsettelsen av Haundølds inter-
pellasjon. Man kan ikke late ut
en betrukkning av kaisens utgang
kan bli ut landet får en marxis-
tisk regjering, og risikoen hermed
er så stor at vi for vår del ikke
kan finne at den står i noensom-
helst forhold til de ting som ven-
ster oppdelt. I beste fall vil en
slk regjering som i sig selv er
forfatningsstridig og
en diskrediterende li-
keoverfor utlandet.

komme til å sitte ved makten til
midten av januar og på i løpet
av denne tid kunne gjøre den
største skade bl. a. ved å legge
et falsk grunnlag for det kom-
mende budgett, ved en ruinere-
de finanspolitikk o.s.v. Ikke
minst bør de vil meget
hurtig gjøre den opfatning at en
marxistisk regjering er et slett
middel til økonomisk styrelse
og gjenreisning.

Men dette er bare de mildeste
muligheter som et slkt regje-
ringsfor- (Forts. side 3)

Marxistenes utrolige skatte- korrupsjon i Elverum.

Opprørende eksempler på marxistisk
kommunalførelse.

Partifeller slapp unda skatten og
marxistene fikk kommunetilskudd

Skattesaken i Elverum, som i
desse dager har vært behandlet
for underretten på Hamar, har
vakt betydelig oppmerksomhet
hvorvidt og man kan vel og
sagt med rette, fordi den gir et
marxistisk og for den saks
skild også den borgerlige men-
nigheten har det på i forvaltning-
en av offentlige midler og ulla-
griskhet eller personlige fordeler
på bekostning av andre. Den
viser også at det gamle ord om a

rette smul for baker fremdeles
har sin fulle gyldighet, de små
misbedene henger man, mens de
store går fri.

Saken er jo nemlig den at det
er de perifere forhold av hele
denne sørgelige affære som er
behandlet for retten nu, mens
sakens egentlige kjørne er blitt
fordumlet. Ordfører og stur-
tingsmann Seier er en fremra-
gende blokkspurt når det gjelder
å hevde sitt eget skinn og han
(Forts. side 3)

SYSTEMET ØDEGAARD.

Mannen i glasshuset som i protokollkomiteen
skulde rydde op i venstre regjeringens
politiske utnevnelser.

Marxisten Niels Ødegaard.

Bulgene er iferd med å legge
sig igjen efter det lille skyldp
omkring venstre regjeringens em-
bedsuttnevnelser. Det sa en tid
virkelig ut til at stortingets selv-
forsorgere både innen venstre og
andre partier — ja at hele ap-
stemet — skulde vederstøt den
samme skyldne som blant gude-
fjellene på Hundorp.

Men Knut Størke finnes ik-
ke i Norges storting. Ødegards-
volds og Haundølds store ord om
venstreutnevnelser blev bare
store ord — sa meget mere som
de hop fra det hele da Haundøld

fremhod Knutens klaffe ved sitt
forslag om en nøie granskning
av venstre regjeringens utnevnel-
ser og ansettelse de siste 10 år.

Ordfører i protokollkomiteen
ved fremleggelsen av innstilling-
gen om regjeringens embeds-
settelse var stortingsmann Øde-
gaard fra Gjøvik, redaktør av
marxistorganet «Upland Arbe-
derblad». I sitt blad hevdet han
under sakens forberedelse sterke
anker mot de politiske utnevnel-
ser og utnevnelser og mente at
han i sin kritikk vilde ta
støtte i stortinget av det samlete
arbeiderparti og endel av Rønde-
partiet.

Det var altså marxisten Niels
Ødegaard som skulde fremme ak-
sjonen mot de politiske utnev-
nelser. Den falt naturlig i trk-
men om man vil tilbake fra a
granske venstres regjering har det
i forbindelse med saken en viss
interesse å ta for sig også han
Ødegards. Vi akter ikke å rette
(Forts. side 3)

Mine damer og herrer!

Klipp Deres hår i frisersalongen

Forretningen med det gode renommé.
Kun det beste er godt nok!

"Reinskou"
TOSTRUPGÅRDEN
GRUNNSET 1800

NASJONAL SAMMENHANG

Organ for Norges arbeidende Folk.

Nr. 37. Årg. I. - 29. nov. 1934

Politisk redaktør: Vidkun Quisling

Utkommer i Oslo hvertorsdag

RØDE GARDER I UNIFORM

QUISLING

går i rette med hr. Mowinckels utenriks-, politikk-.

Tyck marxistisk moral-nedkryter på besøk i Oslo Folkeis Hus.

Gir ungdommen „seksualundervisning“. Han hadde fått innreisestillatelse som turist.

Nedenst, henvendelse er 23. da. sendt Justisdepartementet:

Idet jeg refererer til konferanse med herr ekspedisjonschef Schoel, oversender jeg herved et referat av dr. Max Hodanns foredrag opsett av mig av notater som er nedskrevet under møtet i Folkeis Hus tirsdag den 20. november kl. 20.30.

Møtet var innkalt av Oslo krets av A U F og Oslo Arbeiderparti, og holdtes i Oslo Arbeiderpartiets store sal og avbrøt i Arbeiderbladet samme dag side 16. Møtet blev ledet av Kåre Hansen og er referert i Arbeiderbladet for onsdag den 21. november side 12.

Dr. Hodann er tysk, men skal efter ansettelsen i Tyskland ha tatt bopel i Sveits. I sin tid vakte han oppikt i Berlin da han som distrikts-herre sammensatte i skolen holdt foredrag om seksuelle emner uten hensyntagen til barnas naturlige blufershet. Dr. Max Hodann stod i stadig forbindelse med N S P, K P D og U S P D.

Av hans mange bøker skal nevnes: „Die deutsche Arbeiterbewegung“ og „Die deutsche Arbeiterbewegung“.

Hans foredrag i Oslo går ut på å nedbryte treen på den kristne moral, i sine taler viser han en ringakt og religions som spotter enhver bevissthet. Han fremstiller sine påstande som resultater av ti-

denkapelig forskning og opfordrer likevel ungdommen til å tilrette- stille sine seksuelle begjær ved an- ne og homoseksualitet.

Som det fremgår av referatet er talen forsett som et agitasjonsfore- drag for marxismen.

Det er mig bekjent at dr. Hodann kun har fått innreisestillatelse som turist og hans og hans offentlige opptreden som agitator i Oslo må foran å være i strid med grunn- loven være i strid med de skjedde lover for utlendingsferd her i landet.

Jeg tillater mig å henstille til Justisdepartementet om hurtigst å stoppe Hodanns virksomhet, og er- ferdsve utreisestillatelse.

Hvad vi vil -

En utredning av Nasjonal Sam- lingens program av helseerett- staket J. K. Hjert er nu utkommet i egen brosjyre.

- Brosjyren omhandler følgende hovedavsnitt:
1. STATEN OG SAMFUNDET.
 2. ARBEIDSLIVET.
 3. INDIVIDET, SLEKTEN OG FOLKEHELSEN.
 4. SKOLEN OG ANDSLIVET.
 5. FORSVARET OG UTENRIKS- POLITIKKEN.

Pris 25 ore, Pr. 100 stk. kr. 15.-

DIAMANT ASSURANCE

Mine damer og herrer!

Klipp Deres hår i frisørsalongen

Forretningen med det gode renommé.

Kun det beste er godt nok!

REINSKOT
TOSTRUPGÅRDEN
Grunnlagt 1880

på fagkongressen.

Man kjente ikke til uniformsforbudet(!)

Ved den marxistiske fagkongress blev det mandag og torsdag også søndag som valthold antydet røde garder, det sakale ordensvern. Vi hadde anledning til å konstatere at dette optratte i full uniform, med lodjakker og handsker og alt tilbehør. Som bekjent er et slikt for- hold ifølge den siste skjerpelse av anformuleringen straffbart, og myndig- hetene håndhever på dette punkt for- tems holdt slik som de også hadde gjort det når det gjaldt andre og langt mere betydningsfulle forpara- krafter. (Nylig blev jo en av Fedre- landslagets folk flettet på grunn av farten på sin skjorte).

Hil Hjert, samtidig som man und- skyldte sig med ikke å ha kjennskap til uniformsforbudets bestemmelser, hvorvidt politimesteren dermed var sikker fare, kjennet i ikke til.

Selvagt er det sludder at man ikke hadde kjennskap til uniforms- loven. Der var endog marxistiske stortingsmenn tilstede som har vært med ved lovens behandling og end de avrige Stortinget er styrt så ukynnsbete som de forstår å være.

Bank- roveren Litvinoff i Folke- forbun- det.

En av hovedaktørene ved ak- sjonen for Sovjet-velsets innmel- dede i Folkeforbundet var den tsjekkiske kommunist for uten- rikssaker, polen Litvinoff. Folkeis Hus. Hvem er denne mann egentlig?

Den 14. januar 1932 brakte „Journal de Paris“ på første side en sensasjonell melding: Det tsjek- ske politi hadde arrestert en „rus- sisk“ banditt, Wladimir Mowin- ckel.

Hans tsjekkiske fornavn Yuryska. Wladimir hadde sammen med en tsjekkisk banditt mistet Tsjek- kias bank. Ved arrestasjonen ble han 32 år gammel og skott med Wladim- ir Mowinckel. Han hadde vært i Frikkestein, lang tid i den tsjek- kiske fengsel. Han hadde vært i den tsjek- kiske fengsel. Han hadde vært i den tsjek- kiske fengsel.

Hilsen til alle NS folk.

Ved årsskiftet 1934/35 skrev Quisling følgende julehilsen til sine kampfeller:

«Efter god gammel skikk vil jeg få lov til å ønske alle NS-folk en gledelig jul og et godt nytt år og takke dem for det gamle år.

I løpet av dette året har vår bevegelse vokset sig betydelig fremover. Vi har fordoblet antallet av våre tilhengere, til tross for at vi har latt adskillig gå fra som ikke var nok aktivt innstillet.

Vi har ytterligere utformet og klarlagt det teoretiske grunnlag for bevegelsen. Vi har bragt vårt organisasjonsapparat i fastere former og utbygget organisasjonen over hele landet i fylkes- og kretsorganisasjoner og er langt på vei med organiseringen av de lokale lagsorganisasjoner i de forskjellige landsdeler.

Vi har satt i system vår presse- og propagandatjeneste, har fått våre faste presseorganer og utgitt en rekke opplysningsskrifter. Vi har tatt tiltaket til konstituering av et faglig riksting (næringsting) med de organer som dertil hører, og arbeider videre med denne centrale sak.

Således er vår bevegelse utvilsomt i sterk og stø vekst, og også flere og flere av de enkelte NS-folk blir stadig sikrere og mer overbeviste aktive forkjempere for vår store sak.

Større og større kretser av folket stiller sig velvillig og forstående til vår bevegelse og vender partipolitikken ryggen. Uroen for fremtiden vokser med hver dag i folket. Men også harmen over landets styre og stell og viljen til å gjøre ende på de ødeleggende tilstander som svekker og margstjeler oss. Folket begynner virkelig å forstå at NS er veien.

Men vi må uten avlatelse *videre frem*. Den almindelige situasjon både hjemme og ute er blitt voldsomt skjerpet i løpet av det år som er gått. Således kan det ikke holde i lengden. Avgjørende begivenheter nærmer sig. Det gjelder derfor å henge i med all kraft og utholdenhet for å stå klar i farens stund. Vi har ingen tid å tape, selv om tiden nok arbeider for oss. Til all selvoppgivelses og nølende makelighets innvendinger er det bare ett svar: Fremad!

Ja, frem på ny NS-folk for en offervillig og handlekraftig nasjonal samling av alle nordmenn som vil arbeide for en *ny ordning* i Norge, bygget på det frie menneskes plikt- og ansvarsfølelse, på orden, rettferd og fred!

Frem for Norges frihet og fred, for et organisk norsk samvirkessamfund i et verdensfellesskap av solidariske nasjoner som har funnet sig selv! Frem for en ny virkeliggjørelse av det gamle, glade julebudskap! Fred på jorden og i menneskene Guds velbehagelighet!»

Kampen tilspisses.

År 1935 går inn.

Så står vi 1. januar ved inngangen til et nytt og begivenhetsrikt år. Den avgjørende maktkamp mellom de røde og de nasjonale er begynt.

De borgerlige kommer mer og mer over på defensiven. Striders bølger går høyt om idrettsstriden og ender med statsbidrag til AIF. Hodanitter og Freudske psykoanalytikere erobrer Universitetet. Jødeånden erobrer teatrene. Landets første scene, Nationalteatret, oppfører en serie jødiske tendensstykker, og det ene teater etter det annet følger i Nationalteatrets spor med en rekke oppførelser hvis egentlige hensikt bare har det ene mål: å forgifte forholdet til det germanske broderfolk i syd. Den siste Mowinkelregjering går over i historien og i mars får Norge en marxistisk regjering, den samme forsvarsfiendtlige regjering som 5 år senere førte det avrustede Norge inn i krigen.

NS setter i den anledning, som nærmere omtalt nedenfor, i gang en antimarxistisk kampanje over hele landet.

På denne tid sender NS også inn et forslag til grunnlovsendring, en modernisering av forfatningen som kunde stå som et bolverk mot de oppløsende krefter og skape et vern om våre nasjonale verdier og vår selvstendighet.

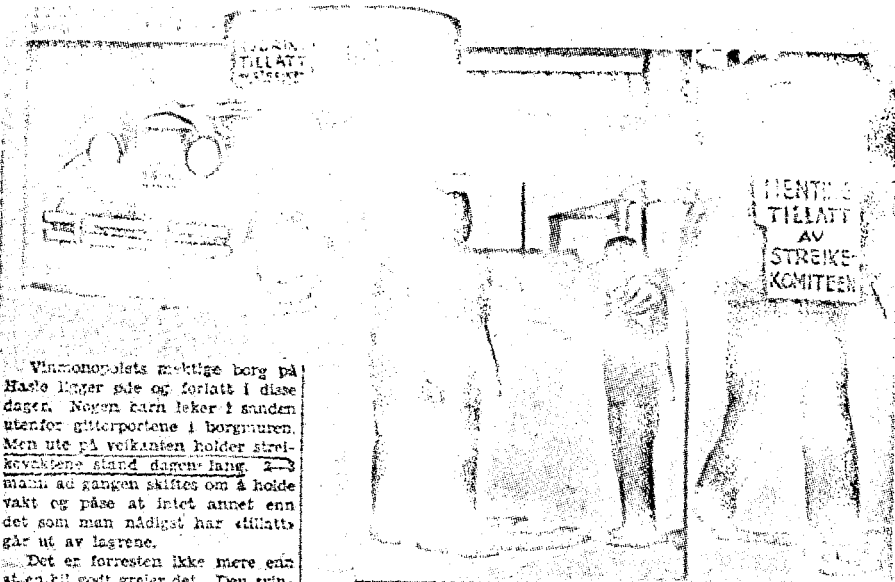
Festningsplassen på Akershus blir overlatt marxistene til stormønstring, mens NS blir nektet å holde et nasjonalt stevne der.

Stadig nye «uskyldige forfulgte» flyktninger innfinner seg, og det settes i gang omfattende pengeinnsamlinger til underhold av de tilstrømmende jøder. Fredssvindelen begynner for alvor.

Klasse-
kampens
tegn.

"Kiering tillatt av streikekomiteen".

De skreddersede plakater på Vinmonopolets bil. En liten utstøt utenfor portene på Hasle i formiddag

Vinmonopolets mektige borg på Hasle ligger øde og forlatt i disse dager. Noen barn leker i sanden utenfor gitterportene i borgmuren. Men ute på veikanten holder streikerevokkene stand dagen lang. 2-3 mann ad gangen skiftes om å holde vakt og påse at intet annet enn det som man nådigst har tillatt går ut av lagrene.

Det er forresten ikke mere enn at en til godt greier det. Den svinger ut av porten, men vi var på besøk der nede i formiddag.

Gjennom: Lisebilen som nådd ut har fått lov å kjøre — med plakater. Til streikens streikvakten. Tilhører: Buset fra apoteket.

Voldsomme episoder

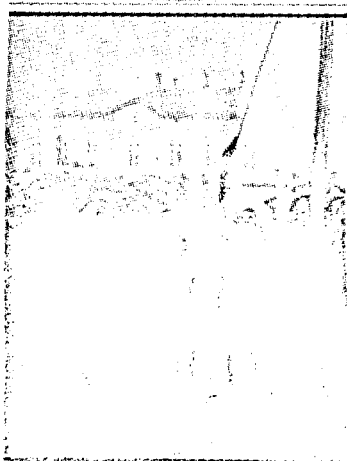
hovedkontoret i Skippergaten og Hasle med ordressedler. Disse plakaterne på Statens egne biler er ikke ment som annet enn en utfordring. Man vil vise at her sitter makten. Hvis ikke plakaterne er der, har antagelig Folkets Hus

i Lillestrøm igår.

Fire mann skamslått, arbeidernes hus beleiret.

Farlig oppgjør ventes idag mellom 50 statspolitimenn, 2000 demonstranter

"Jeg gir mig ikke om de river fabriken ned over hodet mitt!" sier mannen med de uorganiserte arbeidere.

flaggene. Riksdet er tatt i det øyeblikk flaggene fires. Ansjonen blev innledningen til alvorlige sammenstøt mellom sosialdemokrater og

Regjeringen. A fransette forslag herom straks, så det var bil vedtatt av Stortinget for det går fra hverandre. Var Dagbladet ikke intervert i A så et dikt forord da arbeiderpartiets ordensvern forsto gang rulle og i fra

en
til
grå
på
ster
og

Reg.
over
tall

167

Arbeiderne ved Gåsand Møbelfabrikk overfalt av Bergens-arbeidere.

En parallell til Andersen-saken på Lillestrøm.

Bergen, 12. april. (Aftenposten). Fagorganisasjo- og mere frøende, og blir aftes g de så langt som til å trus med

Arbeidsstansen igår var en trussel mot Stortinget.

Redaktør Tranmæl
holdt en voldsom
tale.

Det er en plikt for arbeiderne
ikke å ta hensyn til loven,
sa han.

Storstreiken igår var vellykket
som prøvemobilisering mot Halvard
Olsen og den faglige landsorganisa-

stauranter hadde lukket, men bu-
tikk- og kontorpersonelet deltok
ikke i streiken.

Det var brennende hett på Stor-
tingsplassen og mange av dem som
trofast hadde fulgt musikkorpse-
ne fra de store bedrifter passet på å
komme i skyggen og gled vekk. Der
var dog efter en meget objektiv
vurdering samlet en 25.000 menne-
sker i gatene ved Stortinget da ar-
beiderpartiets sekretær Gerhardsen
akart og militært bilte velkom-

Nytt attentat mot arbei- derne hos Andersen på Lillestrøm.

Stenkast mot bilen som fører arbei- derne fra og til arbeidsstedet.

176 arbeidskonflikter

402 000

tapte

arbeids-

dager

på ett år.

Bergen Aftenposten 13

De streikende seiret ved Lysaker Han- delsforening.

Den nyansatte butikkdame,
som var for godt kvalifisert,
sparket ut.

Lysaker Handelsforening, en av
kooperasjonens største forretninger,
måtte som meddelt igår stenge, da
18 ekspeditorer gikk til streik, fordi
man var misfornøyd med at der var
blitt ansatt en uorganisert dame i
forretningen.

Handelsforeningens aksjonærer
hadde igår aftes et møte i løse-
lokalet på Lilleaker for å behandle
saken. Efter hvad bestyrer Jensen
oplyser på vår henvendelse blev re-

59 ulovlige konflikter ifjer!

Ialt 176 arbeidskonflikter med
402 000 tapte arbeidsdager.

De største tallene siden 1931.

Ifølge Statistisk Årbok som blev
færdig i niddags, hadde vi i år
626 hatt 176 arbeidskonflikter 402.000 mot 163.000 i 1935.
Mot 103 i 1935. Konflikterne om-
fattet 17.268 mann mot 3548
mann i 1935. Vi har ikke hatt
mange mann ut i konflikt si-
den 1931, heller ikke så man
ge tapte arbeidsdager, nemlig
402.000 mot 163.000 i 1935.
Av konflikterne -- streiker u-
lovlig -- var hele 59 ulovlige.
De omfattet til sammen 8526 ar-
beidere og 79.402 arbeidsdager.

I NS program punkt II heter det:

Rett og plikt til arbeid for enhver. Streik og lockout forbys. En ARBEIDETS LOV fastsetter arbeidsgivernes
og lønnsinntakernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeid og bestemmer hvorledes interesseretvister
i arbeidslivet skal avgjøres.

Verdens farligste revolusjonsekspert Trotsky tar opphold i Norge.

Arbeidsløsheten er stor, og arbeidsmonopolet i Folkets Hus praktiserer stadig sitt geniale system: den som ikke har arbeide kan ikke bli organisert, og uten å være organisert kan en ikke få arbeide. Seksualprofetene arbeider med de godtroende borgerliges støtte for å få den bolsjevikiske seksualundervisning inn i skolene.

«Arbeiderregjeringen» innfører omsetningskatten, en beskatningsform som DNA i årevis kjempet mot med avsky som en «fattigmannsskatt». Riksmøtet i Stavanger krever revisjon av Kieletraktaten, Komintern holder sin 7. verdenskongress hvorfra parolen om *enhetsfronten og folkefronten* blir sendt ut til alle verdens marxistiske partier, taktikken som fikk så skjebnesvangre følger, ikke bare i Spania, men også for utviklingen her hjemme og i en rekke andre land. Bondepartiets «lønnssomhetslinje», som var den første store folkefrontdannelse her hjemme, bidrar i en farlig grad til å fremme marxistenes mål: statskapitalismen og den marxistiske tvangsstat. Striden om melkeavgiften fører til voldssomheter over hele landet, kuene blir tatt som pant og sendt til slakterhusene.

Hele verdenspropagandaen settes i gang mot det fascistiske Italia i Etiopiakonflikten.

Fiskernes stilling blir forverret på alle måter. Den for England så gunstige, men for de norske fiskerier så ødeleggende 4-milsgrensen, blir stadfestet. Sanksjonene, som medførte eksportforbud for varer til Italia, ødela dette marked og øket nøden blant fiskerne.

Gjennom sanksjonene blir Norge trukket inn i krigspolitikken, og NS forlanger innkallelse av Stortinget i anledning den truende krigssituasjon.

Quisling anmelder Trygve Lie til Riksadvokaten for hans landsforrederske forhold.

Bolsjeviseringen av vårt samfunn gikk således sin uavvendelige gang, og året 1935 førte landet et godt stykke videre på vegen mot katastrofen.

*

Mot denne oppløsning arbeidet NS uten opphør. Gjennom utallige foredrag og hundretusener av brosjyrer og løpesedler ble der arbeidet i NS for å åpne det norske folks øyne. En serie store NS-stevner arrangertes, således pinsestevnet i Borre, stevne på Romerike, Dovre, NS AT-sommerleir ved Sandefjord, foruten det store riksmøtet ved Hafrsfjord.

I Nord-Norge arrangertes stort stevne ved Saltstraumen, og i Røsvik i Sørfold, de første større NS-stevner holdt nordenfor polarsirkelen. I Oslo begynte høstoffensiven med kjempemøter på Youngstorvet. I oktober var det stormønstring til protest mot Norges deltakelse i sanksjonene mot Italia.

NS' kamp for å hindre en marxistisk regjering.

Det altoverskyggende *innrepolitiske* problem ved inngangen til året 1935 var den stadig alvorligere trusel om en marxistisk regjering.

Da Stortinget trådte sammen i januar for å fortsette sitt politiske sjakkspill, ble det arbeidet mer enn alminnelig intenst bak kulissene. Ryktene svirret om at Bondepartiet — som sa seg å være den klippe marxismen skulde strande på — var stemt for å la Arbeiderpartiet slippe til på regjeringstaburettene, *for at marxistenes krav om regjeringsmakten ikke lenger skulde kunne anvendes som hovedargument i agitasjonen, og for at man skulde ta oppgjøret med samfunnsødeleggerne så tidlig at de kunne avsløres for velgerne i god tid før neste korsveg, valget 1936!*

Det store tariffoppgjør for 30—40 000 mann stod dessuten for døren, og det taltes fra Folkets Hus stadig om den *avgjørende makt-kamp* som foresto. Først gjaldt det derfor å få regjeringsmakten, og så bringe borgerskapet til knefall med de truende tariffoppgjør, som bare en «arbeider»regjering skulde kunne mestre.

I denne forbindelse skrev Quisling i en lederartikkel 10. januar:

«Så dypt er vi altså sunket i partisumpen her i Norge. Det er ikke spørsmål lenger om å skaffe landet det best mulige styre, men om et riksstyre som kan styre så slett at det blamerer sig. Disse borgerlige resonnrer, — en finner dem i alle partier og alle kretser, — har intet begrep om hvad en revolusjon

er for noe, eller om hvad det kan innebære å gi regjeringsmakten til det norske bolsjevikparti. De overser også den ikke så sjeldne erfaring at en kan være så lur at en lur sig selv. Men vi, som vet bedre og vil bedre, vi håper at den stilling som selve regjeringsspørsmålet således er kommet i i vårt land, og regjeringsspørsmålet er hovedproblemet i storpolitikken, vi håper at den situasjon som partipolitikken der har bragt vårt fedreland i, og det uhyrlige resonnement som føres i den forbindelse, må kunne åpne folkets øine for at nu gjelder det virkelig en krise i selve systemet, og at det tross økonomisk lysning må en radikal moralsk og politisk omlegning til hvis det hele ikke skal ta en ende med forferdelse.»

Nasjonal Samling førte en fanatisk kamp mot det vanvidd å overgi regjeringsmakten til et parti hvis program Stortinget selv med 2/3 flertall hadde stemplet som grunnlovstridig, og hvis mest innflytelsesrike ledere, av det samme storting var blitt stemplet som landsforrædere og høyforrædere.

Fra første stund tok Nasjonal Samling kampen opp, både gjennom avisene og ved Førerens personlige henvendelser til en rekke innflytelsesrike personer innenfor de borgerlige partier og i næringslivet, og også ved direkte henvendelse til kongen. Det kunde virke uforståelig den gang at Hans Majestet så lett kunde bryte sin konge-ed, og overgi statens styre til en marxistisk regjering, men etter det som skjedde i april 1940 og senere, forstår man at det var den naturlige utvikling i hele det spill om vårt lands skjebne som ble innledet med den engelske svigersønns tronbestigelse i 1905.

Under et møte i Militære Samfund hvor Føreren kom til å sitte ved siden av kongen benyttet han anledningen til så alvorlig og inntrengende som mulig å advare Hans Majestet mot å la seg påtvinge en marxistisk regjering. Quisling framholdt videre at kongen hadde ansvaret for at landet hadde en lovlig regjering og at dette var kongens eneste ansvar. Han velger selv sin regjering, selv om det forutsettes at denne også må ha stortingets tillit. Såfremt kongen ikke kunde hindre at marxistene ble overlatt regjeringsmakten, framholdt Quisling, vilde det være ensbetydende med at han mistet sin krone. Hvortil Hans Majestet svarte *at han ikke kunde gjøre noe annet.*

I slutten av januar 1935 ble regjering-krisen akutt, og Quisling skrev i den anledning 24.1.1935 en artikkel med titelen:

Fedrelandsforrederi

— *hvis de borgerlige partier lar det bli marxistregjering i Norge.*

Fra denne artikkel gjengis:

Ved at Bondepartiet henvendte sig til regjeringen med en henstilling om at det dannes en flertallsregjering, og ved at statsministeren avsto å etterkomme denne henstilling, er inntrådt en situasjon hvor en regjering av Arbeiderpartiet fremtrer som en mulig utgang på den politiske krise som således er opstått. Ialfall er denne mulighet til stede ennå i dette øieblikk da dette skrives.

Det vil senere bli rikelig anledning til å behandle nærmere årsakene til at Norge således er på nippet til å bli kastet ut i det ukjente.

Jeg vil i dag likeoverfor de borgerlige partipolitikeres lettsindige spill med landets og dets borgeres skjebne bare innskrenke mig til atter igjen å fastslå bestemt Nasjonal Samlings ufravikelige standpunkt i dette regjerings-spørsmålet, der som en gjenganger kommer til å spøke over norsk politikk inntil det har fått sin tilfredsstillende løsning. Og den kan alene være: *en handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikken.*

Men hvad særlig angår den truende mulighet for en regjering utgått av det norske såkalte Arbeiderparti, så skal vi i Nasjonal Samling til den bitre ende hevde den mening som både moralsk, politisk og statsrettslig er den eneste rette, nemlig at det er *lovstridig og forfatningsstridig og et forræderi mot fedrelandet og det norske folks idé* å overlate regjeringsmakten i dette land til et erklært revolusjonært og marxistisk-kommunistisk parti av inter-nasjonal karakter.

Det har ingen betydning for bedømmelsen av dette spørsmål om enkelte ut fra sitt personlige syn på forholdene, eller av partipolitiske spekulasjoner «tror» at et slikt eksperiment vil løpe av uten katastrofale følger. Heller ikke er det avgjørende om denne subjektive opfatning eventuelt skulde vise sig å være riktig, hvad jo selvfølgelig er mulig. Men det avgjørende er at en ikke *har lov til å krenke grunnlaget for vårt retts- og kultursamfund og ikke lov til å sette dette grunnlag i fare.* Dessuten er jo forholdet det at det finnes ikke noe menneske som idag kan fyldestgjørende garantere et heldig forløp av en marxistregjering.»

Den Røde Armes offensive planer mot Norden var en fare som også ytterligere vilde bli øket ved at landet fikk en Moskvavennlig regjering, framholdt Quisling.

NASJONAL SAMLING

HOVEDORGAN FOR N S

Nr. 4. — Årgang 2

OSLO TORSDAG 24 JANUAR 1935.

Utkommer hver torsdag

Fedrelandsførrederi

**hvis de borgerlige partier lar det bli
MARKISTREGJERING I NORGE**

En statsminister som i Stortinget erklærte å representere et revolusjonært klassoparti? En kirkeminister som hevder at kristendom er opium for folket? En forsvarsminister som vil snu våpnene „til den riktige kant"? En finans- og tollminister som smuglet gull fra Russland til bolsjevikrevolusjon i Norge?

Ved at Bondepartiet henvendte seg til regjeringen med en beretning om at det dannes en flertallsregjering, og ved at statsministeren avla en etterkomme demotivert, er inntrådt en situasjon hvor en regjering av Arbeiderpartiet fremtrer som en mulighet på den politiske scene som nåddes av opium, laffall er de som monstret (blinde opp i dette øieblikke da dette skrives).

Det vil senere bli riktignok ansett til å behandle spørsmålet om utreise til at Norge skiden er på at det vil bli kastet ut i det kjørte.

og marxistisk kommunistisk parti

om en ensyn på politikk et uten

Av VIDKUN
QUISLING

en flott verdsettelse av borgerne, og ved gullsmugling fra Russland i hensett til hvor bolsjevikrevolusjon her i landet.

En som spør: er virkelig det norske folk slutt så med blindhet, usikkerhet og dvaskhet at det finnes slutt at de borgerlige partifolkene allerede har snurt å sette dem i regjeringssakerne til mulighet.

folket (riktig) osv. Arbeiderpartiet med sitt marxistiske program og sine revolusjonære ledere og forbundelser er en blank fornektelse av disse forutsetninger, av stillende sosiale kontrakter, av partifolkets ubegrensede bygger og tross for sine foresatte rammer mot krisen, sin bekymring og folkestyret m. v., går marxistenes bestrebelse i Norge ut på å utnytte de nuværende selskaper til fordel for sin utnyttelse og å diktere

Jeg vil idag likeoverfor de borgerlige partier og deres kretskjøp gull med landets og dets borgerskap (dette er bare mennesker) ingenting utelukkende i formidlet løst.

Det vil senere bli riktignok ansett til å behandle spørsmålet om utreise til at Norge skiden er på at det vil bli kastet ut i det kjørte.

for alle lovte lag i fars. Dessuten behøver det at det finnes ikke noe som mennesken selv idag kan gjøre.

Vellykket NS-stevne på Romerike.

NS-stevne på Romerike.

NS-stevne på Romerike.

QUISLINGS ANMELDelse MOT JUSTISMINISTEREN

Rikssikkerhetskomiteen

som et bolværk for

for rikssikkerheten

Stortingets vedtak i 1932 satt på hodet

Rikssikkerhetskomiteen påberoper sin egen foranmeldelse som basis for Arbeiderpartiets utmeldelse.

Av dr. jur. Herman Harris Aall.

ikke som lys.

for vårt rettssyn og undervurdert våre muligheter da vi gikk ut rett til svare for fatningen og rettshånden, kanskje mer bare de rike partifolkene som på et lite minutt for å se og tenke på de borgerlige partier som vil betydelig øke i partiens og na overhøyt forsett til et marxistisk settet av fedrelandet og folk i overhengende fare, et vart folk engang som kanskje vent på å komme til et bedre liv, et godt i livet som til en viss på de som er i en slik situasjon som ligger utenfor sikkerhet for en vellykket fremtid.

OSLO TORSDAG 1 FEBRUAR 1935

[illegible]

Marxistpropagandaen trenger inn i alle mulige forklædninger.

Undergravnings-
arbeidet pågår.

AD VIDKUN OLUSING

mens de marxistische mindeskrifter på
 dette felt i østlige grad kan regnes
 som den eneste indledningsvej til
 ikke bare fra de liberale kulturbe-
 skjæftede og de marxistiske intellektuelle,
 men også mystikere sig til de såkaldte
 højere-kulturelle værdsløse, i det
 marxistiske og materialistiske. Er-
 faringerne viser det, ligesom de
 som selv i "Kongens" og "Kongens"
 forhold indgår i et bånd med sig
 til alle verdensomspændende, indvirkende
 i hvilke former protesterer mod kong
 Hvidhans, og ved i det indvirkende
 som gamle fristat, og som de
 bevillende og bevillende af den
 og ved at have den mest
 som en fristat i den allerhøjeste
 af den fristat, og som den
 som, der den fristat.

1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179. 2180. 2181. 2182. 2183. 2184. 2185. 2186. 2187. 2188. 2189. 2190. 2191. 2192. 2193. 2194. 2195. 2196. 2197. 2198. 2199. 2200. 2201. 2202. 2203. 2204. 2205. 2206. 2207. 2208. 2209. 2210. 2211. 2212. 2213. 2214. 2215. 2216. 2217. 2218. 2219. 2220. 2221. 2222. 2223. 2224. 2225. 2226. 2227. 2228. 2229. 2230. 2231. 2232. 2233. 2234. 2235. 2236. 2237. 2238. 2239. 2240. 2241. 2242. 2243. 2244. 2245. 2246. 2247. 2248. 2249. 2250. 2251. 2252. 2253. 2254. 2255. 2256. 2257. 2258. 2259. 2260. 2261. 2262. 2263. 2264. 2265. 2266. 2267. 2268. 2269. 2270. 2271. 2272. 2273. 2274. 2275. 2276. 2277. 2278. 2279. 2280. 2281. 2282. 2283. 2284. 2285. 2286. 2287. 2288. 2289. 2290. 2291. 2292. 2293. 2294. 2295. 2296. 2297. 2298. 2299. 2300. 2301. 2302. 2303. 2304. 2305. 2306. 2307. 2308. 2309. 2310. 2311. 2312. 2313. 2314. 2315. 2316. 2317. 2318. 2319. 2320. 2321. 2322. 2323. 2324. 2325. 2326. 2327. 2328. 2329. 2330. 2331. 2332. 2333. 2334. 2335. 2336. 2337. 2338. 2339. 2340. 2341. 2342. 2343. 2344. 2345. 2346. 2347. 2348. 2349. 2350. 2351. 2352. 2353. 2354. 2355. 2356. 2357. 2358. 2359. 2360. 2361. 2362. 2363. 2364. 2365. 2366. 2367. 2368. 2369. 2370. 2371. 2372. 2373. 2374. 2375. 2376. 2377. 2378. 2379. 2380. 2381. 2382. 2383. 2384. 2385. 2386. 2387. 2388. 2389. 2390. 2391. 2392. 2393. 2394. 2395. 2396. 2397. 2398. 2399. 2400. 2401. 2402. 2403. 2404. 2405. 2406. 2407. 2408. 2409. 2410. 2411. 2412. 2413. 2414. 2415. 2416. 2417. 2418. 2419. 2420. 2421. 2422. 2423. 2424. 2425. 2426. 2427. 2428. 2429. 2430. 2431. 2432. 2433. 2434. 2435. 2436. 2437. 2438. 2439. 2440. 2441. 2442. 2443. 2444. 2445. 2446. 2447. 2448. 2449. 2450. 2451. 2452. 2453. 2454. 2455. 2456. 2457. 2458. 2459. 2460. 2461. 2462. 2463. 2464. 2465. 2466. 2467. 2468. 2469. 2470. 2471. 2472. 2473. 2474. 2475. 2476. 2477. 2478. 2479. 2480. 2481. 2482. 2483. 2484. 2485. 2486. 2487. 2488. 2489. 2490. 2491. 2492. 2493. 2494. 2495. 2496. 2497. 2498. 2499. 2500. 2501. 2502. 2503. 2504. 2505. 2506. 2507. 2508. 2509. 2510. 2511. 2512. 2513. 2514. 2515. 2516. 2517. 2518. 2519. 2520. 2521. 2522. 2523. 2524. 2525. 2526. 2527. 2528. 2529. 2530. 2531. 2532. 2533. 2534. 2535. 2536. 2537. 2538. 2539. 2540. 2541. 2542. 2543. 2544. 2545. 2546. 2547. 2548. 2549. 2550. 2551. 2552. 2553. 2554. 2555. 2556. 2557. 2558. 2559. 2560. 2561. 2562. 2563. 2564. 2565. 2566. 2567. 2568. 2569. 2570. 2571. 2572. 2573. 2574. 2575. 2576. 2577. 2578. 2579. 2580. 2581. 2582. 2583. 2584. 2585. 2586. 2587. 2588. 2589. 2590. 2591. 2592. 2593. 2594. 2595. 2596. 2597. 2598. 2599. 2600. 2601. 2602. 2603. 2604. 2605. 2606. 2607. 2608. 2609. 2610. 2611. 2612. 2613. 2614. 2615. 2616. 2617. 2618. 2619.

Arbejdet på hjem
og familie.

Med sikker og systematisk vær-
dering af mid og midler har mod-
bortet denne marxistiske kumir:

Im kaphalitischen System fehlt es an Integrationen zu einem zusammenhängenden Geschichtsbild. Vor der vollständigen Materialisierung im 19. Jhrh. steht daher,

Marxistenes storm-
løp på norsk idrett.

Vêrdensmesterskapsstevnet på Frogner søkes  delst.

Nasjonal ungdom demonstrerte
mot seksualmarxismen.

1935
Og som fikk Norges nasjonalflagg som svar.

Den virksomheden Karl Evang stiftede
Arbejderpartiet, driver, og han

I. Interpretation

I mars 1935 fikk Norge, tross alle advarsler og stikk i strid med grunnloven, en marxistisk klassekampregjering — en regjering som etterhvert førte landet ut i den største nasjonale katastrofe.

NS anerkjente aldri regjeringen Nygaardsvold som en lovlig regjering, og utviklingen etter 8. april 1940 viser fullt ut hvor berettiget Nasjonal Samlings advarsler var.

Alle anstrengelser for å hindre den marxistiske regjering hadde vært forgjeves, og 21. mars 1935 skrev Quisling en artikkel under titelen:

Den nye regjering

må ta avstand fra Arbeiderpartiets revolusjonsprogram. Stortinget har selv med 2/3 flertall erklært det for forfatningsstridig. Hva som nu er de borgerlige stortingsmenns simple plikt.

«En ting er å ville gjøre slutt på Mowinckel og venstrestyret. Men en annen ting var å gjøre dette på en slik måte at det uvegerlig måtte medføre at marxistpartiet fikk regjeringsmakten, og at man på forhånd var på det rene med dette og ikke foretok sig noget virkelig effektivt for å finne en annen og positiv løsning. Ved på det vis å styrte en i ethvertfall erklært samfundsbevarende regjering, og på premisser som for den som kjenner Bondepartiets fortid, fremstiller sig som ikke så lite av partipolitisk humbug, har Bondepartiet hengt sig op på en krok som det aldri blir skåret ned av i levende live. Hvad vil vel de norske bønder, når de har tenkt sig om, si til et bondeparti som setter bukken til å passe havresekken, slår sig sammen med bøndernes naturlige og svorne dødsfiender, marxistene, og hjelper dem til makten og dermed sterkt på veien til å virkeliggjøre deres kommunistiske, i bunn og grunn bondefiendtlige program?

«Nationen»s redaktør har ikke kunnet gå inn for Bondepartiets aksjon i disse dager «fordi han ikke klarer å gjøre vold mot sitt instinkt».

De norske bønder vil i sin store masse, sikkert også ha såpass sundt og sterkt nasjonalt bondeinstinkt at de ikke av hensyn til forbigående, tvilsomme fordeler vil overse de avgjørende kjensgjerninger. Nemlig at marxistene som bonderepresentanter i Norge nu har hjulpet til makten og ivci, urokkelig vil sosialisering av jorden, statskapitalisme, gudløshet, klassesdiktatur og Sovjet, og at de i Russland i praksis allerede har virkeliggjort dette program, tilintetgjort den kristne kirke og ødelagt den frie russiske bondestand ved femårsplaner og kollektivisering, og berømmer sig av dette verk. De norske bønder vil ikke tilgi sine ledere denne svik likeoverfor program og valgløfter, og i virkeligheten også overfor bondereisningen og den nasjonale sak.

«Nationen»s kommentar til begivenheten arter sig da også som beskrivelse av en begravelse på landet. — —

Men for at de, til og med i tider som nu og mot bedre vitende, har krenket grunnlaget for vårt retts- og kultursamfund, og i strid med Norges konstitusjon og lover har overlevert styremakten i vårt fedreland til en erklært revolusjonær og kommunistisk partiledelse av internasjonal karakter, og dermed satt det norske folks og rikes livsinteresser i fare, for det skal de engang få svare for folkets og historiens domstol.

For såvidt mulig å mildne denne dom har de borgerlige partier i Stortinget bare én ting å gjøre: stemme marxiststyret ned første gang det fremstiller seg i nasjonalforsamlingen, og dernæst skyve partihensyn og personlige hensyn til side og overensstemmende med Grunnloven hjelpe til å danne en handlekraftig nasjonal riksregjering, uavhengig av partipolitikken. Det er *ikke* nok at de borgerlige partier straks forlanger i stortinget at marxistregjeringen tar høitidelig avstand fra det revolusjonære marxistiske program. Det må være en selvfølgelig ting. Det er også de borgerlige stortingsmenns simple *plikt* å sørge for at landet uten opphold fries fra den forfatningsstridige og av Folkets Hus ledede regjering som de i sin rådvillhet har skaffet oss på halsen. —»

Livlig møtevirksomhet.

Overalt var NS i virksomhet. Over hele landet arrangertes godt besøkte møter. I Ingeniørenes Hus i Oslo begynte foredragsserien «Det nye Norge», med foredrag hver torsdag, bl. a. om Norsk Bondereisning, Norsk Bondekultur, Ætt og odel, Max Hodann som tidsfenomen, om Abortus Provocatus osv. Der var overfylt hus til alle møter.

Møtet i Kampen Sportshall.

Det første kjempemøte gikk av stabelen i Kampens Sportshall og må formodentlig sies å være det mest bevegede innendørs politiske møte i Norge. Det var 19. februar 1935. Dette landets største lokale, som rommet nesten to tusen tilhørere var fylt til siste plass. Derav flere hundre tilhørende hylekoret fra Youngstorvet, som hadde samlet seg bakerst i salen, og avbrøt talerne med sine vanlige tilrop. Det var livlig før Quisling kom på talerstolen, men så brøt det også løs for alvor, og maken til lurveleven har vel ikke forekommet selv på NS-møtene, hverken før eller senere. Denne oppagiterte og i Moskvas ånd

veldresserte ungdom skrek og trampet uten stans under hele første del av Quislings foredrag. Quisling fortalte om Marxismen i praksis og viste lysbilder fra sitt arbeid i hungerdistriktene. Han lot seg ikke bringe ut av fatning av den oppagiterte masse og hans røst lød rolig og uanfektet gjennom høyttaleren og overdøvet skrikerne.

Tilhørerne fikk en usedvanlig klar anskuelsesundervisning, idet enhver av de tilstedeværende med egne øyne og ører, kunde iaktta virkningen på stedet, av den marxistiske ungdomsoppdragelse. Quislings manende ord til forsamlingen om at nordmennene måtte våkne til forståelse av det som foregikk mens det ennå var tid, at de måtte forstå at mektige krefter i vårt land med velberådd hu arbeidet for innføringen av det sovjetrussiske system i Norge, fikk en egen tyngde når tilhørerne hos den vill-ledte masse i salen selv kunde konstatere fruktene av klassekampens ødeleggende lære, av klassehatets onde sed.

Etter at en del av de verste urostiftere under ville protesthyl var kastet på dør, ble det noe bedre og møtet kunde avsluttes i ro, mens den tusentallige forsamling med intens oppmerksomhet lyttet til Førerens rystende, og selvopplevde beretning om bolsjevismen i praksis.

Etter møtet samlet urostifterne seg utenfor til de vanlige overfall på NS-folkene og som ellers var det Hirten i sine brune skjorter som var særlig etterstrept, men de slo som vanlig godt fra seg og kom først igjennom etter adskillige til dels alvorlige bataljer.

*

Overalt var våre talere på ferde, i byene og utover landsbygden. Ingen sparte seg. Det var en fanatisk flokk som arbeidet uten opphør, uten tanke på eget velvære, på hvile og ferie, for å stanse dette ødeleggesverk og fri landet fra det borgerlig-marxistiske vanstyre.

En antimarxistisk kampanje.

Over hele landet arrangertes protestmøter mot den marxistiske regjering, og fra 20. mars ble igangsatt en antimarxistisk kampanje over hele landet. I denne anledning ble av Vidkun Quisling sendt ut følgende appell, offentliggjort i «Nasjonal Samling» nr. 11:

I møte i NS hovedstyre er besluttet fra 20. mars å igangsette en kampanje over hele landet mot *marxismen og kommunismen*. I den anledning bestemmes:

1. Kampanjens oppgave er å opplyse det norske folk — i særdeleshet bøndene og arbeiderne — om marxismens folkebedrag og folkefare, for derved å skape basis for en effektiv bekjempelse av marxismen her i landet.

2. Kampanjen ledes innen hvert område av vedkommende politiske fører (fylkesfører, kretsfører, lagfører) eller etter dennes bestemmelse av vedkommende propagandaleder — eventuelt annet dertil særlig skikket NS-medlem.

3. For kampanjen skal mobiliseres hele NS' organisasjonsapparat, så vel hovedorganisasjonen, som kvinnebevegelsen og ungdomsfylkingen. *Den som ikke med største anspennelse oppbyr alle krefter som vi råder over, gjør ikke sin skyldighet.*

Kampanjen varer ut april.

4. Kampanjen skal foreløpig omfatte tiden ut april. Når nærværende ordre er mottatt, innkaller vedkommende politiske fører umiddelbart styremøte til planleggelse av kampanjen, hvorefter denne straks settes i gang.

5. Under kampanjen skal bevegelsens krefter så vidt mulig samles om denne agitasjons- og propagandavirksomhet. Kampanjen legges an samtidig som en agitasjon mot marxismen og kommunismen og som en propaganda for Nasjonal Samlings positive program og retningslinjer. Herunder må en konsentrere seg om enkelte hovedpunkter (se nedenfor 6 og 7).

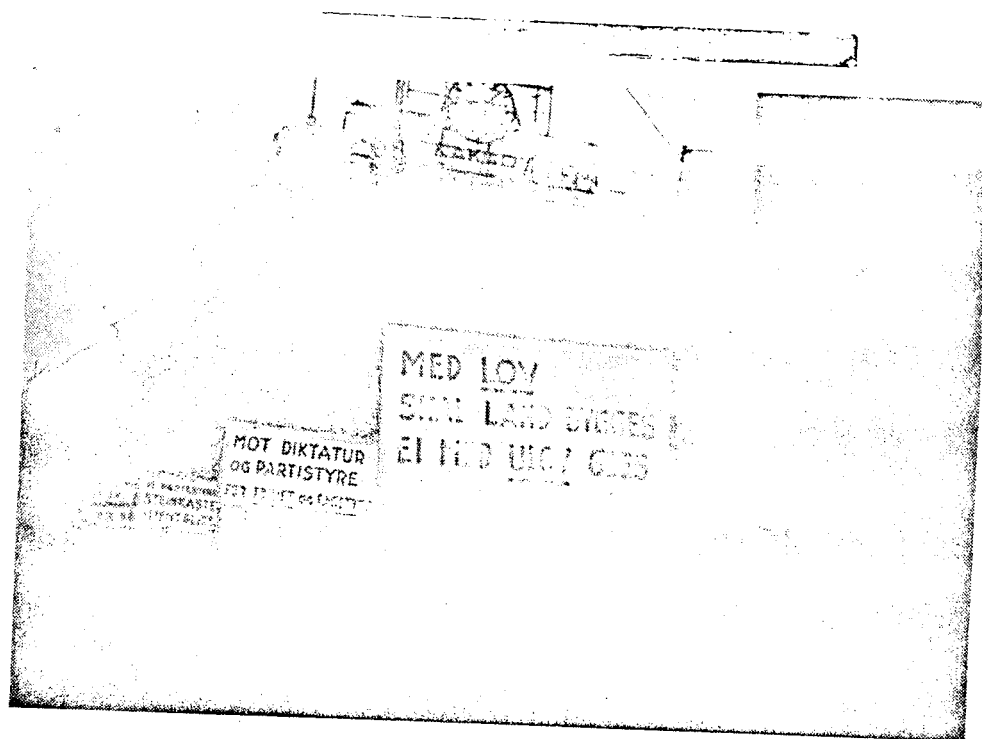
6. Avsløringen av marxismen bør omfatte opplysning om marxismens teori og program, taktikk, arbeidsmetoder og kampapparat, så vel her i landet som internasjonalt. Likeledes om marxismens resultater (i Sovjetsamveldet osv.). De forskjellige former for den marxistiske propaganda og undergravningsmetode må klarlegges. *Kulturbolsjevismen*, (moralnedbrytningen, gudløshetsagitasjonen m. m.) og marxistenes snikende og vill-ledende propaganda vies en særlig oppmerksomhet.

Det må stadig fastslåes og påvises at Det norske Arbeiderparti bygger på marxismen. (Likeledes må opplyses om sammenhengen mellom Arbeiderpartiet og den røde moskvakommunisme [jfr. bl. a. dokumentene i Quisling-saken]). (Her følger en fortegnelse over forskjellig antimarxistisk litteratur.)

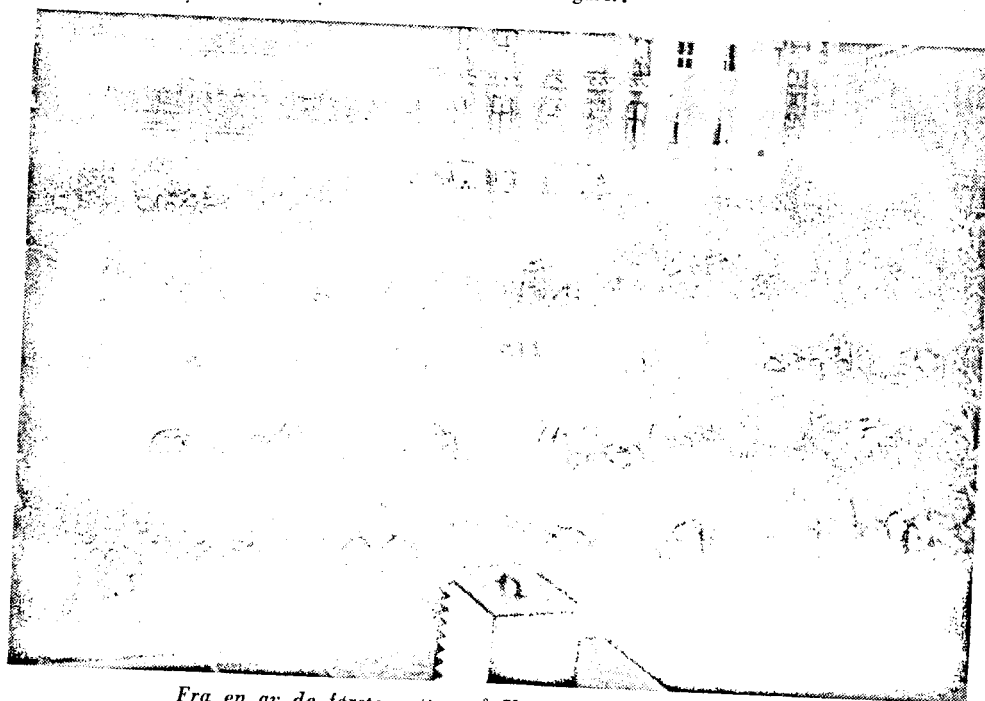
7. NS-propagandaen må konsentreres om følgende punkter:

- 1) *Klassekampens avskaffelse* ved en arbeidets lov, bedriftssolidaritet og laugsorganisasjon.
- 2) *Partipolitikkens avskaffelse* ved en nasjonal riksregjering, saklig fordeling av styremakten og organisering av næringsting og kulturtung.
- 3) *Program for arbeidsløshetens avskaffelse* og landets økonomiske gjenreisning.

179

Igjennom Oslos gater.

Fra en av de første møter på Youngstorget i Oslo i 1935.

4) *Nasjonal Samlings bondepolitikk.*

5) *Et positivt åndelig livssyn bygget på et nasjonalt og etisk grunnlag.*

8. Under kampanjen må gjøres klart at NS' kamp mot marxismen ikke er en kamp *mot* arbeiderne, men *om* og *for* arbeiderne. Vårt mål er å åpne deres øyne for det marxistiske folkebedrag. Det er en kamp for deres og landets beste *mot* de marxistiske ledere.

9. I forholdet til de borgerlige partier bør understrekes at Norges fremadskridende bolsjevisering ikke bare skyldes de revolusjonære krefters pågang og propaganda, men like meget den borgerlige partipolitikk og dens manglende evne og vilje til å løse tidens oppgaver, til å sette inn noe positivt sterkt og nytt som kan frata marxistene deres agitasjonsgrunnlag.

Som dypere bakgrunn herfor må pekes på at marxismen og den kapitalistiske egoisme med den borgerlige partipolitikk bare er to sider av samme materialistiske livsanskuelse. At de således utgjør en sammenhengende enhetsfront. At det er denne borgerlig-marxistiske enhetsfront som NS og enhver som mener det alvorlig med marxismens bekjempelse må anstrenge seg for å beseire.

10. For å utvide kampfronten skal søkes dannet spesielle kampkomitéer mot marxismen, for hvert fylke, i hver by, i hvert herred. I disse kampkomitéer, som vil bli sammensluttet i ett *kampforbund mot marxismen*, opptas også personer og upolitiske organisasjoner utenfor NS, som er interessert i marxismens bekjempelse, enten i sin alminnelighet, eller på særlige områder, f. eks. kirken, skolen, familielivet osv.

11. I forbindelse med den anti-marxistiske kampanje skal foretas en energisk innsamling til et *kampfond mot marxismen*. (Her følger en orientering om midlenes fordeling.)

12. Det henstilles inntrengende til alle ansvarlige medarbeidere og kamperfeller å føre den antimarxistiske kampanje med planmessighet og kraft. Marxismen er en i høyeste grad pågående bevegelse. Den kan derfor bare overvinnes ved enno større pågangsmot, handlekraft og utholdenhet.

13. Etter hvert møte innsendes *rapport* til Propagandakontoret, Prinsensgt. 7, Oslo, med kopi til nærmeste høyere organisasjonshold, altså laget til kretsen og kretsen til fylket.

Marxismen vil avskaffe Gud, eiendomsretten, familielivet, friheten og fedrelandet. Den vil gulløshet, statskapitalisme, seksuell ubunnethet, klasse-diktatur og SOVJET-NORGE. Marxismen fører til moralsk og materiell elendighet, til slavevilkår og skrekkelig, til borgerkrig og nasjonal utslettelse.

VERN din egen og dine barns framtid, og vårt folks livsverdier mot denne overhengende fare!

RENS NORGE FOR DEN RØDE PEST!

Over hele landet holdtes protestmøter mot marxist-regjeringen, således i Drammen med 1100 tilhørere, på Rådhusplassen i Skien med 6—700 tilhørere, på Møre holdtes 10 store møter på en uke med Quisling som taler, det holdtes møte i Ingeniørsalen i Oslo som var fylt til trengsel, i Porsgrunn møte med 500 tilhørere, på Drammens torv med 5000 tilhørere, på Festplassen i Bergen med 5000 tilhørere, og like etterpå nytt møte med Quisling som taler og 12 000 tilhørere, i Kristiansund møte med 600 tilhørere. Riksmøtekolonnene arrangerte 30 propagandamøter underveis til Hafrsfjord. Der holdtes flere store Youngstorvmøter med titusener av tilhørere, foruten hundrevis av større og mindre møter over hele landet. 4000 nye medlemmer i de fire første måneder av året viste den økende interesse for NS.

NS' forslag til Grunnlovsendring.

Umiddelbart etter marxistregjeringens utnevnelse i midten av mars 1935 sendte Nasjonal Samling inn følgende forslag til grunnlovsendring:

Til Stortinget.

Herved fremsettes følgende forslag til endring i Norges Grunnlov.

I. Premisser.

1. Grunnloven av 1814 innførte med bevisst hensikt en streng fordeling av statsmakten på tre forskjellige og selvstendige organer:

- a. Den utøvende makt (regjeringsmakten) som skulde utøves av Kongen i statsråd.
- b. Den lovgivende makt, hvilket begrep også omfatter bevilgnings- og beskatningsmyndigheten og retten til å kontrollere den utøvende makts disposisjoner, og som skulde utøves av Stortinget.
- c. Den dømmende makt som skulde utøves av de selvstendige organiserte domstoler.

Det fremgår med tydelighet av Eidsvollsgrunnlovens forarbeider at grunnlovsgiverne tilsiktet en ordning som skulde gi sikkerhet for at hver av de nevnte statsmakter skjøttet sin opgavekrets uten å trenge inn på nogen av de to andres områder, og at nettop denne fordeling av makten skulde sikre folkefriheten. Da han på Eidsvoll blev valgt til konge gav derfor også Christian Frederik klart uttrykk for denne opfatning med de ord: «Folkets representanter har ved en viss fordeling av makten sikret borgerfriheten».

Grunnloven innførte samtidig også en slags interesserepresentasjon i Stortinget, idet Eidsvollgrunnlovens § 59 (den nugjeldende grunnlovs § 67) fastslo at antallet av kjøpstedernes representanter alltid skulde forholde sig til landsbygdens som 1 til 2. Da kjøpstedernes befolkning den gang ikke utgjorde mere enn ca. 10 % av den samlede befolkning innførte grunnloven således bevisst en betydelig overrepresentasjon fra kjøpstederne. Det er grunn til å anta at dette foruten de kulturelle hensyn man gjerne peker på, skyldtes nasjonaløkonomiske interesser. Etter datidens forhold representerte landsbygdens representanter i alt vesentlig jordbruks-, skogbruks- og fiskerinæringen.

Grunnlovsgiverne tillå imidlertid kjøpstadsnæringene, handel, håndverk og skipsfart en så stor betydning at man måtte sikre dem tre ganger større representasjon enn hvad der svarte til kjøpstadsinnbyggernes antall. Dette misforhold har senere utjevnet sig, men det pekes her på forholdet for å gjøre oppmerksom på at grunnlovsgiverne var fullt fortrolig med en representasjon efter næringsinteresser.

2. Forfatningen av 1814 kom til å lide av en indre svakhet, som Eidsvollsmennene forsåvidt ikke kunde forutsett, nemlig at Norge i henhold til konvensjonen av 4. november 1814 fikk felles konge med Sverige. Herav oppstod den unionskonflikt som først løstes ved stortingsbeslutningen av 7. juni 1905. Under denne konflikt måtte man i Norge gå ut fra at den utøvende makt, Kongen, var identisk med den svenske konge, mens den lovgivende makt var det norske Storting, altså at Stortinget var en mere nasjonal statsmakt enn den utøvende makt. Følgelig gikk alle krav om forfatningsreformer ut på å styrke Stortingets maktområde og å svekke regjeringens maktområde. Blandt annet tjente innførelsen av parlamentarismen, som gjerne tidfestes til Riksretten av 1884, dette formål.

Parlamentarismen, også kalt maktfordelingssystemet, står i avgjort strid med grunnloven. At man under en forfatningskamp, som i virkeligheten gjaldt landets befrielse for en fremmed makts innflytelse, fant å burde sette sig ut over de formelle hensyn til Grunnloven er intet å si på. At man derimot i 1905, efter at landet hadde fått et nasjonalt kongedømme ikke tenkte på enten å innføre en reel, europeisk parlamentarisme eller på å gjeninnføre Grunnlovens maktfordeling må betegnes som en alvorlig forsømmelse fra 7. juni-mennenes side, en forsømmelse som vi i vår tid får merke de alvorligste følger av.

Som følge av de forandringer som under navn av parlamentarisme blev innført i vår statskikk fikk den lovgivende makt, Stortinget, i tillegg til de prerogativer Stortinget hadde i henhold til maktfordelingssystemet, også de rettigheter som et parlament har krav på efter maktfordelingssystemet, parlamentarismen. På den annen side mistet den utøvende makt, Regjeringen, de prerogativer den skulde ha efter maktfordelingssystemet, i første rekke sank-

183

Fastlagt 15 ore

NASJONAL SAMLING

HOVEDORGAN FOR N.S.

Nr. 1

OSLO TORSDAG 16. JANUAR 1935.

Utkomster hver torsdag.

Forslaget om næringssting m. v. *heltidelig*

ADVIS av partipolitikernes storting.

LES DRISTINGS OG
HJØRNS KOMMENTAR.

TVILSOM begrunnelse

for riksadvokatens avgjørelse.

Fremtredende jurister tar affære

Brutalt overfall på NS-møte i Laksevaag.

Med storm knuser stoffet og later. Følger opprør. NS-folkene ryddet salen.

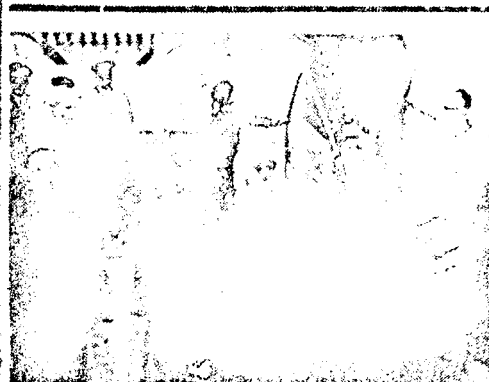
NS' forslag til grunnlovsendring

Modernisering
av forfatningen
og nytt liv i
folkestyret

som bølverk
mot ødelæggelse
og diktatur.

Nasjonal Samling har innsendt til Stortinget et inngående forslag til grunnlovsendring med sikte på en gjentekning av Eidsvollsværkets and og med den til hensikt i vår forfatning som er overensstemmende med ti dens krav. Der tas således sikte på en organisering av nasjonens kultur- og næringsliv og på styrkelse av rikets regjeringsmakt. Se svaruttrykk inne i avisen.

Prof. Otto Lous Mohrs reklamevirksomhet.

De europeiske statsmenn som skal forhandle i Berlin, bliks riksmann med militære sikkerhetsstyrker.

Skrider universi- teitsskollegiet inn?

Marxistene vil gjøre ham til
universitetets næste rektor.

Professor Otto Lous Mohr, som har vært en av de mest kjente akademiske og politiske figurer i Norge, har nå blitt utsatt for et brutalt overfall. Han er nå i Berlin, der han skal forhandle med de europeiske statsmenn. Det hendte ikke at han ble drept, men han er nå i en alvorlig tilstand.

De marxistiske
makthavere tar
politiet i bruk.

NS-tog forbyes.

Det marxistiske regjeringparti i Trondheim har besluttet å bruke alle midler mot N. A. Skjoldes og der om riket gjennom forklaringer. Skjoldes har forbudt N. A. Skjoldes som et par breider har gjort gjennom Oslo rater. Landebliskerene har fått klar beskjed om politiet. Politiet skal altså bestemme hvordan den politiske strid skal

KRIGSFRYKTEN

General SMUTS gir
Europa et godt råd.

Den tidligere forsvarsminister for den Syd-Afrikanske Union, general Smuts har nylig holdt en tale i det britiske parlamentet for utenriksanliggender. I talen rådet general Smuts Europas folk og regjeringer til å ikke endre på det ansvarene og ikke grunnede pratet om krigsløst, og han rådet demuten til en helt utnyttet og tilfyllt politikk i spørsmålet om Tysklands likstilling.

for seg selv, ventet på den neimåning som de allerede hadde lovet å gjennomføre.

I virkeligheten ligger saken slik an som general Smuts har sagt. Versaillestraktaten, bestemmelse om et nytt punkt i Europas samfunnsstruktur. For det finnes i den internasjonale rett ikke mer enn en slags mangel på en god løsning. Tyskland

Ikke bare
den norske
Olympiatropp.

Men også de fleste andre lands olympiatropper blir utsatt for

„SPLITKEIN-SKI“

VILJES-ALLES TRAMPOLIN

sjonsretten, uten å få de rettigheter som regjeringen i alle parlamentarisk styrte land har for å kunne verge folket mot maktmisbruk fra parlamentets side, i første rekke retten til å oppløse parlamentet og utskrive nye valg. Følgen herav er blitt at det norske folk i og med et Stortingsvalg gjør sig selv politisk umyndig for tre år. Det har ingen som helst formelle midler til i løpet av valgperioden å skaffe sig en representasjon i Stortinget som stemmer med de forandrede ønsker folket har. Det er en tilstand som intet annet land har maken til.

3. Det er foran nevnt at grunnlovsgiverne ved utformingen av Grunnloven også tok sikte på en viss interesserepresentasjon efter datidens enkle næringsliv. I de 120 år som er gått har vårt næringsliv undergått en voldsom forandring. Det er blitt langt sterkere differentiert, og næringer som efter opfatningen av 1814 var typiske bynæringer er vokset op på landsbygdenes område. Samtidig er bondestanden kulturelt gått så sterkt frem i forhold til hvad de andre stender har gjort at det i våre dager vilde være absurd å gi andre stender en overrepresentasjon som den de fikk i 1814.

På grunn av næringslivets sterke differentiering og på grunn av statsmaktens utvidede virkeområde, med følger for alt næringsliv og kulturliv i landet, kan Stortinget med den sammensetning det nu har ikke lenger ansees som en betryggende representasjon for disse interesser. Beviset herfor finner vi i de mange organisasjoner på alle livets områder som er vokset op og som har til hensikt å varetta sine medlemmers interesser, ikke minst overfor statsmakten. Det er imidlertid typisk for disse organisasjoner, at deres innflytelse utøves privat, ved «utenomparlamentariske midler», av forskjellig art, og at de intet offisielt ansvar har.

Resultatet av denne utvikling er egnet til å vekke den største bekymring.

Den utøvende makt, regjeringen, har ikke lenger noen selvstendig stilling men er statsrettslig sett nærmest å anse som et utvalg av et av Stortingets partier. Som følge av den under navn av parlamentarisme innførte statsskikk er regjeringens politiske stilling ytterst usikker med mindre den kan støtte sig til et kompakt flertall i Stortinget. Følgen er den største usikkerhet i det politiske liv, hyppige regjeringsskifter, i det hele en utøvende makt uten slagkraft. En regjering som kan opsies på dagen kan like litet som alle andre i samme stilling arbeide på lang sikt. De siste års politikk viser tydelig dette. Store problemer som f. eks. krisen på landsbygden eller arbeidsløsheten har drevet fra valg til valg. I denne forbindelse bør det også nevnes at Stortinget efterhvert ved en meget uheldig og oplagt grunnlovsstridig praksis er kommet til å gripe detaljert inn i selve forvaltningen, med den følge at denne effektivitet er blitt nedsatt.

Den lovgivende makt, Stortinget, som altså ikke lenger er nogen korrekt representasjon for de forskjellige kultur-, og næringsinteresser, men som

allikevel skal behandle alle slags spørsmål fra nærings- og kulturlivets områder og avgjøre dem med stemmeflerhet, er derved blitt en sakkyndig institusjon som avgjør ting det savner vesentlige betingelser for å kunne avgjøre ut fra saklige hensyn.

Hvad domstolene angår er deres uavhengighet delvis blitt brutt i og med at den partipolitiske innflytelse har begynt å gjøre sig gjeldende ved sammensetning av domsmannsutvalgene og utnevning av dommerne.

Vårt folk har således hatt et meget svakt styre. Der finnes ikke lenger noget organ for selve statsmakten, for folkets langsiktige og varige interesser, og der finnes ingen saklig riktig representasjon for nærings- og kulturinteressene. Vår politikk blir derfor krisepolitikk, på aller korteste sikt.

At statens autoritet og anseelse under disse forhold må synke faretruende er en naturlig følge herav. Så meget mer som det partipolitiske system vi har, ikke lenger svarer til tidens krav.

4. Intet land av dem vi ellers pleier å sammenligne oss med, har en forfatningspraksis som har glidd så langt ut i ovennevnte retning som vårt lands. Allikevel ser vi i alle andre land idag bestrebelser for å modernisere formene for statens styre. Det er blandt våre partipolitikere almindelig å tro at dette bare er tilfelle i de såkalte fascistisk styrte land. I virkeligheten finner man imidlertid også tilsvarende bestrebelser i de parlamentarisk styrte land og ikke minst innenfor kretser som ikke er fascistisk organisert. Disse kretser peker nemlig på at forfatningsreformer er nødvendig nettop for å undgå revolusjon eller diktatur, som ifølge historien alltid er sluttstenen på en forutgående tids langvarige forsømmelser. Å innføre de riktige reformer i tide er det eneste sikre middel mot voldsomme forandringer av den bestående forfatningsorden.

Reformene i alle land tar sikte på

a) en styrkelse av regjeringsmakten, i første rekke derhen at parlamentenes innblanding i selve forvaltningen ophører, men dernæst og således at man igjen gir regjeringen en selvstendig rettsstilling, med andre ord en ny maktfordeling nøiaktig svarende til den som Eidsvollgrunnloven skapte.

b) en utskillelse fra parlamentets arbeidsområde av de kultur- og næringspolitiske oppgaver, under innføring av et visst selvstyre for de hithørende legaliserte yrkesorganisasjoner. Hensikten hermed er dels å utnytte i stats-tjenesten de krefter som er skapt av behovene i form av slike organisasjoner, å gi dem selvstendige rettigheter, men også sitt selvstendige ansvar. Dels er hensikten å befri parlamentet, som det centrale statspolitiske organ, for første-håndsbehandling av de nevnte slags oppgaver, for at parlamentet igjen kan innta sin gamle stilling som folkets samlende organ for den langsiktige politikk.

Parlamentet kan selvsagt ikke fritas for det endelige ansvar for løsningen av hvilke som helst nærings- eller kulturpolitiske spørsmål, men det kan delegere førstehåndsbehandlingen av dem til spesielle organer.

For å illustrere forholdet pekes på den parallell som finnes i form av det lokale selvstyre som man i alle land har innført for å løse lokale anliggender. Dette lokale selvstyres organer, hos oss kommunestyrene, utøver en forvaltning som statsrettslig sett er av rent statlig art, delegert statsmyndighet, men utøver den etter eget skjønn på statens vegne. På den annen side har staten rett til dels å gripe inn etter anke fra interesserte parter eller ex officio hvis oppgaven ikke blir løst etter statens ønske, dels å omorganisere hele denne spesialforvaltning når forholdene måtte tilsi dette. På samme måte som her på det geografiske arbeidsdelingsområde kan staten idag på det saklige arbeidsdelingsområde skape spesielle organer til hvem staten delegerer sin myndighet innenfor visse, av staten selv trukne grenser med adgang til anke til høiere statsinstans, med rett til selvstendig inngripen fra statens side når det måtte være nødvendig og med full adgang til fremtidig anordning.

En slik nyordning har for det første den fordel at de egentlige statsorganer, regjering og storting, styrkes i denne, at de befries for døgnpolitikens vanskeligheter, og for det annet den fordel at de kulturpolitiske og næringspolitiske interesser derved får sikkerhet for en ganske anderledes saklig behandling enn idag i det partipolitiske storting og den av dette utgatte regjering.

5. Det efterfølgende grunnlovsforslag tar sikte på å innføre i vårt land en slik ny saklig maktfordeling som statsrettslig sett er en gjeninnførelse av Eidsvollsgrunnlovens maktfordelingssystem, tillempet på vår tids forhold. Forslaget tar dels sikte på en omordning av det nuværende forhold mellom de statspolitiske organer, regjering og storting som tildeler hver av dem et klarere avgrenset arbeidsområde, og dels en ny arbeidsdeling mellom Stortinget og det foreslåtte nye organ for kultur- og næringsinteressene, Rikstinget.

Det vil sees at flere av reformene foreslåes gjennomført ved lov og at forslaget til grunnlovsendring delvis kun tar sikte på å åpne den formelle adgang hertil. Dette er blandt annet gjort for å gi en friere adgang til diskusjon av spørsmålene. Som bekjent må grunnlovsforslag etter Grunnlovens § 112 fremsettes på første eller annet Storting etter nytt valg, men kan først behandles av første eller annet Storting etter næste valg. Hvis man ikke får fremsatt de nødvendige grunnlovsforslag i inneværende periode som så kan behandles av Stortinget i 1937 eller i 1938 vil de nødvendige forfatningsforandringer ikke kunne behandles før i 1940 eller i 1941. Utsettes det nødvendige reformarbeide så lenge, er det all grunn til å frykte for at man også i vårt land vil komme ut i slike tilstande, at der må regnes med brudd i den normale forfatningsmessige utvikling.

Kampen tilspisses

187

6. Hvad de enkelte foreslåtte endringer angår bemerkes:

a) Valg av Storting foreslåes i fremtiden ordnet ved lov. § 54, 58 og 59 er derfor foreslått ophevet og § 57 foreslått forandret som følger: «Det Antal Storthingsrepræsentanter som bliver at vælge, samt Formen for og Varigheden af deres Valg bestemmes ved Lov.»

b) Valg av Regjering. Om det er for det første foreslått en forandring av § 3 og 12 med sikte på å grunnlovfeste den nuværende statsskikk, hvorefter dels den utøvende makt utøves av Kongen ved hjelp av regjeringen, dels at statsministeren uttrykkelig ansees som regjeringschef. For det annet er det foreslått en styrkelse av regjeringsmakten derved, at den av Kongen valgte regjering først kan forlanges avskjediget når $\frac{2}{3}$ av Stortinget vedtar en uttrykkelig beslutning om at dette er ønskelig. Det blir da Kongens sak å avgjøre om regjeringen skal avskjediges i andre tilfeller. Det er selvsagt og ligger forøvrig i redaksjonen av § 12 at utnevnelse av en ny og avskjedigelse av den sittende regjering ikke hører til de regjeringshandlingar som må skje ved hjelp av den sittende regjering.

c) Stortingets funksjoner vil bli som før, dog således at tilføielsen i § 75 jfr. tilføielsen i § 49 forutsetter at Stortinget delegerer sin myndighet på det kulturpolitiske og næringspolitiske område til det nye Riksting. De nærmere former for dette blir å fastsette i lov.

d) Regjeringens funksjoner blir likeledes som før, dog således at styrkelsen av regjeringsmakten samtidig innebærer at Stortinget ikke må gripe inn i det sakområde som naturlig hører inn under regjeringen.

e) Rikstingets valg skal fastsettes ved lov. Forslaget bygger på den tankegang at kultur- og næringslivet organiseres i selvstyrende yrkeslaug og næringslaug og det er da naturlig at disse selv utpeker sine representanter til Rikstinget, bondelaugene for eksempel sine representanter i Næringsstinget, statskirken sine representanter i Kulturstinget.

f) Rikstingets funksjoner, spesielt arbeidsdelingen mellom Rikstinget og Stortinget, adgangen til anke over eller sanksjon av Rikstingets beslutninger osv., fastsettes ved lov. Heri ligger i og for seg at Storting og Regjering er overinstans. Forutsetningen må dog være at de av Rikstinget behandlede saker kun undtagelsesvis skal behandles av Stortinget.

Når det i siste punktum av tilføielsen til § 75 uttales at Rikstingets funksjoner skal bestemmes ved lov, ligger heri også at Stortinget kan overdra til Rikstinget forskjellige av de oppgaver på kultur- og næringslivets område som idag påligger Stortinget efter § 75, f. eks. å gi og opheve lover herom, bestemme og fastsette beskatningen og å bevilge sådanne utgifter som hører til kultur- og næringslivets område, alt under Stortingets og Regjeringens overtilsyn.

II. Konklusjon:

§ 3 skal herefter lyde:

Den udøvende Magt udøves af Kongen ved Hjælp af Regjeringen, Statsraadet. Regjeringen bestaar af en Statsminister og i det minste syv andre Medlemmer. Statsministeren er Regjeringschef.

§ 12, 1ste passus skal herefter lyde:

Kongen vælger og entlediger selv Regjeringschefen som er ansvarlig ligeoverfor Kongen og Stortinget for Regjeringens almindelige Politik. Regjeringschefen som entlediges naar to Trediedele af Stortinget vedtager en udtrykkelig Beslutning om at dette er ønskelig. De øvrige Medlemmer af Regjeringen, Statsraadene, opnævnes og Afskjediges af Kongen efter Forslag af Regjeringschefen.

§ 49 tilføies:

«Samt i den Udstrækning Stortinget bestemmer det, af Rikstinget eller dets Afdelinger.»

§ 54 opheves.

§ 57 skal herefter lyde:

Det Antal Storthingsrepræsentanter som bliver at vælge samt Formen for og Varigheden af deres Valg bestemmes ved Lov.

§ 58 og 59 opheves.

§ 75 tilføies:

Stortinget organiserer Nationens Kultur- og Næringsliv i selvstyrende Yrkes- og Næringslaug med et Riksting, bestaaende af to Afdelinger, et Kulturthing og et Næringsthing, som Overledelse. Rikstingets og Laugenes almindelige Organisation og Funktioner bestemmes ved Lov.

Forslaget ble henlagt.

Den nye nasjonale maske.

Om Arbeiderpartiets «omvendelse» til det nasjonale, og de borgerliges naivitet på dette punkt skriver Quisling 9.5.1935 en artikkel som delvis gjengis nedenfor, da den i korte trekk, og bedre enn noe annet kan gi et innblikk i de forhold som rådet. Artiklen hadde titelen:

Jakob og Esau.

«— — tilslutt traff Bondepartiets skippere som bekjent sitt valg. De valgte i sin rådvildhet å kaste sig helt og holdent i materialismens gap. De kom trette hjem fra de politiske jaktmarker og solgte sin nasjonale førstefødselsrett til den marxistiske Jakob, for en rett linser, for en øking av smør-

189

Oppløsning av de fascistiske organisasjoner.

Arbeideren
21.10.35

Ingen kinematograf

til Quislingene.

Til Oslo formannskap.

Vika og Centrum husmorlag

Forbud mot N.S.-møter

Uttalelse av sportklubben Nordlyn.

N. K. U.s Oslodistrikt har mot-
tatt følgende skrivelse fra Sports-
klubben Nordlyn:

I tilslutning til sirkulære av 10.

Leidangen
må oppløses.

EN VIKTIG UTTALELSE
FRA VENSTRES STU-
DENTER.

Enhetsmøte på Rena
mot fascismen.

Arbeideren
25.10.1935

Krever forbud mot Nasjonal Sam-
lings provokatoriske virksomhet.

Quislingmøtene skal
forbys.

Til politimesteren i Oslo.

Arbeidere samlet til festingste lørdag
12. ds. i Maridaleveien 129, redegjør
overfor Oslopolitiet sin skarpste pro-
test mot at Nasjonal Samling har fått
tillatelse til å holde møte søndag 13 ds.

Provokatorer.

I sitt foredrag på Youngstorvet
torsdag uttalte Traamæl bl. a.:

«Nasjonal samling er en
provokasjon, og de ledende
bevisste medlemmer av N. S.
er provokatorer. Og det er
som sådanne vi må bedømme
dem».

Arbeideren 14.10.35

Traumæl har fullstendig rett.
Og hvis det er hele Det norske ar-
beiderpartis ledelses opfatning,
forstår vi ikke, at justisminister
Trygve Lie ennå nøler med å ut-
stede forbud mot Quisling-møtene
på Youngstorvet og i arbeiderstrø-
kene. Og vi forstår ikke at Oslo
kinematografer, hvis styre har et
arbeiderpartiflertall og hvis direk-
tør er medlem av Det norske arbei-
derparti, tillater provokatørene å

Rydd opp i fascistene!

Arbeideren 18.10.1935

De avsløringer av Samfundsver-
nets virksomhet som er fremkom-
met i disse dager, viser at de reaks-
jonære og fascistiske kretser er i
full ferd med å forberede borger-
krigen. Når spesielt samfundsver-
net nu har satt sig i bevegelse, an-
skaffet sig geværer, pistoler, ma-
skingeværer og bombekastere og
utarbeidet instrukser for gate- og
barrikadekamper, så er det med
den åpenbare og tydelig uttalte
hensikt, at det skal gjøres klart til
kampen mot arbeiderbevegelsen og
da først og fremst mot Det norske
arbeiderparti og Norges kommun-
istiske parti. Alt tyder på at det er
neste års valg, som de reaksjonære
og fascistene forbereder. Hvis ar-
beiderbevegelsen vinner parlamen-

overfall på statens demokratiske
organer. Men ikke bare Samfunds-
vernet, også Leidangen bør opplø-
ses. Den er på samme måte som
Samfundsvernet en fascistisk bor-
gerkrigsgarde ledet av reaksjonære
og fascistiske officerer. Også de
pistolklubber som eksisterer må
der slås et slag mot. Nu må ar-
beiderbevegelsen benytte den po-
sisjon den har under det borger-
lige demokrati til å rydde opp i de
klikker, som forbereder kampen
med våben i hånd mot arbeiderbe-
vegelsen. Og Nasjonal samling —
denne oplagte forbryterskole ledet
av provokatorer — må ryddes
vekk fra jordens overflate. Også
denne ledes av en officer i den
norske hær.

De av Moskva ledede og finansierte avdelinger av Norges kommunistiske Parti og dets
aviser satte uopphørlig fram kravet om å kneble og oppløse de organisasjoner som kunde
true dets landsforræderske omstyrtningsplaner, i første rekke NS, men også Samfundsvernet

prisene. De solgte åndelige og nasjonale verdier for forbigående og tvilsom materiell vinning. Således foraktet Bondepartiet *sin* nasjonale oppgave.

— — —
Men det er en fundamental og skjebnesvanger feiltagelse å tro at de økonomiske vanskeligheter i det nuværende samfund kan bøtes ved overfladiske økonomiske rådbøter, til og med av meget omstridt natur. Den økonomiske gjenreisning og velstand kan først komme etterpå og som en følge av den nasjonale, politiske og sosiale nyreisning. Men med «Tidens Tegn» å ville utbasunere Bondepartiets forræderi mot bondens og nasjonens sak som innledningen til en ny nasjonal og sosial politikk her i landet, mot en slik fortvilet og forloren blanding av kortene, reagerer vi 100 prosent. Å medvirke til at regjeringsmakten kommer i hendene på de innfødte representanter for den internasjonale og tversigjennem bondefiendtlige jødemarxisme, betegner oppgivelse og *ikke fornyelse*.

Den som vil spise suppe med bolsjevikkene og marxistene må ha en lang skje, lenger enn Bondepartiets utstyr råder over. Det begynner allerede nu tydelig å vise sig, og det kommer til å bli tydeligere med tiden. — — —

Slik er marxistene nu iferd med å tillure sig også den gamle og sløvøiede Isaks velsignelse, flertallet i det halvblinde og villedte norske folk. Og siden det historiske bedrag i sin tid holdt på å mislykkes for røstens skyld, så har marxistene nu ikke bare trukket på sig fårepelsen, de har også skiftet stemmen. Om ikke før, så når Bondepartiet en høstdag i 1936 kommer til å hente velsignelsen over sine gjerninger, vil det oppleve den skuffelse som fikk dets gammel-testamentlige forgjenger til å utstøte et stort og uendelig bittert skrik. Men la det norske folk, arbeidsfolket, de menige arbeidere og bønder itide våkne likeoverfor det snedige og lumske marxistiske folkebedrag. Å være denne vekker og å bli verdig til førstefødselsretten for å lede vårt folks liv videre på et sant og ekte grunnlag, det er vår nasjonale samlingsbevegelses formål.»

Under trykket av regjeringsverdigheten og den nye taktikken med den demokratiske maske, forløp 1. mai dette året i meget tamme former. Det man husker best fra begivenheten denne gang er kanskje Nygaardsvolds herostratisk berømte uttalelse på møtet i Drammen:

Når skurken ingen annen utveg ser, blir han nasjonal.

Det er all grunn til å være hr. Nygaardsvold takknemlig for denne tilståelse. Det var nemlig bare ett politisk parti i Norge som tidligere bekjente seg til Internasjonalen, men som plutselig var blitt nasjonalt

og hadde begynt å tale om fedreland og nasjonale kjensler. Og det var hr. Nygaardsvolds eget.

Store anstrengelser ble gjort av våre motstandere for å stanse NS' tiltagende virksomhet. Typisk er nedenstående «krav» fra Jern- og Metallarbeiderforbundet til Oslo politi:

«Fellesmøte av Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund, samlet til årsmøte den 3. april, *forlanger* av Oslo Politimester at Quislings Naziorganisasjon — Nasjonal Samlings — demonstrasjoner og møter på østkanten og i arbeiderstrøkene i Oslo, straks stanses gjennom at de *forbys*.»

For å unngå et «udemokratisk» og direkte forbud mot NS' virksomhet fant man på meget rart.

Til tross for de stadige påstander om ubegrensede pengemidler fra Hitler, visste alle våre motstandere, at det bare med den ytterste sparsomhet og den største oppofrelse fra våre kampfellers side var mulig å skaffe de nødvendige penger til vår virksomhet. De prøvde derfor å påføre NS ekstra utgifter ved møtene. Etter at der var anmeldt stevner på forskjellige steder, fikk man beskjed om at det var nødvendig f. eks. å sende 25 politimenn for å opprettholde ordenen, og at *NS selv måtte bestride utgiftene hermed*. Ved andre anledninger søkte man å forhindre møter ved å fortelle at man ikke kunde avse den nødvendige politistyrke da denne var opptatt annetsteds. Og dette skjedde gjerne etter konferanse med Justisdepartementet.

I forbindelse med et planlagt møte på Horten gikk politimester Meyer så langt som til å nekte NS å avholde møte, uten noen begrunnelse, stikk i strid med lov og rett. Det nyttet dog ikke. NS fortsatte med sin store møtevirksomhet.

*

Vårens første store friluftstevne var henlagt til Tanum 26. mai. Det ble en strålende åpning av sommerens utemøter. I den timelange marsj fra Sandvika til Tanum kirke deltok over 500 kampfeller og på stevneplassen var til slutt samlet henved 1000 tilhørere i det strålende sommervær.

Hirden marsjerte den lange veg fra Oslo til stevneplassen. Som så ofte hadde arrangørene sine spesielle vanskeligheter. Det leide

musikkorps ble skremt av marxistenes trusler, eller om det var Badoglio-taktikk, så fikk en del av musikantene plutselig og samtidig forfall like før stevnet skulde begynne. De foretrakk øyensynlig å blåse til kamp mot NS i stedet.

Det forhindret dog ikke at stevnet fortsatte uforstyrret.

Hovedtaler på stevnet var Føreren, som bl. a. annet uttalte:

«Vi gikk fra 1905 uten ideer. Istedenfor den store, rike arbeidsdag fikk vi partipolitikk og egoisme som nu har ført samfundslivet inn i en blindgate. — Vi i NS vil gjenreise nasjonens ide. *Mot oss står ikke de borgerlige partier, de er allerede ferdige, men alene marxistene.* — Klassekamp er en ophevelse av selve nasjonen. Å preke nasjonalt og samtidig bekjenne sig til klassekampen, som visse folk nu gjør, er humbug. Idag står to flagg plantet her: det norske trefarvede og det gamle norske gulrøde. Vi har tatt symbolene op fordi de er av veldig betydning. En kjensgjerning er bare en virkelighet, men et symbol er *sannhet*.

Vi setter vårt flagg op mot det revolusjonære blodbanner. Et av de flaggene må strykes i landet vårt, *men det skal ikke bli det norske flagget!*»

*

Det første pinsestevne ble holdt på Borre i 1935 i Nasjonalparken ved Kongegravene 8.—10. juni. Lørdag ankom biler og busser fra de omliggende fylker og en anselig teltleir reiste seg etterhvert. Det var utmarsjer, idrettsleker og en rekke talere.

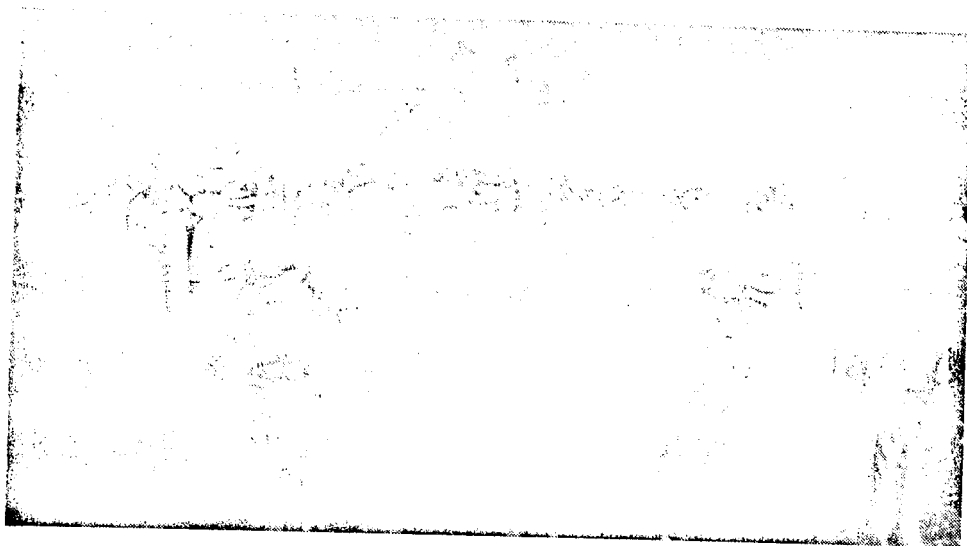
Det store åpne stevne holdtes 2. pinsedag med NS' Fører som hovedtaler. Etter at kampfellene var marsjert inn på plassen ble møtet åpnet av fylkesføreren i Vestfold.

I sin tale kom Føreren inn på den diametrale motsetning mellom Nasjonal Samling og de liberalkapitalistiske-marxistiske partier og uttalte bl. a.:

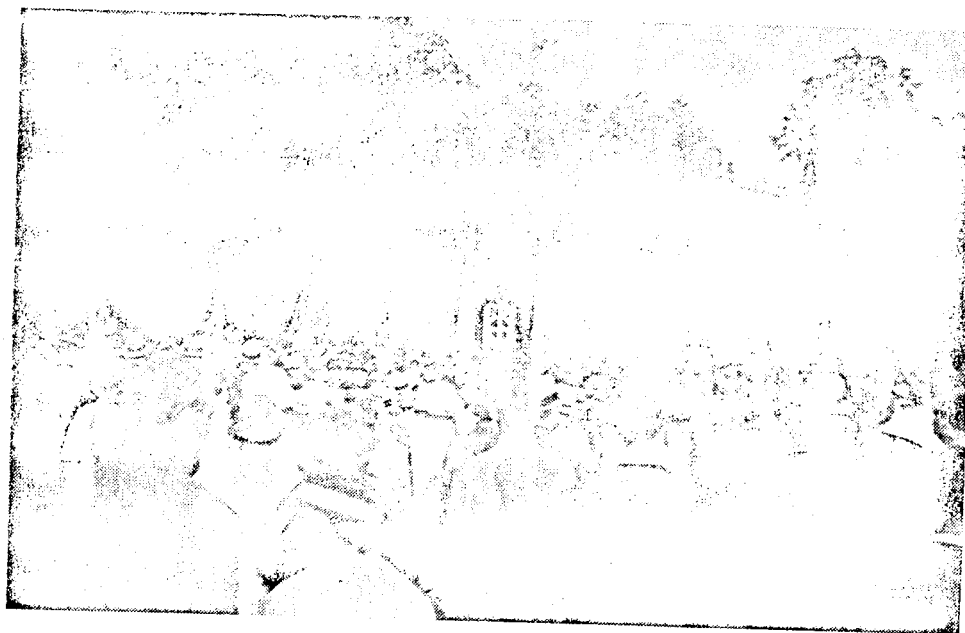
*«Mellem de andre partier som arbeider for klasseinteressene og oss er der et grunnskille, selve livsanskuelsen.
Det er idealisme mot materialisme.»*

Etter talen ble fylkesbanneret for Vestfold, et vikingskip i gult på rød bunn, av Føreren overlevert til fylkesføreren.

193

Det første NS stevne på Tanum (i Bærum) 1935.

Det første pinsestevne på Borre 1935.

Stevnet var begunstiget av et strålende vær og hadde samlet omkring 3000 tilhørere.

*

En hel serie Youngstorvmøter arrangertes i løpet av sommeren. 31. mai var det protestmøte mot «arbeiderregjeringens matskatt», den såkalte omsetningsskatt. I anledning denne skatt gjorde Arbeiderpartiet en kuvending av ganske bemerkelsesverdig omfang, og NS sendte en løpeseddel som på en ganske forbløffende måte avslørte den enorme svindel innen det parti som kalte seg arbeidernes parti. Det heter i denne bl. a.:

Ifølge «Arbeiderbladet» var *omsetningsskatten* i 1933:

en fattigmannsskatt,
en kynisk, tåpelig og umoralsk beskatningsform,
et bedrageri overfor folket,
en fallitterklæring for den sittende regjering,
en ny byrde for landets småkårsfolk,
en skatt som øker arbeidsledigheten.

Ifølge «Arbeiderbladet» var *omsetningsskatten* i 1935 blitt:

en skatt som vil *minske* arbeidsledigheten,
en kamp mot krisen,
en håndsrekning til skogsarbeiderne,
en skatt som rammer de rike,
en skatt til fremme av nydyrkning og bureisning.

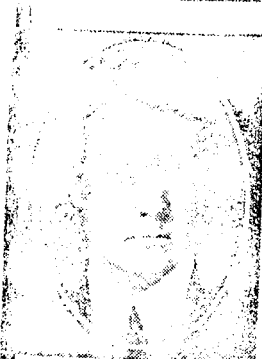
Det ble ellers et livlig møte på Youngstorget. Det var samlet 7—8000 tilhørere. Til å begynne med forholdt urostifterne seg påfallende rolig, men så kunde man iaktta et signal fra Arbeiderbladets vinduer i Folketeatret, idet der ble firt ut et rødt flagg samtidig som der ble vinket ivrig bak vinduene. Det var tydelig et angrepssignal for umiddelbart etterpå gikk urostifterne løs på NS-folkene. Det lyktes dem å rive til seg et banner som imidlertid omgående ble erobret tilbake. Det permanente hylekor skrek av all kraft. De samlet seg om en rød klut midt på plassen og hylte Internasjonalen. Politiet måtte til slutt gripe inn og enkelte av de verste urostiftere ble arrestert, men som vanlig sloppet løs igjen like etterpå.

NASJONAL SAMLING

HOVEDORGAN FOR NS

Nr. 31. — Årgang 2

OSLO TORSDAG 6 JUNI 1935

QUISLING 7. juni kl. 13.30 på
YOUNGSTORVEN
MUSIKK FRA KL. 17.30 (5.30)
FESTMØTE I LOGEN KL. 20 (6)

Soll. i Norsk Musikkforlag a kr. 1.00 og 0.50

Musikk, sang, bannerinnvielse etc. NASJONAL SAMLING

Signal fra „Arbeiderbladet“s vinduer

Rekruttskolene til „fremme
av den antifimilitære og
socialistiske opfaining“.

Arbeiderpartiet har nedsatt en antimilitær komite.
Trenmøl bebuder straffbare handlinger
Hvad sier justisministeren?

Arbeiderpartiet — det norske regjeringsparti — har i disse dager meddelt en antimilitær politisk erklæring som skal ha følgende sammenhengende uttalelser: Fik, Gossner Sand, formann i A. U. F., Kåre Hauken, tidligere formann i A. U. F., Rolf Holm og sekretær i A. U. F., samt For. Lige og har av jevnstemmighet og leder av de marxistiske kretsene på Høyre.

It was further stated that the "openness" of the anti-communist front in the propaganda propaganda front was a result of others in the front.

for propaganda hittel har begætt, og hans bebudede gjentagelse ved denne komite det blir ham oplyst & straffe. — Imidlertid har Frankrigs sitt apparatet i gang, og 28. juli skriver han så i "Arbejder-Næsten":

Slender miljøbevarelsene er det
 en uttrykt anledning til å drive
 og planlegging og omfattende op-
 lysnings- og aktiviseringsarbeid.
 Rett denne anledning Men da ma-
 teriell og aktiviseringsarbeidet
 forbedres. Det er i første rekke
 Fylkesrådene oppgave med åtte stu-
 le fra partistillerne da arbeidet
 ferdigstilles, Fylkesrådene skal
 også få — som før — prøvd til
 å ta fatt

Glennan et son associé se ma-
rent et manèrent leurs deux a-

[illegible]

Det nytter ikke at gøre rettelserne blandt de investorer, som statismakterne spørksom på at her foreligger en åbenlys oplysning til offentligheden.

Arbeidspartiets finansmin-
ister har erklært at hans Nær-
ver i kong skulde partiet vri den
til borgerlig. Og lovens vob-
er, justisministeren, har satt på
rakk at han vil marsjere uten-
for lovene eller legge seg i striden

...and a ...

optakten til møfeterroren
på Youngstorvet.

Hvorefter regjeringsorganet
forlanger NS-motene forbudt
da de skaper uro.

Under Nasjonal Samling, proklamerende og Arveideipartiet, er ingen av utvekslingspartiene. Det tyske partiet, som er ledet av Hermann Goebbels, er et av de mest radikale og har et sterkt inntrykk av nazismen. Det er et av de mest radikale og har et sterkt inntrykk av nazismen. Det er et av de mest radikale og har et sterkt inntrykk av nazismen.

Det historiske skal Hattestad
har en utmerket betingelse for
Jerven, sommedel ansluttet til Ho-
friket. Man vil her møte et stik-
ke Norge som i sin samtid er
helt betagende. Skjønt et rik-
metet skal bli smalt forfattet i
de kommende omgivelser av bladet.
Vi henstiller til N. S.-blom-
stene på å planlegge sin sam-
ferde med Hattestadskirken for
de. Reisen og skjønt vil bli en
glad av de sjelene.

Nasjonal arbeidspolitikk

Til Stavanger og
Hafstrfjord i sommer

Omhyggelige forberedelser til stævnet.

MENINGSTERROR

Meddelelse i Bygningsarbeideren
Fagblad for norsk bygningsarbeiderforbund, nr. 2, febr. 1935.

Norsk Bygningsarbeiderforbunds landsstyre avholdt møte i Oslo den 20.—22. januar d. å.

Tidligere medlem av Avd. 1, Bygningssnekkernes Fagforening, Oslo, Kjeld Gundersen, der av avdelingen og forbundsstyret var ekskludert for sitt medlemskap i Nasjonal Samling, hadde innanaket saken for landsstyret.

Landsstyret besluttet imidlertid enstemmig å godkjenne den foretatte eksklusjon.

Etter møtet var det marsj til Stensparken, hvor generalsekretæren holdt en kort tale. Under hele marsjen fulgte med et tusentallig hylekor. Etter at møtet var slutt og møtedeltakerne skulde gå hver til sitt, hadde pøbelen igjen sin store sjanse til i flokk å overfalle NS-folkene enkeltvis. I gatene omkring var samlet anselige menneskemasser — der var oppløp og sammenstøt til langt på kveld. Dagen etter skrev Arbeiderbladet harmdirrende om alt bråket og framholdt at der var grunnlag nok for å forby Nasjonal Samlings møter.

Føreren taler på Youngstorget for første gang.

Neste fredag — 7. juni 1935 — talte Quisling for første gang på Youngstorget. Det var om «Nasjonal arbeiderpolitikk». Det ble en minnerik dag for NS-folkene. Til å begynne med så det ut som om regnværet skulde ødelegge møtet, men været bedret seg ut på ettermiddagen. Som vanlig var hele balustraden dekorert med skinnende solkorsbanere. To kraftige høyttalere sendte talen ut over den store forsamling.

Under innledningstalen henledet generalsekretæren oppmerksomheten på en artikkel i Arbeiderbladet dagen før, hvor det med store overskrifter ble gitt inntrykk av at møtet var avblåst. Dette for å hindre arbeiderne i å møte fram. Ikke desto mindre var torget svart av folk.

Urostifterne forholdt seg noenlunde rolig inntil Quisling besteg talerstolen. Men da brøt også uværet løs. Marxistengelen skrek seg nesten blå i ansiktet, men de kraftige høyttalere bragte Quislings stemme klart gjennom brølet. Quisling uttalte bl. a. «at det vil komme en dag da dere som står her og skriker, vil skamme dere over det». Og

den dagen er vel også kommet for mange da de forstår at de var ført på avveger og kjempet for en ytterst slett sak, med ytterst slette midler.

Mens fedrelandssangen ble sunget haglet det med råtne poteter og egg. En overivrig Moskvavenn bråket og skrek ustanselig at Youngstorgmøtene kostet kommunen altfor mange penger. En tilhører ropte til svar, at hvis han og likesinnede skrikhalser vilde holde kjeft, vilde det straks bli billigere.

På alle måter forsøkte pøbelen å ødelegge møtet. De unnså seg heller ikke for å overfalle NS kvinnelige medlemmer. En ung NS dame ble således etter møtet tildelt et kraftig slag bakfra og måtte hjelpes heim, hvor hun ble liggende tilsengs noen dager med voldsomme hodesmerter. Møtet gjennomførtes dog som vanlig etter programmet, tross urostifternes anstrengelser for å hindre det.

Quisling understreket sterkt i sin tale at det ikke var Arbeiderpartiet eller Folkets Hus som hadde bygget dette landet, men håndens og åndens arbeidere i innbyrdes avhengighet av hverandre. Det er denne folkesolidaritets tanke vi måtte lære å forstå, klassekampen fører aldri fram.

Talen ble stadig avbrutt av begeistret bifall, kraftig akkompagnert av det marxistiske hylekor.

Med hirden og Føreren i spissen marsjerte så NS-folkene ut av torget til Logen hvor der for overfylt hus holdtes stort festmøte i anledning 7. juni. Denne dag var også toårsdagen for NS' første offentlige møte.

Trotsky kommer til Norge.

Sommerens største sensasjon var ankomsten av historiens mest kyniske og blodbestenkte revolusjonsjøde Leo T r o t s k y (Leiba Bronstein), som ble smuglet inn av Nygaardsvoldsregjeringen. De revolusjonære amatører i Norge trengte denne erfarne ekspert. Hr. Trotsky var smart og den beste rådgiver for en rådløs regjering. Han kom her som en syk mann, som søkte rekreasjon og helsebot i «Europas rolige hjørne». Borgerskapets reaksjon på denne utfordring avslørte en blåøyethet og en slik mangel på politisk kunnskap, at alle tidligere rekorder

Trotski til Norge!

NORDMENN!

Den „norske“ arbeiderregjering har gitt den internasjonale revolusjonsmaker, — jøden
LEIBA BRONSTEIN alias LEO TROTSKI
opholdstilladelse i Norge.

Hvem er Trotski?

TROTSKI er:
MANNEN som er skyld i nedslaktningen av millioner av mennesker i den russiske revolusjon.

MANNEN som har latt skyte tusenvis av uskyldige gutter i Leningrad og over hele Russland.

MANNEN som lot en fredelig arbeiderdemonstrasjon knalle ned i Astrakan i mars 1919 hvorved 2000 arbeidere ble drept.

MANNEN som lot 20 000 Kronstantmatroser skyte ned den 17. mars 1921.

MANNEN som uten barmhjertighet har brøyt grenselos ulykke over millioner på millioner av kvinner og barn.

MANNEN som leder den radikale fløy innen bolsjevismen og som hevder at marxismen ikke kan opprettholdes i Russland alene men at det kreves en hurtigst mulig gjennomføring av den røde verdensrevolusjon.

Trotski er en mann i sin beste alder og enten han er syk eller ikke så er det en kjennsgjerning at han fremdeles er fullt opptatt med sitt arbeide for den bolsjeviske verdensrevolusjon og at det bl. a. er hans tilhengere som står bak de blodige kommunistoptøier i Spania ifjor.

Massemorderen Trotskis innsmugling til Norge er en hån og provokasjon mot alle nasjonale krefter i vårt folk.

VEKK med marxist-regjeringen som viger a by det norske folk meget skik.

VEKK med de blinde borgerlige partipolitikere som har skaffet landet denne forfatningsstridige regjering på haken, og som støtter den.

Nasjonal Samling.

måtte synes å være slått. Aftenposten (det selvbestaltede hovedorgan i kampen mot marxismen) skrev således 19.6.1935:

«Leo Trotsky er i sin nuværende tilstand en helt ufarlig person, som neppe er i stand til å gjøre noen fortred.»

Tidens Tegn skrev følgende:

«Arbeiderpartiets representanter er øyensynlig henrykte over begivenheten De fleste innen Venstre og Bondepartiet tok dog hele begivenheten kühlt og rolig, og kommenterte den mere som en kuriositet, enn som en politisk begivenhet.»

Arbeiderbladet hadde vanskelig for for å skjule sin triumf, og gjorde da heller intet forsøk på det. Om denne samvittighetsløse GPU-bøddel skrev det 19.6.1935 bl. a.:

«Det norske folk føler sig berøret ved Trotskys ophold her tillands. Når han trots sine store og uvisnelige fortjenester er landsforvist, må ethvert demokratisk folk anse det som en kjær plikt å gi ham husly, særlig da han også er syk og nedfor og trenger et rekreasjonsophold».

Telemark Arbeiderblad skrev samme dag:

«Etterhvert som utviklingen skrider frem og arbeiderklassen beveger sig opover på høiere kulturtrin, vil anerkjennelsen strømme den store revolusjonære (d.v.s. Trotsky) stadig sterkere imøte.

Ennu har han verdier å skjenke det internasjonale proletariat, verdens småkårsfolk.»

Fra første dag Trotsky kom inn i Norge til han høsten 1936 ble utvist til Mexico arbeidet NS for å fri Norge for denne omflakkende revolusjonsjøde.

Hr. Trotsky hadde ingen grunn til å beklage seg over mottakelsen i Norge. Marxistene gledet seg over det vellykte kup, den borgerlige presse viste sin medfølelse og store toleranse, og folk flest fant det hjerteløst av NS å angripe denne stakkårs gamle syke mann. Som ikke ankom med sykepleiersker, med med to sekretærer og fullt kontorutstyr. Marxistredaktør Knudsens datter var på bryggen ved ankomsten, og i følge avisreferatene kysset hun hr. Trotsky på kinnet og ønsket ham velkommen til Norge.

Men NS holdt fast på sitt standpunkt: Trotsky var en av verdenshistoriens grusomste bødler, en farlig revolusjonær, fremdeles i full virksomhet med organiseringen av den 4. Internasjonale — og i Norge protesjert av landets regjering.

I anledning Trotskys ankomst sendte NS ut den gjengitte løpeseddel, samtidig med at der arrangertes protestmøte i Oslo.

NS' øvrige aksjoner mot Trotsky omtales nærmere under året 1936.

*

Mens folk flest, de borgerlige partiledere ikke unntatt, gjerne betraktet sommeren som mer eller mindre egnet til ferie, var sommeren for NS-folkene alltid en anstrengende tid, med stevner, friluftsmøter og oppmarsjer. Sommerens samlendebegivenhet var det årlige riksmøtet.

T.T. 21.6.35

Ingeniørsalen, Kronprinsesgt. 17, iften kl. 20 (8)

Protest mot revolusjonsagenten Lotta Bronstad-Trotsky
innmuging til Norge.

Foredrag av Vidkun Quisling
om den røde verdensrevolusjonspolitikk
Hvem Trotsky er, og hvad han vil.

Flere korte innlegg.

Bill. a kr. 1.— fåes kjøpt i Norsk Musikforlag og ved innag.
Manjonat Samling.

NS 3. Riksmøte.

Hafrsfjord 27—29 juli 1935.

Denne sommer ble den store mønstring henlagt til *Hafrsfjord*.

Unntatt fra de nærmeste kyststrøk vilde det eneste framkomstmiddel denne gang bli med bil. Overalt arbeidet man derfor for å skaffe privatbiler og lastebiler og gjøre transporten så billig som mulig. Bjerkebanen nord for Oslo skulde være møtestedet for deltakerne nordfra, og så skulde biler fra det øvrige land slutte seg til underveis, med overnatting i Tønsberg, Arendal og Flekkefjord. Det ble pålagt de stedlige fylkesorganisasjoner å ordne med innkvartering og leirplasser, samt oppsetting av bilkolonner.

I Stavanger var ikke virksomheten mindre. En rekke møter og stevner skulde planlegges og gjennomføres. Stavanger NS sto på den tid meget sterkt.

Et vakkert programhefte i kunsttrykk ble utgitt i anledning stevnet. Føreren skriver her bl. a.:

«En tusenårig linje går til samlingen av Norges fylker til dagens strid for nasjonal enhet og et solidarisk norsk folkesamfund bygget op organisk på arbeidslivets grunn med et sterkt og stødig styre: fra Haralds kamp i et avgjørende historisk vendepunkt for det norske folks selvstendige tilværelse til Nasjonal Samlings kamp i et like avgjørende vendepunkt mot materialismens og marxismens mørke makter; fra rikskongens strid mot søndringsånden og nessekongene til vår strid mot parti- og klassepolitikken, og mot dem som lever av denne splittelsespolitikk. Kort, fra Norges samling til et rike, til Norges samling til et folk.

For et slikt syn står *Harald Hårfagre* og hans dristige verk som en søile der både minner og maner. Minner om plikt og ansvar. Maner til ny kamp og ny gjerning. Ti Hafrsfjordslaget er enda ikke kjempet til ende.

201

NASJONAL SAMLING

HOVEDORGAN FOR N.S.

r. 29 Argang-2

OSLO TORSDAG 25. JULI 1935

Stor opmarsj av NS-folk ved riksmøtet i STAVANGER

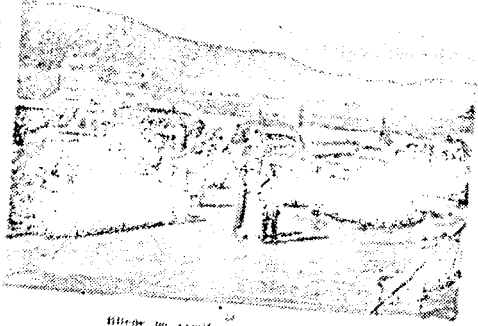
20 busser og biler med over 200 deltagere kjørte fra Oslo tirsdag.

Henved 30 meter og sterner underveis til Hafslofjord.

Mens dette skrives ruller bilene med NS-folk langs landeveien fra Oslo til Stavanger. Der er den til riksmøtet i Hafslofjord, men det er først i løpet av et par dager at de vil komme. De lange bilkøer med NS-folkene og den friske luft for idag folk til å spekulere på i gade og grunn der de farer forbi. Fra om ikke en måned kan de se den nye turen som ruller frem.

Opprudd i Oslo.

Et stort opprør i Oslo, som etter folkene fra den gamle bydel, har blitt som en stormvind for alle som har vært i kontakt med NS-folkene. En formidling fra NS-folkene i Oslo, som de har gjort seg bemerket ved, har blitt som en stormvind for alle som har vært i kontakt med NS-folkene. En formidling fra NS-folkene i Oslo, som de har gjort seg bemerket ved, har blitt som en stormvind for alle som har vært i kontakt med NS-folkene.

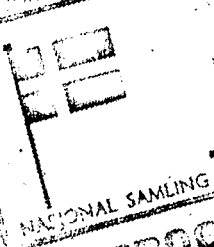

Bilene på samfunnsveien ved Hafslofjord.

Marxistene forsøkte å stenge Stavanger Domkirke for NS.

„Her er alle velkommen, ikke minst Arbeiderpartiet," svaret domprost.

Da NS-folkene i Stavanger, som de har gjort seg bemerket ved, har blitt som en stormvind for alle som har vært i kontakt med NS-folkene. En formidling fra NS-folkene i Oslo, som de har gjort seg bemerket ved, har blitt som en stormvind for alle som har vært i kontakt med NS-folkene.

**RIKSMØTE
i Stavanger
med Olavstavern
ved Hafslofjord
26-29 juli 1935**

PROGRAM:

- 21. juli, fredag kl. 13.00: MOTTAKELSE I Stavanger med marsj til Domkirken hvor GURSTJENESTE.
- 21. juli, fredag kl. 2.30: RIKSMØTE i Stavanger med Olavstavern ved Hafslofjord.
- 22. juli, lørdag kl. 2.30: N S U P stansjoner fra torget til FOLKEFEST i Sjøstrand park.
- 22. juli, lørdag kl. 2.30: Folkefest (sammensatt senere).
- 22. juli, lørdag kl. 2.30: Internett møter.
- 22. juli, lørdag kl. 2.30: Armert fra Stavanger til Hafslofjord med buss ved HAFSLOLFJORD hvor OLAVSTAVERN, Stortingsbygget.
- 22. juli, lørdag kl. 2.30: OLAVSTAVERN.
- 22. juli, lørdag kl. 2.30: RIKSMØTE i Stavanger med Olavstavern ved Hafslofjord.
- 22. juli, lørdag kl. 2.30: De sterke diktene til NS-folkene.
- 22. juli, lørdag kl. 2.30: Armert til Hafslofjord.
- 22. juli, lørdag kl. 2.30: OLAVSTAVERN.

for

er behandles.

**Riksmøtet krever
revisjon av uret-
ten i Kiel.**

Enstemmig tilslutning til Norges
Bondelags resolusjon.

NS-folkene i Oslo, som de har gjort seg bemerket ved, har blitt som en stormvind for alle som har vært i kontakt med NS-folkene. En formidling fra NS-folkene i Oslo, som de har gjort seg bemerket ved, har blitt som en stormvind for alle som har vært i kontakt med NS-folkene.

Det er for å gjøre denne sammenknytning med fortiden fullt levende at vi i Norges nye samlingsbevegelse i sluttet fylking møtes i år på selve skueplassen for grunnleggelsen av Norges rike og av den nasjonale enhetsfølelse. Likesom da vi ifjor møttes i Trondheim og på Stiklestad, vil vi i år ved å samles ved Hafrsfjord føle noget av historiens vingesus. Ved erindringen om den mektige personlighet som skapte Norges-tanken, og om hans kamp for Norges samling og det norske folks frie og selvstendige liv, skal vi vinne ny styrke og nytt samhold til å føre igjennem også *vår* kamp for rikets og folkets helhetssak.

23. juli om morgenen begynte de første biler å sette seg i bevegelse. De dro enkeltvis ut fra sine heimsteder og møttes etter hvert i økende antall på de forskjellige samlesteder.

Tirsdag 24. juli foregikk den samlede avreise fra Bjerkebanen hvor de ankommende biler møttes med bilene fra Oslo og Aker. NS hovedkontor var den rene mauttue av travelhet, mens de siste forberedelser ble truffet. Stemningen var hektisk, men et strålende humør hos alle som var så heldige å kunne bli med.

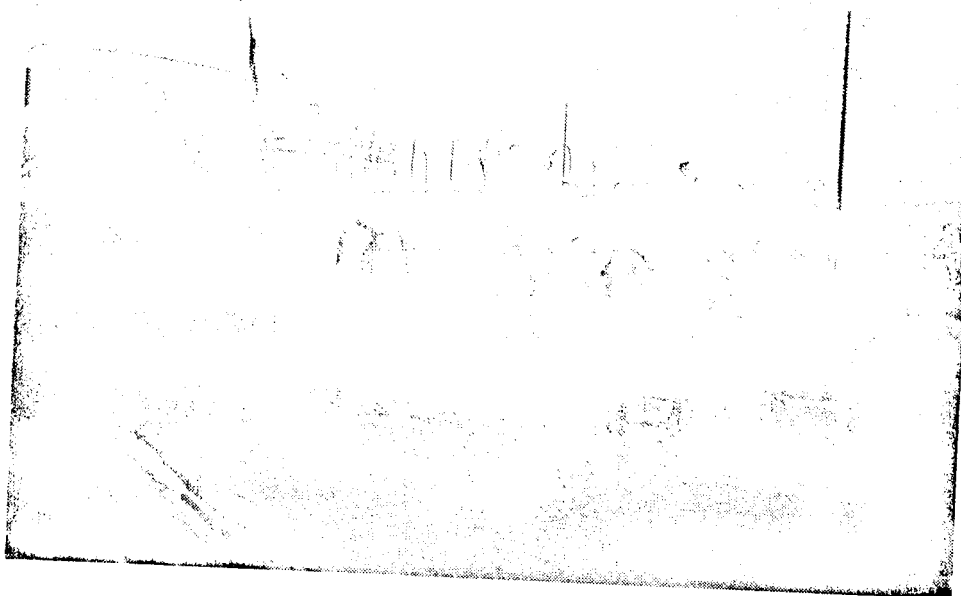
Oppe ved Bjerkebanen kjørte svære transportbiler fram, busser og lastebiler med de mest primitive arrangementer, med plass for tyve—tredve kampfeller i hver. Ved middagstider kom deltakerne fra Elverum og Østerdalen medbringende eget musikkorps. Like etter kom Østfold-deltakerne bussende. Alt synes å være klart til avreise. Men det var enda noe man venter på. Og endelig ruller *NS nye propagandabil* inn på plassen, en svær innelukket pansergrå vogn med to høyttaleranlegg, med plass til talerstol på taket, og sitteplass til ca. 10 mann. Det var NS-folkenes fødselsdagsgave til Føreren.

Det sier seg selv at bilen vakte umiddelbar begeistring og den ble hilst med salutt fra samtlige bilhorn. Etter at propagandabilen var lastet med svære hauger propagandastoff og hirdfolk, satte kolonnen seg i gang; i teten propagandabilen som spilte feiende marsjer.

Det store eventyr som heter Hafrsfjordferden var begynt.

Hovedkolonnen fulgte kysten nedover til Mandal og videre til Flekkefjord over Jæren til Stavanger.

Kolonnen gikk således gjennom naturskjønne og avvekslende trakter, fra Østlandets brede bygder, over til Sørlandets idylliske viker og nakne skjær, over den beryktede Tronåsen, gjennom Soknedal, et av de interessanteste veganlegg i Norge, med vegen gående i tunnel gjennom

*Fra Bjerkbanen ved Oslo.
Deltakere til Hafrsfjordstevnet i ivrig samtale om den forestående begivenhet.*

den stupbratte fjellvegg ved Jøssingfjorden. Etter å ha passert de eien-
dommelige og forrevne fjellformasjoner som danner overgangen til Jæ-
rens flate lyngheier, ser en plutselig mellom to svære steiner dette på
en måte så fremmede, og allikevel urnorske landskap under seg, Jærens
endeløse flater med kilometer lange sandstrekninger og det uendelige
havet utenfor. Den lange bilkolonne med sine flagg og vimpler, sine
syngende og begeistrede passasjerer fikk folk til å sperre øynene opp
over alt hvor de for fram. Det var en ny tids pionerer på fredelig
erobringstokt. 53 busser og biler kjørte til slutt i samlet kolonne langs
Jæren til Stavanger.

Undervegs ble holdt omkring 30 møter. Over alt var folk møtt opp
for å se på den nye tids pionerer, både venn og fiende. Ikke minst opp-
merksomhet vakte «panserbilen» om hvilken der gikk de villeste rykter.
Den skulde være pansret og bevestnet med maskingeværer og hånd-
granater, og en «provokasjon» overfor den fredelige befolkning, ja på-
standene ble til slutt så hårdnakket at politiet fant det nødvendig å

foreta en undersøkelse. Det foreliggende sprengstoff innskrenket seg imidlertid til vårt revolusjonære program og forskjellige brosjyrer.

Over alt på møteplassene kjørte propagandabilen fram. I en fart var høyttaleranlegget rigget opp, talerstolen som var forsynt med rekkverk anbragt på taket, og det tekniske arrangement således i orden på noen minutter.

Det første møte hvor propagandabilen ble brukt var i Holmestrand. Der var ca. 250 tilhørere. Bilkolonnen kjørte imens videre til Tønsberg, hvor der holdtes møte med ca. 1000 tilhørere.

I Skien holdtes møte med ca. 500 tilhørere. Alt forløp foreløpig fredelig.

Et beveget møte i Åmli.

Føreren befant seg på den tid i Fyresdal og ble hentet der i bil sammen med sin frue, av to kampfeller fra Oslo. Onsdag morgen gikk ferden til Åmli, hvor Føreren skulde tale.

Den idylliske og vakkert beliggende bygd Åmli gir utad et høyst fredelig inntrykk. Men det ulmet under overflaten. Åmli var et mindre industristrøk og *meget* rødt. Det var derfor med en viss spenning vi kjørte inn på møteplassen. Og ikke uten grunn. Telehirden som skulde være til stede for å ta imot Føreren var blitt forsinket. Et par enslige og uredde kampfeller på stedet hadde rigget opp talerstolen på et lasteplan, mens henimot hundre tilhørere hadde innfunnet seg, vesentlig kommunister, som straks viste sitt fiendtlige sinnelag. Vel, Føreren er vant til å gjøre det han har bestemt seg for og den stadig mere truende holdning fra de frammøtte Moskvatilhengere, forandret intet i planen. Han steg opp på talerstolen og begynte sitt foredrag, og han la heller ikke fingrene imellom når det gjaldt Moskvas metoder og forvirrede tilhengere. De fikk høre den usminkede sannhet, både om den virksomhet de drev selv og om systemet i den kommunistiske mønsterstat.

Tiden gikk og ingen hird. Situasjonen ble mer og mer kritisk.

Like før foredraget begynte marsjerte en hvitglødende Moskvakommunist inn på plassen med en svær håndskrevet plakat. Det var skolelæreren, den statslønnede barneoppdrager på stedet. På plakaten var med ubehjelpelig skrift skrevet blant annet følgende sinnsyke sludder:

Når lønnsslaven kjemper for frihet og brød
En Quisling vil svare med kuler og død
fra et kongelig norsk regiment.

I lærerens kjølvann fulgte en villedt og oppagitert flokk, som øyensynlig bare ventet på tegn til å gå til aksjon.

Quislings tale ble stadig avbrutt av de veldresserte Moskva-agenter.

Det er ikke godt å vite hva resultatet vilde blitt om ikke Telehirden omsider var dukket opp. Den var blitt lovlig forsinket, og kom over brua i Telemarks høyttalerbil i rasende fart, marsjerte ut og stilte seg på rekke foran talerstolen, mellom Quisling og demonstrantene.

De var 8—10 mann mot det mangedobbelte antall kommunister, men det var rikelig nok. Demonstrantene satte straks tonen flere trin ned.

Bygdens stortingsmann kom for øvrig etter møtets slutt bort til Quisling og beklaget det inntrufne på bygdefolkets vegne.

Det som satte Åmli-møtet i en særstilling var imidlertid ikke selve møteforstyrrelsen, men det som kom etterpå.

En av de tilstedeværende demonstranter, som seinere ble medlem av Nasjonal Samling, bekreftet i en redegjørelse i «Fritt Folk» i 1941, at *der straks etter møtet ble planlagt og utsendt fra Arbeiderpartiets pressebyrå en helt forvrengt og løgnaktig framstilling av det som var skjedd.*

Over hele Norges land kunde en derfor i de følgende dager finne svære artikler i marxistpressen, i stor utstrekning støttet av borgerlige aviser, meddelelsen om at Quisling under foredraget i Åmli skulde ha uttalt, *at når NS kom til makten skulde hodene rulle i Norge.* Arbeiderpartiets avis i Arendal «Tiden» innledet felttoget med den sensasjons-hungrende tittel:

Quisling truer i Åmli.

Hodene skal rulle om NS får makten.

Men Åmli-arbeiderne gir svar på tiltale.

I teksten het det:

«Irritert over gang på gang å bli grepet i overbevist løgn og slarv, slår han tilsist over i en ilter tone, og uttaler truende, at når Nasjonal Samling

kommer til makten «skal hodene rulle på lederklikken i Folkets Hus og på slike lakeier som står her.»

Denne uttalelse som ble tillagt Quisling, vakte forferdelse i alle leirer, og selvfølgelig var en straks ferdig til å tro at det som ble sagt var sant. Det Quisling sa, var imidlertid temmelig nøyaktig det motsatte, nemlig:

«at enhver må da forstå, at et slikt program (som arbeiderpartiets og kommunistpartiets) ikke kan settes ut i livet uten med vold. Arbeiderpartiets ledere var selv opmerksom på det og hadde uttalt det mangfoldige ganger, og det står i deres program at partiet av all kraft må forberede sig på voldsomme metoder.»

Quisling advarte mot det russiske eksempel, og nevnte hvordan hodene rullet da marxismens program skulde settes ut i livet der borte, og hvordan mange godtroende arbeidere selv ble offer for det system de var med på å innføre. —

Typisk for hvordan denne tildragelse ble utnyttet er f. eks. følgende:

Under en debatt i bystyret i Kristiansand om fagorganisasjonens monopolisering på retten til kommunalt ekstraarbeide, uttalte marxisten Rosenløw, at han vilde «få understreke at vi selv — fagorganisasjonen — bestemmer hvem som skal bli opptatt i fagorganisasjonen. Det er der falt høyesterettsdom for, så mot det nytter intet bystyrevedtak. Det er forresten ikke noe å fortenke oss i, at vi ikke vil ha folk innen vår organisasjon, som uttaler «når vi kommer til makten skal hodene rulle». Såvidt jeg vet er det aldri hendt, at hverken venstre- eller høirefolk er blitt nektet opptatt i fagorganisasjonen.»

Moskvakommunisten Løvlien uttalte på Kominterns Verdenskongress i Moskva høsten 1935, ifølge referatene:

«Den opfatning at fascismen ikke har noen utviklingsmuligheter i det klassiske borgerlige demokratiske land er særlig farlig. Den norske fascistfører Quisling har nylig erklært at hodene skal rulle i alle Folkets Hus.»

Man trommet også sammen en del «troverdige» vitner som kunde bekrefte at Quisling hadde uttalt nettopp dette.

207

*Den nye propagandabil, skjenket NS Fører av kampfeller til hans fødselsdag
18. juli 1935.*

Bilkolonnen er kommet til Sørlandet.

Det er neppe noen enkeltforeteelse i de to årene før valget i 1936 som skadet Quisling og NS mer enn dette rykte om hodene som skulde rulle. Det gikk som en løpeild over hele landet og ble et usedvanlig virksomt middel i den alminnelige opphisselsestrafikk.

Arendalslaget.

Så gikk ferden videre til Arendal hvor kolonnen skulde ankomme til torgmøtet om aftenen.

Og det skulde ikke bli mindre kritisk der.

Propagandabilen ankom en halv times tid før møtet skulde begynne. Den rigget opp høyttaleranlegget, satte opp talerstolen og gjorde alt klart. Men bilkolonnen var forsinket. Henimot klokken 8 kom Føreren med sine 3 ledsagere, plus byens politimester, gående inn på torget, hvor en stor menneskemasse hadde samlet seg. Deriblant et større antall oppagiterte demonstranter, og stemningen var allerede på det tidspunkt temmelig truende.

Så å si ubeskyttet går Quisling gjennom folkemassen som så ofte før og seinere. Det hadde vært den letteste sak av verden for urostifterne å slå ham ned, og en må si at det er et under, at det er gått som det er gått i disse år.

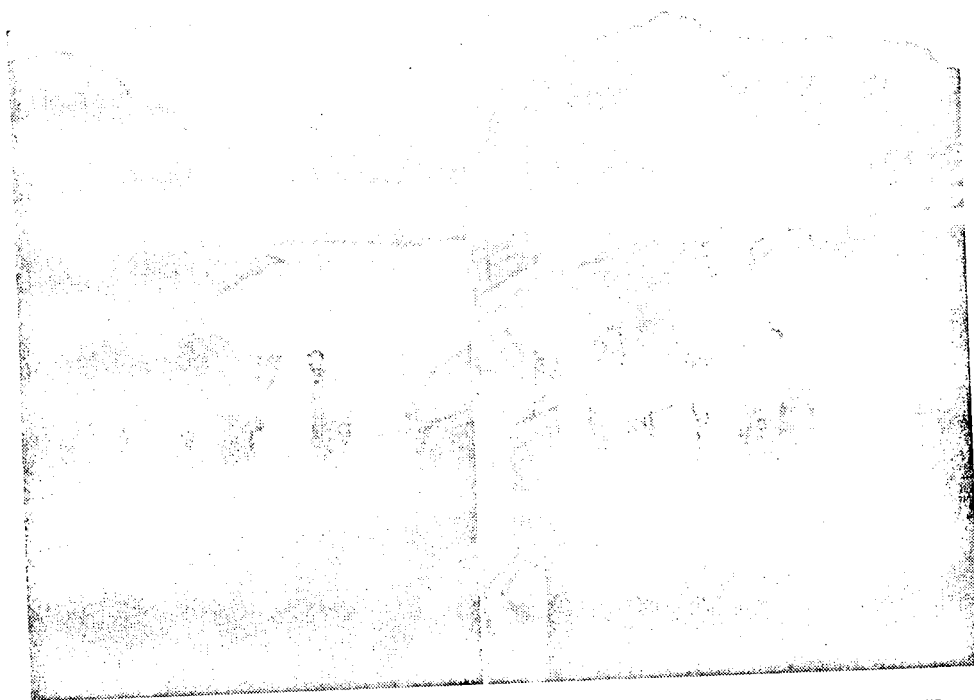
I påvente av bilkolonnens ankomst ble møtet utsatt en halv time. Bilene var imidlertid blitt forsinket som følge av en dårlig ferjeforbindelse.

Etterhånden var ca. 3 000 mennesker forsamlet på Arendals torg, og møtet måtte begynne.

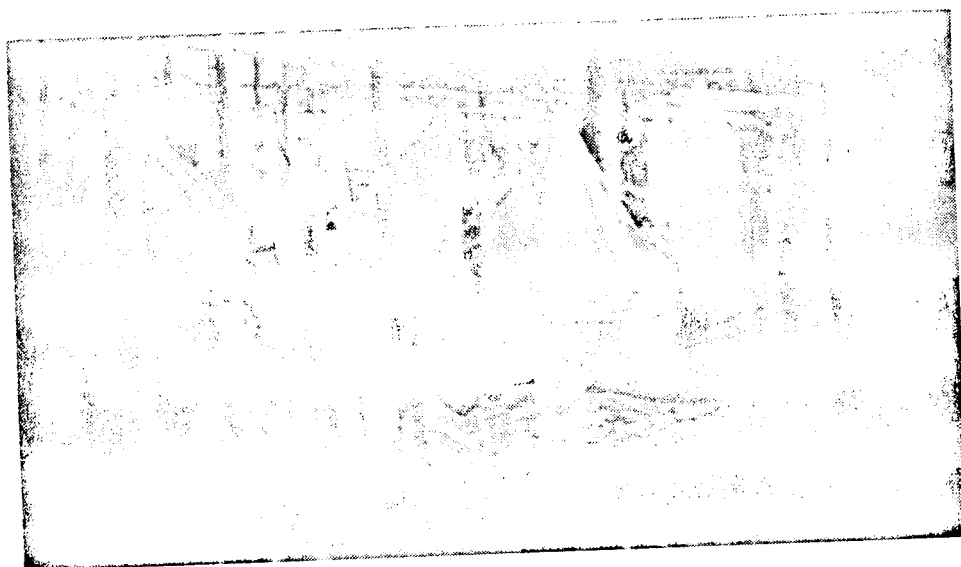
På forhånd var det fra marxistisk hold drevet et meget iherdig arbeid for å ødelegge møtet. Flyvesedler var utdelt i massevis med utilhyllet oppfordring om å slå ned NS. Velkjente eksperter fra opptøyene på Youngstorget hadde innfunnet seg og ledet spektaklene. Etter politimester Møinichens egne uttalelser var det Arbeiderpartiets Ungdomsfylking — AUF — som sto bak optøyene.

En verre ansamling av ungdommelige banditter så en sjelden. Særlig konsentrerte de oppmerksomheten om propagandabilen, som de gjorde gjentatte angrep på for å velte. Ledningen prøvde de å skjære

209

Generalsekretær Fuglesang med topplue ved Jøssingsfjorden på veg til Hafrsfjord 1935. Hvem skulde tenkt seg at dette hodeplagg skulde bli et symbol for demonstrerende «jössinger» 6 år seinere?

Fra telteleiren ved Fevik nær Arendal.

over. Det stedlige politi i et antall av 3—4 mann maktet intet overfor disse horder, så meget mere som deres herre og mester selv var fullstendig rådløs og intet turde foreta seg. Imidlertid var der 10 hirdmenn med propagandabilen og ved sin fryktesløse og bestemte opptreden hindret de pøbelen i å nå sine hensikter.

Quisling sto allerede på talerstolen, og situasjonen var ytterst kritisk. Ikke før hadde han begynt å tale før 20—30 demonstranter stormet på, og hirden fikk kamp på tørre nevene for å holde dem unna bilen. «Velt bilen», var kampropet for den framstormende bande. «Vi husker Menstad», ropte andre. En av hammermerkemennene kom løpende med en svær gartnersaks for å klippe ledningene, og da det ikke lyktes trakk han ut kontakten, men hadde i samme øyeblikk en hirdmann over seg. Han erobret saksen og fikk koblet ledningen til igjen.

Hele torget kom i kok, over alt hylende og skrikende marxister i alle aldre, som forsøker å overdøve foredraget, ødelegge ledningene og egle seg inn på de fredlige tilhørere. Angriperne blir stadig mer pågående og situasjonen kritisk. En større aksjon er under forberedelse, 40—50 veldresserte gatekamptropper stormer fram for å velte «panserbilen», Rød Front ropene gjaller — Føreren står rolig på taket av bilen og taler — de 10 hirdmenn som sto vakt forbereder seg på å ta i mot framstøtet, da der plutselig oppstår en ny bevegelse i utkanten av torget — Nasjonal front! Nasjonal front! — Endelig — det er bilkolonnen som er ankommet og flere hundre mann marsjerer syngende og i ordnede rekker inn på plassen. Det var i siste øyeblikk. De marxistiske stormtropper stanser framstøtet, og i neste no har alle våpenføre NS menn sluttet en tett ring om Føreren og høytalerbilen. Med venstre hånd holder de i beltene til hverandre, — med høyre hånd slår de fra seg og viser tilbake alle forsøk på å sprengte kjeden.

Imens fortsatte Quisling uanfektet sin tale, og de tusener av tilhørere som var kommet for å høre lyttet til hans manende ord, og det må til befolkningens ros sies at de fleste blant dem tok avstand fra marxistenes utskielser, så meget mere som de forsto at det her var utenbys folk som ledet opptøyene. Det viste seg for øvrig å være utsendte stormtropper fra AIF-laget Borg i Oslo, som var sjelen i aksjonen.

Gang på gang søkte de framstormende marxister å sprengje hirdkjeden, men forgjeves.

En av våre folk fikk et slag så nær øyet, at han måtte under øyeblikkelig lægebehandling. Det var slaget av en sølvknappet stakk tilhørende en av stedets marxistredaktører. En av hirdmennene overrasket to marxister i utkanten av torget. Den ene sto og smurte den andre inn med jordbær i ansiktet og nedover skjorten. Det skulde se ut som om han var blodig forslått — et offer for «nazistenes brutalitet».

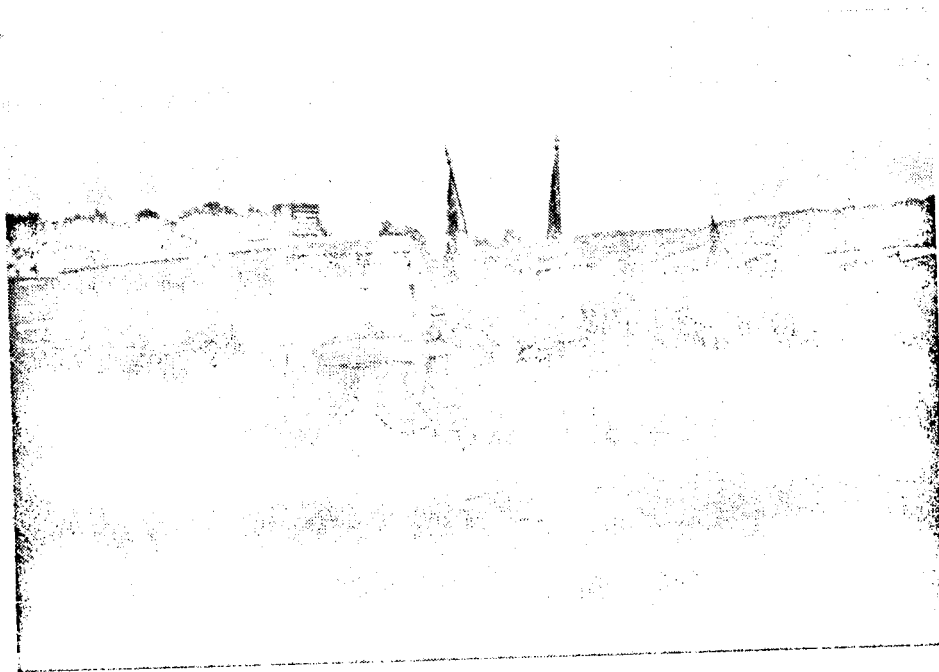
Etter møtet dro NS-folkene til teltleiren hvor det ved midnattstider reiste seg en hel teltby, og de trette stevnedeltakere kunde falle til ro etter kveldens opprivende hendelser, mens det fremdeles ble utkjempet større og mindre bataljer i gatene mellom de forsinkede NS-folk og marxistiske terrorbander som viste en råskap og brutalitet som ikke lovet noe godt om det parti, hvis merke de bar, skulde få flertallet i Norge. Og det gikk ofte nok på livet løs for våre folk.

*

Torvslaget i Arendal var en begivenhet som virket helt oppskakende på den intetanende og ellers fredelige Sørlandsby. Hele byen var på bena og diskuterte møtedemonstrantenes hensynsløse terror.

Men etter hvert lyktes det som vanlig å få utbredt den alminnelige oppfatning at det var NS som hadde laget bråk.

Torsdag gikk ferden videre. Ved middagstider holdt bilkolonnen sitt inntog i Kristiansand, hvor det var tillyst møte ved Retranchementet kl. 4 med Føreren som taler. Det var møtt fram ca. 1000 tilhørere. Der var også innemøte om aftenen med god tilslutning, både innen- og utenfor. Kolonnen var imidlertid kjørt videre til neste overnattingssted, Flekkefjord, hvor møtet begynte henimot *midnatt* med omkring 1000 tilhørere og Føreren som taler. Allerede ved 6-tiden var de første ankommet for å se bilkolonnen kjøre inn i byen. Møtet var tillyst til klokken åtte, men på grunn av kolonnens forsinkede ankomst begynte det først klokken halvelve, og varte til klokken 12. Tilhørerne holdt imidlertid ut til siste stund. I den strålende sommernatt lød Quislings

Propagandasjef dr. Gulbrand Lunde hilser kolonnen velkommen under en tale på Klepp, Jæren.

inntrengende røst utover den stille og lyttende forsamling og var av en betagende virkning.

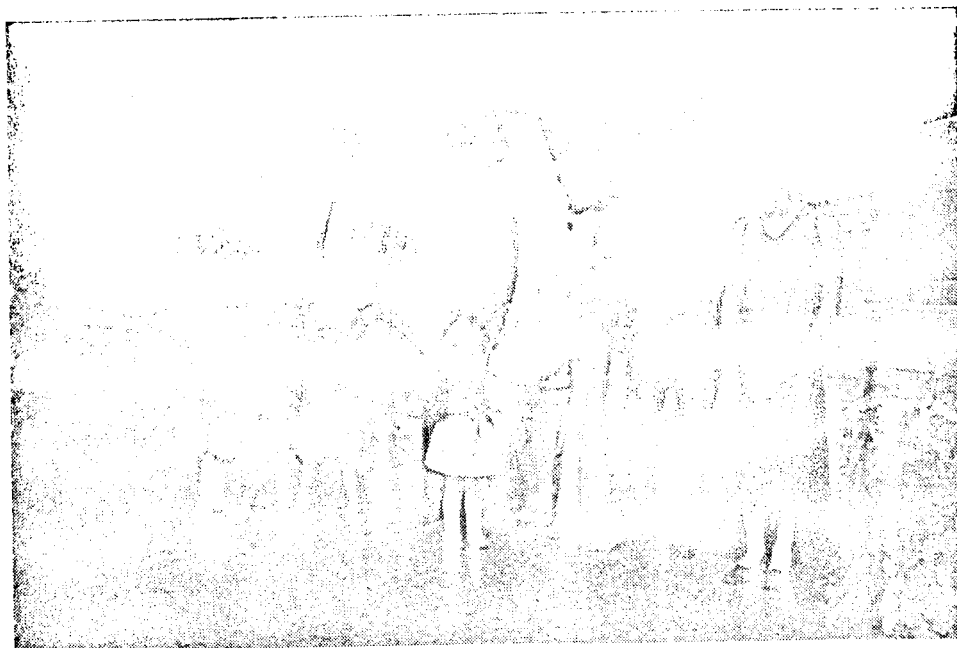
Så var det å slå leir og komme til ro langt på natt.

Turen kunde ikke ansees som noen rekreasjonsreise. Å sitte på harde trebenker på lastebilene i all slags vær 10—12 timer om dagen, med møter til langt på natt og så ligge på harde bakken i teltene, var en ganske sterk påkjenning, så meget mere som det ikke bare var ungdom, men kampfeller i alle aldre til og med damer, helt opp i 60—70 års alderen, som var med på lasteplanet. Men gløden og begeistringen overvant alle anstrengelser.

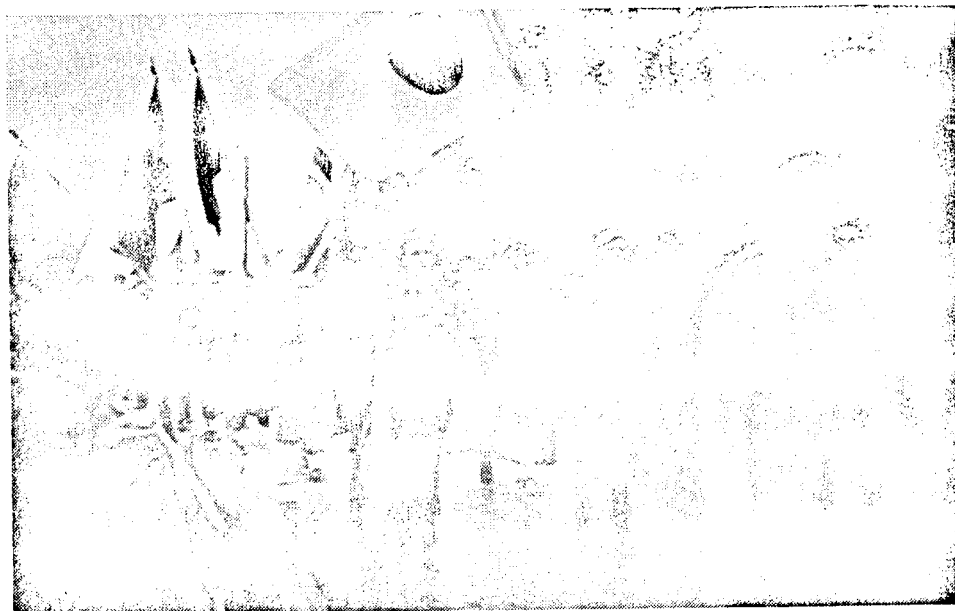
Neste dag startet man igjen med stadig stigende forventninger.

Humøret steg ettersom kolonnen nærmet seg *Klepp*, hvor man skulde møte de første kampfeller fra Stavanger. Da bilkortesjen ankom dit, ble den møtt av en anselig folkemengde og under stor begeistring ble hilsener utvekslet med Rogalandsfolkene. På *Klepp* arbeidet et

213

NS Fører og frue i propagandasjef Lundes heim i Stavanger.

NS' Fører og frue på marsj til stevnet.

meget aktivt NS-lag og det hadde gjort gode forberedelser til møtet. Talere var Quisling og dr. Lunde.

Deretter gikk ferden videre til Stavanger. Innkomsten til byen artet seg som det rene triumftog, og selv Vestlandets værguder viste seg fra sin gode side. Strålende solskinn. Den imponerende bilkortesje vakte berettiget oppsikt på sin ferd gjennom byen mens velkomsthilsener og oppstrakte hender møtte ferdens deltakere. Etter å ha kjørt en sving om Bredevannet dro kortesjen til Skankeholen, hvor deltakerne, trette og slitne, men i ypperlig humør, fikk lesset sine saker av bilene for å begi seg til samlingsstedet i byen. Her tok de mange NS-folk oppstilling under en skog av NS-flagg og bannere, som med sine røde og gule farger tok seg praktfullt ut i det friske sommervær. Fylkesføreren i Rogaland og Vest-Agder, ønsket deltagerne velkommen og ga en kort redegjøring for de tradisjoner som knyttet seg til Hafrsfjord og Rogaland.

I marsjen gjennom byen deltok mere enn 1000 kampfeller under 50 bannere og flagg. Marsjen gikk til Domkirken hvor det ble holdt gudstjeneste. På forhånd var det gjort forgjeves henvendelser fra marxistene. Det antikristelige marxistorgan «1. Mai» hevdet således at det var et misbruk på tvers av kirkemyndighetenes bestemmelse å tillate kirken brukt til gudstjeneste for nazistene. Særlig var det fryktelig at NS-folkene skulde *marsjere* til kirken. Marxistene risikerte jo intet ved å foreslå dette forbud, da det aldri var aktuelt for noen av Arbeiderpartiets organisasjoner å gå samlet til kirkens hus.

Domprosten i Stavanger uttalte da også i denne forbindelse at han vilde ønske et hvilket som helst parti velkommen i kirken. Ikke minst Det norske Arbeiderparti.

Også på alle andre måter søkte marxistene å lage vanskeligheter, selv om det ikke ble slike voldsomheter som ved Stiklestadstevnet. Det var imidlertid på forhånd delt ut løpesedler, og ved muntlig agitasjon var gått ut ordre om at ingen «klassebevisst» måtte vise seg i nærheten av «fascistene». Det var også tillyst demonstrasjonsmøte på Torget til samme tid som innmarsjen var beregnet. Sovjetagenten Egede Nissen raste her mot NS for en liten klynge rett-troende, mens de andre bukket under for sin nysgjerrighet og sto som fredelige tilskuere og så på «fascistenes» innmarsj.

Det veldige innrykk satte store krav til møtearrangørene. Hotellene var overfylte og NS-folkene tok imot kampfeller i den utstrekning det var plass. En del av ungdomsfylkingen ble innkvartert i skolene, men mesteparten bodde i telteleiren ved Mosvannet. Der var en imponerende telteleir med hundrevis av deltagere. Medlemmer av NSUF utførte vakt-holdet, men stort sett forløp nettene rolig uten forstyrrelse fra marxistiske demonstranter.

Nasjonal Samlings 3. Riksmøte ble åpnet på Bjergsted lørdag 27. juli. Frammøtet viste en stadig økende styrke i bevegelsen. Det veldige lokalet var helt fylt.

Møtet ble ledet av generalsekretæren.

Quisling ønsket alle kampfeller velkommen og konstaterte at arbeidet hadde brakt oss et langt skritt videre framover i det forløpne år. Han nevnte innledningsvis hvordan NS til å begynne med hadde hatt en veldig vind i seilene, sålenge man tok bevegelsen for rent anti-kommunistisk og ikke var klar over Nasjonal Samlings revolusjonære program. Men etter hvert som dette gikk opp for det gamle systems tilhengere, og da særlig de partipolitiske ledere, ble NS utsatt for den rene trommeild av løgn og forvrengninger fra alle kanter. Vi måtte derfor ta opp skyttergravstaktikken og gå videre etter den langsomme framrykkingens veg. Riksmøtet bekreftet at NS var blitt en faktor en måtte regne med.

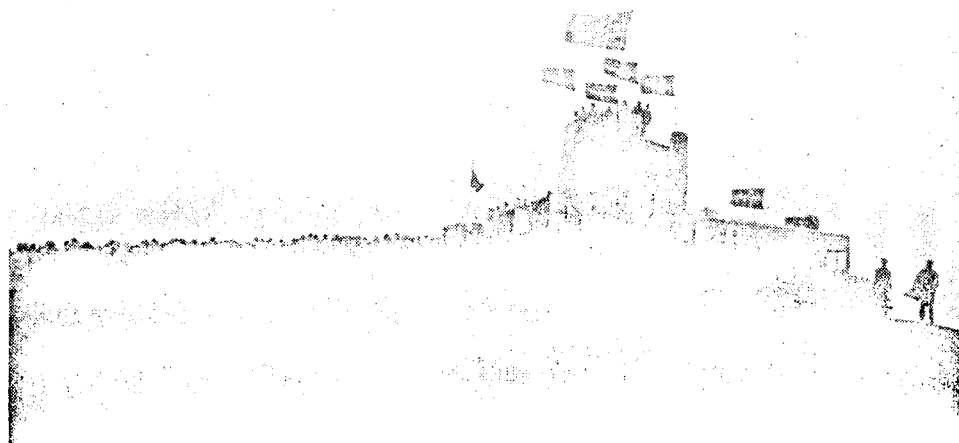
Samtidig med de større møter og stevner, holdtes en rekke sær-møter. Stavangeravdelingen disponerte ikke mindre enn tre sammenhengende møtesaler og ellers flere rommelige kontorer.

Over alt hersket den mest intense aktivitet. Tillitsmenn fra alle kanter av landet var møtt fram som representanter for de forskjellige områder, økonomi, propaganda, organisasjon, NSK, NSUF.

Om aftenen den første dag var det planlagt folkefest i Bjergsted-parken. På grunn av regnvær måtte møtet holdes innendørs.

Stemningen var imidlertid ikke dårligere av den grunn. En fengende prolog av kf. Rosnæs innledet festmøtet, og deretter var det en rekke improviserte talere, sang og musikk.

I orkan ved Hafrsfjord.

Søndag ettermiddag var tillyst utendørs møte på Udlandhaug ved Hafrsfjord. Det skulde bli stevnets høydepunkt, trass i orkanaktig uvær.

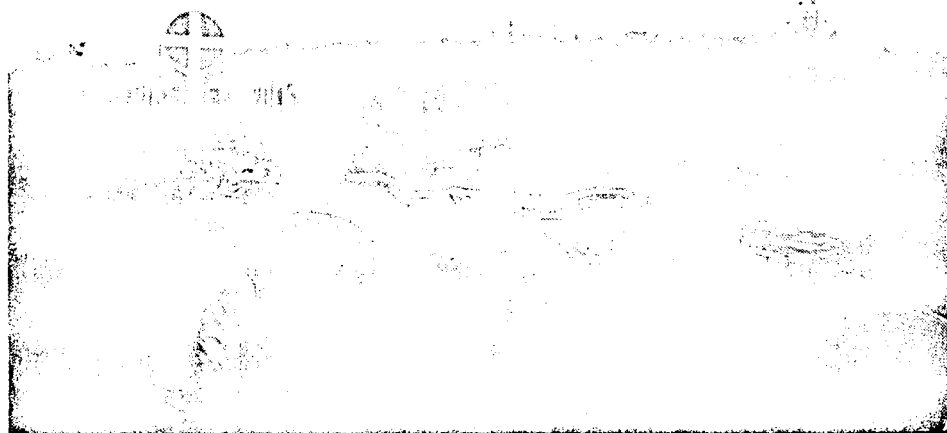
Haugen egner seg glimrende som stevneplass i godvær, men er ualminnelig utsatt i styggvær, som den hever seg opp fra Jærens værharde flater mot Hafrsfjordgapet rett ut til Atlanteren.

Minnesmerket for Hafrsfjordslaget, som er anbragt på Udlandhaug må vel ellers sies å være mer originalt enn vakkert, og det er betegnende for liberalismens tidsepoke, at dette byggverk — til minne om den største begivenhet i vår eldre historie, innvendig var innredet som et primitivt utsalgssted for mat og forfriskninger. I dette tilfelle var det imidlertid en udelt fordel å kunne få seg en gloende varm kopp kaffe og liknende i tårnets indre.

Alle himlens sluser var åpne. Stormkanaler og kjøleanlegg på vidt gap. Orkanen raste over Udlandhaug. Og *skal* det være uvær er det like så godt å få det friskt og feiende, ikke bare som en tåketung lav himmel og ynkelig silregn. Her ble det ikke knuslet med noen ting, hverken regn, vind eller kulde.

Selv værgudene hadde erklært NS krig. Og overfor en slik utfordring steg kamphumøret omkapp med orkanens økende styrke.

217

I forrykende storm og regn gikk marsjen opp til Udlandhaug.

Fra møtet på Stavanger torg under Riksmøtet.

Kampfellene stilte til marsj til fastsatt tid, og et imponerende tog med musikk-korps i spissen og en hær av NS-bannere bega seg ufortrødent i veg. Det gikk enda an så lenge en marsjerte gjennom byen, men under oppstigningen til Udlandhaug ble det verre. Krumryggede, regnkledde mennesker kjempet med sammenbitt energi mot orkanen. Flaggstengene blåste nesten rett ut og fanebærerene hadde en hard tørn.

På tross av været hadde det allerede innfunnet seg tallrike tilhørere da kolonnen marsjerte opp ved Harald Hårfagres minnesmerke som for anledningen var vakkert dekorert med NS-bannere, som smalt i orkanen mens stengene sto buet av vindtrykket.

Møtet begynte med en prolog skrevet av Ragna Prag Magelssen, og en kort innledningstale av fylkesfører Næs, som talte om det historiske sted en no sto på. Her sto kampen mellom småkongene, her sto avgjørelsen. En kampfelle fra Stavanger orienterte om historiske minner i Rogaland. Stavangersangen ble sunget, og så fikk man en kort pause som flest mulig benyttet til å få noe varmt i livet. Det var ellers et besynderlig syn å se en hel forsamling slå flikflak og steppe for å holde varmen. Det var midt på sommeren så de færreste var kledd til slik kulde.

Da Quisling barhodet trådte fram på talerstolen ble han i sannhet hilst av et orkanaktig bifall, ikke bare fra forsamlingen, men også fra værgudene. Det var som om de tok et ekstra tak da han viste seg.

Når vi i Nasjonal Samling søker til de historiske steder, sa Føreren, er det for å gjøre den store sammenheng i nasjonens liv levende for oss.

I vendepunktene i nasjonens liv er det de samme spørsmål som melder sig, men de blir dypere etterhvert som tiden går. Harald Hårfagres dristige tanke om et autoritativt styre, og en oprydding i den oppløsningstilstand som rådet, kan også kjempes i Norge idag med meget av den samme rett. Også idag kan spørsmålene løses bare ved en samling av vårt folk, i fellesskapets og den nasjonale ides tegn.

No vendes et blad i Norges historie.

Forfrosne og gjennomvåte, lyttet tilhørerne til hans ord, — om tennene hakket av kulde — innvendig glødet begeistringen over det nye som holdt på å arbeide seg fram — over det store som no var ved å skje og som Føreren så klart og fengende talte om.

Etter talen ble Fedrelandssangen sunget, akkompagnert av orkanens torden, mens himmelens sluser på nytt åpnet seg og skyene hang svarte og tunge over Hafrsfjord, som et varsel om den alvorlige og skjebnetunge kamp vi var gått inn til.

Mandag, Olsokdagen, trådte Nasjonal Samlings råd sammen til drøfting av en rekke viktige saker. Fra Riksmøtet ble det sendt ut en resolusjon med krav om revisjon av Kieltraktaten, hvor NS sluttet seg til Norges Bondelags henstilling om det samme.

Den fikk følgende ordlyd:

Resolusjon om Kieltraktaten.

Da den danske konge ved traktaten i Kiel 14. januar 1814 ga avkall på Norges rike, beholdt Danmark rettsstridig de Norge tilhørende besittelser Island, Færøyene og Grønland. Denne traktat mellom den danske og den svenske konge om kongeriket Norges deling er aldri blitt anerkjent av Norge. Haagdommen i Grønlandssaken fastslo også at Grønland før 1814 var norsk besittelse, en kjennsgjerning som forøvrig er direkte anført i selve Kieltraktaten.

De rundt 120 år — fire slektledd — som er gått siden Norge mistet disse gamle norske land, er for kort tid i nasjonens liv til at Norges krav på opreisning har tapt sin gyldighet. I denne tid er dog folket på Island og Færøyene vokset frem til selvstyret, en rett som Norge bare kan anerkjenne og støtte. Men det nye nasjonale Norge kan *ikke* avfinne sig med tilegnelse av rent norsk landområde der som Grønland fremdeles må styres som koloni eller biland.

Nasjonal Samling, representert ved delegerte fra hele landet i et antall av 1000 representanter, slutter sig enstemmig til Norges Bondelags resolusjon om Kiel-traktaten. Vi vil energisk protestere mot enhver tanke på at Danmark avhender Grønland til utenforstående makter, til og med utenfor Norden. Vi krever at Danmark gjør gammel urett mot Norge god igjen. Vi vil ikke prisgi Norges rett og ære.»

Likeledes ble det fra Riksmøtet sendt ut følgende

. Erklæring til det norske folk.

*Fra Nasjonal Samlings Riksmøte i Stavanger
lørdag 27. juli 1935.*

Tusen delegerte til Nasjonal Samlings riksmøte i Stavanger 27. juli 1935 representerende 15 000 organiserte NS-folk og det mangedobbelte antall av tilhengere blandt nasjonalt sinnede norske kvinner og menn, uttaler en bestemt og ubetinget protest mot at regjeringsmakten i Norge er overlatt til en erklært revolusjonær og marxistisk partiledelse. Det er en maktoverlatelse som er i avgjort strid med Norges konstitusjon og lover, og som letter veien for marxistisk fremstøt, farlige for landets sikkerhet og fredelig utvikling og for dets innbyggers frihet, liv og eiendom.

2. Vi understreker at den nuværende regjering *ikke* har tatt avstand fra sitt partis marxistiske omveltningsspolitikk. Tvertimot har regjeringen i sin tiltredelseserklæring uttrykkelig henvist til partiets program som retningslinje for sine bestrebelser. Dette program setter som hovedoppgave for partiet å erobre den absolutte samfundsmakt og å innføre med vold en marxistisk samfundsordning med sovjetter (arbeiderråd) og statssosialisering av næringslivet under klasseparti-diktatur, altså russiske tilstande i Norge. I programmet erklærer de sig uttrykkelig solidarisk med kommunistenes virksomhet i Sovjetveldet og krever at partiet av all kraft arbeider for

internasjonal samling på klassekampens grunn og for en verdenssammenslutning av marxistiske samfund, altså en verdenskommunistrepublikk.

Den marxistiske partiregjerings og partiledelses virkelige karakter er blitt ytterligere belyst ved at regjeringen har latt slippe inn i landet under sin gunst og beskyttelse den fra den russiske bolsjevikerevolusjon så ille beryktede Bronstein Trotsky, lederen av den mest ytterliggående retning i den internasjonale kommunistiske bevegelse og en farlig profesjonell agent for den bolsjevikiske verdensrevolusjon. Vi vil ganske særlig protestere mot dette skritt som er en hån mot Norge og en utfordring til alle nasjonale og gode krefter i vårt folk. Vi krever at Trotsky og de andre internasjonale revolusjonsagenter utvises av Norge, og vi er sikker på at dette krav representerer viljen hos det overveiende flertall av det norske folk.

3. Arbeiderpartiets fallitterklæring ved å innføre omsetningsskatten viser at det ikke har noe effektivt middel til å bekjempe krisen, og at det grunnlag er falt bort hvorpå det skaffet sig et så stort stemmetall ved valgene i 1933 og 34.

Under disse omstendigheter arter

BILFERDEN over Sørlandet en vellykket suksess.

53 busser og biler med 600 NS-folk
vakte opsikt langs landeveiene og
sørlandsbyene.

Teltbyer med 60 telt ved
overnattingen underveis.

**Innmarsjen i Stavan-Gudstjens-
sten i Stavan-
ger - et triumftog.**
Kortegens 53 busser og biler im-
ponerte overveldende.
NS-opmarsj med 1000 delta-
gere under 50 bannere.

Henvend 2000 NS-folk holdt stand mot vær-
gudenes frykkelige angrep. „NS" 3.8.1935
Et stjerne som enn vil gløimede.

**3 Trond-
heimspiker**
sykklet 1200 km.
til NS-riksmøte
i Stavanger.

HAFRSFJORDFERDEN

**Henvend 30 propaganda-
stevner på 4 dager.**

**Bilkortegene - en viktig
propaganda for NS på
Sørlandet. „NS" 26.7.1936.**

da også marxistregjeringens virke sig som en blanding av almindelig borgerlig parlamentarisk levebrødspolitik og forskjellige slags anstrengelser for å utnytte regjeringsmakten til å forberede den marxistiske omveltning. Særlig søker de å kaste folket blår i øinene med hensyn til denne forberedende virksomhet og betydningen av det revolusjonære undergravningsarbeid. Det lykkes i stor utstrekning fordi så mange av marxistledernes tilhengere er blinde og de borgerlige både blinde, idéløse og viljeløse. Men vi vil sterkt fremheve at med landet splittet og svekket i klassekamp og partistrid og revet med i den almindelige verdenskrise, med krigsskyer hengende over Europa, og med den internasjonale marxistiske bevegelse sterkt befestet og rustet i Russland er marxismen en latent og stadig voksende fare for Norge.

4. Vi stempler det derfor som en forbrytelse mot vårt land og folk at de borgerlige partipolitikere ved å overgi regjeringsmakten til marxistene har gitt disse muligheten til å fremme sine landsskadelige planer.

Det burde være klart for alle at de borgerlige partier dermed har utspillet sin rolle også i norsk politikk. De har ikke selv evnet å finne noen annen utvei enn å overgi styremakten til marxistpartiet.

Ganske særlig vil vi ta avstand fra den optreden Bondepartiets ledere har vist. Stikk i strid med mandatet fra deres velgere som æresforpliktet dem til kamp mot marxismen, inn-

gikk deres representanter i Stortinget en uverdigg avtale med marxistene, hjalp dem til makten, og understøtter fremdeles deres politikk.

Men også de andre borgerlige partier, høire og venstre, har gjort sig medskyldige i at Norge nu har en forfatningsstridig og farlig marxistregjering. På tross av de mandater som de var valgt på og deres tidligere agitasjon og erklæringer, godtok alle deres representanter i Stortinget marxistregjeringen og slo sig til ro med dette farlige brudd på landets konstitusjon og lover. Denne holdning er så meget mer eiendommelig og forkastelig som disse partier, såvelsom de øvrige borgerlige partier i Stortinget, i forrige stortingsperiode, efter grundig undersøkelse av disse forhold hadde stemplet offisielt det nuværende regjeringspartis bestrebelser og mål som landsforræderi og høiforræderi, og uttalt at marxistpartiet vil bruke den første gunstige anledning til å sette sine landsødeleggende planer i verk. Det er dobbelt graverende at det for en vesentlig del er de selvsamme borgerlige representanter av alle partier som har vært med på disse så motstridende handlinger.

5. Således har både de borgerlige og marxistiske partipolitikere avgjørende vist sin uformuenhet til å løse tidens og utviklingens krav, og råde bot på krisetilstanden i landet. Med disse og tallrike andre kjensgjerninger for øie konstaterer vi at den historiske utvikling også i Norge er nådd derhen at partipolitikken og

NASJONAL SAMLING

HOVEDORGAN FOR NS

Nr. 31. — Årgang 2

Utgitt torsdag 10. august 1935

Skal hodene rulle i Norge?

Quislings tale i Amli = og regjeringspressens referat. Er ikke justisminister Lie inter- essert i å få det virkelige for- hold framkalt frem?

I toren til Hafslofjord ble hadde ved at den narkotiske uttalelse som et N S møte i Amli med Quisling som taler ble gitt etter møtet. den 25. juni. Norske Arbeiderpartiets blad «Tiden», Arendal, et referat av møtet med følgende sentanspositt: «Quisling truer i Amli. Hodene skal rulle om N S får makten. Men

Kollaboratørene gir svar på titlene. I teksten het det blandt annet: Irritert over gann på gang å bli grepet og overbeholdt om legen og slutt, var han (Quisling) over i en liller lomme ende at...

9.8.1935!
Det sakalte norske arbeiderpar- ti har i den siste tid forsøkt å spille på de nasjonale strenger og statsminister Nygaardsvolds tak- tikk i Drammen den 1ste mai danner

en ingen undtagelse. Folk begynte næsten å tro på omvendelsen da han snakket om vårt elskede fattige land som han vilde så vel.

Men så gikk naturen over teksten og vi fikk statismis- tens egen mening om denne ar- beiderpartiets omvendelse til det

And orer and... Men så gikk naturen over teksten og vi fikk statismis- tens egen mening om denne ar- beiderpartiets omvendelse til det

Styrk våre hjær... Slik vil det bli om nasjonal- tets og og slik og

Blekk op vår statsh... Dette var statsministerens be- ne ord. Takk for opplysningen herr statsminister. Nu kan vi ledet forstå marxistenes nye politikk.

QUISLINGS TALE...

Høres Hus under en uheldig stjerne.

Serjettstjernen som vi påtalte, fjernet i en fart. Hvem hadde anbragt synagogelegnet over hovedinngangen?

POLITISKE PARALLELLER

NORGE og FRANKRIKE

Daladier dannet Komitetsens marxist-borgerlige enhetsfront i Frankrike - Hundseid i Norge.

Av Vidkun Quisling.

Bondepartiet rakner.

Koalitionen med marxistene... som N S har ikke kunde forutse, rakk etter den nye koalitionen at... som N S har ikke kunde forutse, rakk etter den nye koalitionen at... som N S har ikke kunde forutse, rakk etter den nye koalitionen at...

den gamle tingenes uorden må opgis, og samfunnsutviklingen legges om etter de linjer som er trukket op av Nasjonal Samling. Det nytter heller ikke med tillemperinger av nye tiltak når formålet bare er å holde liv i selviske partiapparater som sjelen allerede har forlatt. Det som nu må til er noe helt, noe nytt og sterkt: en offervillig og handlekraftig nasjonal reising som forstår tidens, utviklingens og folkets behov og krav og setter i høisetet hensynet til landets og folkets vel som overordnet den enkeltes interesser og alle partier og klasser.

Vi opfordrer alle nordmenn til å slutte op om vår nasjonale samlingsbevegelse, så at den kan få styrke til å verne om våre nasjonale verdier og om folkets frihet, liv og eiendom, og å gjennomføre sitt program til landets og folkets gagn. I første rekke gjelder det følgende hovedposter, som i virkeligheten er tidens uomgjengelige krav og nødvendige betingelser for nasjonens beståen og fremadskriden:

(1) en handlekraftig nasjonal riksregjering, uavhengig av partipolitikk, som bærer av den nasjonale solidaritet, vilje og idealisme.

(2) organisasjon av nasjonens kultur- og næringsliv i selvstyrende legaliserte yrkeslag (laug), med en på laugene basert nasjonal representasjon, et *riksting*, som gis innflytelse på rikets styre.

(3) en almiindelig økonomisk gjenreisningsplan for Norge som kan

- a) avskaffe arbeidsløsheten,
- b) minske renter, gjeld og skatter,
- c) skape nye verdier,
- d) øke nasjonalinntekten og den almindelige velstand,
- e) etablere et rasjonelt og rettferdig penge- og kredittsystem.

(4) en nasjonal bondepolitikk som frir bønder og fiskere fra gjeldstrelldommen og trygger en sterk og selvciende bonde- og fiskerstand.

(5) en forsvars- og utenrikspolitikk som kan bevare freden for vårt land og sikre dets plass og innsats under de epokegjørende omveltninger og nydannelser som nu pågår.

Vårt mål er å organisere et solidarisk norsk folkesamfund på arbeidslivets grunn med et sterkt og stødig styre. Orden, rettferd og fred. Solidaritet og organisasjon.

Vi vil hele folket i samarbeid, samarbeid mellem forskning, teknikk, arbeid og kapital, i bedrift og næring, mellem de forskjellige næringer, og mellem bygd og by. Vi vil skape en sann sosial rettferd, d. v. s. garantert arbeid for enhver, rettferdig lønn, muligheter for alle til å utvikle sig og stadig bedre sine kår. Dette kan bare nåes ved en samlet innsats.

Norske kvinne og mann, også din plikt er det å være med å arbeide for det store mål!

Samme ettermiddag holdtes møte på Stavanger torg. NS-folkene gikk i samlet marsj til torget som var tett besatt av en stor folkemasse,

antakelig 5—6000 mennesker. Marxistene var denne gang møtt fulltallig fram og forsøkte som vanlig å forstyrre møtet. Som leder av gjengen kjente en igjen en god gammel kjenning fra Youngstorget, en av Moskvas mange handelsreisende i opptøyer, hr. Nilsen, som hadde fulgt med kolonnen helt fra Oslo. Da fedrelandssangen ble sunget til avslutning, forsøkte marxistgjengen å overdøve med Internasjonalen, men det gikk ikke bra. Møtet var en opplagt seier for NS.

Som avslutning på stevnet ble holdt et festmøte på Bjergsted, hvis store lokaler var stuvende fulle.

Ved samme anledning ble Førerens fødselsdagsgave fra NS kampfeller — propagandabilen — formelt overlevert og det sier seg selv at det vakte stormende begeistring at bilen var blitt virkelighet.

En rekke talere sørget, mere eller mindre improvisert, for den beste stemning, og det var med vemod kampfellene ved midnattstid måtte ta avskjed med hverandre etter et stevne som var blitt så rikt på minner. En opplevelse som aldri vil glemmes av dem som var med.

Riksmøtets etterdønninger.

Arendalsslaget var ikke avsluttet i og med at NS bilkolonnen dro videre vestover. Det fikk et etterspill. Dette organiserte overfallet på NS-folkene ble brukt som grunnlag for å forby NS møtevirksomhet. Det var igjen den overfalte, og ikke overfallsmannen, som skulde straffes.

Trass i politimesterens vegring holdt dog NS nytt møte på Arendals torg 31. juli, uken etter Arendalsslaget, uten uroligheter av noen art. Men så nedla politimesteren absolutt forbud mot videre møter. I den anledning ble det ved Generalsekretæren sendt en skrivelse til Justisdepartementets politikontor hvor det heter:

Den 10. ds. søkte vår organisasjon i Arendal om politimesterens tillatelse til å arrangere et offentlig foredragsmøte på torvet.

I den anledning mottar vår tillitsmann i Arendal følgende skrivelse fra politimester Møinichen:

«I anledning av Deres andragende av 10. ds. meddeles at jeg må forby det omhandlede møte — — på grunn av den hissige stemning som hersker mot Nasjonal Samling her i byen innen alle partier. Det vil av den grunn måtte befryktes at der vil bli gjentakelse av de tidligere uroligheter under det møte som nu aktes holdt. Særlig vil dette være tilfellet nu så like etter at Nasjonal Samling trosset mitt forbud mot møte den 31. juli d. å. For tiden må jeg derfor forby det anmeldte møte med foredrag på torvet. Det samme gjelder offentlig møte innendørs.»

Vi tillater oss å forelegge denne avgjørelse for det ærede Justisdepartement, idet vi protesterer mot et slikt generelt møteforbud.

Hvad angår offentlig møte på torvet i Arendal er vi fullt opmerksom på at politimesteren i henhold til politiloven har adgang til i hvert enkelt tilfelle å forby offentlige utendørs møter så sant det er begrunnet utsikt til at et slikt møte kan forårsake uorden eller optøier. En slik begrunnet antagelse foreligger ikke i dette tilfelle. Riktignok forekom der i Arendal under Nasjonal Samlings møte på torvet den 25. juli d. å. endel bråk som vesentlig skyldtes mangel på en håndfast inngripen fra det stedlige politis side.

Imidlertid avholdt Nasjonal Samling et offentlig møte på torvet den 31. juli. Dette møte forløp i fullstendig ro og orden. Der foreligger intet som skulde tyde på at ikke et nytt møte vil forløpe på samme måte.

Det er vår mening at det må foreligge ganske anderledes tungtveiende grunner for et slikt møteforbud enn de politimester Møinichen har anført. Det er politiets opgave å oprettholde ro og orden, og det er å stille saken helt på hodet å søke orden oprettholdt ved å kneble en politisk organisasjons rettmessige ytringsfrihet, selv om andre politiske partier, i henhold til politimesterens skrivelse, ønsker det. En håndfast inngripen overfor de opptredende uroelementer må antas å bringe det samme resultat samtidig som den fornødne respekt for ordensmakten derved etableres. En avgjørelse som den av politimester Møinichen trufne, vil kun føre til at den politiske retning som forårsaker levenet, nettop i den hensikt å søke utvirket at Nasjonal Samlings møter forbys, ved økede møteforstyrrelser, opnår sin hensikt. En slik avgjørelse vil derfor utvilsomt få vidtrekkende politiske konsekvenser og vil lede til økede uroligheter og forstyrrelser av annen art.

Hvad angår offentlig møte innendørs må det være helt på det rene at det ligger utenfor politimesterens kompetanse å forby et slikt møte avholdt.

I henhold til ovenstående anmoder vi det ærede departement om å sørge for at det av politimesteren utstedte forbud mot offentlig møte på torvet i Arendal blir ophevet, videre at politimester Møinichen får en klar beskjed fra Departementet om at han ikke har anledning til å forby innendørs møter.»

I samme anledning hadde «Nasjonal Samling» et telefonintervju med politimester Møinichen. Det heter der:

«— Hvorfor har De nedlagt dette forbud mot Nasjonal Samlings møtevirksomhet?

— Fordi jeg er sikker på at det vilde bli alvorlige spektakler ved et nytt møte nu, efter at dere trosset min nektelse av det forrige møte.

— Men det forrige møte forløp fredelig og rolig, og man kunde da umulig tro at møtet var nektet, all den stund politimesteren selv var tilstede og likesom politiet forøvrig ydet vanlig assistanse?

— Nei, det var et rolig møte.

— Hvorfor blev det ikke ved det møtet noe av det bråk som politimesteren nu frykter?

— Fordi vi ikke foretok oss noe.

— Skulde man da ikke gå ut fra at et nytt møte hvor politiet heller ikke foretar sig noe, vil forløpe like fredelig?

— Nei, ikke efterat det forrige møte var forbudt.

— Men politimesteren er selvsagt opmerksom på at det forbud som nu er nedlagt mot møtevirksomheten, er en meget alvorlig affære?

— Ja, det er nok en alvorlig affære, men jeg er nødt til å ta dette skritt for å hindre spektakler. Forbudet får gjelde inntil de andre affærene i forbindelse med det første møte er opgjort.

Politimesteren uttalte for øvrig at han er brennsikker på at det vil bli spektakler ved et nytt NS-møte. «Arbeiderpartiet og kommunistene og de borgerlige er øiensynlig like hissige når det gjelder NS.»

Resultatet var *at det ble nedlagt møteforbud mot NS i Arendal*, både for innendørs- og utendørs møter, med justisministerens samtykke. Hensikten var nådd: først lager justisministerens stormtropper bråk, og så benyttes dette av justisministeren selv for iverksette et møteforbud mot NS.

Istedenfor å sette møteforstyrrene under tiltale, skulde de få presedens for at slike uroligheter berettiget til møteforbud.

Samtidig med møtenektelsen for NS tillater politimesteren kommunistene — Moskvas betalte agenter her i landet — å holde møte på Arendals torg.

Også Bergens Fylkesorganisasjon sendte en protestskrivelse til Justisdepartementet i denne forbindelse hvor det heter:

«Nasjonal Samling i Bergen og Hordaland protesterer mot at det frie ord tillates kneblet, som det er blitt f. eks. i Arendal. —

«Vi kan ikke finne oss i at eventuelle bråkmakere på denne måte får kneblet det frie ord. Det er politiets plikt å stanse bråkmakerne og sørge for at fredelige talere kan holde sine møter uten at disse blir ødelagt av ansvarsløse uroelementer.

Våre talere må i likhet med alle andre ha lov til å opptre både i friluft og innendørs.

Det er regjeringens og justisdepartementets plikt å overvåke at det frie ord sikres alle landets borgere.»

Men i lengden kunde ikke det ulovlige møteforbud opprettholdes. Som følge av den sterke pågang fra Nasjonal Samling, særlig etter et overfylt protestmøte i Logens store Sal i Oslo, måtte til slutt forbudet oppheves.

Følgende meddelelse var i denne anledning inntatt i Aftenposten 4. september 1935:

«Justisdepartementet ophevet politimesterens avgjørelse.

Møteforbudet for NS i Arendal ophevet.

Arendal, 3. september.

Efter de uroligheter som fulgte efter N. S.s foredragsmøte i Arendal den 24. juli, nedla politimesteren foreløbig forbud mot enhver optreden av N. S. i Arendal. Det har senere et par ganger været rettet henstilling til politimesteren om å heve dette forbud. Men politimesteren har av frykt for nye uroligheter ikke villet gi N. S. anledning til å opptre her i byen. Saken er av politimesteren forelagt Justisdepartementet som idag har gitt ham telegrafisk ordre om øieblikkelig å heve det nedlagte forbud; dette er skjedd i formiddag, idet såvel N. S.s avdeling her i byen som i Oslo er underrettet om departementets ordre.»

Lørdag 14. september dro NS propagandabil og to store lastebiler til torgmøte i Arendal. Det var med en viss seiersstolthet NS folkene marsjerte inn på torget og plantet NS bannerne omkring talerstolen. På grunn av de voldsomme feider om møteforbudet, var det møtt fram tusener for å se hvordan møtet løp av denne gang.

Arendals AUF, som var blitt omdøpt til Arendals Urostifterforening, var dirigert ut av byen og den eneste som opponerte var en enslig

NASJONAL SAMLING

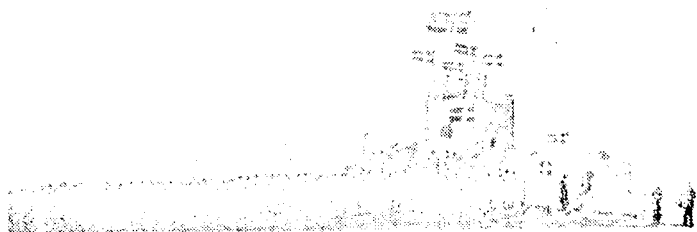
HOLMEN AVIS

ONSDAG 3. AUGUST 1935

NS i et fremmarsj

15000 organiserte medlemmer i bevegelsen idag.

Riksmøtet og Hafrsfjordferden en overveldende mønstring.

Riksmøtets og Hafrsfjordferdens store mønstring. Bildet viser den store mønstringen i Hafrsfjord under Riksmøtet.

Organisert moteterror av A. U. F.-folk i Arendal.

Over 1000 deltagere ved NS' riksmøte i Stavanger.

Ovasjonsmessig hyldest til Quisling etter hans store tale til riksmøtet.

„Utviklingen har allerede gitt Nasjonal Samling rett"

FREM-
MARSJ

Ungdommens opmarsj.

Frå NS.U.F. første landsmøte.

Viktige drøftelser i Stavanger.

Rådsmøte i Nasjonal Samling.

SVINDELEN med Trotskis sykdom.

Han arbeider intens hele dagen Bluffet med sanatorieopholdet.

Stort protestmøte i Bergen mot Trotskis innreise. 4-5 tusen mennesker på festplassen.

NS-lag dannet på Røros.

Moskva-tilhenger som spurte om det var så at hodene skulde rulle, hvortil han fikk det svar at han burde bruke hodet til noe nyttigere enn å rulle med.

*

«Nasjonal Samling» skrev redaksjonelt en tid etter Hafrsfjordstevnet under titelen:

Stormangrepet.

I tiden framover vil det ikke mangle på omtale av Nasjonal Samling i den partipolitiske presse. Det er virkningene av Hafrsfjordferden som for alvor melder sig. Våre motstandere har allerede gitt oss overveldende beviser for at Nasjonal Samlings mønstring til riksmøtet var en opmarsj som inngav alvorlig respekt. Det er lite sannsynlig at marxistpressen og en stor del av den såkalte borgerlige presse ofret så storkalibret skyts mot vår bevegelse hvis de ikke erkjente at Nasjonal Samling er i sterk vekst. Hvis de respektive åndsformyndere selv trodde det de skriver for å redusere og latterliggjøre NS, vilde de aldri ha ofret en linje på bevegelsen.

Den trommeild av hysteriske angrep, løgnhistorier og desperat agitasjon som er fremkommet i tiden etter vårt riksmøte, mottar vi derfor med adskillig interesse. Mellem linjene leser vi hvordan Nasjonal Samlings appell til det norske folk har satt skrekk i vårt lands betalte internasjonale agenter. — —

Ingen bør la sig forbløffe av løgnkampanjen. Man må tvert om være forberedt på de mest fantastiske eventualiteter. — — —

La oss under denne djevelske trommeild holde oss i skyttergravene. Fienden skyter sitt eget batteri istykker og skytset går så høit over målet at det hittil bare har slått ned der hvor det ble avfyrt.

I mellemtiden vil da også de politiske åndsformyndere ha skapt de sikreste presedenser for sin totale utelukkelse fra enhver offentlig opplysningsvirksomhet i det nye Norge!»

Som den første prøve på motstandernes nye aktivitet kom politianmeldelser fra fire byer mot NS-folk som skulde ha opptrådt provokatorisk under Hafrsfjordferden.

På grunnlag av meddelelsen om at Quisling skulde ha truet med å la hodene rulle, foreslo et av regjeringspartiets hovedorganer at NS skulde oppløses. Bladet skrev bl. a.:

«Arbeiderpartiregjeringen og særlig justisministeren Tr. Lie har det i sin makt å oppløse Quislingpartiet. Arbeiderne bør kreve det og også stille makt bak kravet.»

Det var den samme avis som en tid i forvegen hadde vist sin bekymring for fedrelandets ve og vel ved det graverende forslag om folkeavstemning blant befolkningen i Nord-Norge om landsdelens tilslutning til Sovjetunionen.

NS marsjerer videre.

1935 var i det hele tatt et intenst arbeidsår. Bare i første halvår ble det avholdt 679 — sekshundreogniogsytti — møter og stevner, med 131 500 tilhørere. Det var flere møter enn de borgerlige og marxistiske partier tilsammen.

Her ser man oppsummert en serie av de vanlige beskyldninger: Quisling er provokatør, han sendte krigsskip mot arbeiderne i Porsgrunn for å redde Hydros profittinteresser, han er storkapitalismens kyniske agent(!) osv. — et typisk eksempel på de metoder som stadig var i anvendelse — både før og etter april 1940.

At det var kommunistene som fremsatte disse beskyldninger, burde jo gitt anstendige mennesker noe å tenke på.

Provokatøren QUISLING
var med i den reaksjonære kakseregjering; Hundseid, da denne i 1933 forsøkte å lansere omsetningsskatten!

Provokatøren QUISLING
sendte militær og krigsskip mot bekvemte arbeidere i 1931 for å forsvare millionisten Hydros profittinteresse!

Provokatøren QUISLING
er nu som dengang storkapitalismens mest kyniske agent, — han vil søke å redde det kapitalistiske utbyttersystem ved å innføre det fascistiske hundebilliktor i Norge!

Hans faks mot omsetningsskatten nu er bare et forsøk på å spekulere i småkårsfolkets misnøye med den nye fattigmannsskatt som er forslått av Hundseid og Nygaard-Jevold.

Hans demagogiske fraser skal bare tjene til å fange inn småkårsfolk i fascismens — i storkapitalens lenker.

Vi kjenner metoden fra Hitler-Tyskland

Vi protesterer og kjemper mot provokatøren Quislings frekke demagogiske spekulasjoner i småkårsfolkets nød!

Vi oppfordrer arbeiderklassen til kamp mot omsetningsskatten, såvel idag som dengang Hundseid-Quisling søkte å innføre den! Kapitalistklassen skal bære krigens byrder!

Samlet kamp for billigere mat og høiere lønninger, for arbeid og brød til de arbeidsløse!

Vi oppfordrer Nygaardsvold-regjeringen til å opphøre med samarbeidet med det reaksjonære kakseregjering, der har omsetningsskattens fremste talsmann, Hundseid, som fører! Denne politikk diskrediterer socialismen og marxismen og muliggjør Quislings fascistiske spekulasjoner!

Regjeringen må støtte sig på arbeidernes faglige og politiske organisasjoner og gjennomføre en politikk til arbeiderklassens fordel

**NED MED FASCISMEN!
FREM FOR SOCIALISMEN!**

Norges kommunistiske Parti.
Norges kommunistiske Ungdomsforbund.

Wallins Trykkeri

**Sterk interesse for
NS i Nord-Norge.**
Propagandachefens foredragsreise
har gitt bevegelsen et godt puff
fremover. "NS" 27.8.1935

NS og NSUF i vestre
Narvik forbereder vårens
første store NS-stevne som
skal holdes på Tanum søndag
20. juli. F. emneet skje
ved restaurant i
Narvik.

**Nasjonal Samling
folkestevne**

på Dombås søndag 7. juli 1935

Steenplass: Parken ved Dombås. Kl. 18.00: Ole Hjellemo: F.
Folkemelodier.
Kl. 18.30: Joh. Strangstad: 4N.
ser og atters.

**Nasjonal Samling erobrer
Nord-Norge.** "NS" 11.7.1935

Vellykket NS-stevne med 6-7 hundre del-
tagere ved den gamle etteogård i Røsvik.
Taler av fylkesfører Gundlo og Leif Rabben.

NS-klubben "NS" 16.5.1935
Fylkesleder på Festplassen.
Nasjonal Samling i sterk frem-
marsj i Buskerud.

Utdrag fra
Landslaget
1935-1936

1.5.27.1935

forveit.

15000
9.5.1935

Kjempemøte i Kampens Sports-
hall og en i tillegg andre planer

Fra et av N.S. kjempemøter på
Youngstorvet i Oslo høst.

Propagandaforberedelse for høstseminaret
i Skien fjorden.

9.5.35 Strålende møter i Brevik, Skien og
Porsgrunn siste søndag.
Oppgir kampen mot N.S.

for Oslo og Aker.
NS-propagandaen i
Finnmark.
Og hr. Nordangers smil til
ningsskatten.

QUISLING og
marxismen i praksis.
14.1.1935
Foredragsserien i Oslo
begynner torsdag.
vaktise torsestøper i fore-
ens Has i Oslo kommandert frem
a denne utelær. Det er i tillegg
ou har sett frem til disse møtene
et utålmodig.

Unge Høire
innbyr til
diskusjon.

Som ender med 7 nye
medlemmer for N.S.
i Høire i Bergen.

Englekamp i Bergen. 23.1.1935
Marxistene kastet sten og lodder
mot marsjerende NS-tro, men an-
græpet blev slått tilbake.

Stevne med 600 deltagere

Quisling på besøk i leiren
Stevne med 600 deltagere

Pokalsklig over-
fall på NS-gutt
i Høire i Bergen.

Overfallsmennene
anmeldt. 15"

23.5.1935

1.5.27.1935
NS-mannen lot sig dog ikke provo-
sere, men gikk sin vei til huset hvor
han skal inn. Han får et spark bak.

Enkelte talere, som Quisling selv, hadde i dette tidsrom holdt 40—50 foredrag. De store tiltak: anti-marx-kampanjen, protestaksjonen mot Trotsky og Hafrsfjordstevnet, hørte til årets store aksjoner. Brosjyrer var trykt og hundretusener av løpesedler delt ut. Av nye NS ukeaviser var kommet en i Haugesund «Framsyn» og en i Elverum «Hedmark Fylkesavis». En del av fylkene hadde fått egne fylkeskontorer, således i Oslo, Bergen, Trondheim og Stavanger.

Propagandabilen var ustanselig på farten — et praktisk og effektivt propagandamiddel som ingen av de andre partier hadde maken til, trass i de veldige pengemidler enkelte av dem hadde til disposisjon. Også på dette felt ble NS en pioner, de andre fulgte etter seinere.

Med september måneds inngang ble planlagt en rekke store møter, hvorav Youngstorgmøtene vakte størst oppmerksomhet, utenom det tidligere omtalte kjempemøte i Kampen Sportshall.

Ikke mindre enn fem Youngstorgmøter skulde gå av stabelen på kort tid. Det første med høstoppmarsj i Oslo med tilreisende kampfeller fra de omliggende distrikter.

På *Gjøvik* holdtes flere stormende møter og den første alvorligere batalje fant sted, — en slags generalprøve på det berømte «Gjøvikslag» året etter. Lørdag 17. august dro Propagandabilen med 13 mann plus 50 kampfeller på lastebiler, på tokt til den hvite (røde) by ved Mjøsa. Der var tillyst torgmøte om kvelden og presis klokken 8 kjørte propagandabilen opp på torget. Her gjengis referatet fra «NS»-avisen:

«500 mennesker hadde på dette tidspunkt innfunnet sig, men under møtet steg antallet av tilhørere til det firedobbelte. (Ifølge «Vestopland»).

Det viste sig at møtet skulde få et ganske stormende forløp, idet stedets marxistiske brushoder innfant sig og satte igang et øredøvende spektakkel med hujing og piping, sang og skrål for å hindre at folk skulde høre Nasjonal Samlings talere. Per Wang som var først i ilden, fullførte imidlertid sin tale i en storm av tilrop fra marxistene.

Under neste taler ble det enda verre. Demonstrantene brølte Internasjonalen og laget et infernalsk leven.

Med «Rød-Front» rop og truende knyttnever begynte de nu å gå angrepsvis til verks mot propagandabilen. De trykket sig stadig nærmere inn på livet av hirdfolkene som skulder til skulder verget bilen. Den store folkemasse som

åpenbart så med blandede følelser på den nye mathaveryngel i vårt land, forholdt sig rolig, tydelig imponert av den koldblodige beherskede optreden hirdfolkene viste. (Denne karakteristik ble gitt fra politihold).

Da angrepet på propagandabilen ikke lot til å by noen chanser, samlet møteterroristene sin oppmerksomhet om den ene høttaler som var plassert på toppen av en gardintrapp et stykke unda. En uredd NS-mann greide alene forsvaret av denne skanse og iunga sine omgivelser adskillig respekt. Marxistene ble drevet tilbake og høttaleren holdt på plass.

Ved møtets slutt søkte en marxist å tale fra den gardintrapp som var anvendt til høttaleren. Dette nektet selvfølgelig NS-folkene. De gjorde oppbrudd og kjørte til leirplassen. Den taletrengte marxist hevdet overfor våre folk: *«Jeg synes det var dårlig gjort av NS å forstyrre det møte vi vilde holde etterpå.»* — —

Efter endt gjerning slo våre folk sig til ro på leirplassen rundt et friskt flammende bål. Like før midnatt ankom de øvrige 50 deltagere fra Oslo og man hygget sig i utmerket stemning.

Kl. 10 søndag formiddag marsjerte NS-folkene gjennom Gjøvik med propagandabilen i spissen. Lastebilene med mannskap kjørte også med. Ved byens utkant hadde 30—40 marxister flokket sig på vanlig måte i en truende holdning. Det lyktes dem å bemektige sig et par flagg som imidlertid hurtig ble gjenerobret. De marsjerte så videre som om intet var hendt.

Mens propagandabilen for full musikk kjørte videre, hoppet plutselig en mann op i førersetet og forlangte i desperate ordelag at musikken skulde holde op.

Vognføreren bevarte sin koldblodighet, mens hirdavdelingen sendte avsted etpar mann som løftet marxisten varsomt ut av bilen og satte ham ned på jorden, så forsiktig som skulde han være av glass. Mannen så ytterst forbauset ut over denne pene behandling. Han hadde åpenbart ventet en mere dramatisk utgang av situasjonen.»

Nasjonal Samlings første store foredragsserie i Nord-Norge ble også holdt i denne sommer. Hovedtaler var dr. Lunde som var ledsaget av sin unge og energiske frue. Det var møter i Sandnessjøen, Hammerfest, Honningsvåg, Berlevåg, Kirkenes, Vardø, Vadsø, videre Sortland, Stokmarknes, Melbo, flere møter i Lofoten og Vesterålen, således i Svolvær, Kabelvåg, Vestervågøy, Leknes, Stamsund. Møtene i Vesterålen ble for øvrig arrangert av vår kampfelle Randor Tindberg, som i 1941 sammen med 9 andre kampfeller ble bortført til England av de engelsk-

Mektig tale av Quisling paa Bergens torv.

6000 til-
hørere.

Et opgjør med marxistenes fredssvindel. . "NS" 3.10.1935.

**NS' kamp: FOR arbeiderne - MOT
arbejdernes forbryterske forredere.**

▶ PowerCorders

NS-stovne med folketog på Dombås, i
Hjertes hjerte. 1000 mennesker hørte Quislings

August 11, 1950

Drammen fra Elverum, Buskerud
t sin sønnst. 1861

[Faint, illegible handwritten notes]

237

Tilleggs tegn 1.7.1935

ansatte politiet om å gripe inn.

politiet under debatten om idrettsklubben.

Ved 6-tiden igår eftermiddag var det tilfyll til uro i Stortinget. Det var ikke ofte tingene gikk fra seg i sine overlegninger om saker utenfor.

De innkomne og de som var i salen ble tatt under forberedelse. De som hadde kommet til Stortinget i dag, ble de sluppet ut igjen. Men de måtte betidlig løse bilene og begi seg tilbake til Stortinget i morgengrø.

Personen som ble kastet ned behandlet spørsmålet om statsbidrag til arbeiderkassen og sluttet til: „De stortingssaker som stemmer for statskassen“.

Musikkorps „NS“ for NS. 13.6.1935

Et 30-manns gutte- og ungdomskorps startet i Oslo.

NS-stevne på Eidsvold 17. mai. 9.5.1935
Med Quisling som taler.

Stevnen ble avholdt på Eidsvold 17. mai. Det var en stor samling av NS-aktivister og sympatisanter. Quisling var til stede og holdt en tale. Stevnen ble avsluttet med en konsert.

„NS“ 2.5.7.1935 En henvendelse til forsvarsdepartementet.

NY melding om NS-aktivitet i Horten. Politimesteren i Horten forbyr NS-møter.

Ved Sandefjord Arbeidstjeneste, foredrag, leirbå

Sandefjord avdeling av N S U F 1. juni, og pris for leie i akter å arrangere en N S-aktivitet 1. februar, 1935.

norske forbryteravdelinger som herjet langs norskekysten dette året. Videre holdtes møter i Sulitjelma, på Rognan i Saltdalen, Fauske og Valnesfjord.

I Drammen holdtes møte med 3 000 tilhørere. Propagandabilen som kjørte med full musikk gjennom byen før møtet vakte berettiget oppsikt. Den representerte den gangen et nytt innslag i den politiske kamp. Møtet forløp stort sett fredelig. Et sangkor av røde speiderpiker i full uniform satte inn med Internasjonalen umiddelbart etter talen, og marxisttyngelen søkte ellers å eggle seg inn på NS-folkene uten at det dog førte til noen forstyrrelser av betydning.

Neste lørdag og søndag var det propagandatokt til Skiensfjorden med store og vellykte møter i Brevik, Skien og Porsgrunn. Særlig foran møtet i Porsgrunn var det atskillig spenning, da selveste formannen i kommunistpartiet, Henry W. Kristiansen, var kommet til byen dagen før for å hisse opp stemningen mot NS. Hensikten var øyensynlig å lage et nytt «slag», helst et nytt Menstad, siden man no var på de traktene. «Vi vil ikke rette våpnene mot de ytre fiender, men med den indre fiende er det en annen sak,» uttalte denne Moskvass agent. Det var imidlertid forgjeves denne gang. Arbeiderne ikke bare møtte opp, men møtet ble avviklet i mønstergyldig orden.

Møteserien på Youngstorget ble innledet torsdag 26. september med tale av Quisling. Der var vel 7 000 tilhørere. Det er bemerkelsesverdig at det store arbeiderpartis ungdomsfylkings møte, og den mektige Oslo og Omegns samorganisasjons møte på Youngstorget kort tid i forvegen ikke samlet halvparten så mange tilhørere, trass i at de hadde både

Til Justisdepartementet.

Årsmøte av Oslo og Akershus fylkes faglige distriktsorganisasjon, omfattende 55 000 arbeidere, stiller enstemmig det ubetingede krav, at det bli satt en stopper for Quisling-fascistenes provokatoriske møter på Youngstorvet og i byens arbeiderstrøk. (Aft. 1/10 35.)

Lalla Carlsen, operasangere og en hel kabaret til underholdning. Dette forklarer også de stadige forsøk på å forby NS-møtene.

Plassen foran balustraden var avsperrert av en hirdkjede, mens Quislings alvorlige og overbevisende røst lød klart og tydelig gjennom alle forsøk på å forstyrre møtet. Etterpå var det

marsj til Vestkanttorget med propagandabilen i teten. — Ellers holdtes møter ut over hele landet. Vi ser av møterapportene, at på en uke hadde således Trondheim 13 møter, Bergen 15 møter, Stavanger 10 møter osv., hvorav mesteparten var faste ukentlige møter. Bergen hadde storoppmarsj av NSUF og møte på Festplassen med 4 000 tilhørere. Hver uke dro propagandabilen på tur, således også på et lengere tokt til Trøndelag med Føreren som taler, i Namsos, Steinkjer, Levanger, Selbu, Hommelvik, Trondheim, Orkanger, Rennebu og Berkåk, og over alt for fullt hus.

Uken etter talte Quisling på Bergens torg for 5—6 000 tilhørere.

Etio pia-konflikten.

Etio pia-konflikten er et klassisk eksempel på hvordan de imperialistiske stormakter, England og Sovjetunionen og bak dem den internasjonale jødedom, forstår å utnytte i og for seg ubetydelige konflikter som grunnlag for en verdensomfattende aksjon. Det gjaldt å knekke det gjenreiste Italia — å komme *fascismen* til livs. England fryktet et nytt italiensk imperium som kunde true dets stilling i Middelhavet, bolsjevikene vilde først og fremst *fascismen* til livs. Det er rimelig at de fant hverandre, den gang som 22. juni 1941, i det felles hat til nasjonal-socialismen og *fascismen*.

I anledning konflikten i Etio pia, som truet med å trekke Norge inn i en ny europeisk krig, sendte NS ut et flyveblad med bl. a. følgende om forholdene i Etio pia:

Etio pia — et folkeforbundsmedlem som driver slavehandel.

«Da Etio pia ble opptatt i Folkeforbundet i 1923 måtte det først under-skrive en spesiell forpliktelse til å opheve slaveriet, en forøvrig selvføl-gelig og uttrykkelig forutsetning for å kunne være medlem av Folkeforbundet. Det er imidlertid en kjensgjerning at Etio pia ikke har gjort noe som helst effek-tivt for å oppfylle denne høitidelig vedtatte forpliktelse.

Fra 1913 til 1927 er offisielt av *britiske* myndigheter rapportert om 139 slavetokter fra Etio pia innover de engelske kolonier Sudan og Kenya.

Westminster Gazette, London, forteller bl. a. at slaver for det minste tyveri får kappet av høire hånd og venstre ben. En stakkar ble hengt for å ha stjålet noen appelsiner fra det keiserlige kjøkken. På markedsdager er det et almindelig syn i Addis Abeba — hovedstaden — å se døde og døende mennesker henge i galgene.

En kvinne ble dømt til å graves ned i sanden til halsen. Hun levde i tre døgn. Hodet var dekket av fluer og det var såvidt liv i henne da en barmhjertig (!) samaritan sendte en stein i hodet på henne så hun ble ferdig. Hennes lille barn opholdt sig hele tiden i nærheten.

«Man regner med 2 millioner slaver i Etiopia, fordelt på en befolkning av under 10 mill. *Vi merker ingen verdensopinion som forlanger disse arme vesener frigitt og befriidd fra sine undertrykkere, eller dette umenneskelige barbari stanset.*

Og dog er det det groveste og mest åpenlyse brudd på forbundspaktens artikkel 23 og skulde efter paktens artikkel 16 pkt. 4 medføre utelukkelse av forbundet.

«Guvernøren av den engelske koloni Nigeria, *Lord Lugard*, sier i en beretning for Folkeforbundet, at det er en kjennsgjerning at den største motstand mot ophevelsen av slaveriet kommer fra presteskapet, som voktere av Mose-loven. De hevder at slaveriet er forordnet og ønsket av Jehova.»

I *Encyclopedia Britanica* finner vi følgende:

«Hele landets historie er i virkeligheten en dyster beretning om morderiske kriger, barbariske handlinger og ustabile regjeringer, om eventyrere som kaster sig op til herskere bare for selv igjen å bli avsatt, om røvertokter, herjing og plyndring.»

For å redde denne staten var det altså at Nygaardsvold-regjeringen lot Norge delta i de økonomiske sanksjoner, som ikke bare bragte store materielle tap og skapte nød blant fiskerne, men det var et skritt som helt uvegerlig vilde ført det avrustede og uforberedte Norge direkte i krigen, om den nye storkrig var brutt ut allerede den gang.

Men den store masse av det norske folk trodde blindt på det de store avisene skrev og hele den «demokratiske» verdenspressen forkynte, at det dreiet seg om et lite frihetselskende sivilisert folk som var blitt overfalt av de blodtørstige og erobringsgale fascistene. Når NS ikke tok parti i denne saken, men kompromissløst forlangte at Norges nøytralitet

241

Nasjonal Samlings flyveblad

10 s. 1941

Vårt krav:

NORGE NEUTRALT!

**Sannheten om
Etiopia-konflikten**

Partipolitikkernes lettsindige spill med det norske folks skjebne

**Frem en protest mot
okkupasjonen
som trekker oss inn i krigen**

**Vi vil ikke i krig hverken for Italia, Etiopia
eller for den jødiske internasjonale**

**Om i Moskva, Hambro,
Helt den «store» uten-
rikspolitik og andre hol-
de i den norske uten-
riks- og forsvarspolitikk
som har ført vårt land
og vår ungdom ut i krig!**

Flyveblad delt ut av NS under Etiopiakonflikten.

NASJONAL SAMLING

HOVEDORGAN FOR N S

Nr. 36 — Årgang 2

OSLO TORSDAG 3. OKTOBER 1935.

Stortinget må innkalles!

Utenriksminister Koht anbefaler den krigsaksjon som Norge trekkes med i. **UT AV FOLKEFORBUNDET!**

Den norske krigspressen har ikke vært tilfreds med det som er skedd i forbindelse med krigsaksjonen. Den norske krigspressen har ikke vært tilfreds med det som er skedd i forbindelse med krigsaksjonen.

De forhold som nå er skapt i forbindelse med den utgang man har gjort seg, berører i sitt sitt alvorlige og menneskeverdige omfang alle lands livsinteresser i alle høieste grad.

De fleste andre Folkelandsstater har tatt situasjonen opp til alvorlig overveielse og til dels dømt den i sine nasjonallivsvalg. Men Norge, hvis interesser er relativt verst truet i denne sak, har ennå ikke gjort en finger.

Den nasjonale uttrykksmåte har på landet over de øverste som krever at en innvandrings uttrykksmåte. Her uttrykksmåte som

et det tilstrekkelig å henviser til de norske resultater den fikk i forbindelse med krigsaksjonen. Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen.

Adriens all si pors frembringe et land har en fortidensstridig regjering som står under direkte innflytelse av de internasjonale markeds krefter som vil muliggjøre for sin fremgang gjennom en ledig vei i Vest-Europa.

I betraktning av disse forhold, mener de uttrykksmåte som vil muliggjøre for sin fremgang gjennom en ledig vei i Vest-Europa. Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen.

Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen. Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen.

Korrupsjonen.

Korrupsjonen har gjort seg gjeldende i alle land. Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen.

Quisling talar til tusener av arbeidere på Youngstorvet

Valget idag: Klassekamp eller samarbeide, marxistisk statskapitalisme eller en nasjonalarbeidsstat, det onde eller det gode.

Den nasjonale arbeiderbevegelse har fått tak i massene.

TH. ALLE NS-FOLKE

Innvald var beviset for at det ikke er alle som er NS-folk. Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen.

Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen. Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen.

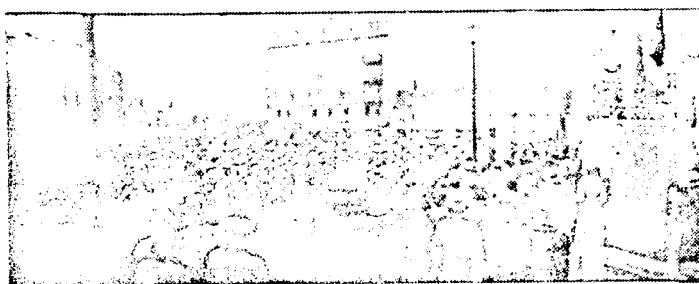
Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen. Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen.

Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen. Det er ingen tvil at Norge har gjort seg en stor sak i forbindelse med krigsaksjonen.

42 — Argang 2

OSLO TORSDAG 31 OKTOBER 1935

Grunnlovesstridig Tanlling

Ikke en eneste ansvarlig stortingsmann i Norge?

Skal fiskerne betale Arbeiderpartiets økonomiske krig med Italia?

Julielings taler i Trøndelag.

Nasjonal Samlinga fører et
ett tilhøve fra en meget vellyk-
ket foredragsreise i Tyskland. Ved
arrangementene i Tyskland prope-
ndation som kjørte den lange vei
i Oslo gjennom Tysklandshjelpen

NS 9.5.1933

400

NS-mønetringen i Gæbo

1400 mennesker hørte Quislings tale i Colosseum søndag formiddag.

NS-foq med over 1000 del-
tagere i taktfuld marsj
gjennem Oslo.

Den første halvdel af konferencen har bragt en stadig voksende tilhængelse af N. S. organisationen og dermed tilsvarende vind, heraf ses på en række af de lyse indtegnede beviser. Mønstret i Oslo viste nemlig at jo på mere end en naturlig tilvækst af den

funderat, lake mind ne de runde
arbitrarisk som mere og mere ut-
delt funderet i bevegelsen.

det norske arbeiderfolk. De har
nye helmer på ryddet jord.
Tiden består snart borte

Fylkesstyret i Oslo, Jens Holten, apnet møtet. — Marxistene fortalte etter valget, at Nasjonalistene hadde drept

Under straggle byfirst, his
med on ship at head, trade N
signal Samlins later from. Hans

COLOSSUM

Søndag den 27. oktober kl. 10 (1)

Søndag den 27. oktober.
Kort tale av Ungdomsfylkingens fører i Oslo, O. S. ANDERSEN

Kort tale av Ordföranden/ningarna
Foredrag av **VIDKUN QVISTINQ**

„Skal Norge trekkes inn i krig?“

„Situasjonen ute og hjemme“
Adgang for alle. Inngangsbilletter kr. 1 - Nogen få reserverte plasser kr. 1,50

MARSI

gjennem byen fra COLOSSEUM

til FESTNINGSPLASSEN

INGANGSPENGL. KR. 1 - INGEN TAKENGL. KR.

MEDLEMSKAFTEN TILGÆNG
med betydelning — adfærd — af — kaffe — skov
Til — Ophøjt — Kold — Sten — Hart — C. M. M. — Under

Adgang for alle NS-medlemmer
NS Oslo Fylkesorganisasjon

From 1970 to 1972, the average annual rate of increase in the number of people aged 65 and over was 1.5% in the United States, 1.3% in the United Kingdom, and 1.2% in the Netherlands. The rate of increase in the number of people aged 65 and over in the United States was 1.5% in 1970, 1.3% in 1971, and 1.2% in 1972. The rate of increase in the number of people aged 65 and over in the United Kingdom was 1.3% in 1970, 1.3% in 1971, and 1.2% in 1972. The rate of increase in the number of people aged 65 and over in the Netherlands was 1.2% in 1970, 1.2% in 1971, and 1.2% in 1972.

måtte hevdes klart og utvetydig, ble det straks til at NS forsvarte overfall på små nasjoner, kjempet mot frihet, demokrati og kristendom.

Tirsdag 24. september sammenkaltes til møte i Ingeniørsalen i Oslo i anledning Etiopiakonflikten, hvor Quisling redegjorde for den spente utenrikspolitiske situasjon. Han uttalte blant annet:

«Det later dessverre til å være lite håp om en fredelig utgang av den situasjon som nu optar sinnene så sterkt. De krefter som rører på sig under overflaten, legger sig ikke i første omgang. Og det er ikke konflikten mellem Italia og Etiopia som er det primære.

Det alt overskyggende i situasjonen er den uhyrlighet at konflikten trekkes inn på et européisk plan til avgjørelse ved en ny verdenskrig. — —

«Kreftene som står bak er de samme som i årrekker har arbeidet for opprettelsen av en jødisk verdensrepublikk. De slo det første slag under den franske revolusjon under mottoet «Frihet, likhet og brorskap» og det næste slag under den russiske revolusjon. Begge revolusjoner representerer hver sin fløi av det samme materialistiske system.

Det har i denne tid vært øvet et veldig trykk på Folkeforbundet, på rådet og på komiteene. Hovedaktørene i dette spill sitter godt skjult, men enkelte våger sig fram i dagen. Det er de som har fått makten i Sovjetveldet. De mener at nu dages det for verdensrevolusjonen. Krigen er nettop deres hovedlinje. Hvad enten de heter kommunister, sosialdemokrater, hvad enten de henger sammen med Moskva eller Amsterdam, er de undergitt disse mektige krefters innflytelse.»

NS forlanger Stortinget innkalt.

I «Nasjonal Samling», 3. okt. 1935 forlanges at Stortinget må innkalles på grunn av den kritiske situasjon. Det heter der blant annet:

«De forhold som nu er skapt i Genf og den utgang man må regne med, berører i alt sitt alvorlige og uoverskuelige omfang vårt lands livsinteresser i aller høieste grad.

De fleste andre Folkeforbundsstater har tatt situasjonen op til grundig overveielse og tildels drøftet den i sine nasjonalforsamlinger. Men Norge, hvis interesser er relativt verst truet i denne sak, har ennå ikke rørt en finger.

Den nuværende utenriksminister har på langt nær de egenskaper som kreves av en forutseende utenriksledelse. Hvad utenrikskomiteen angår er det tilstrekkelig å henvise til de sørgelige resultater den hittil har fremvist, sist

overfor England med hensyn til fiskerigrensen nordpå. Vårt vasallforhold til England har så meget mere vekt som det nu viser sig at England ved direkte henvendelser til Folkeforbundsstatene vil sette krigen (sanksjonene) i verk.

Videre vil vi på ny fremholde at vårt land har en forfatningsstridig regjering som står under direkte innflytelse av de internasjonale marxistiske krefter som ser mulighetene for sin fremgang gjennom en blodig krig i Vest-Europa.

I betraktning av disse forhold finner vi situasjonen såvidt alvorlig for vårt land at Stortinget snarest bør sammenkalles for å drøfte tingene og treffe et klart standpunkt. Vi protesterer mot at norsk ungdom sendes ut i en meningsløs krig som følge av de sanksjoner som nu anbefales av Norges utenriksminister. Vår mening er at Norge øieblikkelig bør varsle sin utmeldelse av Folkeforbundet til sikring av freden innad og utad. Den opfatning har i dag en overveldende utbredelse i det norske folk. Vi forlanger at folkets mening respekteres og at Stortinget øieblikkelig innkalles for å treffe de foranstaltninger som utløser folkets egen vilje.»

*

På den tid falt det seg også slik at Quisling var invitert til to anti-kommunistiske kongresser, den ene ble holdt i Berlin, arrangert av Nasjonalistenes Internasjonale, den annen i Montreux, arrangert fra italiensk hold. Tilfeldigvis var Quisling på foredragsreise nordpå da den første kongressen ble holdt, men han nådde å komme til kongress nr. 2 uken etter i Montreux, hvor det ble besluttet — som erstatning for det fallerte Folkeforbund — å arbeide for et nytt verdensforbund bestående av representanter for de nasjonale folkereisninger og de nasjonalstater, hvor tidens nye orden allerede var etablert. Det heter i den offisielle meddelelse herom:

«Utvalget som er utgått av verdenskongressen i Montreux desember 1935, og som representerer tilsammen millioner av organiserte tilhengere i 17 nasjoner i Europa:

protesterer mot den kjennsgjerning at det italiensk—etiopiske spørsmål, som er av ren kolonial karakter, er plasert utenfor sin naturlige ramme og ved hjelp av Folkeforbundet bragt inn på et européisk plan,

protesterer mot forslag til og eventuell bruk av sanksjoner som uundgåelig vil føre til européisk krig,

stempler ennå en gang den uhyrlige allianse mellom det internasjonale finansvelde, de marxistiske internasjonaler og skjulte verdenskrefter, en alli-

anse som efter en grundig utpønsket plan søker å ødelegge de nasjonale samlingsbevegelsers opbyggende og velgjørende arbeid, å hevde utbytterkapitalismens diktatur og bringe den bolsjevikiske verdensrevolusjon til avgjørende utbrudd.

opfordrer alle skapende krefter i Europas folkesamfund til å slutte sig sammen for å redde Europas fred og føre kampen for vår kulturs og vår sivilisasjons frelse.»

Men derved fikk motstanderne atter vann på møllen. Quisling hadde solgt seg til fascismen, han hadde sviktet den germanske tanken, han var talsmann for det fascistiske Italias interesser osv. I årevis gikk denne historien hårdnakket igjen.

*

Mens marxistpressen inspirert av Komintern drev livlig krigshisserverksamhet, blåste Litvinov på fredsbasun i Genf så han kunde få en mitraljøse til å gråte av røreelse. Utadtil gjaldt det å tale henført om de små nasjoners frihet, men naturen gikk så ofte over opptuktelsen, at det ikke voldt vanskeligheter i denne flom av agitasjon å finne den egentlige hensikt med propagandafelttoget mot Italia. I en lederartikkel skrev således «Røde Fane» 30. september:

«Mussolini blir ikke bekjempet fordi han har konflikt med Abessinia, men fordi den fascistiske stat hviler på hans skuldre. Hvis det skulde lykkes å styrte Mussolini, vilde fascismen derved få sitt dødsstøt. Triumfen vilde være kjempemessig, for fascismens nederlag vilde være ensbetydende også med nazismens. Ved å fjerne fascismen kunde alle krefter mobiliseres mot nasjonalsosialismen. Det mål å styrte Mussolini er ikke uopnåelig.

Aksjonsenheten av 2nen og 3dje Internasjonale kunde i høi grad påskynne utviklingen.»

Det var ikke til å misforstå. Når nasjonalsosialismen var knust vilde Europa ligge åpent for bolsjevismen.

27. oktober holdtes stort møte i Colosseum med foredrag av Quisling: «Skal Norge trekkes inn i krigen?»

Til møtet kom kampfeller fra Porsgrunn, Skien, Buskerud, Hedmark og Østerdalen. Trass i det strålende vær, snøen var kommet og hele Nordmarka lå hvit og fristende for den første skitur, deltok i alt mere

247

NASJONAL SAMLING

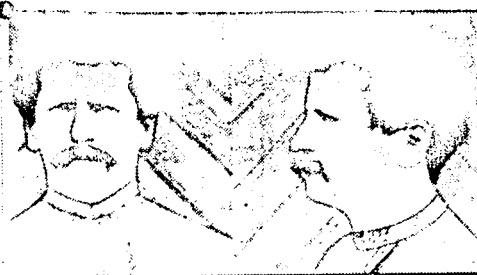
HOVEDORGAN FOR N S

Nr. 37. — Argang 2

CSLO TORSDAG 25 SEPTEMBER 1935.

Pris for abonnent 12,-

Humbugen i Genf. LITVINOV i Paris' forbryteralbum.

LITVINOV som handelsreisende for verdensrevolusjon.

Belært av sin egen erfaring og av de mange andre som har vært ofre for hans virksomhet, har Litvinov nå blitt en verdenskjent handelsreisende for verdensrevolusjon.

LITVINOV som president i fredoforbundet.

I disse dager samles i skandinaviske underskifter under en henstilling om at Nobels fredspris må til.

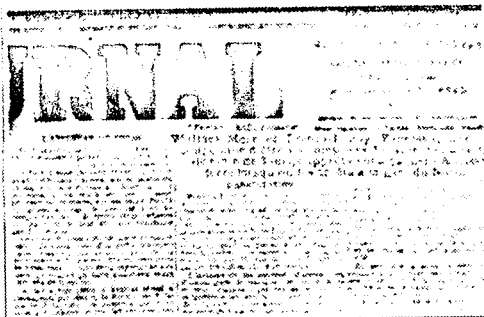
QUISLING på Youngs torvet idag.

Under på Youngstorvet i Oslo (25. 9.) kl. 18 om den nasjonale bonde og arbeiderstat.

110 dager av.

Det henstilles til N S-folkene å gjøre flittig bruk av den lille brøytne med redegjørelsen for ungdomen, som et uttendit fra N S P P. Gjør mest mulig fortgang med kapital og abonnementsstegningen og send inn rapport mest mulig omgående så overrasken er å jour.

Arbeidsstaten vil ta sikte på å få foretaket istand til nyttår, men skal det lykkes må alle legge skuldrene til rux.

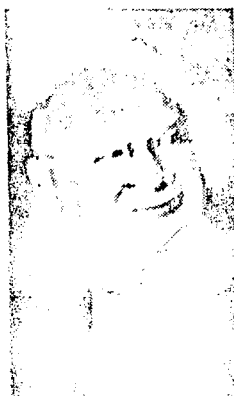

Utkuttet av alle Journaler som beretter om terroristen Litvinovs arrestasjon og fengselsopphold.

Nu skal han ha fredsprisen!

deles Nasjonalværdens utmerkelse til Litvinov, Folketorshovets nøytriserende rådsresident.

Alene den fære Folketorshovet har stilt sig i sære for freden, skulde gjøre det innlysende at diplomaten i Litvinov har vært de siste til å komme i betraktning når det gjelder fredsprisen. Men hvis man i det spesielle tilfelle tilfinner dessuten til en handlingen lite nyttig etter i menneskene, kan det fastslås at hans kandidatur til fredsprisen er en fordel for dem som mest vil ha fred.

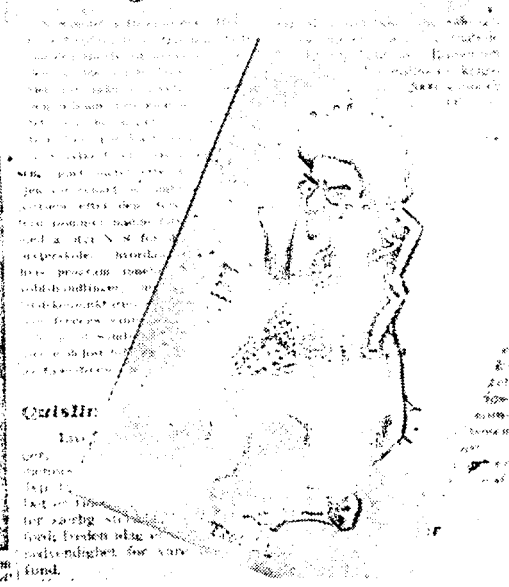
Vil sende han gjet og tilfreds som kandidat i Folketorshovets valg.

Høstens HERREMOTER MOTESTOFFE

ENGELSK COMPANY
A. WIGMOSTAD
HERRESKREDDERI
N. Døgn 17. 18. 1935

FRED - en tvangende nødvendighet.

Quisling avslører i en mektig tale de internasjonale krefter som bruker **Folketorshovet som et krigsinstrument.**

enn 1 000 kampfeller i marsjen gjennom byens gater søndag formiddag, og der var mere enn 1 500 tilhørere i Colosseum.

Etter møtet gikk marsjen til Logen. I spissen marsjerte en hird-avdeling med Føreren i sin midte, deretter kom et musikk-korps, kvinnehirden, de mange menige kampfeller og til slutt to propagandabiler og Unghirden. Overraskende mange av tilskuerne hilste denne gang med den gamle norske hilsen.

Quisling begynte sitt foredrag blant annet med å nevne hvordan høsten likner den tid som vårt samfunn og Europa gjennomlever. Frukten av den sådde sed er modnet, trærne står ribbet og bladløse i kulden, ser fram mot ny sed og nye frukter.

I samfunnet er det på samme måten krefter som ødelegger, bringer oppløsning, men det kommer også en ny tid. Men menneskene har vanskelig for å se dette. De mener alltid å ha en skyfri himmel. Få var det vel som ante den franske revolusjons komme, og enno færre som kunde forutsi at kongedømmet skulde opphøre og kongen halshogges.

Strømmen som bærer tiden fram, graver og graver inntil raset kommer. Europa er atter på terskelen til oppløsning. Det viser seg mer og mer at verdenskrigen, de oppløsende krefters store oppbud, innledet et avgjørende tidsskille. Og kreftene arbeider videre med oppløsningen.

Spørsmålet for Europa er et spørsmål for hele verden. Freden idag er en bydende nødvendighet. Verden er knyttet så organisk sammen at et fredsbrudd vilde forplante seg over hele jorden. Krigsmidlenes utvikling, militariseringen av det hele folk, gjør at en krig no vil bety hele folks utslettelse. Bak denne situasjon lurar imidlertid de krefter som vokste fram av verdenskrigen og som no venter på den neste krig for sine erobningsframstøt.

Å unngå krig og stå nøytralt er i dag et hovedspørsmål for det norske folk. Men våre partipolitikere er i ferd med å føre oss lukt inn i det farlige konfliktstoff — på en bakgrunn som er helt uriktig og hvor det spiller inn faktorer som ikke kommer til syne i den norske presse. — De som taler de store ord om nøytralitet, trekker oss i virkeligheten ut i krig.

Det er ikke kolonikonflikten i Afrika som interesserer oss i Norge sterkest, så meget mindre som meningene om denne kan være temmelig

delte. Enkelte ser konflikten som et utslag av italiensk imperialisme eller ekspansjonsbehov. Andre hefter seg ved at Etiopia er en samling av mere eller mindre barbariske stammer som det har lyktes en gruppe å oppkaste seg til hersker over, at der eksisterer et utstrakt slaveri og undertrykkelse av befolkningen etc.

Det er imidlertid ikke dette som angår oss i første rekke, men den uhyrlighet at man på en slik bakgrunn vil gjøre konflikten til utgangspunkt for økonomiske og militære forviklinger i Europa.

Taleren redegjorde for hvordan Folkeforbundet var blitt et instrument for stormaksimperialismen og de okkulte krefter hvis mål er å fremme den marxistiske verdensrevolusjon. I denne forbindelse sitertes *Stalins uttalelse om at bolsjevikene avventer krigen mellom de vest-européiske makter før sitt avgjørende framstøt*, og Kominterns erkjennelse av at Mussolini ikke bekjempes på grunn av konflikten i Etiopia, men fordi den fascistiske stat som har utryddet marxismen i Italia, hviler på hans skuldre. Kan en knekke fascismen og atter åpne muligheter for marxistene, kommer så i neste omgang turen til Tyskland og dermed til bolsjevikenes fullstendige erobring av Vest-Europa. — —

*

I en artikkel i NS-avisen skriver Quisling:

«— En like selvbestaltet som ansvarsløs parlamentarisk institusjon ved navn utenrikskomiteen, anført av internasjonalistene Hambro, Mowinkel og Koht vedtok en lørdag formiddag at Norge skulde følge Sovjetveldets og Englands sanksjoner helt og fullt. — Ikke bare at Norges nøytralitet hermed oppgis, men fattige norske fiskere skal for den såkalte freds skyld — d.v.s. i knefall for den sovjet-engelske imperialisme, bringe ofre som en rekke andre stater nekter å være med på.

Har ikke Sovjetveldet fått forsyne sig nok av de norske fiskeres interesser i Ishavet? — Og har ikke engelskmennene allerede kommet langt nok op i det usle matfatet for fiskeribefolkningen nordpå?»

Sanksjonene ødelegger vårt fiskemarked i Italia.

I en artikkel: «Arbeider»regjeringen skaper nød blant fiskerne i Nord-Norge skriver Leif Rabben fra Bodø i «NS»-avisen:

«Ingen av våre næringer har i de siste 15 år kjempet med så store vanskeligheter som fiskerinæringen, og det nettop fordi den er en eksportnæring.

Handwritten notes at the bottom of the page, mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. Some words like "1941" and "Bodø" are visible.

Skylden herfor hviler alene på våre liberal-kapitalistiske politikere som aldeles har manglet forståelse av det nasjonale syn på næringen.

Her nord har vi ennå i frisk erindring venstres ulykksalige forbuds-politikk som ødela våre gamle markeder i de katolske land. Vi har seinere ikke kunnet overvinne dette ødeleggelsesverket.

Da Høyre slo sig frem i norsk politikk på grunn av Venstres dårskap i forbudssaken, da Hambro — Lykke-politikken blomstret, fulgte de utenlandske trålere i våre høireregjeringers kjølvann som sultne haier.

Med Hambro—Lykke-kombinasjonen seg atter engelskmannen inn mellom de norske skjær på rov.

Nu har landet fått en regjering som er verre enn noen av de foregående. Man kan si om de borgerlig-kapitalistiske regjeringer at de iallfall til en viss grad ivaretok våre næringers utenrikspolitiske interesser, — så langt de selv var interessert i vedkommende næringer ved sine forbindelser med vårt lands industri og storfinans. — —

Når vi nu taper vårt eldgamle fiskemarked i Italia, kan intet erstatte oss tapet. Ingen fete fraser, ingen ny omsetningsskatt, ingen ny millionrulling til fiskerne av statskassen kan gi oss erstatning for dette marked. — —

I og med at sanksjonspolitikken settes i verk, kommer vår handel med Italia til å gå i stå, og vår tørrfiskeeksport får en varig knekk.

Atter og atter igjen skal fiskerbefolkningen lide for unasjonale regjeringers dårskaper.

Fiskerbefolkningen er den mest strevsomme og mest nøisomme del av vårt folk, og jeg vil føie til de fleste fiskere er også gode nordmenn.

Det er på bekostning av disse folks velferd at arbeiderpartiregjeringen realiserer sine landsskadelige ideer.»

Importen fra Italia gikk i månedene november 1935 til april 1936 ned med 73.4 % fra 1 248 000 til 98 000 kroner, med bunnrekord 24 000 kr. i januar 1936. Eksporten gikk i samme tidsrom ned med 61 % fra kr. 406 000 i november 1935 til 49 000 kroner i april 1936 (Folkeforb. statistikk).

Den første stat som ble ofret på Englands alter i det store verdensoppgjør.

Etter at så England med vanlig smartnes og under bombastiske talemåter om de små nasjoners frihet hadde lokket de små stater med på de, særlig for oss så skadelige sanksjoner, *lar det Etiopia i stikken* og drop- per hele saken.

Den store engelske avis «Daily Mail» skrev:

«Citys holdning overfor Folkeforbundet blir kjøligere etterhvert som dagen nærmer sig for de økonomiske sanksjoners ikrafttreden. Det er tydelig at virkningene av avbrytelsen av handelsforbindelsen med Italia vil få alvorlige følger både for England og andre land. Med verden i sin nuværende uordnede tilstand skulde det være av større viktighet å arbeide for å *undgå* enn for å *hittføre* internasjonale komplikasjoner. Feilen var at man ikke forutså de komplikasjoner som vilde bli følgen av sanksjonene, ikke en av hundre personer i City satte sig inn i dette eller trodde at det vilde føre til den nuværende situasjon.

Å appellere til opinionens fredsvilje var en lett sak. For fred er første forutsetning for samfundets trivsel. Men hvad City ikke forstod var at det innenfor Folkeforbundet arbeidet krefter som hadde det motsatte av fredsvilje. Nu begynner man å få øinene op for situasjonens virkelige sammenheng, hvilket viser den tiltagende uvilje mot Folkeforbundet i City».

Slik endte Etiopia-eventyret som ble så kostbart for Norge og allerede den gang viste at Nygaardsvold-regjeringen, som senere Roosevelt, bokstavelig talt løp etter krigen.

*

Åtte år senere lyktes det Haile Selassie med «demokratienes» hjelp igjen å komme på den abessinske trone og høsten 1943 ble slaveriet innført på nytt etter å ha vært avskaffet under det italienske styre.

Tiltagende forfall.

Fra 1935 begynte også de jødiske revolusjonsagenter å virke mere åpenlyst, ettersom emigrantene strømmet til og fant et fristed i Norge. Det var i stil med hele utglidningen at den jødiske pornograf Max Hodann fikk oppholdstillatelse i Norge på ubestemt tid — som «turist». Hr. Hodanns tidligere virksomhet i Tyskland burde vært nok til å forby ham ethvert opphold i Norge, hvis det ikke var slik at de marxistiske ledere nettopp trengte denslags suspekte individer for å ødelegge det norske folks moral. Bare ved å bryte ned folkets — i første rekke ungdommens — moralske motstandskraft er det mulig for marxismen å seire. Så der var system i galskapen.

Max Hodann var tidligere førsteassistent i den beryktede seksualbolsjevik, jøden Magnus Hirschfelds pornografiske institutt i Berlin og flyktet fra Tyskland etter at Hitlers maktovertakelse hadde gjort slutt på denne bordellvirksomhet under vitenskapens maske.

Men i det «demokratiske» Norge hadde man god bruk for folk av denne type. I årevis ble han sloppet løs på det norske folk med sin motbydelige agitasjon for hemningsløshet på alle seksuallivets områder, også hva unatur angikk.

Hodann debuterte med et foredrag i Folkets Hus hvor han for en fullpakket sal med arbeiderungdom og ellers sikkert skikkelige arbeidere av begge kjønn, på en jødisk frekk og skamløs måte la ut om slektslivets intimeste detaljer.

NS henvendte seg til Justisdepartementet og henledet dets oppmerksomhet på Hodanns tidligere virksomhet og hans foredrag i Folkets Hus, at han sto i Moskvas tjeneste og tilhørte den over hele verden organiserte Internasjonale Røde Hjelp, tilsluttet Komintern, at han drev politisk virksomhet i Norge, stikk i strid med forutsetningen for hans «turist»-pass.

NS' skrivelse til Justisdepartementet ble videresendt til Centralpasskontoret, og det viste seg at dette hadde frarådet å gi denne emigrant oppholdstillatelse. Det måtte således være ganske særlige årsaker til at han slapp inn.

Istedenfor å sende politiet på hr. Hodann og omgående ekspedere denne seksualbolsjevik ut av landet, fikk han med en del avbrytelser fortsette sin virksomhet i årevis, inntil begivenhetene i april 1940 for alltid satte en stopper både for hr. Hodann, Evang og hele Seksualpolitisk Forening.

Demonstrasjon mot Max Hodann i Universitetet.

Hodann var en varm forkjemper for den demokratiske frihet, og det er ikke å undre seg over, da det nettopp var denne form for frihet som ga ham og likesinnede anledning til å forkynne sine moraloppløsende ideer. Så langt gikk frekkheten at han også våget seg frampå med et foredrag i Universitetets gamle festsal 14. februar 1935.

Det var en uhørt utfordring og NS gikk til aksjon.

Da Hodann besteg talerstolen var der omkring 170 mennesker i salen og ca. 100 av disse tilhørte NS og var kommet der i en bestemt hensikt: å demonstrere mot hr. Hodanns «seksuelle opplysning». Idet hr. Hodann skulde begynne sitt foredrag reiste et NS-medlem seg opp og ba om tilhørernes oppmerksomhet i tre minutter. I løpet av disse minutter ble det gitt en kort redegjørelse for Hodanns tidligere virksomhet, videre opplyst at hans foredrag ved Universitetet var i strid med norsk lov om utlendingers opptreden

HVEM ER MAX HODANN?

Den «berømte tyske forfatter» er ophavsmannen til beryktede pornografiske bøker som selv i det socialdemokratisk styrte Tyskland blev beslaglagt i 1928.

Hodann arbeider i «Rote Hilfe», en underorganisasjon av Den kommunistiske Internasjonale. Han er særlig kjent for sin hensynsløse kamp mot kirke og kristendom som han fører på «seksualvidenskapelig» basis.

I det kommunistiske tidsskrift «Arbeiter-Sexualzeitung» redigerte Hodann før 1933 en fast spalte «Spørsmål fra lesekretsen». Hans virksomhet her utmerket sig ved en tydelig bolsjevikisk tendens og høyeste mål av kynisme og lidderlighet.

Hodanns «videnskapelige seksualoplysning» er et skalkeskjul for marxistisk-bolsjevikisk propaganda.

*

DENNE MANN HOLDER FOREDRAG I NORGE UTEN Å HA OPHOLDSTILLATELSE

*

DENNE MORALNEDBRYTER OG MARXIST GIS ADGANG TIL PÅ SELVE UNIVERSITETETS GRUNN Å UNDERGRAVE NORSK MORAL, KULTUR OG KRISTENDOM.

*

30 doctores ved Universitetet har protestert mot at professor Klaus Hansen drikker tungt vann i almenhetens påsyn.

Hvorfor protesterer de ikke mot den krenkelse av Universitetets verdighet som Hodanns foredrag innebærer?

VI – NORSK UNGDOM – PROTESTERER!

Løpeseddel delt ut under Max Hodanns foredrag i Universitetets gamle festsal.

her i landet, da han manglet oppholdstillatelse. Det ble videre henstilt til hr. Hodann såframt han vilde trumfe sitt foredrag igjennom, at han i et hvert fall her på Universitetets grunn måtte holde seg innen anstendighetens grenser.

Det var ellers en veldisiplinert demonstrasjon, en metode som var både vel kjent og anerkjent også innen demokratiet. Det ble imidlertid «demokratiets» forkjempere som laget bråk. En del salongbolsjevikere og Dagblad-venstre søkte ved tilrop og piping å protestere mot NS-mannens innlegg. Særlig var kommunisten Arnulf Øverland, i mørkeblå skjorte og rødt slips og med et av raseri illrødt ansikt, frampå med iltre tilrop, mens Dagblad-gjengen kaklet med.

En NS-mann reiste seg og oppfordret samtlige tilhørere til å forlate salen som en protest mot talerens motbydelige propaganda. Samtidig drysset hundrevis av løpesedler ned fra galleriet inneholdende hr. Hodanns personalia. Mer enn halve forsamlingen forlot salen.

Stemningen under resten av foredraget i den halvtomme sal var matt, og hr. Hodann torde fremdeles ikke slippe seg løs, da det satt en NS referent igjen.

Men forbitrelsen blant talefrihetens tilhengere over denne «møteforstyrrelse» var stor og raseriet mot NS ubehersket innen kultureliten. Derimot var det ingen forbitrelse over at denne moralødelegger fikk drive sin kamuflerte bolsjevikpropaganda på Universitetets grunn, anbefalt av overlærer fru Anna Sethue, og professor Lous Mohr. En skam for Universitetet, og en åpenbar hån mot alle de moral- og rettsprinsipper vårt nordiske folkesamfunn bygger på.

Når derfor Nasjonal Samling dro hardt til felts mot moralødeleggeren Max Hodann, var det ikke bare hr. Hodanns person og virksomhet det gjaldt, men hele denne organiserte moralnedbryting som han var en av de skumleste representanter for.

Hr. Hodann var imidlertid under beskyttelse av landets marxistiske myndigheter. Han fikk ikke bare oppholdstillatelse trass i Centralpasskontorets protest, han ble ansatt som agitator for landets største parti, Arbeiderpartiet, og han var fast medarbeider i regjeringsorganet, Arbeiderbladet, en lønnet agent for ødeleggelse av moralen innen arbeiderklassen.

Etter skandalen på Universitetet fikk så hr. Hodann endelig bragt sin oppholdstillatelse i orden, foreløpig for 6 måneder.

Mens NS forlangte hr. Hodann utvist.

Om demonstrasjonen i Universitetet skrev Pueblo i Dagbladet:

«Demonstrantene fremstilte sig seg som levende eksempler på foredragets riktighet, en slags frivillige forsøkskaniner. Disse unge studentene vil ikke ha lys og luft inn i seksualopdragelsen, men forlanger å få tilbake den gamle, lodne skumringen. De piper egentlig ikke i vrede, men i angst, og derfor vilde det være vanvidd å straffe dem — en liten analyse hos en eller annen kyndig analytiker er den beste kur for tyveåringer som for fullt alvor rykker ut til forsvar for sine oldemødres meninger.»

Hertil bemerket NS-avisen:

«Vi tør forsikre herr Pueblo at hvis hans oldemor hadde forsvart Hodanns lære med den samme glød, vilde P. neppe fått anledning til å komme til verden og skrive ovenstående.

Vi skal undlate å dokumentere våre følelser overfor denne mulighet.»

I anledning Hodanns foredrag skrev Quisling 14. februar 1935 bl. a. under titelen:

Skandalen ved Universitetet. Vil Norges folk våkne? Marxistpropagandaen trenger inn i alle mulige forklædninger.

«— Et typisk eksempel på det oppløsningsarbeid hvormed Norge således gjøres mørkt og modent for bolsjevismen, har vi i den virksomhet som den tysk-jødiske bolsjevikk — seksualist Max Hodann, medlem av den kommunistiske kamporganisasjon Rote Hilfe, har utfoldet og utfolder her i landet, fritt, frekt og freidig.

Det er kanskje ikke mange som med en gang kan eller vil forstå sammenhengen mellom politikk og herr Hodanns spesialitet. Men ved nærmere ettertanke og ved studium av marxismens vesen og virksomhet vil enhver måtte innrømme at der er endog en meget alvorlig og lumsk forbindelse.

«Seksualpropaganda à la Hodann er nemlig i virkeligheten viktig som diabolisk utpekulert operasjonslinje i det marxistiske og bolsjeviske oppløsningsarbeide. Så meget mer som de marxistiske muldvarper på dette felt i særlig grad kan regne med den vanlige håndlangertjeneste, ikke bare fra de liberale kulturbolsjevikker og asfaltjournalister, men også nyttiggjøre sig et dekadent borgerskaps velvillige nøitralitet, ja moralske og materielle støtte. Erfaringen viser det. Også hos oss. Når således NS-ungdom efter på forhånd forgyves å ha henvendt sig til rette vedkommende deretter i høviske former

protesterer mot herr Hodanns optreden i vårt lærdomssætes gamle festsal, så finner denne befriende og berettigede aksjon betegnende nok bare den mest sursøte gjenklang i den allerkristelige «Aftenposten», troens og samfundets forsvar, dydens beskytter.

Med sikker og systematisk vurdering av mål og midler har imidlertid denne marxistiske lumre «opplysningsvirksomhet» for det første fullt bevisst til hensikt å ødelegge det bolverk mot bolsjevismen som utgjøres av *hjem, familie, moral og religion*, disse «borgerlige fordommer» som er samfundets pillarer. For det annet skal denne bolsjeviske propaganda inngi alle perverse personer og hele mengden av andre seksuelt nødlidende en sterk fantasi — og lengselsfull suggesjon om at det i det marxistiske samfund, og *bare der*, vil de få sine tilbøieligheter tilfredsstillet. Det er mange av slike bolsjevikk-rekrutter som går omkring i det moderne samfund, og nu hører de bolsjevikk-apostlenes appell:

«Im kapitalistischen System fehlt es an Gelegenheiten zu einem ungebundenen Geschlechtsverkehr. Nur die sozialistische Planwirtschaft im Kommunismus, die für die Bedürfnisse aller sorgt, kann auch diese Frage lösen!»

Den marxistiske materialist taler til dyret i mennesket, og vet hvad han gjør. Det er hans taktiske og sataniske plan å løse underverdenens krefter i samfunnet og i de enkelte mennesker. Det er fremgangsveien som åpner porten for bolsjevikenes maktovertagelse og for den marxistiske slavestat hvor nøden og den tapte frihet skal glemmes i det eneste som der er fritt: lasten.

Jeg skal imidlertid ikke fortsette her utviklingen av forbindelsen mellom seksualrevolusjon og marxist-revolusjon. Men jeg antar at alle nasjonalsinnede kvinner og menn som virkelig setter sig inn i emnet, vil være enig med Nasjonal Samling i å kreve:

1. At bolsjevik-agitatoren Max Hodann umiddelbart utvises av Norge.
2. At de offentlige tillitsmenn som har ansvaret for at bolsjevik-propaganda av denne slags er gitt fritt spillerum på Universitetet, de skal tre tilbake fra de tillitshverv som de har fylt på en skandalløs måte.

Den som ikke er mot marxismen, er med den. Og den som er med marxismen er enten en forfører eller forført. Bevisst eller ubevisst hjelper han til å fremme den røde verdensrevolusjon og det norske folks undergang. Bevisst eller ubevisst er han med på å trellebinde sig selv, sine efterkommere og sitt eget land i den bolsjeviske rovedderkops demoniske spinn.

Norske kvinner og menn, våkn til forståelse av at deres dypeste interesser er dødelig truet som aldri før, ikke engang tilnærmet i vårt folks historie. Våkn til vern om det som gjør livet verd å leve! Vis dog, før det er for sent, at dere ikke har tapt all evne til å reagere sunt og sterkt. Vis

partipolitikerne og de myndigheter som har latt marxistene få fritt spillerum her i landet vårt, at ennu er ikke alle nordmenn døde, og at vi ikke lar oss by hvad som helst. Det er tross alt, dog også noe som heter nasjonal ære.»

Idrettsstriden.

Innen idrettsverdenen raste kampen mellom den såkalte borgerlige idrett og AIF's klassekampforbund.

Det gjaldt særlig statsbidraget til AIF, det marxistiske idrettsforbund som i likhet med alle øvrige Moskva-importerte organisasjoner utadtil arbeidet for et tilsynelatende ideelt formål: å få de store arbeidermasser fra industristrøkene med i aktiv idrett, et mål som alle sosialt tenkende mennesker måtte sympatisere med, men på den indre front arbeidet Moskvas agenter i klassekampens ånd, for å forberede borgerkrigen ved å hisse til hat mot den «borgerlige» idrett og ved innenfor den store masse i AIF å organisere avdelinger av den Røde Armé til bruk under det i årevis planlagte vepnede opprør.

AIF's lover og program åpenbarte imidlertid så tydelig disse hensikter, at det må karakteriseres som intet mindre enn forbrytersk, i beste fall som utillatelig ansvarsløst, å bevilge statsbidrag til en idrettsorganisasjon med et program som AIF. Landsforbundet for idrett var, som den borgerlige fronten for øvrig på en vek defensiv, enten ut av stand til å forstå hva dette framstøt fra AIF egentlig betydde, eller for vekt til å torde ta opp kampen.

Trass i de mange advarende røster også fra hold utenfor NS ble statsbidrag til denne politiske kamporganisasjon vedtatt.

Typisk for den borgerlige idrettsledelsens unnskyldighet var f. eks. også at Foreningen til Ski-idrettens fremme i 1935 for annen gang, stikk i strid med all tradisjon og simpel internasjonal høf-

Dødsdommen er fellet!

Arbeiderklassen innregistrerer Quisling og hans sleng i sitt forbryteralbum sammen med Hitler, Göring, Goebbels, Mussolini, de la Roque, sir Osvald Mosley m. fl. Dødsdommen over disse og den bevegelse de tilhører er avsagt på Kominterns VII verdenskongress. Det står tilbake å eksekvere dommen.

«Dommen» offentliggjort i «Arbeideren» i oktober 1935, [Osloarbeideren 12.10.35].

lighet, sløffet de fremmede lands flagg i Holmenkollbakken. I dette verdens mest berømte internasjonale skirenn torde man ikke bruke annet enn det norske flagget, fordi herrene i Folkets Hus ikke tålte å se hakekorsflagget. Og nasjonalsangene ble sløffet fordi samme herrer ikke tålte å høre Tysklands nasjonalsang sammen med de øvrige lands.

Samtidig opplevde man at de idrettsmenn som deltok i internasjonale konkurranser, blant annet i Tyskland, ble truet med eksklusjon av fagforeningen.

Demonstrasjon mot Karl Evang i Universitetet.

Marxismen er *forbrytelse*, ikke politikk. Dr. Karl Evangs virksomhet i Norge er det beste bevis herpå. Hans oppfordringer til seksuelle utskielser og kamp for ubegrenset adgang til fosterdrap viser at agitasjonen utgikk fra klart destruktive elementer, fra den menneskelige underverden hr. Evang representerte i Norge, og som han fortsatte å representere også etter flukten til England — til tross for at han i mellomtiden var blitt «oberst», «patriot» og kongelig adjutant.

Men i det demokratiske Norge hadde denne seksualprofet fritt slag, og ble lønnet av landets største parti for å ødelegge moralen hos den norske ungdom. Metoden var enkel og meget brukbar: å drive denne lyssky virksomhet under *vitenskapens* maske.

Naziangelens møteforstyrrelser
JAR EVANG
 1943.8.31.1936

Foredlesingsmøtet i Mentalhygienisk forening på Universitetet odelsatt idag.

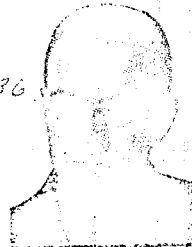
Får heller ikke Venstrekvinne- ingats møte ikveld være ifred?

Protestor og avbrytelse under dr. Evangs forelesning

Tidrett måtte også diskusjonen avbrytes.

I den utvilske tro på at de fleste av de som har deltatt på møtet i Mentalhygienisk forening på Universitetet idag, vil være enige i at det er en stor skandale at dr. Karl Evang har fått lov til å holde sin forelesning i Mentalhygienisk forening på Universitetet idag, når han har vært så aktiv i å drive den seksuelle utskielser og kamp for ubegrenset adgang til fosterdrap i Norge, og som han fortsatte å representere også etter flukten til England — til tross for at han i mellomtiden var blitt «oberst», «patriot» og kongelig adjutant.

Typisk Dagblad-journalistikk.

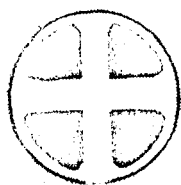
Mentalhygienisk Forening hadde latt seg forlede til å engasjere tre av de mest beryktede seksualbolsjeviker, dr. Evang, dr. Nic. Hoel og Trygve Bråtsøy til etter tur å holde «upolitiske» foredrag i den ærverdige Universitetets gamle Festsal, hvor også Max Ho-

dann, som for øvrig nettopp var kommet tilbake fra utlandet for å gjenoppta virksomheten, hadde holdt sitt foredrag tidligere.

Medlemmer av Nasjonal Samling møtte opp for å demonstrere mot hr. Evang. En kan ikke akkurat si at demonstrasjonen denne gang foregikk i helt parlamentariske former. Men hadde denne kriminallforbryter og Moskva-tilhenger fått den medfart han fortjente, hadde han ikke 5 år seinere sittet i Londons bombekjellere og servert patriotisk svada for godtroende nordmenn. En *prest* (ikke tilhørende NS) karakteriserte den gang hr. Evang som *Norges største forbryter*.

Det var en del piping og tilrop under foredraget, og etterpå en noe temperamentsfull diskusjon. Men alt i alt får en likevel si at det gikk ganske pyntelig for seg. Under foredraget ble det fra galleriet kastet ned en løpeseddel som tydelig viser Nasjonal Samlings kampinnstilling til hr. Evangs seksual-revolusjon og nye «moral». Den hadde følgende innhold:

KULTURBOLSJEVIKENE PARBEIDE

Er dette mentalhygiene?

Den marxistiske lære — som lures inn på oss overalt — også gjennom Mentalhygienisk Forening — bygger på den såkalte «nye moral» — som ikke har noe med moral å gjøre, men betyr seksuell hemningsløshet. En hemningsløshet som ikke bare gjelder naturlig seksualitet, men også allslags unatur og perversitet.

Nederstående to citater viser dette med all ønskelig tydelighet:

Dr. Trygve Bratoy — som holdt foredrag i Mentalhygienisk forening i forrige uke — skrev i Dagbladet — kultur-bolsjevismens hovedorgan — 23-2 bl. a.:

«Det er for det første ingenlunde så ubetinget «naturlig» at dette forbud (mot blodskam) eksisterer, for såvidt som det ikke lar sig ettervise hos dyr.»

Han sier videre at forholdet mellom bror og søster har vært anerkjent innenfor særlig fine familier (!) i menneskehetens livshistorie og seksuell omgang mellom søsken er langt mere utbredt selv i de beste krefter enn folk flest er villig til å tro!

Altia en direkte anbefaling av blodskam og opfordring til å forandre loven, så slike forhold blir anerkjent som i Sovjetsamveldet.

Dr. Karl Evang:

«Selv to voksne, ansvarbevisste homoøksuelle mennesker har i vårt land nesten ikke mulighet for å opprette en verdifull og varig kjønnsforbindelse, på grunn av den mistanke og almindelige spionasje som de er utsatt for.»

Dr. Evang beklager sig således over at to mennesker av samme kjønn ikke kan inngå noen verdifull (!) og varig kjønnsforbindelse i det nuværende samfund. Det fremgår av hvad han ytterligere skriver at slike idealtilstande bare kan nås under en marxistisk samfundsorden.

Nasjonal Unionen protesterer mot denne utligning — mot at de hodannske seksualprofeter får innpærs merrett og dermed anledning til å gjennomføre vårt samfund med sin moralnedbrytende, kulturfiendlige lære.

For den som var til stede i den gamle festsalen både under Hodanns og Evangs foredrag da NS løpesedler dalte fredelig ned fra galleriet, og syv år seinere i samme sal på Førertinget 25. september 1942, mens britenes bomber eksploderte i nærheten og maskingeværkulene pep om veggene, lå det nær å gjøre seg visse refleksjoner over det merkelige treff, at nettopp denne ærverdige akademiske sal skulde bli stedet for så forskjelligartede fektninger mellom den gamle og den nye tid.

Et skjendselens dokument til de norske fiskere.

På denne tiden var det også at den nye fiskerigrensen ble vedtatt. Det var således ikke nok at våre eksportmarkeder ble ødelagt ved regjeringens stadig partitagen i internasjonale konflikter, men også her hvor det gjaldt en fredelig avtale med en av stormaktene, ble heller ikke Norges interesser varetatt. Denne gang var det Storbritannias.

Nasjonal Samling protesterte.

Om denne skjebnesvangre avtale skrev således propagandasjef dr. Lunde nedenstående artikkel i «Nasjonal Samling» 27. august 1935:

Fiskerigrensen — «en dødsdom over fiskeriene i Troms».

Den uforutseende og unasjonale politikk som de norske partipolitikere har ført når det gjelder våre fiskerier er nu endelig blitt stadfestet av en fiskerigrense 4 nautiske mil til havs. Vår regjering av internasjonale marxister trekker her den endelige konklusjon av den politikk som vil hevde sine livsviktige nasjonale interesser.

De spesielle forhold i vårt land gjør at vi er avhengige av fiskeriene på våre gamle hevdvunne fiskebanker selv om disse ligger utenfor den såkalte 4-milsgrense. Den komite som har arbeidet med spørsmålet nevner da også at flere viktige fiskebanker ligger utenfor 4-milsgrensen, men *allikevel på havområder som i uminnelige tider med opdagelsens og utnyttelsens rett har vært opfattet som utelukkende norske*. Befolkningen i Nord-Norge har derfor i ingen henseender følt sig tilfreds med en 4-mils fiskerisone, uansett hvorledes grunnlinjen for den skulde trekkes op. Det gjelder her spesielt Malanggrunnen og Svensgrunnen.

Fiskernes stadige krav til statsmyndighetene om å sikre disse og andre av de gamle norske fiskerigrunner for de norske fiskere er aldri blitt hørt. De nødlidende fiskere har fortsatt i trange kår, og sett på hvorledes uten-

landske fiskere har fått lov til å trække op i stuedøren deres og røve deres fisk. Men partipolitikerne har vært altfor optatt med sine særinteresser, med sine «store og viktige konferanser» i Geneve og do. middager til å kunne avse tid til å tenke på en nasjonal linje i norsk politikk. Istedet har man avspist de nødlidende norske fiskere med fattighjelp og kriselån.

Nygaardsvold og Koht følger her trofast i sin læremester Mowinckels fotspor. Regjeringen tør ikke reise kravet om enerett til våre gamle fiskebanker. Istedenfor skal fiskeribefolkningens livsbehov ofres. Det begrunnes med at man er *redd* for internasjonale friksjoner. Det er *det* som har vært «linjen» i norsk utenrikspolitikk under det borgerlige, og nu også under det marxistiske styre, at man skal bukke og skrape og engste sig og la utlendingene få forsyne sig.

«I en følelse av resignasjon» heter det i komitéens begrunnelse for dette sitt svake standpunkt. Men de norske fiskere er ikke interessert i at der resigneres. Det nye nasjonale Norge er heller ikke interessert i at en del av folket skal lide nød, og at våre nasjonale rettigheter skal ofres. *Vi protesterer mot denne fremgangsmåte.*

«Innstillingen bygger på det som mer og mer er blitt norsk folkemening i denne sak og som svarer til de nasjonale tradisjonene våre i de spørsmål det her gjelder», sa den marxistiske utenriksminister Koht, som nu alltid pleier å slå på de nasjonale strenge. Men norsk folkemening i denne sak er at våre fiskeres livsinteresser skal trygges, og at *det er våre fiskebanker*, likegyldig om de ligger innenfor eller utenfor nogen bestemt grense. «Vi hverken vil eller kan gjenreise eneretten for disse fattige fiskerne til bankene ute i havet, men inne ved land må vi søke å la dem få være i fred i yrket sitt», uttaler den «nasjonale» utenriksminister Koht.

«Vi må trygge dem med såpass sjøhelte at de kan leve nogenlunde menneskelig».

Slik er det disse folk hjelper de norske fiskere, som de med svulmende taler har lokket i sitt garn ved å love dem «Arbeid, brød og frihet». *Noenlunde menneskelig* er den ynkelige fremtid som *nu* loves våre fiskere.

Men det er ikke bare marxistene som har skylden. De har bare fått den tvilsomme glede å sette det endelige punktum for den skjendselens og forsmåelighetens vei som de borgerlige partipolitikere har vandret på. Det virker som en skjebnens ironi at venstreorganet «Tromsø» i en leder bl. a. skriver:

«Med sorg vil fiskerne i Troms motta meddelelsen, og med bekymring og engstelse vil man se fremtiden i møte. Ti den grense som er trukket og den avgjørelse som er truffet er ikke annet enn et brutalt slag i ansiktet på hele fiskeribefolkningen i Troms.

Våre store og rike fiskebanker: Svensgrunnen og Malangsgrunnen er idag høytidelig og offisielt overlatt de fremmede tråleres forgodtbefinnende. Og da vet vi hvordan det vil gå. Doggerbank er et typisk bevis. Praktisk talt hele fiskefeltet på Svensgrunnen og Malangsgrunnen ligger *utenfor* den optrukne basislinje. Disse fiskebanker, som i uminnelige tider utelukkende har vært drevet av norske fiskere, er *gytebanker*. De er idag lagt åpen for det internasjonale trålfiske. Det moderne sjørøveri. De siste årene har vi høstet bitre erfaringer for hvorledes trålerne gir sig en god dag i såvel fiskebestanden på bankene som i fiskernes bruk og redskaper.

Man skulde ha lov til å vente at våre myndigheter var opmerksom på dette. Det er intet mindre enn en uhyrlighet at de har firet på kravet om at Senjabankene skulde være norske, — fordi de er norske og *alltid* har vært det.

Kongelig resolusjon av 12. juli 1935 er en dødsdom over fiskeriene i Troms. Det vil bli nakent og goldt ute ved øyene hvis trålerne skal få sope der ute på gytebankene nogen tiår til.»

På alle områder gikk det mot katastrofe og nasjonal undergang. Forholdene viste et samfunn i full oppløsning under et system som for lengst hadde overlevet seg selv. Utenrikspolitikken og fiskerigrensen ødela for fiskerne. Kriseforliket mellom Bondepartiet og marxistene skapte nød på landsbygden, mens klassekampen og partisystemet opprettholdt arbeidsløsheten over hele landet. Det er de «gode gamle dager», som jøssingen gråter bitre tårer over tapet av, men som Nasjonal Samling slett ikke fant så gode, men tvertimot stadig avslørte mens det uten opphør kjempet for å vinne forståelse for en ny og bedre orden.

Quisling anmelder Trygve Lie til Riksadvokaten.

I håp om å få slått en bresje i den kompakte folkefront sendte Quisling 10. desember 1935 gjennom Nasjonal Samling en anmeldelse til Riksadvokaten på daværende justisminister Trygve Lie, på grunn av hans landsforræderske forhold.

Anmeldelsen hadde følgende ordlyd:

1. Jeg anmelder herved justisminister, overrettssakfører Trygve Lie, formann i Arbeidernes Idrettsforbund, for rettsstridige uttalelser og handlinger som er rettet på omstyrting av den lovlige stats- og samfundsorden, og på Norges innlemmelse under fremmedherredømme, samt for inngåelse av forbund hvis øiemed er å omstyrte Norges statsforfatning ved ulovlige midler.

2. Det almindelige grunnlag for min anmeldelse er at statsråd Lie er en av de mest ytterliggående ledere i den revolusjonære marxistiske bevegelse her i landet.

Overensstemmende med sitt program kjemper denne bevegelse ved organisert klassekamp for å gjennomføre en marxistisk samfundsorden under parti- og sovjetdiktatur, og i utenrikspolitisk henseende «internasjonal arbeider-samling på klassekampens grunn» og «et verdensforbund av de sosialistiske samfund». Hermed tas tydelig og klart sikte på Norges innlemmelse i det eneste sådant eksisterende forbund, nemlig «Forbundet av sosialistiske sovjet-republikker», Sovjetsamveldet som i følge sin egen grunnlov er kjernen til det kommende sosialistiske verdensforbund, og som ikke er et forbund av frie og selvstendige stater, men en under Moskva autokratisk organisert diktaturstat.

For virkeliggjørelsen av dette mål er det bevegelsens erklærte hensikt, såsnart den finner tiden inne til det, å gå til voldelig revolusjon, erobre statsmakten for partiet uten hensyn til folkets flertall, og oprettholde denne tilstand med makt (diktatur). Jfr. Det norske Arbeiderpartis prinsipielle program og Stortingets uttalelser i Quisling-saken. Innst. S.E. 1932.

Statsråd Lie har i utpreget grad gått inn for denne lovstridige politikk. Således optrådte han allerede for flere år siden, i henhold til dokument nr. 119 i ovennevnte innstilling, som medlem av en revolusjonær streikeeksekutivkomité.

Og på Arbeiderpartiets landsmøte i 1930 forfektet han en ytterliggående revolusjonær linje. Under debatten om partiets prinsipielle program uttalte han bl. a.:

«Arbeiderklassen vil aldri gjøre sin kamp avhengig av et tilfeldig flertall. Den vil ta makten uansett i det øieblikk den føler sig sterk nok til det.»

Han fremsatte også på landsmøtet forslag som var overensstemmende med dette syn, og fikk det vedtatt (jfr. protokoll over forhandlingene på DNA's landsmøte 1930).

Statsråd Lie har videre i en ennu cirkulerende brosjyre «De arbeiderfiendtlige lover og kampen mot dem» utgitt i 1931, fremkommet med følgende uttalelse, (side 91):

«Overfor en samlet enig arbeiderklasse nytter det ikke å lage arbeiderfiendtlige undtagelseslover. Den vil marsjere fremad, alltid fremad, enten tvers igjennom lovene eller utenom lovene.»

En slik direkte opfordring til å bryte loven, uttalt til og med fra den som bekleder statens øverste tillitshverv som lovenes vokter, skulde det vel være adskillig mer grunn for påtalemyndigheten til å beskjefte sig med enn med

den opplagt falske anmeldelse på undertegnede for uttalelser om at «hodene skal rulle», en løgn, kopiert fra tyske kommunister av norske kommunister for å skade en nasjonal bevegelse, som er en hindring for deres lovstridige planer.

Justisministerens opfordring til å marsjere tvers gjennom lovene er så meget mer graverende som den jo i virkeligheten er et integrerende ledd i en provokatorisk og tvers igjennom ulovlig omstyrtningspolitikk.

Statsråd Lies tilsynelatende parlamentariske optreden i de måneder han nu har sittet som medlem av regjeringen, betegner selvfølgelig ikke noget brudd med denne lovstridige og revolusjonære linje. Likeså litt som hele Arbeiderparti-regjeringens forhold nu og i 1928. Det er klart at Arbeiderpartiet som fremdeles erklært bygger på marxismen, bare er innskrenket i sin revolusjonære marxistiske utfoldelse av taktiske beregninger og mangel på mot og makt og gunstig anledning. Som statsråd Lie selv uttrykte det i 1930: Det føler sig ennå ikke sterkt nok. Tross regjeringsmakten. De må da foreløpig begrense sig til å utnytte også regjeringsmakten til å forberede den kommunistiske omveltning, og til å rydde avveien hindringene for denne tilstrekte omveltning, så langt lovene kan strekkes eller taktiske hensyn tilsier.

Partiets formann, Oscar Torp, uttalte da også om dette forhold i 1930, efter forrige Arbeiderparti-regjering:

«Det er hevdet at det er lite revolusjonært det som hendte omkring Arbeiderregjeringen. Er det å være revolusjonær det samme som at man ikke skal regne med de krefter som står bak, med *realitetene*? Den norske arbeiderklasse må stille frem, idet den alltid ser *kjensgjerningene* i øinene, og innretter sig derefter. Det kan da hende at den beste revolusjonære handling ligger i ikke å gå lenger enn kreftene rekker. (Jfr. protokoll fra D.N.As landsmøte i 1930.)

Og i år uttalte partiets samme formann igjen om dette spørsmål i forbindelse med den *nuværende* regjering:

«Man søker å fremstille det slik at Det norske Arbeiderparti har endret noe av sin karakter, lagt noe til side, som vi før har hevdet var vår virkelige hensikt og mening. Jeg kan forsikre om at Det norske Arbeiderparti er det samme som det alltid har vært.»

Arbeiderparti-regjeringen har da også i sin egen tiltredelseserklæring uttrykkelig henvist til partiets prinsipielle program som retningslinje for sine bestrebelser. Dette program er revolusjonært kommunistisk. Og Stortinget har selv i 1932 uttalt at «så lenge partiet holder fast ved det prinsipielle program av 1930, må man gå ut fra at dette program er grunnlaget for partiets virksomhet, bestrebelse og mål, og at det vil bli søkt virkeliggjort». (Jfr. Innst. S.E. 1932 — side 15).

På tross av visse folks opportunitetspolitikk og andres illusjoner kan fastslås at det hittil ikke foreligger nogensomhelst kjennsgjerninger som kan røkke ved disse realiteter. Så meget mindre som Arbeiderpartiets nuværende demokratiske camouflasje er helt i tråd med Kominterns og den revolusjonære marxismes taktiske retningslinjer for fremgangsmåten for den egentlige maktovertagelse. Jfr. bl. a. forhandlingene og beslutningene på den kommunistiske Internasjonales verdenskongress i år i Moskva.

A. I. F. i tjeneste for den russiske Komintern.

3. I SÆRDELESHET vil jeg imidlertid henlede oppmerksomheten på og annelde statsråd Lies forhold som formann og leder for det såkalte «ARBEIDERNE IDRETTSFORBUND» (A. I. F.), idet denne organisasjon er tilsluttet den kommunistiske internasjonale i Moskva, (Komintern) og er et revolusjonsorgan i Norge for den kommunistiske Internasjonale og Sovjet-regjeringen.

A.I.F. er nemlig organisert i tråd med de Moskva-kommunistiske verdensrevolusjonsplaner som blev utkastet på Kominterns tredje verdenskongress i Moskva 1921, og som ledet til dannelsen av «De revolusjonære arbeideres sportsinternasjonale» eller den såkalte «RØDE SPORTSINTERNASJONALE» (Sportintern) på en internasjonal kongress sammenkalt i Moskva 1921 eller 22.

Sportsintern hvori A.I.F. inngår som norsk landsseksjon, er organisert efter måten for de fleste kommunistiske organisasjoner. Under periodisk ledelse av en kongress, styres den av en permanent *eksekutiv-komité i Moskva*, og et *byrå* sammesteds med representanter for de forskjellige landsseksjoner samt for Kominterns hovedorganisasjon, den kommunistiske ungdoms internasjonale og Kominterns kvinneorganisasjon. Denne representasjon fra Kominterns andre avdelinger er uttrykkelig forutsatt i statuttene.

Sportsinternasjonalens nøie forbindelse med disse bolsjevikiske organisasjoner er således utvilsom. Før nasjonal-sosialistene kom til makten i Tyskland var desuten innskutt et mellemlidd i Berlin mellom Moskva og Skandinavia, UNDER LEDELSE AV DET TYSKE KOMMUNISTISKE PARTI. Efter at Berlin er blitt uholdbart for kommunistene, er denne siste ordning bortfalt. Hele den røde Sportsinternasjonale utgjør forøvrig også selv en avdeling av Komintern, den kommunistiske Internasjonale, som i virkeligheten er en russisk STATSINSTITUSJON ledet og finansiert av den russiske bolsjevik-regjering, og hvis erklærte opgave er å være en verdensomfattende revolusjonær kamporganisasjon som ved vold og alle midler har til mål å omstyrte de utenlandske samfund, også vårt, oprette i vedkommende land

proletariatets diktatur og sovjet-republikk, og legge denne inn under Sovjetveldet (Russland).

Dette graverende forhold er helt klarlagt ved Stortingets undersøkelser i den s.k. Quislingsak, hvortil henvises. I innstilling S.nr. 111/1932 som blev vedtatt av Stortinget med 2/3 flertall uttales om dette bl. a. (side 462):

«At Norges kommunistiske parti og de øvrige kommunistiske organisasjoner som er tilsluttet Komintern (altså også den røde Sportsinternasjonale og dens norske seksjon, A.L.F. Min ann.) har til mål under Kominterns overledelse å arbeide for revolusjonær omstyrtelse av vår samfundsorden og innførelse av et kommunistisk samfund opretholdt ved proletariatets diktatur, er på det rene. Det bekreftes av de fremlagte dokumenter forøvrig og av partiets program, presse og hele virksomhet. Noen nærmere påvisning herav finner flertallet overflødig.»

Jfr. også Utenriksdepartementets utredning til Stortingets spesialkomité 1932 om forholdet mellom statsmyndigheter og partiorganisasjoner i Sovjet-samveldet.

Tanken med Sportintern og dens røde idrettsorganisasjoner rundt om i landene er slett ikke å fremme idrett blandt arbeidermassene for idrettens og folkehelsens skyld. Tvertimot. Sportintern blev — således som fremgår av dens statutter — dannet for å unddra arbeiderne fra den motgift mot kommunismen som ren og sund idrett er, og for å bringe idrettsinteresserte arbeidere tilbake under marxistisk innflytelse og opdra dem i klassekampens ånd. Men særlig var og er hensikten å skape ut av de forskjellige landsseksjoner røde forsvarsorganisasjoner på linje med det sosialistiske «Schutzbund» i Østerrike og det kommunistiske «Rote Frontkämpferbund» i Tyskland, som begge i sin tid blev oppløst da der var blitt klargjort hvad saken virkelig innebærer.

I påkommende tilfelle skal disse røde idrettsorganisasjoner hurtig kunne omdannes til revolusjonære militære avdelinger, og forsåvidt de ikke allerede har våpen, vepnes ved plyndring eller utlevering av statens våpenmagasiner. Deltagelse i de nasjonale skytterlag, opprettelse av egne arbeiderskytterlag, og halvmilitære øvelser under dekke av gymnastikk og idrettsøvelser tillegges derfor særlig betydning. Det finnes likeledes anvisninger om at «de skal være rede til å forsvare Sovjetsamveldet med alle midler også som del av den Røde Armé». Formannen i Komintern uttalte også i desember 1925 på det russiske kommunistpartis partikongress, ifølge offisielt stenografisk referat utgitt av den russiske stat, like ut at Sportsinternasjonals organisasjoner begynner å spille en temmelig stor rolle for dem, og at «DEN DANNER DE FREMTIDIGE CELLER FOR DEN RØDE ARME».

Ifølge Kominterns program skal hvert land efter fullført marxistisk omveltning organisere sin Røde Armé. Sportsinternasjonals idrettsorganisasjo-

ner, og altså «Arbeidernes Idrettsforbund» i Norge, er ikke annet enn forbedte celler for denne arme. Etter en landsforrædersk og høiforrædersk plan skapes på denne måten under Moskvas centralledelse både røde opprørsavdelinger, og kjerne og kadrer til en Internasjonal Rød Armé.

Forøvrig søkes den røde idrettsbevegelse både organisatorisk og i øvelser mest mulig knyttet sammen med de marxistiske ungdomsforbund, der som bekjent (også i vårt land) er særlig radikalt revolusjonært innstillet, og hvis oppgaver tildels faller sammen med den røde idrettsbevegelse, også med hensyn til militære øiemed.

I Norge blev efter disse retningslinjer i 1922 først dannet en landsorganisasjon kalt «Arbeidernes Idrettsopposisjon» og siden i 1924 «Arbeidernes Idrettsforbund» (A.I.F.) hvorom det i de oprinnelige retningslinjer bl. a. heter:

«Arbeidernes Idrettsforbund skal være tilsluttet Den røde Sportsinternasjonale (R.S.I.), den revolusjonære arbeiderklasses idrettsorganisasjon, og altså direkte under Moskvas kommando.»

På landsmøtet i A. I. F. i Oslo påskedag 1928 blev enstemmig vedtatt følgende uttalelse:

«Arbeideridrettsbevegelsen må være den bevegelse som utdanner de sterke kadrer arbeiderklassen kan hente sine stormtropper fra i de revolusjonære kamper som forestår, og som skal være gjennemsyret av uforsonlig hat til borgerskapet.»

Og marxistavisen «Arbeidet» som forøvrig like til det siste har mottatt subsidier fra Moskva, skrev i sin tid:

«Vi har aldri lagt skjul på, og vil heller aldri legge skjul på at arbeideridretten er arbeiderklassens fysiske utdannelsesgarde. Her skal arbeiderguttene og arbeiderjentene fysisk skoleres i klassekampen. Uten dette mål har arbeideridretten ingen hensikt. En meget nyttig øvelse i denne utdanning er granatkastingen. Selvfølgelig kan det skaffes håndgranater når øieblikket er inne. Vi kan jo bare låne nogen av alle dem borgerskapet har opmagasinert i påvente av en krig, og vi skal love å være riktig uforsiktig med dem.»

Sådanne øvelser i håndgranatkasting har da også — som det fremgår av publikasjoner i marxistpressen — vært drevet overensstemmende hermed.

Det er også betegnende at de vanlige fredsforstyrrere på Nasjonal Samlingsmøter, har vært folk fra A.I.F. som har operert sammen med Moskva-kommuniste og folk fra Arbeiderpartiets Ungdomsfylking A.U.F. Det var således efter politiets utsagn, også A.I.F. som rekrutterte de ondartede urostiftere og voldsmenn ved Nasjonal Samlings torvmøte i Arendal 24. juli 1935.

Jeg fester oppmerksomheten på at de to marxistpartier i Norge: Det norske Arbeiderparti og Norges kommunistiske parti (Moskvakommunistene) står sammen om arbeideridretten. I 1931 kom det dog som bekjent til en forbigående splittelse. Sportsinternasjonalen i Moskva meddelte i ultimatus form at A.I.F.s organisatoriske samarbeid med Det norske Arbeiderparti og Arbeidernes faglige Landsorganisasjon var uforenlig med medlemskapet i Sportsinternasjonalen, fordi Arbeiderpartiet og fagorganisasjonen, ikke stod organisatorisk tilsluttet Komintern. Landsmøtet i A.I.F. vedtok da en beslutning hvori det konstaterte at AIF ønsket å opretholde medlemskapet i Moskvas Sportsinternasjonale, men at de i den tvangssituasjon hvori det var stillet, fant å måtte velge opretholdelse av samarbeidet med arbeiderorganisasjonene i Norge.

I 1934 blev imidlertid som bekjent de to marxistpartiers idrettsbevegelser gjenforenet og A.I.F. igjen tilsluttet Den røde Sportsinternasjonale i Moskva, og dermed den bolsjevikiske verdensrevolusjonsbevegelse som drives av de nuværende russiske statsmakter.

Statsråd Lie har den hele tid spillet en aktiv og fremtredende rolle i denne verdensomspennende og lovstridige organisasjon av arbeideridretten på revolusjonær grunn. Det er statsråd Lie som i Norge har vært hovedmannen i dette organisasjonsarbeidet, likesom han i en årrekke har vært formann for A.I.F., et hverv som han fremdeles innchar, og bare formelt fratrådt under sin funksjonstid som statsråd, dog først etter nogen tids forløp i embedet.

På Arbeiderpartiets landsmøte i 1930 uttalte statsråd Lie således bl. a.:

«Hvorfor har arbeideridretten idag sin store opgave og misjon? Jo, fordi den er et nødvendig ledd i hele vår kamp. Skal vi rekruttere de forsvarsorganisasjoner arbeiderne trenger, må vi først og fremst regne med den ungdom som kommer til oss fra arbeideridrettsmennenes rekker.» (Se protokoll fra D.N.A.s landsmøte).

Og senere på samme møte fremhevet han sin revolusjonære Moskva-orienterte innstilling likeoverfor arbeideridretten som prinsipielt forskjellig fra standpunktet til en opponent som holdt på idrett for idrettens egen skyld og som mente at partiet var slått inn på en gal linje (jfr. nevnte protokoll).

I gjenforeningsarbeidet med Komintern, spilte statsråd Lie som A.I.F.s formann selvfølgelig likeledes en hovedrolle, og foretok i den anledning også i 1933 eller 34 en reise til Moskva. Senere i 1934, er det oplyst, kom så to russiske bolsjevikere til Norge for å forhandle videre om saken, som så blev ordnet. Statsråd Lie har altså til og med selv personlig og for kort tid siden trådt direkte i forbindelse med den fremmede statsmyndighet som står bak det marxistiske landsforræderske og høiforræderske undergravningsarbeid i vårt land som også drives med arbeideridretten som redskap.

Foruten sin befatning med A.I.F. har statsråd Lie også vært nestformann i den av Arbeiderpartiet og Landsorganisasjonen nedsatte *arbeidervernkomité*, som trakk op linjene for organisasjonen av det ulovlige arbeidervern som påtalemyndigheten i 1932 måtte gripe inn mot.

4. Det foran anmeldte forhold blir særlig graverende i betraktning av følgende omstendigheter:

For det første den truende verdenssituasjon og den sterkt økede aktivitet i Kominterns revolusjonære virksomhet ikke minst mot Skandinavia og vårt land. Fornylig blev som bekjent i Frankrike arrestert en kommunist-agent Eberlein, medlem av Kominterns internasjonale kontrollkomisjon. Av hans papirer fremgikk at marxistene i Norge fremdeles finansieres av en fremmed makt (Komintern). Det er den samme Eberlein hvis revisjonsberetning i sin tid falt i norske myndigheters hender og blev fremlagt i Stortinget og godtatt som et avgjørende bevis for at Komintern (vistnok i 1928—29) bevilget den norske kommunistiske bevegelse kr. 499 000.00 i tillegg til de kr. 200 000.00 og 402 662.04 gullrubler som Folkets Hus fikk fra Moskva i 1927. Samtidig kan vi iaktta at Sovjetveldets militærpolitiske interesser i foruroligende grad vender sig mot Norden. I Østkarelen og Kola Lappmark treffes omfattende militære foranstaltninger som efter fagfolks mening er av utvilsom offensiv karakter. Det bevises av det svære antall av flyvestøttepunkter og der stasjonerte bombefly.

Betydningen av dette forhold sees forøvrig best av den redsel som er opstått i Finland på grunn av bolsjevikkenes veldige rustninger mot Norden langs den finsk-russiske grense. Denne redsel fikk et kraftig utslag i den beslutning som forleden blev tatt i den finske riksdag om utenrikspolitisk orientering til de skandinaviske stater og som fikk tilslutning av alle politiske partier, undtatt kommunistene.

For det annet er statsråd Lies anmeldte forhold dobbelt graverende, fordi bevis for den revolusjonære bevegelses realitet nylig er fremlagt og godtatt av Stortinget som ved en $\frac{2}{3}$ flertalls uttalelse uttrykkelig har forutsatt at *regjeringen* skal ha sin oppmerksomhet henvendt på disse forhold og treffe de nødvendige forholdsregler mot dem. Det synes da helt meningsløst at en mann som i fremtredende grad har gjort sig skyldig nettop i disse forhold, skal sitte som medlem av regjeringen og til og med som øverste leder av landets rettsvesen.

5. Det er typisk for den marxistisk-kommunistiske virksomhet, likesom for dens organisasjoner, at den er dobbelt-sidig og har en lovlig og en ulovlig side, hvorav den første brukes til å camouflere den siste.

Jeg har ment det å være min nasjonale plikt og rett ikke å godta den camouflasje som den revolusjonære virksomhet søkes maskert med, men å fa tak i de virkelige kjensgjerninger, og henlede myndighetenes oppmerksomhet på dem for at myndighetene kan se til at staten og samfundet ikke tar skade.

Ved de foran refererte kjensgjerninger må anses å være på det rene at statsråd Lies forhold rammes av en rekke lovbestemmelser som tar sikte på å trygge staten og forfatningen og den almindelige orden og fred. Det kan iallfall ikke være tvil-omt at en justisminister som er så dypt engasjert i en revolusjoner omstyrtningsbevegelse, ovenikjøpet i tilslutning til en fremmed makt, han savner de for tjenestens innehavelse nødvendige eller gyldige betingelser, og hans forbliven som statsråd og chef for Justisdepartementet er i avgjort strid med Norges konstitusjon og lover.

Oslo 10. desember 1935.

Vidkun Quisling.

Om denne anmeldelse skrev NS-avisen redaksjonelt:

Lovens øverste volter.

«To skritt frem — og ett tilbake, nye to skritt frem og ett tilbake. Det har i alle land vært taktikken ved marxistenes fremmarsj. Strategien er den røde tråd også i det norske såkalte Arbeiderpartis utvikling.

Fordi våre marxister nu står avventende, — fordi revolusjonssparolene og fremtidsplanene drøftes på de lukkede møter istedetfor som før åpent i pressen, er borgerskapets overgivelse øieblikkelig gått over fra halv til hel. Bondepartiet kaller det realpolitikk og oppfatter sin inntreden i Folketeatret som Arbeiderpartiets innmeldelse i Bondepartiet. På samme måten har Frisinnede det, og det gis såkalte høirefolk som åpent har uttalt at «taktisk sett vilde det være utmerket om Arbeiderpartiet fikk flertall neste år.» — —

Den anmeldelse på justisminister Lie som Quisling i disse dager har sendt riksadvokaten, vil bli en interessant prøve på hvor langt vårt rettsvesen er infisert av øieblikkets makthavere og av borgerskapets garantister for dem, og i hvilken grad loven er brukt til lovens utryddelse i dette land. — —

Quislings anmeldelse har ingen adresse til de menige såkalte arbeider-idrettsmenn, om den rammer deres leder. De ungdommer som lokkes med i marxismen gjennom idretten og uten å vite at den i dette tilfelle er av ganske spesiell karakter, er det Quisling i første rekke vil bringe opplysning om forholdene og redde ut av bolsjevikledernes hender.

Det skritt Quisling har tatt, er i nøieste overensstemmelse med hans egne ord til arbeiderungdommen på Youngstorvet: — «Vår kamp er ikke en kamp mot arbeiderne, men en kamp for arbeiderne».

Anmeldelsen fikk en skjebne verdig det demokratiske samfunn i sin oppløsningstilstand.

våknen til det kjente norske skippertak kan skje plutselig. Det gjelder da å ha bevart de sunde instinkter som orienterer i den riktige retning.»

--- Hva anser De som det mest springende punkt i den politiske situasjon ved stortingets sammentreden i valgåret? spør avisen, og svaret lyder:

--- Landets fremadskridende bolsjevisering og den farlige utglidning der i virkeligheten finner sted som følge av de borgerlige partipolitikeres uduelighet, deres mangel på forståelse av situasjonen og deres evneløshet når det gjelder å finne de rette fremgangslinjer.

--- Hva mener De er det første krav i dag?

--- En politisk oprydding! Der må skapes ren og politisk saklig grunn, som man så kan legge gjenreisningen på, en økonomisk stabil nyordning, rett og plikt til arbeide og økning av den nasjonale produksjon til gode for alle.

--- Det er mange som mener at Nasjonal Samling ser unødig pessimistisk på forholdene. Hva sier De til det?

--- Det er to slags politiske pessimister: Den tåpelige og uvitende pessimist hvis svakhet og evneløshet hindrer ham fra å ta fatt på de oppgaver som påtvinger seg en løsning, eller som ligger under for omstendighetenes trykk. Den annen art pessimisme finner vi hos dem som skjønner hvad kanskje de alvorligste kriser i vårt folks og hele verdens historie innebærer, som ser fremover lengere enn til det neste døgn og som i en jernhård tid føler det som sin nasjonale plikt å gjøre en aktiv innsats for den riktige løsning. Til disse hører Nasjonal Samling.

Jeg kan ikke tenke mig noget mere foraktelig og latterlig enn disse optimister og såkalte realpolitikere som i virkeligheten ikke er annet enn bløte, ukontrollerte naturer, værhaner i vindtrekket. Deres blomstrende nyttårsbetraktninger minner i fremtredende grad om mørkredde folks sang i skogen.»

Under disse for vårt land så vanskelige forhold gikk året 1936 inn.

Tranmæl tok offensiven fordi enkelte høyreaviser hadde tillatt seg å omtale anmeldelsen, og beskyldte Høire for å gå fascismens ærend. Og var det noe Høire var redd for, så var det en slik mistanke. Justisministeren selv prøvde å snakke bort saken ved å fortelle at den omtalte brosjyre utkom i 1929, ikke i 1932. Som om uttalelsen skulde være mindre straffbar det ene året enn det annet. Ytterligere var årstallet 1931 trykt på den brosjyren som oppfordret til lovbrudd og rettløshet, og fremdeles ble spredt på den tid anmeldelsen framkom, og etter at AIF-lederen var blitt landets justisminister og hadde avlagt sin embetsed hvor han lover og sverger konstitusjonen lydighet og troskap.

Professor *Birger Meidell* framsatte spørsmål i «Aftenposten» om hvordan justisminister Lies embetsed kunde forenes med hans stilling til den internasjonale revolusjonære bevegelse og med arbeiderpartiets konstitusjonsfiendtlige program som det ble henvist til i Nygaardsvold-regjeringens tiltredelseserklæring.

«Aftenposten»s hale til professor Meidells artikkel er typisk: «Hvis hvem som helst skulde kunne sjikanere en statsråd vekk fra hans stilling bare ved hjelp av en anmeldelse, så vilde statsrådenes stilling bli nokså uholdbar.»

Bladet går helt utenom at det her ikke gjelder en hvilken som helst anmeldelse eller løs sjikane, men en utførlig begrunnet anmeldelse av forhold som Høires egne representanter i Stortinget tre år tidligere hadde stemplet som landsforræderi og høyforræderi. Bladet, som nærmere valget gjorde et stort nummer av sin «kamp mot marxismen», hverken torde eller vilde ta et standpunkt for eller mot Quislings anmeldelse på den marxistiske justisminister.

Imidlertid hadde riksadvokaten (Sund) anmodet justisminister Lie om en skriftlig redegjørelse.

I et intervju med riksadvokaten stiller bladet «Nasjonal Samling» følgende spørsmål:

Hvordan han mener at de daværende statsråders embetsed var forenlig med de klart manifesterte og åpenlyst konstitusjonsfiendtlige erklæringer som de samme statsråder bekjente seg til?

— Det er vel nærmest et politisk (!) spørsmål svarer riksadvokaten om de nevnte forhold er forenlig med de plikter som påhviler regjeringen. Det er

våknen til det kjente norske skippertak kan skje plutselig. Det gjelder da å ha bevart de sunde instinkter som orienterer i den riktige retning.»

— Hva anser De som det mest springende punkt i den politiske situasjonen ved stortingets sammentreden i valgåret? spør avisen, og svaret lyder:

— Landets fremadskridende bolsjevisering og den farlige utglidning der i virkeligheten finner sted som følge av de borgerlige partipolitikeres uduelighet, deres mangel på forståelse av situasjonen og deres evneløshet når det gjelder å finne de rette fremgangslinjer.

— Hva mener De er det første krav i dag?

— En politisk oprydding! Der må skapes ren og politisk saklig grunn, som man så kan legge gjenreisningen på, en økonomisk stabil nyordning, rett og plikt til arbeide og økning av den nasjonale produksjon til gode for alle.

— Det er mange som mener at Nasjonal Samling ser unødig pessimistisk på forholdene. Hva sier De til det?

— Det er to slags politiske pessimister: Den tåpelige og uvitende pessimist hvis svakhet og evneløshet hindrer ham fra å ta fatt på de oppgaver som påtvinger sig en løsning, eller som ligger under for omstendighetenes trykk. Den annen art pessimisme finner vi hos dem som skjønner hvad kanskje de alvorligste kriser i vårt folks og hele verdens historie innebærer, som ser fremover lengere enn til det neste døgn og som i en jernhård tid føler det som sin nasjonale plikt å gjøre en aktiv innsats for den riktige løsning. Til disse hører Nasjonal Samling.

Jeg kan ikke tenke mig noget mere foraktelig og latterlig enn disse optimister og såkalte realpolitikere som i virkeligheten ikke er annet enn bløte, ukontrollerte naturer, værhaner i vindtrekket. Deres blomstrende nyttårsbetraktninger minner i fremtredende grad om mørkredde folks sang i skogen.»

Under disse for vårt land så vanskelige forhold gikk året 1936 inn.

statsmaktene som overvåker og avgjør disse ting, og det er naturligvis med stortingsets konsens at kongen har betrodd arbeiderpartiet og de nuværende statsråder regjeringsmakten.

Det var imidlertid påtalemyndighetens sak å håndheve lov og rett her i landet og sikre respekt for rettsordenen og konstitusjonen.

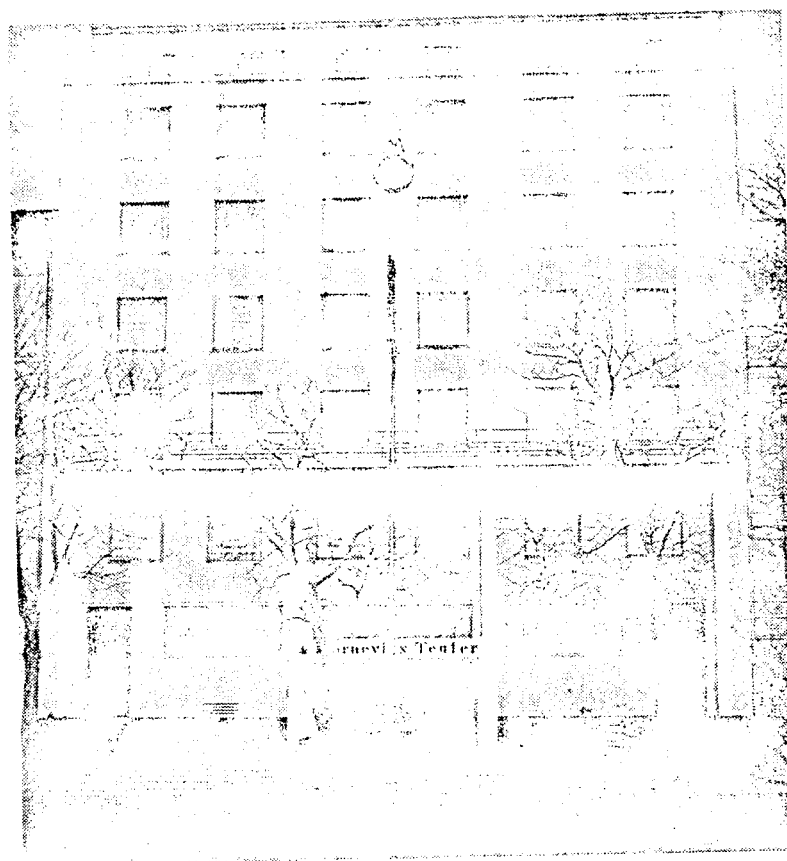
Saken ble henlagt.

Året 1935 påskynnet oppløsningen på alle områder av samfunnslivet.

Som en avslutning på det gamle året holdtes i dagene mellom jul og nyttår førerkursus i Oslo. Mens folk flest feiret julen og hvilte ut etter julesjauen, møttes tillitsmenn fra de fleste distrikter sønnenfor Dovre til førerkurset, i alt vel 40 stk. De ble innkvartert hos NS-folk i Oslo. Kurset varte i tre dager og ble ledet av propagandasjef dr. Lunde. Videre var det foredrag av NS Fører om: Nasjonal Samlings alminnelige politikk og om: NS Riksledelse. Dr. Lunde viste film fra sin foredragsturne i Nord-Norge sommeren 1934. NS tillitsmenn fra de nordlige distrikter som opptrådte på lerretet ble for hver enkelt hilst med demonstrativt bifall. Alle var klar over hvor ekstrarordinært vanskelig og utsatt stillingen var for dem som arbeidet ensomme i de uendelige områder i nord. Videre ble framvist en film fra sommerens NS-stevner. En hirdavdeling viste seinere sine øvelser for Føreren og for kursets deltakere, som også deltok i Oslo Fylkesorganisasjons julefest lørdag kveld og en enkel avslutningsfest søndag.

NS flytter til nye lokaler på Tullinløkka.

I slutten av året var bevegelsen blitt så sterk at den kunde flytte fra de trange og uhensiktsmessige lokaler på loftet i Prinsensgt. 7 til store og nye lokaler i Chr. Augustgt. 15 (Tullinløkka). NS rykket inn i hele tredje og fjerde etasje. I tredje var Førerens værelse, stort ekspedisjonslokale, videre kontor for generalsekretæren, presse- og propaganda-avdeling, finansavdeling, organisasjonsavdeling, NSUF, Oslo fylke og foredragsentralen. Videre et rom for styremøter, samt en møtesal med plass til 70—80 tilhørere. I fjerde etasje var kontorer for Akershus fylkes-

Chr. Augustgt. 15 (Tullinløkka) hvor Nasjonal Samling hadde sine kontorer i 1935 og 1936 i 3. og 4. etasje. Vinduet merket med x Førerens kontor.

organisasjon, for Hirden, for NS presse med redaksjon- og ekspedisjonslokaler m. v. Hovedorganisasjonen sto således godt rustet til det store valgår 1936.

I et nyttårsintervju i «Nasjonal Samling» ga Quisling en del uttalelser om situasjonen heime og ute ved inngangen til det nye året. Som svar på redaktørens spørsmål sier Førereren:

«Det ligger sikkerlig mere skjebne i det nye år enn i noe tidligere i dette århundre. Spørsmålet er om folket vil våkne til forståelse av at det selv har hånd om de spørsmål som det venter at året skal løse. Mulighetene for vårt land er overhengende både i den retning som fører i ulykken og i den retning som kan sikre oss en gunstig stilling i den store verdensomdannelse. En opp-